

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

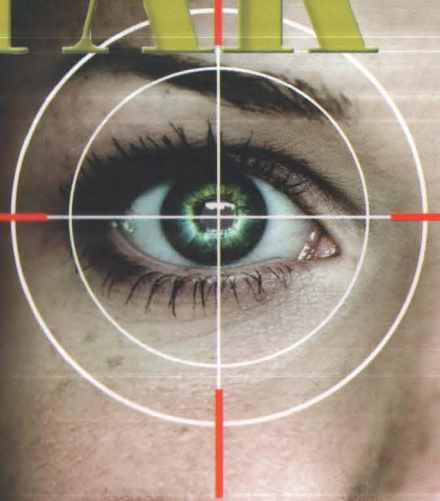
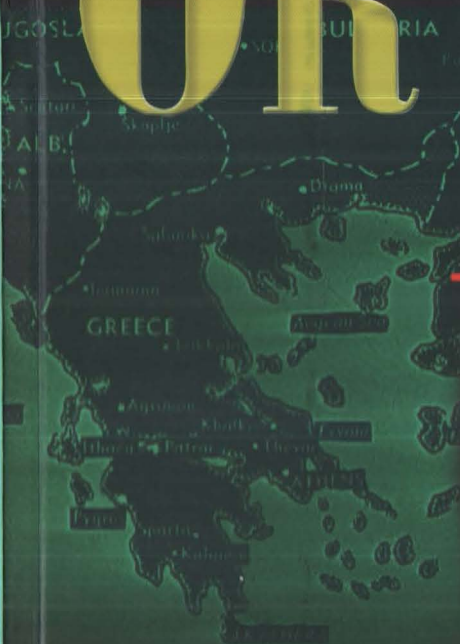
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BÜYÜK ORTAK • Petros Markaris

BÜYÜK ORTAK

Petros Markaris

Bir

Kostas Haristos

Polisiyesi

Çeviren: Neylan Eryar

PETROS MARKARIS

İstanbul, Heybeliada'da 1937 yılında doğan Petros Markaris, 1965 yılında yazdığı *Ali Reco'nun Öyküsü*'yle edebiyat dünyasına adım attı. Ardından daha çok sahne sanatları ve sinemayla ilgilendi; *Kral İbu'nun Destanı*, *Atlar* gibi oyunlar yazdı, ünlü yönetmen Theodoros Angelopoulos'un 1936 *Günleri*, *Büyük İskender*, *Leyleğin Geciken Adımı*, *Ulysses'in Bakışı* filmlerinin senaryolarını yazdı. Brecht ve Goethe'nin de aralarında olduğu pek çok yazarın kitaplarını çevirdi. Polisiye türe ilk olarak Yunan televizyonunda üç yıl kesintisiz oynayan *Bir Cinayetin Anatomisi*'nin senaryosunu yazarak başlayan Markaris, daha sonra Komiser Haritos'un baş kahramanı olduğu 12 dile çevrilen polisiyeler kaleme aldı; *Türkçede*, *Gece Bülteni*, *Alan Savunması*, *Che İntihar Etti*, *Balkan Blues* ve *Eskiden*, *Çok Eskiden* adlı eserleri yayımlandı.

NEYLAN ERYAR

1946'da İstanbul'da doğdu. İstanbul Alman Lisesi'ni ve İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'ni bitirdi. 1970-2008 yılları arasında özel sektörde finans yöneticisi olarak çalıştı. Pearl S. Buck'ın *Orkide*, *Kırık Ümitler*, *Ve Aşk Bulamadılar*, Manfred Such'ın *Önce Vatandaş Sonra Polis*, Astrid Lindgren'in *Madita* ve Jan Costin Wagner'in *Buz Ay* adlı romanlarıyla, Ursula Lehr'in *Yaşmanmanın Psikolojisi* adlı kitabını çevirmiştir. Evli ve bir çocuk annesidir.

ÖZGÜN ADI Vasikos Metochos

© 2006, Petros Markaris; Samuel Gavrielides Editions, Atina / 2007, Diogenes Verlag AG Zürich / Turkuvaz Kitapçılık Yayıncılık A.Ş. (2007)

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Her hakkı saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayınevi: Barbaros Bulvarı, No: 153, Cam Han, Kat: 8

34349 Beşiktaş / İstanbul

Tel: 0212 354 30 00 Faks: 0212 288 50 67

www.turkuvazkitap.com.tr

EDİTÖR Senem Kale

DÜZELTİ Serra Tüzün

KAPAK Zuhâl İnalöz

GRAFİK Mahmut Hakan Güngör

1. BASIM Nisan 2010, İstanbul

GENEL YAYIN 330 POLİSİYE 18

ISBN 978-605-5596-95-8

BASILDIĞI YER Turkuvaz Matbaacılık Yay. A.Ş. (0216) 585 90 00

Turkuvaz Kitap bir TURKUVAZ MEDYA GRUBU kuruluşudur.

Petros Markaris

BÜYÜK ORTAK

Bir Kostas Haritos Polisiyesi

Çeviren
Neylan Eryar

Josifina'ya

Medya Mesajdır.
Marshall McLuhan*

* 1911 Kanada doğumlu, İngiliz edebiyatı profesörü ve İngiliz edebiyatı eleştirmeni, düşünür ve söz bilimci olan McLuhan, faaliyet gösterdiği bu alanların yanı sıra iletişim kuramcısı olarak üne kavuşmuştur. Yazarın 1967'de yayımlanan ve orijinali İngilizce olan bu kitabının başlığının tamamı "Medya Mesajdır – Etkilerinin Envanteri" şeklindedir. Başlıktaki "mesaj" sözcüğü, ilk baskıda basımevinde yapılan bir dizgi hatası sonucunda "masaj" olarak basılmış ve yazar bu sözcüğün anlatmak istediğine daha uygun olduğu gerekçesiyle hatayı düzelttirmemiştir. Yazarın düşüncesine göre, medya (iletişim araçları), farklı biçimlerde insanın algılarına bir tür masaj yapmakta, diğer bir deyişle, farklı iletişim araçları, insanların gövdelerinin, zihinlerinin ve algılarının birer uzantısına dönüşmektedir. (ç.n.)

"Sayın meslektaşımız, bu konuyu niçin seçtiğinizi bizlere açıklayabilir misiniz lütfen?"

Katerina, en sevdiği kot pantolonuyla kırmızı bir bluz giymişti. Giyimi tamamen sıradan görünüyordu. Bugün için seçtiği ve yakasına broş taktığı mavi ceketini bir fark yaratıyordu sadece. Hem Selanik'in kavurucu haziran sıcağı, hem de yaşadığı anın gerginliği, alnında boncuk gibi parıltı veren ter damlacıklarının oluşmasına neden olmuştu.

"Çünkü bazı sorunların yalnızca hukuki veya yalnızca siyasal düzlemde çözümlenemeyeceğini düşünüyorum sayın profesör. Terörizm sorunsalının disiplinlerarası bir yaklaşımla ele alınması gerektiğini göstermek istedim."

Katerina'nın bakışları profesörlere kilitlenmişti. Ellerini, herhalde bazı istençdışı devinimleri engellemek için sıkıca birbirine kenetlemişti. Bizim oturduğumuz, izleyicilere ait bölüme bakmaktan özellikle kaçınıyordu. Büyük bir olasılıkla dikkatinin dağılmasından çekiniyordu.

Bu anı kaç yıldan beri bekliyordum? Başlangıçta diplomasını kaç yılda alabileceğini hesaplıyordum, bunun için en az dört, bazı sınavlarda aksaklıklar yaşaması halinde ise beş yıl geçmesi gerekiyordu. Ardından doktora başladı ve tezini tamamlayana kadar bu süre sekiz yıla çıktı. Sekiz yıl boyunca belki maaşım artmış olabilir umuduyla kaç kez yeniden saydım, kira ve yiyecek giderlerimiz, elbise ve gömleklerim için, Adriani'nin ayakkabıları için ne kadar paraya ihtiyacımız olduğunu kim bilir kaç kez hesapladım bilemiyorum, yine de hesapların sonunu getiremedim... Günün birinde, ellerimden binlik ve beş binlik drahmi banknotlarının yerine yirmilik ve

ellilik avro banknotlarının gelip geçmeye başlaması ise beni pek fazla etkilemedi.

Saymayı sürdürdüm ve sekiz yıl boyunca Katerina'nın öğrenim giderlerinin altından nasıl kalkabileceğimizi düşünüp durdum.

"Terörist bir eylem kapsamında işlenen bir cinayet suçu ile mülkiyete yönelik bir saldırı kapsamında işlenen bir cinayet suçu birbirlerine eşdeğer kabul edilebilir mi?"

Polis örgütündeki meslektaşlarım "Üniversiteyi bitirince ne yapacak peki?" diye sormuşlardı. "Erkek çocuk olsa tamam, bir kariyer yapması gerekir, çünkü evlenip aile kuracak. Ama bir kız çocuğu?.. En iyisi onu polis okuluna yazdır, hiç olmazsa yaşam boyu sağlam bir işi ve geliri olur. Eğer polis olmak istemiyorsa bir meslek okuluna gönder, hem o zaman bir yandan da çıraklık yapıp biraz para kazanır."

Onlara kızımın Selanik'teki hukuk fakültesine yazıldığını söylediğim zaman, sessiz kalmayı tercih etseler de bakışlarıyla benim sözünü geçiremeyen bir baba olduğumu düşündüklerini belli etmişlerdi. Arada bir Katerina'nın iyi olup olmadığını, okulunun nasıl gittiğini ve ne zaman mezun olacağını sorarlardı.

Daha sonra da oldukça gönülsüz ve adeta utanarak, kızımın diplomasını aldıktan sonra doktora da yapacağını söylediğimdeyse etrafı yine tıpkı beş yıl önce üniversiteye gideceğini söylediğim zamanki gibi bir ölüm sessizliği kapladı. Yalnızca ticari suçlar bölümünde çalışan Tsavaras, "Sen gerçekten başına dert arıyorsun," dedi.

"Eğer bir olayda suçun nedeni, ezilen halkın içinde bulunduğu siyasal karamsarlık, bir diğerinde açgözlülükse, her iki olayda da işlenen suç aynı olmasına karşın, yargıç verilecek cezayı belirlerken farklı ölçütleri göz önüne alabilir."

Gözucuyla Adriani'yebaktım. Katerina'yı tam karşıdan görebilmek için üç koltuk ötemde oturmuştu. Annesinden miras kalan tüm takıları, nişan ve nikâh yüzüklerini, bir de Katerina'nın doğumunda benim hediye ettiğim kolyeyi takmıştı.

Hazırlanması bitince “Niçin bu kadar çok süslendin? Gören de bir davete gittiğimizi sanacak,” dedim.

“Çocuğumun kutlanacak bu özel gününde takmayacağım da ne zaman takacağım? En fazla bir de düğününde takarım, ondan sonra hepsini kasaya koyup kilitleyeceğim nasıl olsa.”

“Terörizm olgusu karşısında sizce nasıl bir yasal düzenleme yapılmalıdır?”

Adriani’nin yüzünde her yeni soruda bir korku ifadesi belirliyor ve gözlerini kızından ayıramıyordu. Katerina’nın yanıtları bilemeyip başarısız olmasından –tıpkı üniversiteye giriş sınavına girdiği zamanki gibi– için için korkuyor ve titriyordu. Avucundaki henüz kullanmadığı, fakat gerekebilir düşünceyle yanına aldığı mendilini bütün gücüyle sıkıyordu.

“Üniversite bitirmesi ve doktora yapması ne işe yarayacak ki Kostas? Nasıl olsa iyi bir ev kadını olması ve karşısına hoş bir genç adamın çıkmasını beklemesi gerekecek. Ama yine de bir işte çalışıp evine para getirecek kadar eğitilmiş olmalı ki tamamen kocasının eline bakmak zorunda kalmasın. Zaten günümüzde gençlerin çoğu evlendikten hemen sonra boşanıyorlar. Bunun için kendi ayaklarının üzerinde durabilmesi iyi olur ama üniversite eğitimi ve doktora... bunlar ne işe yarayacak?”

“Terörizmden caydırıcı yöntemler uygulanması gereklidir, ancak yeterli değildir. Terörizmin nedenlerini ortadan kaldırmaya yönelik önlemler alınmadığı sürece, hukuk düzeni, yayılması karşısında etkisiz kalacaktır. Nasıl ki kanserle mücadelede koruyucu önlemler alınması gerekiyorsa, terörizmle mücadelede de önleyici çözümlere gereksinim vardır.”

Bu konuda ne eşimin ne de meslektaşlarımla beni etkilemelerine izin vermediğime gerçekten seviniyordum. Kendi aklıma uydum ve doğruyu buldum. Öğütlerine kulak astığım tek kişi Katerina’nın, o zaman emekliliğine az bir süre kalmış olan okul müdürü Kalamitis’ti.

“Komiserim, bırakın kızınız üniversiteye gitsin,” demişti. “Kızınız olağanüstü yetenekli. Mutlaka hedefine ulaşacaktır.”

Bu "hedefine ulaşacaktır" sözü beni kamçılıyordu. Kalamitis, "Olumlu bir sonuç alacaktır," "Başaracaktır," veya "Yükselecektir," dememiş, onun yerine "bir yere gelecektir" demişti. Bir polisin kızının "hedefine ulaşması", işte bu söz çevremden gelen tüm itirazlara kulaklarımı tıkamamı ve bil-diğimi okumamı sağladı.

"Sizce ölme hakkı var mıdır sayın meslektaşım?"

Adriani'nin o anda kendini tutamayıp haç çıkardığını, en arka sırada oturan Fanis'inse gülümsediğini gördüm. İçimizde en sade o giyinmişti. Üzerinde jean pantolonu ile tişörtü, çorapsız ayaklarında ise makosenleri vardı.

Kendisine baktığımı fark etti ve moralimi düzeltecek bir şekilde göz kırptı. Üçümüzün arasında en sakin o görünüyordu, ya Katerina'nın nasıl olsa bu işin üstesinden geleceğinden emindi, ya da hekim olduğu için en zor koşullarda bile soğukkanlılığını korumasını biliyordu.

"İnsanın sınırsız yaşama hakkına sahip olduğu kesin. Zaten olmaması halinde üçüncü kişiler veya yasal düzen bundan zarar görürdü. Ölme hakkı da, yaşama hakkı kavramını tamamlayıcı nitelikte bir haktır."

Kurul başkanı diğer üyelere dönerek, "Bence artık bitirebiliriz, başka sorunuz var mı?" diye sordu. Üyelerin çoğu yok anlamında başlarını salladılar, bir iki tanesi de ayrıca "Hayır," diye fısıldadı.

"Sayın meslektaşımız, lütfen dışarıda bekler misiniz?"

Katerina oturduğu yerden kalkarak sağına ve soluna bakmadan doğruca kapıya yürüdü. Kararsız bir şekilde Adriani ile birbirimize baktık. Acaba burada beklememiz mi gerekiyordu yoksa biz de mi dışarı çıkmalıydık? Adriani omuzlarını silkince ben de arkamı dönüp Fanis'e baktım. Fanis oturmamı işaret etti. Ön taraftaki uzun masanın etrafındaki kurul üyeleri, rahatça tartışabilmek için, Katerina'nın tezini paravan gibi kullanarak ağızlarını örtüyorlardı. Aslında bir karara varmaları on dakika bile sürmemişti ama bu süre bana sonsuzluk gibi uzun geldi.

Katerina salona girdi, yine bizimle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Sınav kurulunun önünde durdu.

Kurul başkanı, "Tebrikler, sayın meslektaşım," dedi. "Altı üyemizin oybirliği sonucunda, *pekiyi derece* ile hukuk doktoru unvanını kazandığınızı bildirmek istiyorum."

Kalamitis, "Hedefine ulaşacak," demişti. "Hedefine ulaşacak."

Atina'ya Fanis'in Fiat Brava'sı ile dönecektik. Katerina daha rahat etmem için beni öne Fanis'in yanına oturttu, kendisi Adriani ile birlikte arkaya geçti. Kalamaria'daki bir balıkçı lokantasında, deniz ürünleri ile hazırlanmış kanepelerden yiyip biraz tsipouro* içerek sıcaklığına Katerina'nın doktorasını kutladığımız için Adriani arabaya dönerken hafifçe yalpalamıştı. Şimdiyse, öğleden önce saat 10'a geliyordu ve biz Platamonas'ı yeni geçmiştik. Fanis'in Volos'ta yaşayan anne ve babası bizi öğle yemeğine bekliyorlardı. Onları, bizim eve yaptıkları ilk nezaket ziyaretinden beri görmemiştik.

Adriani arada bir gözlerini yarı aralayarak, endişeyle, "Çok hızlı sürme Fanis, öğle yemeği yerine hastaneye gideceğiz yoksa," diye yineliyordu.

Ancak Fanis henüz yanıt vermeden gözleri tekrar kapanıyor ve başı önüne düşerek, aşağı yukarı sallanmaya başlıyordu. Az sonra yeniden uyanıyor ve aynı cümleyi yineliyordu. Bu durum Katerina'nın da benim de sinirlerimi geriyor, Fanis ise herhalde pek ciddiye almadığından onu sakinleştirmenin bir yolunu buluyordu.

"Korkacak bir şey yok Adriani," dedi. "Ben yüzü geçmiyorum ama sen kocanın otuzu geçmeyen Mirafiori'sine alışık olduğun için bizim de çok hızlı gittiğimizi zannediyorsun."

"Ben hiçbir zaman kocamın arabasına binmem, Fanis," diyerek sözü ağzına tıktı. "Çünkü bu yaşta sokak ortasında arabayı iterek elaleme seyirlik çıkarmaya hiç niyetim yok."

* Üzüm posasının damıtılması sonucu elde edilen bir Yunan içkisi (rakı türü); daha çok aile ve arkadaşlar arası yapılan kutlamalarda tercih edilir. (ç.n.)

Fanis'in bakışlarını üzerimde hissettim, ancak böylesine önemli bir günde ailemin hem şimdiki hem de gelecekteki üyelerini kıracak bir şey söylememek için sessiz kalmayı ve arabanın ön camından, önümüzde giden kompresörlü Mercedes 280'i izlemeyi tercih ettim.

Atina - Lamia otoyolunu yıllardır kullanmamıştım. Daha doğrusu, yıllardır Elefsina veya Malakassa sınırları dışında kalan hiçbir otoyola çıkmamıştım. Bunun dışında bir de son yıllarda baldızım Eleni'nin oturduğu adaya giderken denizyolunu kullanıyorduk. Epirus'taki doğduğum köyü de annemin ölümünden sonra yolculuk haritamdan silmiştim. Katerina'nın eğitim gördüğü Selanik'e düne kadar hiç gitmemiş, onun yerine Noel ve paskalya tatillerinde onun yaşadığımız Atina'ya gelmesini sabırla beklemeyi tercih etmiştim.

Anayoldan Volos'a bağlanan Velestino yoluna saptık. Fanis'in annesiyle babası, Ostpilion yolunun biraz dışında yer alan, Yunan tarzı ufak bir evde yaşıyorlardı; giriş katının dükkân, üst katının konut olarak kullanıldığı evlerden birinde. Burası da yine, hem iplik ve astar gibi tuhafiye malzemelerinin hem de makarnadan domates salçasına kadar çeşitli gıda ürünlerinin satıldığı tipik Yunan dükkânlarından biriydi. Önce bize dükkânı gezdirdiler. Dükkâna girince, jandarma birliğinde astsubay olarak görev yapan babamın, keçi hırsızlarının ve yankesicilerin peşlerine düştüğü günlere duyduğum özlem birden benliğimi sardı. Yine o dönemlerde işlenen bir namus cinayetinin üzerinde çalışırken, katilin evine gittiğimde onu bir iskemleye oturmuş ve boynunu bükmüş bir halde, ellerini kelepçelemem için bekler halde bulduğumu anımsadım. Şimdilerde ise süpermarketler, Yunan tarzı bu küçük dükkânların yerini aldı ve polis de artık adeta bir suç süpermarketinin personeli gibi çalışan suçluların işlediği mafyavari suçların peşine düşüyor. Bunlar, Ukraynalı hayat kadınlarından, gece kulüplerinde ve büyük iş merkezlerinde satılan uyuşturucuya kadar akla gelebilecek her şeyi pazarlıyorlar.

Sevasti, "En çok diğer dükkânların kapalı olduğu pazar günleri satış oluyor," diye bir açıklama yaptı. "Neyse ki Yunanlar birçok şeyi almayı son dakikada akıl ediyorlar."

Kocası Prodromos da, "Ben de tarla işlerini bıraktıktan sonra dükkânla daha çok ilgilenmeye başladım, çeşitlerimizi de bayağı artırdık," diye ekledi.

"Artık tütün ekmiyor musun?" diye sordum. Bize geldikleri zaman tütün yetiştirdiğinden söz etmişti.

Prodromos başını tasalı bir şekilde sallayarak, "Artık tarla işleri için çok yaşlandım, Kostas," diye karşılık verdi. "Hiç istemediğim halde mecburen tarlamı sattım."

Oğlu, "Bunu çok daha önce yapman gerekirdi zaten," diye söze karıştı. "Hiç değilse sırtını sakatlayıp, bel korsesi takmak zorunda kalmazdın."

"Doğru söylüyorsun ama toprakla uğraşmak beni yaşama bağlıyordu." Ardından gülererek, "Neyse ki evin arka tarafında küçük bir bahçemiz var. Oraya bir şeyler ekip kendimi avutuyorum."

Sevasti, "Üstelik tarlanın parasıyla iyi bir yatırım yaptık," diye ekledi. "Bankadan kredi de alarak annemin Tsangarada'daki -iki katlı, beş odalı- evini yeniledik. Oradan gelen kira, tütünden kazandığımızdan daha fazla."

Adriani hayretle, "Yani Pilion'daki evi kiraya verip, Volos'ta mı yaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, oradaki evi yalnızca üç aylığına iki veya üç Alman aileye kiralıyoruz, onlar sırayla kullanıyorlar, hem de kirayı peşin ödedikleri için herhangi bir problem yaşamıyoruz."

Prodromos gülererek, "İşgal döneminde annemle babamın komutanların eve el koyacaklarından nasıl korktuklarını hâlâ anımsıyorum," dedi. "Oysa bugün gelip yüksek kiralar ödemek için kuyruğa giriyorlar. İşte ben buna ilerleme derim."

Ben de içimden, "Aferin Almanlara, el koymaktan kiralamaya geçmeyi başarmışlar," diye geçirdim. Çünkü Yunan devletinin kuruluşundan beri hep aynı şeyi yapıyoruz: Ya bir evi kiraya veriyoruz ya da bir dükkânı, bir tarlayı veya bir

depoyu kiraya verip onun geliriyle ayakta kalmaya çalışıyoruz. Olympic Havayolları'nın uçakları kiralık, taksi sahipleri arabalarını taksi sürücülerine kiralyor, otobüs sahibi firmalar da ellerindeki araçları KTEL otobüs işletmesine kiralayıp çalıştırıyor. Sıradan bir Yunan da onlar gibi yaparak ya kira geliriyle ya da aldığı kredilerle yaşamını sürdürüyor.

Eski model, cilalı ahşap yemek masasının kavisli ayaklarını yayvan birer hayvan pençesi şeklinde oyulmuştu. Üzerindeki sofra, Fransız filmlerinde rastlanan burjuva evlerindeki sofraları andırıyordu: Beyaz sofra örtüsü, kendinden desenli peçeteler, ikişer tabak ve ikişer çatal-bıçak ile biri küçük, biri orta ve biri büyük boy olmak üzere üçer adet kadeh. Büyük ve orta boyda olanlar şarap ve su içmek için uygundu, ancak küçük kadehin ne için kullanılacağını çözmemiştim. Neyse ki Prodromos Ousounidis işin sırrını açıkladı.

"Bununla önce birer tsipouro içeceğiz Kostas, daha sonra da şarapla devam ederiz," diyerek küçük kadehimi doldurdu.

Kadehimi Katerina'nın başarısına kaldırdıktan sonra, boğazımı ateş gibi yakan içkiyi yarısına kadar içtim. Böylece, taze yeşilliklerden yapılmış püreyle birlikte servis edilen, limon soslu enginarla başlayan ve asma yaprağında kuzu eti ve pilavla devam eden yemekle birlikte içeceğim bir kadeh şaraba yer ayırdım.

Prodromos, "Asma yaprakları ile enginarların yanındaki arpacıksoğanları bahçemizden," diye bilgilendirdi.

Masanın çevresinde toplanan altı kişinin yüzünü inceledim. Katerina ve Fanis dışında, diğer herkes için "doktora" sözcüğünün derin bir anlam taşıdığı kesindi. Ben, doktoranın Katerina'nın bir yerlere gelmesine yardımcı olacağını bildiğim için gururluydum. Adriani de kızının "pekiyi" ile değerlendirilmiş olmasından gurur duyuyordu. Ancak bu duygusu, Katerina'nın liseyi de pekiyi dereceyle bitirdiği zamankinden farksızdı. Prodromos ve Sevasti ise Katerina'yı gelecekteki gelinleri olarak gördükleri için, bizim bu başarıdan duyduğumuz mutluluğu paylaşmaya hakları olduğunu düşünüyorlardı.

Doktora belgesinin diplomadan üstün değerinde bir kâğıt olduğunu hepimiz biliyorduk. Ve bu da bize yetiyordu. Zaten Yunanistan, herkesin oyununu elindeki kâğıtlara göre oynadığı büyük bir borsa gibiydi. Bunlara, hem hisse senetleri hem de üniversite diploması ile lisansüstü eğitimden doktora kadar uzanan tüm uzmanlık diplomaları dahildi.

İnsanlar bunlarla belirli pozisyonları güvenceye alıyor, böylelikle ellerine geçecek geliri belirlemiş oluyorlardı. Oysa bu kâğıtların asıl değerini hiç kimsenin bildiği yoktu. Örneğin bir kişi hukuk fakültesinden aldığı diplomayla kendini rasathanede veya fizikçi diplomasıyla emniyet örgütünde çalışırken bulabilirdi. Herkes elindeki kâğıtla tıpkı borsada oynar gibi oynuyordu.

Kalktığımızda saat beşi geçiyordu. Yemeğin ve içtiğim tsipouronun verdiği ağırlıkla yola çıkınca Adriani'nin yanında uyuklamaya başladım. Önde oturan Katerina ile Fanis'in fısıldayarak konuşmaları uzaktan gelen ninni gibiydi. Cafe Lavendis'e gelince Fanis bir kahve molası vermemizi önerdi, zira giderek bastıran uykuya yenik düşmekten korkuyordu.

Kasaların önünde kuyrukların uzadığı, çocukların ciyak ciyak bağırdığı ve anne babaların ellerindeki dolu tepsilerle boş masa kapmaya çalıştığı bu kafenin ortasında Katerina'ya birdenbire, "Yargıçlık için ne zaman başvuracaksın?" diye sormama nasıl bir dürtünün neden olduğunu bilemiyordum.

Adriani ile Fanis, Volos'taki yemekli ziyareti de içeren beş saatlik araba yolculuğundan sonra böyle bir soru sormamı beklemedikleri için bana şaşkınlıkla bakıyorlardı. Katerina'nın ise şaşırılmaktan çok morali bozulmuş görünüyordu. Söyleyecekleri dilinin ucunda olmakla birlikte, bana bunları yumuşak bir biçimde aktarmanın bir yolunu aradığı belliydi.

Sonunda, "Ceza hukuku profesörüm Petropoulos üniversitedeki bir araştırma grubuna katılmamı önerdi," dedi. "Beni araştırma görevlisi olarak işe alacak. Bu arada öğretim üyeliği kadrosu açılır açılmaz da başvuruda bulunabileceğim."

Bu haber bende soğuk duş etkisi yaptı. Her ne kadar düşlerimin ilk bölümünü Katerina'nın doktora unvanını kazanması oluşturusaydı da ileride mahkeme salonundaki izleyiciler arasında gururla yerimi alıp, onun yargıç makamında oturduğunu ve bir celseyi yönettiğini görmeyi düşünüyordum. Bunu kendisine hiçbir zaman açıkça söylememiştim, fakat onunla ilgili düşlerim hakkında defalarca konuştuğumuz için bundan haberi vardı.

"Peki sence... bilimsel alanda çalışmanın yaratacağı izolasyon sana daha mı uygun?" Son anda dişlerimi sıkarak, izolasyon yerine boğucu bir ortam demeyi önleyebildim.

Konuşurken, kullanacağı sözcükleri tarttığı belliydi. "Doktoramı yaparken araştırma yapmaktan hoşlandığımı anladım. Ayrıca anayasa hukuku profesörü, tezimi lisansüstü eğitimi alan öğrencilerine sunmamı önerince, ders vermekten de zevk aldığımı gördüm." Kısa süreli bir suskunluktan sonra konuşmasını sürdürdü: "Yargıç olursam beni bekleyen nedir? Yaşam boyu, karşılıksız çekler, sadakatsizlikler ve boşanmalarla uğraşacağım ve sabırla devlet idari mahkemesine atanmamı bekleyeceğim veya bütün kozlarımı üst idari mahkemede görev almak için oynayacağım ki bu da ancak şansım yaver giderse gerçekleşecek. Zaten bu mevkilere gelebilen kadın sayısı çok az."

Adriani, "Doğru ama yargıç maaşı bir profesörün maaşından daha yüksek değil mi?" diye sordu.

Katerina omuzlarını silkti. "Bunu araştırmadım ama zannedersen üst kademelerdeki yargıçlar çok daha iyi kazanıyor."

"Bu kadar emek verdikten sonra daha az kazanacağın bir işte mi çalışmayı istiyorsun peki?" Adriani'nin ev kadını mantığı daha uzun süre okuyan birinin daha az ücret getiren bir işi tercih etmesini kavrayamıyordu.

Aslında benim de aklım ermiyordu. O ana kadar sessiz kalmış olan Fanis'e, "Bu konuda sen ne düşünüyorsun," diye sordum.

Fanis canı sıkkın bir şekilde kollarını kaldırarak, "Ben-
ce kararı Katerina vermeli. Bu tür konularda para bazen en
önemli etkindir, bazen de hiç önem taşımaz," dedi ve bakış-
larını Adriani'ye çevirerek şöyle devam etti: "Örneğin ben
kırsal alanda bir yıllık zorunlu hizmetimi bitirdiğim zaman
hastanede çalışmak istediğime karar vermiştim. Bundan an-
neme söz ettiğim zaman adeta dünyası yıkıldı. Bütün hayali,
Volos'ta veya Almyros'ta iyi kazanç getiren bir muayenehane
açmamdı. Bana, 'Niçin burada bir muayenehane açmıyorsun
oğlum?' diye sormuştu. 'Volos'ta ne kadar çok doktora ihti-
yaç var, biliyor musun? Hastalar kapıda kuyruk olurlar.' Tıp
fakültesinden bir arkadaşım Velestino'da muayenehane açtı,
şimdi Volos'ta iki evi, Thassos'ta bir yazlığı var. Ayrıca mua-
yenehanesi de kendisine ait. Kendisi BMW, karısı Audi kul-
lanıyor, bir de motorlu bir tekneleri var. Ama ikide bir beni
arıyor ve 'Hastalarımın birinin ciddi sorunları var, iyi bir
doktor önerebilir misin?' diye soruyor. Ben de o zaman 'Sen
necisin?' diye soruyorum. 'Benim bilgim ilaç firması temsil-
cilerinin bana tanıttıkları ilaçlarla sınırlı,' diye karşılık veri-
yor. 'Kazancım çok iyi, fakat birisi gerçekten ciddi boyutlarda
hastaysa, hem beni sorumlu tutmasın hem de vicdan azabı
çekmeyeyim diye onu iyi bir hekime yönlendiriyorum.'"

Hepimiz gülmeye başladık. Fanis gergin durumları bu şe-
kilde geçiştirmeyi çok iyi biliyordu. Katerina elimi tuttu ve
sevecen bir ifadeyle bana baktı.

"Peki, pastanın yarısıyla yetinmeye var mısın?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Petropoulos'un önerdiği işi kabul edeceğim ama aynı za-
manda yargıçlık için de başvuruda bulunacağım. Zaten öğre-
tim üyeliği için kadro açılması da yargıç olarak bir kadroya
atanmam da en azından birkaç yıl sürer. Hangisi önce olursa,
o zamanki duruma göre bir karar veriz."

Evet, bu pastanın ancak yarısıydı, fakat her şeyin taksitle
ve kredi kartıyla ödendiği bir dönemde, insanın peşin ödeme
istememesi için ancak aklını kaçırmış olması gerekirdi.

Ertesi sabah yaşadığımız ikinci düş kırıklığı daha çok Adriani'yi ilgilendiriyordu. Mutfakta oturmuş kahvelerimizi içiyorduk. Son birkaç günde yaşadığımız heyecanlı yoğunluğun yerini tatlı bir gevşeme ve tembellik almıştı. Katerina'nın tamamen eve döndüğüne henüz inanamıyorduk, yine sekiz yıldır yaptığı gibi, iki veya üç hafta sonra tekrar gidecekmiş gibi hissediyorduk. Hatta Selanik'teki evini tamamen boşaltmış olması bile bu durumu değiştirmiyordu, çünkü eşyaları henüz taşımacı firmanın Liossion Caddesi'ndeki deposunda duruyordu.

Adriani belki de bu nedenle konuyu açtı. "Eşyalarını ne zaman depodan alacaksın, Katerina?"

"Birkaç gün sonra, bana biraz nefes alacak zaman tanıyın lütfen."

Haklıydı, fakat Adriani de evle ilgili işlerin savsaklanmasından nefret ediyordu. Her şeyin anında ve eksiksiz halledilmesini isterdi. "Tabii tatlım, bu senin hakkın. Yalnız Selanik'te yıllardır biriken eşyayı nereye koyacağımızı bilemiyorum. Yalnız kitapların bir odayı doldurur."

"Peki ne yapalım anne? Şimdiden neyim var neyim yok listesini mi çıkaralım?"

"Tabii ki hayır!" Birine hem hak verip hem de onun zihnini oymaya devam etmek gibi sinir bozucu bir huyu vardı. "Belki gerek duymadığın eşyaları depoda bırakabiliriz veya belki de hem depo hem ev kirası vermek yerine daha büyük bir ev kiralamamız daha hesaplı olabilir diye düşünüyorum."

Son söylediği beni ilgilendiriyordu. Ancak benim yanıt vermeme fırsat kalmadan, Katerina annesini frenlemek için bir girişimde daha bulundu.

“Boş ver anne, bunları Girit’ten döndüğümüz zaman konuşalım.”

Fanis’le birlikte Girit’te bir haftalık tatile gideceklerdi. Hem doktorayı kutlayacaklar hem de Katerina biraz dinlenecekti. Akşamları hareket eden feribotla gitmeyi planlamışlardı.

“Nasıl istersen, sonra konuşuruz. Benimki zaten öylesine bir fikirdi. Ama ev arayacaksak, bir an önce harekete geçmemiz gerekir.”

“Önce nasıl bir yer kiralayacağımıza karar verelim.”

Adriani, “Tabii ki başka bir ev,” diye karşılık verdi. “Aslında müstakil bir ev ideal olurdu ama gücümüz yetmez.”

“Bence daha farklı da olabilir. Yani belki daha büyük bir ev tutarız veya Fanis’le ikimiz ayrı bir ev tutup oraya taşınabiliriz.” Bu sözler bir bomba etkisi yarattı. Katerina bir an önce açıklama yapma gereksinimi duydu. “Her şey Petropoulos’a bağlı. Araştırma görevlisi sözleşmemi sonbaharda başlatırsa benim de kendi gelirim olacağı için Fanis’le ortaklaşa bir ev tutabiliriz. Ama eğer sözünün eri değilse, bir iş bulana kadar yine sizin sırtınızdan geçinirim.”

Son cümlesini söylerken yüzünde sıcak bir gülümseme belirmişti. Adriani ise fal taşı gibi açtığı gözlerini ondan ayıramamıştı.

“Çok güzel Katerina, hem evlenmek istiyorsunuz hem de bu konuda tek kelime etmiyorsunuz. Madem öyle, dün hepimiz bir aradayken niçin bu kararınızı açıklamadınız?”

Katerina gülmeye başladı. “Evlenmekten söz eden kim? Yalnızca birlikte yaşamak istiyoruz.”

Bu sözler üzerine etrafı bir sessizlik kapladı. Ben aslında tam olmasa da bunu biraz sezinlemiştim ama Adriani tam gafil avlanmıştı. Katerina susmuş, duyduklarımızı sindirebilmemiz için bize zaman tanımıştı.

Adriani, “Madem birlikte yaşamaya karar verdiniz, niçin evlenmek istemiyorsunuz o zaman? Hem böylece bu konu da tamamen halledilmiş olur.”

“Çünkü birbirimize uygun olup olmadığımızı henüz bilmiyoruz. Aynı evi paylaştığımız zaman belki de birbirimizden çok farklı olduğumuz ortaya çıkacak.”

Adriani bakışlarıyla, bir baba olarak konuya girmem gerektiğini anlatmaya çalışıyordu, oysa ben kendimi hâlâ konunun dışında hissediyordum. Adriani ile henüz ikinci buluşmamızda onu kaybetme korkusuna kapıldığımı anımsadım. Adriani de aynı duyguları paylaştığı için üç ay sonra ailelerimiz ilişkimizi onayladı ve ancak ondan sonraki buluşmalarımızda koluna girme cesaretini gösterebildim. Kişilerin birbirini kaybetmekten korktuğu günlerle, insanların sevdiği kişiyle yaşam boyu birlikte olmaktan korktuğu bugün arasındaki farkı Adriani’ye nasıl anlatacaktım.

Adriani ise suskun kalmamı, hem kızımın aklını karıştırmaktan çekinmeme hem de bu konuda ona destek olmaktan kaçınmama yorduğu için kızgın bakışlarla bana doğru baktıktan sonra yeniden Katerina’ya döndü.

“İki yıldır berabersiniz, hâlâ birbirinizi tanımadınız mı?”

“Anne, iki yıldır beraberiz ama yalnızca tatilimizi birlikte geçirdik, henüz birlikte yaşamadık.”

“Bu da yeterli zaten. Diğer her şey zamanla yerine oturur. Biraz da birbirinizi şaşırtmanız iyi olur.”

“Ama biz sürprizlerle karşılaşmak istemiyoruz, daha doğrusu ayrılmak istemiyoruz. Çünkü günümüzde boşanmak artık sürpriz değil, aksine avukat giderleri ve bir dolu başka harcamalar anlamına geliyor. Bir hukukçu olarak neden söz ettiğimi çok iyi biliyorum.”

Adriani korkutma atışlarıyla bir yere varamayacağını anlamış, daha ağır silahlarla yüklenmeye karar vermişti. “Babanı düşünmüyor musun? Kızının evlilik dışı bir ilişki yaşadığını duyunca meslektaşları ve amirleri ne derler?”

Artık araya girmenin ve kızımın Fanis ile birlikte yaşamasının kariyerimi hiçbir şekilde etkilemeyeceğini söylemenin zamanı gelmişti. Nikâhlı yaşamamın mesleğimde ilerlememe yıllardır hiçbir katkısı olmamıştı. Şimdiden sonra da rütbemi

düşürmeleri zaten olanaksızdı. Bunların hepsini hemen söylemem gerekiyordu, fakat ne yazık ki tartışırken yalnızca iki yöneme başvurabiliyordum: Birisi ağzımı bozmak, diğeri de susmak. Bu nedenle yangına körükle gitmemek için susmayı sürdürüyordum.

Bu sırada Katerina birden bana dönerek, "Baba senin için sorun olur mu bu durum?" diye sordu.

"Yani... aslında biz polisler, biliminsanları ve sanatçıların akıllarına estikleri gibi davrandıklarını düşünürüz."

"Gördün mü, işte ben de tam bunu söylüyorum. Kızının aklını oynattığını düşündürmeleri babanın hoşuna gider mi sence?"

"Zaten benim yaşamımın en güzel yıllarını doktora yaparak heba ettiğimi düşünenler yalnızca babamın meslektaşları değil ki. Asıl benim okuldaki eski kız arkadaşlarımı bir duysan."

Katerina yolculuk için bazı şeyler alması gerektiğini söyleyerek konuyu kapattı ki bu da Adriani'nin hırsını benden çıkaracağı, dolayısıyla sinirlerimi altüst edeceği anlamına geliyordu. Şu anda, küçük verandamızdaki dışarıdan görünmemizi önleyen yüksek bitkileri izlemekle meşguldü. Bunların dışında kalan yere bir ufak masa ile iki iskemle ancak sığmıştı. Ben verandaya hiç çıkmıyordum. Adriani ise bazen orada oturup taze fasulye veya bamya ayıklardı.

Sokak kapısı kapanır kapanmaz bana dönerek, "Sence ciddi mi bu kız?" diye sordu.

Hâlâ susuyordum. Acı gerçeği söylemem gerekirse, ben de evlilikten yanaydım. Öte yandan Katerina'nın akli başında genç bir kadın olduğunu biliyordum. Bunu iki gün önce zaten kanıtlamıştı. Ayrıca, pek işime gelmese de onun ne yaptığını bilen bir insan olduğundan emindim.

"Fanis'in ailesi Katerina hakkında ne düşünecek? Evet, çok iyi insanlar ve onlardan hoşlanıyoruz ama yine de Voloslu olduklarını unutmamak gerekir."

"Kendini boşuna üzüyorsun," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. "Onlar birbirlerini seviyorlar ve çok iyi anlaşıyor-

lar... Göreceksin bak, altı ay sonra kendiliğinden evlenmeye karar verecekler.”

“Seni hiç anlayamıyorum. Yıllardır hemen her gün ölülerle, cinayet kurbanlarıyla, kanla ve cesetle uğraşıyorsun, buna karşın nasıl bu kadar iyimser olabiliyorsun? Bunu bir türlü çözemiyorum. Şuraya yazıyorum, altı aya varmadan Fanis ve Katerina’nın ilişkileri bozulacak. Bir kere Katerina henüz yemek pişiremediği için sürekli dışarıda yiyecekler. Ve günün birinde paraları yetmediği zaman Katerina yemek pişirmeyi öğrenmeye karar verecek, ancak o zaman da Fanis Volos’a tayinini isteyecek.”

“O zamana kadar ona yemek pişirmeyi öğretirsin.”

“Nerede öğreteceğim? Artık her gün bize gelmeyecek, bunu anlamıyor musun? Benim de ona gitmem söz konusu olamaz.”

“Neden ki?”

“Kızımın erkek arkadaşıyla birlikte yaşadığı eve girip çıkamam da ondan. Şimdiye kadar hiç Fanis’in evine ziyarete gittin mi veya onunla bir şekilde ilgilendin mi? Ama evli olsalardı durum farklı olurdu. O zaman onlara yemek bile pişirebilirdim.”

Bu tartışmaya son vermek için işe gitmek üzere yola çıkmaya karar verdim.

Haziran ayında olduğumuz belli oluyordu. Okulların giriş sınavları yapıldığından anneler okulların önüne yığılmış sonuçları öğrenmeye çalışıyorlardı. Derin bir soluk aldım: Bunların hepsi benim için artık geride kalmıştı: sınavlar, üniversite, doktora. Bütün bu konular artık kapanmıştı.

Emniyet müdürlüğüne varınca doğru cinayet masası amiri olan şefim Gikas’ın odasına gittim. Kızımın başarısı ile ilgili tebrikleri kabul etmeye üst makamlardan başlamak istiyordum.

İlk olarak sekreteri Koula’yla karşılaştım. Kendisi üst düzey bir yetkili olmasa da ona karşı bir tür zaafım vardı. Görür görmez yerinden fırlayarak bana doğru koştu.

“Tebrikler, Bay Haritos! Kim bilir ne kadar mutlu ve gururlusunuzdur! Artık Katerina eğitimini tamamladığına göre kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“Sekiz yıldır koşan ve stadyuma girince yere yığılacak halde olan bir maratoncu gibi.” Yüksek sesle güldü. “Ne zaman bize geleceksiniz? Adriani bizi artık tamamen unuttuğunuzu düşünüyor.”

“Tatilden döner dönmez. Pazartesi günü izne çıkıyorum.”

Gikas’ın odasını işaret ederek, “Girebilirsiniz, sabahtan beri sizin bugün gelip gelmeyeceğinizi soruyorum.”

Gikas, her zaman üzeri boş duran ve adeta bir dans pisti gibi cilalanmış olan çalışma masasında oturuyordu. Beni görünce ayağa kalktı ve bana doğru geldi.

“Tebrikler, Kostas,” dedi. “Kimse inanmıyordu ama siz başardınız.”

Hiç ses çıkarmadım. Söylediği cümlelerin ikinci yarısını duymazdan geldim. Çünkü bu sözleriyle, herkesin yıllarca arkamdan gizlice gülerek, “Ne, Haritos’un kızı doktora mı yapacak? Güldürmeyin beni!” şeklindeki alaylı yorumlarını ima etmişti. Herkesi mahcup etmiş olmama sevinmiş görünüyordu. Oysa bunun ona özgü bir güç gösterisinin bir bölümü olduğunu, yani yalnızca birinin diğerini mat etmiş olmasına sevindiğini bilmem gerekiyordu, fakat yine de şaşırmaktan kendimi alamadım.

“Başvuruda bulunduğu zaman benim de haberim olsun, kendisi hakkında iyi bir referans vermek isterim.”

Hiçbir şey anlamamıştım. “Nereye başvurması gerekiyor?” diye sordum.

“Polis örgütünün hukuk bölümüne.”

“Aslında bunu düşünüp düşünmediğini bilmiyorum.”

“Bir polis memurunun kızı olarak hukuk bölümünde sağlam bir işe girebilecekken niçin iş arıyor ki?” Yüzünde tam olarak ne demek istediğini anlamadığım zamanlar beliren ifade vardı.

“Doğrusunu söylemek gerekirse, bu konuyu henüz hiç konuşmadık. Eğer böyle bir düşüncesi varsa size mutlaka haber veririm.”

“Güzel, öyleyse sizden haber bekliyorum. Kızınıza şunu da söyleyin: Zor zamanlarda yaşıyoruz. Kimsenin, şunu bunu deneyerek zaman yitirme lüksü yok. Kararlı olmak şart.” Herkesin idealindeki iş kavramının farklı olduğu açıkça belli oluyordu.

Odamın bulunduğu üçüncü kata inmek üzere asansöre bindim, fakat son anda fikrimi değiştirip kafeteryanın olduğu katın düğmesine bastım. Yıllardır alaylarına katlanmak zorunda kaldığım diğer meslektaşlarımızın tebriklerini duymak için daha fazla beklemeye sabrım kalmamıştı.

Koridordaki telefonun sesiyle uyandım. Önce çaldığını zannederek saatin kaç olduğuna bakmak için gözlerimi yarı araladım. Dörde on vardı. Adriani ise gözlerini açmadan, yarı uykulu bir halde homurdandı. Zaten bu saatte ancak beni ararlardı. Hem Gikas'a hem de Adriani'ye söverek kalktım. Çünkü Gikas'ın, yardımcılarından birini arayacağına, basit bir bıçaklama olayı için beni aradığından emindim. Adriani ise uykusu bölünmesin diye yatak odasına telefon bağlatma karşı çıkmıştı.

Ahizeyi elime alıp uykulu bir sesle, kısaca "Evet," diyebilirdim, fakat bir yanıt gelmedi. Yalnızca yutkunmaya veya hıçkırmaya benzer kısık bir ses geliyordu. "Alo, kim arıyor?" Yine yanıt gelmedi, ancak bu kez birinin burnunu çektiğini ve konuşmaya çalıştığını duydum.

"Kimsiniz, konuşsanıza!"

"Televizyon, komiserim... televizyonu açın... Aman Tanrım!.."

"Allah kahretsin, kim olduğunuzu söylesenize!"

"Ben Sevasti, televizyonu açın hemen..."

Ahizeyi elimden bırakıp, uzaktan kumandaya koştum.

İlk olarak aklıma, Katerina ve Fanis'in Girit'e gitmek için feribota binmiş oldukları geldi ve hemen feribotun tüm yolcularıyla suya gömülmemiş olması için Tanrı'ya yakarmaya başladım. Fakat aynı anda, Girit'e gitmek için kullanılan deniz yolunun en sık kullanılan ve daha uzak bazı adalardaki gibi deniz kazalarının görülmediği hatlardan biri olduğunu düşünerek kendi kendimi cesaretlendirdim.

Televizyon, gecenin sessizliğini yırtan bir sesle açıldı. Bir yandan mutfakta yemek hazırlarken veya ütü yaparken, televizyonun sesini açarak onu radyo gibi kullandığı için içimden Adriani'ye söverken aynı anda sesi kismaya çalıştım. *Aşkın Çabası Boşuna** oynuyordu, herhalde gecenin bu saatinde yatağından kalkanlar için daha uygun bir seyirlik düşünülemezdi.

İlk anda ekranın üst bölümündeki yazı gözüne çarptı: "Özel haber: El Greco'da terör saldırısı."

İşte bu olay, aklımdan geçirmemiş olduğum yegâne trajik olasılıktı, kuşkusuz en kötü olasılık olan boğulmanın dışında. Sunucu, ekranın sağ üst köşesindeki küçük bölümde görülen muhabir ile konuşuyordu. Onu dinlerken, kulağıma Adriani'nin sesi geldi.

"Gecenin yarısında televizyonu açmak da nereden aklına geldi?"

Yanıt vermeme gerek kalmadı, çünkü ekrandaki başlığı okur okumaz, "Aman Tanrım!" diye bir çığlık attığını duydum.

"Bunu nereden duydun? Emniyetten mi aradılar?"

"Hayır, Sevasti aradı," derken telefonu işaret ettim. Hâlâ açık duran ahizeyi görünce hattın henüz kesilmediğini zannederek ahizeyi kavrayıp "Sevasti!" diye bağırdı.

"Telefonu bırak şimdi," diye kükredim. "Muhabirin söylediklerini duyamıyorum. Sanki Sevasti televizyondan daha mı iyi bilecek?"

Ahizeyi yerine koydu ve gelip kanepeye yanıma oturdu. Koluma sarılarak gövdesini bana yasladı.

"Şu ana kadar gemiyle bir bağlantı kurulamadı, Andreas. Hanya liman müdürlüğü de kaptanla iletişim kurmaya çalıştı, ancak başarılı olamadı."

"Bu durumda ölü olup olmadığını da bilemiyoruz."

"Hiçbir şey bilmiyoruz, Andreas."

* William Shakespeare tarafından yazılmış bir komedi oyunu; İngilizce başlığı *Love's Labour's Lost*. (ç.n.)

"En azından teröristlerin kimliğine ilişkin bir ipucu var mı?"

"Bu konu da tamamen belirsiz. Ne yetkili makamlarla iletişim kurdular ne de bir talepte bulundular. Dolayısıyla herhangi bir sonuca varamıyoruz. Şu ana kadar hiçbir terör örgütü saldırıyı üstlenmedi. Yine de genel kanı, olayın Achille Lauro benzeri bir kaçırma olduğu yönünde."

Achille Lauro olayını anımsamak için belleğimi zorluyordum. Anımsayabildiğim tek şey dünya çapında ilgi uyandırmış olduğuydu.

Sunucunun, "Achille Lauro, İtalyanlara ait bir yolcu gemisi olup 1985 yılında Ebu Abbas yönetimindeki bir Filistinli grup tarafından kaçırılmıştı," şeklindeki sözleri belleğimi tazeledi. "Toplam on iki gün süren bu kaçırma olayında, yalnızca bir Amerikalının ölümü dışında bir kayıp verilmemişti."

"El Greco şu anda tam nerede bulunuyor?"

"Souda Limanı açıklarında. Bu da yetkili makamları endişelendiriyor, çünkü..."

"Şu anda kesmek zorundayım Yannis, çünkü hükümet sözcüsünden bir açıklama geldi. Yeni bir haber alır almaz tekrar birlikte olacağız."

Ekranda muhabiri gösteren ufak pencere kapandı, fakat hükümet sözcüsünün açıklaması yerine ekranda bir Vodafone bayisinden çıkan genç bir kadın görüldü, arkasından, satın aldığı cep telefonu ile birlikte verilen hediyesini ulaştırmak isteyen, iriyarı bir adam koşuyordu.

Adriani, "İnsan müsveddeleri," diye bağırdı. "Vicdansızlar!"

O sırada telefon çalmasaydı sövmeyi sürdürecekti. Hemen telefona koştı. "Ah Sevasti, ne büyük bir felaket bu!" diye bağıırıyordu. Kısa bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, tamamen eli ayağı boşanmış bir halde bana döndü ve "Cep telefonları açılmıyormuş!" dedi.

O anda Katerina'nın bir cep telefonu olduğunu anımsadım ve Sevasti belki de heyecandan yanlış çevirmiş olabilir umuduyla numaraları çevirdim. Telefon çalışıyor, fakat açılmıyordu. "Fanis'in numarası ezberinde mi?"

“Boşuna uğraşma, Fanis’in telefonu da açılmıyormuş.” Adriani birden kendini kaybedip bağırmaya başladı: “Küçük kızım kaçırıldı! Benim tek gurur kaynağım!”

“Kes sesini!” diye çıkıştım. “Sakin ol! Kötü kötü konuşmak uğursuzluk getirir! Hem daha hiçbir şey bilmiyoruz ki!”

Aklını başına toplaması için onu tutup sarstım, fakat artık kontrol altına almam olanaksızdı. Başını yumruklamaya başladı ve “Küçük kızımı öldürdüler! Hem de en mutlu gününde ona kıydılar! Mısırlı, Suriyeli, Pakistanlı, Sudanlı kim varsa hepsi defolup gitsin. Hepsini geldikleri yere, denize atalım! Onları yasallaştıran yeşil kartlarını da! Bu yeşil kartların bedelini şimdi kızın canıyla ödüyor!”

Elimi kaldırarak yüzüne iki tokat attım, tabii ki Arapları koruduğumdan değil, geçirdiği isteri krizine son vermek için. Ardından yumuşak bir tonla, “Kendine gel! Kendini paralamanın bize hiçbir yararı yok,” diye ekledim. “Gel hükümet sözcüsünün söyleyeceklerini dinleyelim, sonra ne yapacağımızı düşünürüz. Bir komiser olarak ben de bu işlerden anlarım.” Aslında yalnız tren istasyonu baskınları konusunda bilgim vardı. Ama o anda başka ne diyebilirdim ki?

Hükümet sözcüsünün görüntüsü ekranda belirmişti. “Şu ana kadar El Greco ile herhangi bir bağlantı kuramadık,” diye açıkladı. “Bu nedenle teröristlerin kimliği ve gemideki durum hakkında hiçbir bilgiye sahip değiliz. Tüm yetkili makamların temsilcileri Hanya’ya gönderildi. Operasyon, anti-terör birimi şefi Loukas Stathakos tarafından yönetilecek. Başbakanımız, halen Hanya’da bulunan İçişleri Bakanı’mız ile sürekli iletişim halinde. Yeni bir gelişme olur olmaz kamuoyunu bilgilendireceğiz.”

“Bu gece El Greco’da yapılan terör eylemi ile 1985’te İtalyan yolcu gemisi Achille Lauro’nun kaçırılması arasında benzerlikler bulunduğunu düşünüyor musunuz?”

“Eylem biçimi olarak benzerlik gösteriyor.”

“Bu durumda, teröristlerin o zamanki gibi Filistinli olduğunu düşünebilir miyiz?”

“Şu anda hiçbir şekilde bir sonuç çıkaramayız. Ancak Filistinlilerin uzun yıllardır uluslararası arenada hiçbir terör girişiminde bulunmadığını biliyoruz.”

“Sizce bunun bir El Kaide hareketi olması mümkün mü?”

Sözcü asabi bir tavırla, “Bağlayıcı bir şekilde konuşmak istemiyorum. Bu bir El Kaide saldırısı da olabilir veya başka herhangi bir terör örgütünün, hatta daha önce adını hiç duymadığımız bir örgütün girişimi de olabilir. Şu anda gemiyle bağlantı kuramadığımızdan henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Tekrar ediyorum: Yeni bir bilgi gelir gelmez kamuoyu ile paylaşacağız.”

Hükümet sözcüsünün görüntüsü kayboldu. “Şimdi sayın izleyiciler, dış basında bu konuda yayınlanan haberlerden bir özet vereceğiz.”

Adrianî’yi televizyonun karşısında yalnız bırakıp telefona koştum. Hemen emniyet müdürlüğünü arayıp Gikas’ı bağlamalarını istedim. Hattın öbür ucunda Koula’nın sesi duyuldu.

“Cinayet masası amiri Nikolas Gikas’ın sekreterliği, buyurun.”

“Koula, ben Haritos. Şef orada mı?”

“Şefin şu anda Girit’e varmış olması gerekir Bay Haritos, iki saat önce helikopterle hareket etti.”

“Onunla konuşmam gerek.”

Beklediğim gibi önce duraksadı. Kısa bir süre sonra, “Zor olacak ama Bay Haritos, deneyeceğim,” diye karşılık verdi.

“Koula, beni dinleyin, Katerina o gemide.”

Bu kez sessizliği daha uzun sürdü. Ardından sanki kötü bir şaka yapmışım gibi, “Ne diyorsunuz siz?” diye sordu.

“Aynen söylediğim gibi. Katerina ile Fanis o gemiyle Girit’e tatile gidiyorlardı.”

Gecenin üçüncü “Aman Tanrım!” çığlığı kulaklarımda çınladı.

“Bu nedenle onunla konuşmak istiyorum. Bunu bilmesi gerekiyor, fakat başka hiç kimsenin, yolcuların arasında bir polisin kızının olduğunu öğrenmemesi gerek.”

Koula yeniden kendini toplamıştı. “Sizi arayacağım.”

Adrianis'in yanına oturdum. Gözlerini televizyonun mat camına dikmiş, CNN haber spikeri ile söyleşi yapan Amerikalı bir uzmanın görüşlerini dinliyordu. Ben de Koula'dan telefon gelinceye kadar yapacak daha iyi bir işim olmadığı için altyazılardan söyleşinin çevirisini okumaya başladım.

Uzman, sunucuya, "Madrid veya Londra'yı örnek alınıp olsalar da uzaktan kumandalı bir düzeneyle veya intihar girişimi ile gemiyi havaya uçururlardı," diyordu. "Korsanlık da pek uygulanan bir yöntem olmadığı gibi ne amaca hizmet ettiğini de bilmiyorum. Radikal İslamcılar yıllardır kaçırma veya rehin alma eylemlerine başvurmadılar."

Sunucu, "Öyleyse, burada El Kaide'ye işaret eden bir bulgu olmadığı görüşünde olduğunuzu düşünebilir miyiz?"

"Olabilir, fakat yine de gemideki teröristlerle bağlantıya geçilemediği sürece bu olasılığı göz ardı edemeyiz."

Bu sırada telefon çaldı. Adrian yerinden fırladı, fakat onu durdurdum "Sen dur, Koula arıyordur. Gikas'a haber verecekti."

Arayan cinayet masası amirinin ta kendisiydi. İlk cümlesi, "Bana bunun gerçek olmadığını söyleyin," oldu. "Bana bunun bir şaka olduğunu söyleyin."

"Ne yazık ki doğru. Şey... nişanlısıyla birlikte tatile gidiyordu." O anda, şu halime bak, diye aklımdan geçti. Böyle bir anda bile "erkek arkadaşıyla" demeye cesaret edememiş ve kızımı istemediği halde nişanlamıştım.

"Çok üzüldüm Kostas. Gerçekten çok üzüldüm."

"Bunu hiç kimse duymasın şefim, aksi halde onu tehlikeye atmış oluruz."

Adriani, söylediklerimi duyup yeniden kriz geçirmesin diye alçak sesle konuşuyordum. Şimdiye kadar bu olasılığı aklına getirmediği için aynı zamanda Tanrı'ya şükrettim.

"Anlaştık, fakat yalnız bakana ve operasyon şefi Stathakos'a bu bilgiyi aktarmam gerekir. Gerçeği bilmeleri için."

"Tamam, ben de Girit'e geliyorum."

Hemen yanıt vermedi. Ardından, kararlı bir sesle "Hayır gelmeyin," dedi. "Endişenizi çok iyi anlıyorum, fakat Atina'da

kalmanız daha doğru olur. Burada kızınız için yapabileceğiniz bir şey yok. Zaten bu konu sizin görev alanınızın dışında, biz gerekeni yapıyoruz. Şu anda haklı olarak duyduğunuz korkuyla bize yararlı olamazsınız. En iyisi Atina'da kalın, zaten merkezde yetkili birinin bulunması gerekli. Size söz veriyorum, her türlü gelişmeyi derhal bildireceğim."

"Burada kalmam olanaksız. Haklı olabilirsiniz, fakat mümkün değil, kalamam."

"Kostas beni fazla zorlamayın, aksi halde sizi zorla görevlendirmek zorunda kalacağım. Şimdilik orada bekleyin, gelişmelere göre daha sonra bir karar veririz." Daha fazla direnmemi önlemek için telefonu kapattı.

Adriani, "Kiminle konuştun?" diye sordu.

"Gikas ile. Şu anda Girit'te. Ben de gelmek istediğimi söyledim, fakat benim Atina'da kalmamı istiyor."

Yerinden fırladı. "Gikas'ın ne dediği umurumda değil. Sen de istiyorsan burada kalabilirsin. Ama ben ilk uçakla Girit'e gidiyorum. Kızımın yaşamı söz konusuysen, burada elim kolum bağlı oturacak değilim."

Adriani haklıydı. Bu nedenle yeniden Gikas'ın sekreterini aradım.

"Koula sizden bir ricam olacak. Olympic Havayolları'ndaki bağlantılarınızı kullanarak, bize mümkün olan en erken uçakta Hanya'ya iki kişilik yer ayırabilir misiniz lütfen. Biletler benim adıma olacak ve ücretini kendim ödeyeceğim. Bir de Gikas bir şey sorarsa, bu konudan hiç haberinizi olmadığını söyleyin lütfen."

"Anlıyorum, herhalde Gikas gitmenizi istemiyor. Tamam, hemen size döneceğim."

Onbeş dakika sonra bizi arayarak, 5.50 uçağında yer ayırtığını söyledi.

Adriani, "Valizi hemen hazırlarım, uzun sürmez," dedi.

Gikas ister beni açığa alsın, isterse emre karşı gelmekten suç duyurusunda bulunsun, o anda yapmam gerekeni yapacaktım.

Terörle mücadele yönetim merkezi, Souda Limanı'nın, en modern gözlem ve iletişim aygıtlarıyla donatılmış askeri tesislerinde konuşlanmıştı. Buradan gemi yirmi dört saat gözlenebiliyor, görüntüsü yaklaştırılabiliyor ve en ayrıntılı resimleri çekilebiliyordu. Aynı zamanda güvertedeki veya kaptan köşkündeki en ufak bir hareketlilik saptanıp kaydediliyordu. Liman müdürlüğünde de küçük bir koordinasyon merkezi kurulmuştu. Burası da anti-terör örgütünün en deneyimli pazarlık uzmanı Panoussos tarafından yönetiliyordu. Tüm bu bilgileri beni Hanya'dan Souda'ya getiren taksi sürücüsünden edinmiştim.

Feribot, liman girişinin biraz açığına demirlemişti. Hiçbir yaşam belirtisi görünmüyordu. Güvertede hiçbir şey kımıldamıyordu. Anlaşılan, yolcuları daha iyi denetim altında tutabilmek için salonlarda toplamışlardı. Sürekli olarak geminin üzerinde tur atan helikopter, şimdiye kadar yalnız kaptan köşkünde gemi mürettebatından üç kişi ile elindeki Kalaşnikof tüfeği bunlara doğrultmuş olan siyahlar giymiş, maskeli bir kişiyi saptayabilmişti.

Teröristlerle henüz hiçbir bağlantı kurulamamıştı. Eylemciler ne telefonla ne de yazılı olarak veya internette, amaçlarına ve isteklerine ilişkin herhangi bir açıklama yapmamışlardı. Dolayısıyla henüz kimliklerine dair bir ipucu da yoktu. Panoussos birkaç kez iletişim kurmayı denemiş, ancak hiçbir karşılık almadan saatlerce adeta bir boşluğa konuşmuştu. Tek teselli, şu ana kadar denize herhangi bir ceset atılmamış veya silah sesi duyulmamış olmasıydı. Souda Limanı kapatılmış olduğu için, tüm tarifeli gemi seferleri Hanya yerine Rethymno Limanı'na yönlendirilmişti.

Sabah 8.30'da askeri tesise ulaştığında uzaktan gemiyi gördüm. Katerina ile Fanis, işte orada, salonlardan birinde veya bir kamaradaydılar, belki beraberlerdi belki de eğer kadınlarla erkekleri birbirlerinden ayırmışlarsa, ayırdılar.

Birliğe ait aracın sürücüsü, bakan, müsteşar, Gikas ve terörle mücadele birimi şefi Stathakos da dahil olmak üzere herkesin orada olduğunu söyledi. Ancak içerde yalnız son ikisi vardı. Gikas üniforma giymişti, Stathakos ise her zamanki gibi tam donanımlıydı. Her ikisi de monitörlerden dış dünyayı izleyen görevlilerin arkasında duruyordu. O anda ekranlarda bir feribot görüntüsü belirdi: El Greco. Ekranlardan ikisi gemiyi bütünüyle gösteriyor, diğerlerinde ise bazı kesitleri görölüyordu. Başka bir ekranda ise yine küçük bir koyda donanmaya ait şişme botlarıyla konuşlanmış olan amfibik komandolar görünüyordu.

Gikas'la Stathakos içeriye girdiğimi fark etmediler, çünkü o sırada hoparlörden, Panoussos'un, çabalarının sonuçsuz kaldığını belirten sözleri duyuldu.

Panoussos'un, "Telsiz bağlantısı kuramıyoruz, komutanım," dediğini duydum.

"Tamam, dinlemede kalın. Beklemekten başka çaremiz yok."

"Televizyondan bir duyuru yaparak, kadınları, çocukları ve hastaları serbest bıraktıkları takdirde konuşmaya hazır olduğumuzu bildirsek mi acaba?"

Stathakos, "İşinizi yapmaya devam edin ve öneride bulunmaktan vazgeçin. Bu bizim işimiz," diyerek onu susturdu, tam bağlantıyı kesmek üzereyken, Gikas araya girdi.

"Ben Gikas... Panoussos şu konuda bir açıklama istiyorum: Niçin bizimle bağlantı kurmuyorlar?"

"Amirim, herhalde sinirlerimizi yıpratarak bizim pazarlık gücümüzü zayıflatma çalışıyorlar."

Gikas, "Evet bence de mantıklı," diyerek bağlantıyı kesti. Ardından Stathakos'a dönerek, "Önerdiği duyuruyu hazırlayın ve televizyona gönderin. Mademki psikoloji eğitimi almasını saęladıķ, önerilerine de kulak vermemiz gerekir."

Stathakos'un bakışlarındaki gergin ifade ciltlerce söze bedeldi. "Ama az önce söyledikleri bu önerisiyle çelişiyor."

"Nasıl çelişiyor?"

"Teröristlerin bizim pazarlık gücümüzü zayıflatmak istediklerini söyledi. Oysa bu duyuruyla tamamen alttan alan taraf olacağız. Pazarlık gücümüz zayıflayacak."

"Stathakos neler söylüyorsunuz? Gemideki üç yüz yolcu-yu rehin aldılar. Bu durumda kahramanlık gösterisi yapma şansımız var mı sizce?" Stathakos da böyle bir şansları olmadığını düşündüğünden sessiz kaldı. Gikas ise, "Burası Yunanistan, eğer rehinelerden birinin burnu kanayacak olursa tüm sorumluluğu bize yüklerler ve hepimizi köşeye sıkıştırırlar. Talimat verin, hemen duyuruyu hazırlasınlar," diyerek, tartışmayı sonlandırdı.

Stathakos gitmek üzere arkasını dönünce karşısında beni buldu. Beni görmekten fazla etkilenmemişti ve yalnızca "Ah sen de mi geldin?" demekle yetindi. Bu tavrı beni hiç şaşırtmadı çünkü emniyetteki herkes Stathakos'la ilişkimizin kediyle köpeğinkinden farksız olduğunu bilirdi. O benim, yeni yöntemlerden hiçbir şey anlamayan, eski kafalı bir polis olduğumu, ben de onun Ramboculuk oynayan kompleksli ve budala bir Yunan olduğunu düşünürdüm.

Gikas, "Sen de mi geldin?" sözlerini duyunca dönmüş, sessizce bana bakıyordu. Ona doğru yöneldim ve önünde durdum. "Hakkımda disiplin soruşturması açtırmayı veya açığa almayı düşünecek olursanız, size tamamen hak veririm ve kesinlikle bozulmam," dedim. "Ama çocuğum orada, yabancıların elinde rehine olduğu sürece Atina'da kalamazdım."

Ve aynı anda elimle ekranda görülen feribotu gösteriyordum. Bana bakmayı sürdürdü, ancak bakışlarında öfkeden çok tasa vardı.

"Sizi hiçbir şekilde cezalandırmayı düşünmüyorum," dedi. "Zaten Atina'da kalmanızı da beklemiyordum ama ben- ce kalmanız daha iyi olacaktı. Buradaki süreçte sınırlarımız

çok gerilecek. Buna ne kadar dayanabileceğinizi bilemem.” Ardından içini çekerek, “Ama bu arada size üzerinde çalışabileceğiniz bir görev vermek istiyorum.”

“Nasıl bir görev?”

Beni bir anda sevindirdiği gibi hemen ardından sevincimi yok etmişti. “Çok özel bir şey değil, daha doğrusu bir tür rehberlik. Zaten uzman değilsiniz, ayrıca buradayken sizi oyalayacak bir şey gerekli.”

“Nasıl bir rehberlik?”

“FBI’dan Parker’la ilgilenmenizi istiyorum.”

Şaşkınlıktan güçlüğüle “O da mı burada,” diyebildim.

“Gelmek üzere. Yine onu gönderdiler. Biliyorsunuz Parker’ı kendi haline bırakamayız. O zaman başımıza neler geldiğini anımsıyorsunuzdur mutlaka. Başlangıçta hiç anlaşılamamıştınız, sonradan çok iyi dost oldunuz. Bu nedenle sizin ona eşlik etmenizi istiyorum. Bu konuda size güvenim tam.”

Fred Parker, ABD olimpiyat takımının güvenlik şefiydi. O zaman sürekli olarak işimize karışmış ve her fırsatta sorun çıkarmıştı. Biz karşı çıkınca da ya ABD başkanının Yunanistan’a gelecek turistleri uyaracağını veya Amerikan olimpiyat takımının yarışmalardan çekileceğini söyleyerek bizleri tehdit etmişti. Özellikle de bana takmıştı. Yaptığım her şey ona ters geliyordu. Nihayet bir defasında başına sardığı bir dertten benim yardımımıla kurtulunca dize geldi. Bu olaydan sonra dost olduk. O, “*Costas, Costas,*” diyerek omzuma vurdukça ben de onu, içimden “Yavaş ol geri zekâlı!” diyerek yumruklardım.

“Ne zaman geliyor?”

“Atina’dan helikoptere bindi. Az sonra burada olur.”

Birden az da olsa bir rahatlama duyumsadım. En azından yarım kalmış işlerle uğraşmayacaktım ve Parker’la ilgili bu işte en azından beni neyin beklediğini kestirebiliyordum.

Stathakos elinde bir sayfa kâğıtla döndü ve bunu Gikas’a uzatarak, “Eğer siz de uygun bulursanız, duyuruyu göndereyim,” dedi.

Gikas metni incelerken, Stathakos bana dönerek, “Kızınla nişanlının gemide olduklarını öğrendim ama bu konuda bir şey yapamayız,” dedi.

Dudaklarımı ısırarak, metin görünmeye ve gözlerimdeki dehşet dolu ifade dışında bir zayıflık göstermemeye çalıştım. Bakışlarımdaki anlamı kavradı ve kendinden emin bir tavırla, “Sakin buradan herhangi bir bilgi sızacağından korkma. Burada çalışan herkesi ben kendim seçtim ve hepsine güvenim tamdır,” dedi.

Gikas duyuru metnini Stathakos’a geri vererek, “Tamam görünüyor ama bir de Panoussos’a okuyun. O da onaylarsa yayınlatabiliriz,” dedi. Stathakos’un bakışları donuklaştı, ona kızmakla bir geri zekâlı ile karşı karşıya bulunduğunu kabul etmek arasında bocaladığı belliydi. O anda Gikas, “Bana öyle bakmasanıza!” diye parladı. “Panoussos görüşmeleri yürütüyor, tabii ki metni onaylaması gerekir.”

Stathakos, Panoussos’u aramak için kırmızı telefona koştu. Gikas bir an arkasından baktıktan sonra bana döndü.

“Birbirinizle iyi anlaşamadığınızı biliyorum, fakat sorunlarınızı bu konunun dışında tutmalısınız. Şu anda böyle bir çatışmayı kaldıracak durumda değiliz.” Ardından nedense Stathakos’u bana karşı savunma gereğini hissetti. “Yanlış bir düşünceye kapılmayın, Stathakos yetenekli biridir fakat her zaman son sözü kendisi söylemek ister.”

İçimden onun aslında kompleksli bir Yunan olduğunu, asla Rambo gibi olmadığını düşündüm. Böyle düşündüğüme göre, saptamam da doğru olmalıydı.* O sırada kapı açıldı ve Parker içeri girdi. Zamanlaması tamdı, gerçek Rambo olduğunu ayrıca kanıtlamasına gerek yoktu. Olimpiyatlardan iki ay önce onunla Gikas’ın odasında ilk karşılaştığımızda onu Merkez Bankası’nın şubelerinde çalışan memurlardan birine benzetmiştim. Oysa bugün daha spor giyinmişti. Üzerinde bir jean pantolon ile tıpkı Amerikalıların veya Amerikan hay-

* Descartes’in “Ergo cogito sum: Düşünüyorum, öyleyse varım,” anlamındaki Latince özdeyişine gönderme. (ç.n.)

ranlarının giyeceği türden rengârenk bir gömlek vardı. Gömlek cebine, askeri tesisin girişinde bana da verdikleri kimlik kartının benzerini takmıştı. Sanki olimpiyatlardan bu yana hiç zaman geçmemiş gibi bir tavırla önce *"Hello Nick,"* diyerek Gikas'ın elini sıktı. Ardından *"Hi!"* diyerek Stathakos'u selamladıktan sonra bana doğru yöneldi ve elimi sıkarken, *"Costas, I know, they told me. I'm sorry,"** dedi. Teselli amacıyla söylediği bu sözlerle hiçbir karşılık vermeden, elini sıkmakla yetindim.

Parker, bu kadar formalitenin yeterli olduğunu düşünmüş olmalı ki üçümüze dönerek, *"Okay, let's talk,"*** dedi.

Stathakos bir kapıyı açarak, bizi dikdörtgen bir masa ile altı iskemle konularak toplantı odasına dönüştürülmüş olan aynı bir bölüme aldı. Duvarda asılı duran bir okul tahtasının yanında, ekranında El Greco'nun görüldüğü bir monitör duruyordu.

Son gelişmeler hakkında Stathakos'tan bilgi alan Parker, *"Well in my opinion there is good news and bad news,"**** dedi. "İyi haber şu: Eğer bir intihar saldırısı söz konusu olsaydı gemiyi çoktan havaya uçurmuş olurlardı. Bu nedenle, karşımızda El Kaide'ye bağlı bir grup olmadığını varsayabiliriz. Siz de bu görüşüme katılıyor musunuz?" Gözleriyle grubu şöyle bir taraması, hepimizin başını sallayarak, söylediklerini olumladığımızı görmesine yetti. "Kötü haber ise, eylemcilerin kim olduğunu bilmememiz. Konuşmuyorlar, kimliklerini açıklamıyorlar, hiçbir ipucu vermiyorlar. Bu aslında kötü, çünkü ne istediklerini ve ne planladıklarını bilemiyoruz. Belki de büyük çaplı bir eylem planlıyorlar ama şu anda bu konuda bir tahmin yürütemeyiz."

Gikas yapmacık bir saflıkla, "Ne gibi bir planları olabilir?" diye sordu. "Planları ne olursa olsun, içinde üç yüz yolcu bulunan bir gemiyi kontrol altında tutmak için boşuna zaman ve güç harcamanın ne gibi yararı olabilir?"

* "Costas, haberim var, bana söylediler. Çok üzgünüm." (ç.n.)

** "Evet, şimdi konuya gelelim." (ç.n.)

*** "Kanımca haberler hem iyi hem de kötü." (ç.n.)

Parker omuzlarını silkerek, *"I wish I knew,"** diye karşılık verdi. "Unutmayın ki terör örgütleri giderek daha bağımsız hareket etmeye başladılar. Onun için hangi grubun ne amaçla hareket ettiğini bilemiyoruz. Hatta şu anda vurmayı düşündükleri yolcuları seçiyor olabilirler."

O anda üç çift göz birden bana çevrildi. Bunu ben de biliyordum, benim için yeni bir bilgi değildi, bu olasılık zaten bir saniye için olsun aklımdan çıkmıyordu. Parker yavaşça koluma dokundu.

"I am sorry, Costas, bunu gerçekten bilemeyiz. Ama yolcuları vurmaya başlarsa, önce Amerikalı ve İsraililerden başlarlar. Yunanlara dokunmazlar." Mantıklı düşünüyordu ve benim de tek tesellim zaten bu düşünceydi.

Stathakos, "Gemide ne Amerikalı ne de İsraili yolcu var," diye açıklama yaptı. "On iki Alman, on İngiliz, altı İtalyan, yedi Rus ve dört Hollandalı var. Geri kalan iki yüz elli sekiz yolcunun hepsi Yunan."

Gikas, "Eğer öldürmeye başlarsa, İngilizler, İtalyanlar ve Hollandalılardan başlarlar. Bunlar en fazla öfke duydukları ülkeler," dedi. "Yolculardan bazılarını vurduktan sonra pazarlığa başlamaları da mümkün."

Stathakos, "Bence gemiye tam Souda askeri bölgesinin açıklarında el koymaları bir rastlantı değil," diye görüşünü açıkladı.

Ben de Parker'ın konu dışında kalmaması için İngilizce *"How do you know?"*** diye karşılık verdim.

Stathakos, karşısındakinin geri zekâlı olduğuna kesinlikle emin olduğunu belli eden bakışlarından biriyle bana döndü ve "Nereden biliyorsun da ne demek? Geminin nerede durduğunu görmüyor musun?" diyerek eliyle ekranı gösterdi.

"Feribotla bir bağlantımız olmadığına göre, eylemin ne zaman başladığını da tam olarak bilemeyiz," diye karşılık verdim. "Büyük bir olasılıkla yolcuların çoğu uykudayken, yani

* "Keşke bilebilsem." (ç.n.)

** "Nereden biliyorsun?" (ç.n.)

sabaha karşı ikiyle üç arasında harekete geçmişlerdir. Böylelikle, hem fazla dikkat çekmemiş hem de büyük bir dirençle karşılaşmamışlardır. Bundan sonra da kaptanı zorlayarak gemiyi liman ağzına getirmiş olabilirler.”

Bu açıklamamı yerinde bulan Parker, “*Good thinking, Costas,*”^{*} dedi. “Ancak bir olasılık daha var,” diyerek derin bir soluk aldı ve sırayla hepimize baktı. “Achille Lauro size bir şey ifade etmiyor mu?”

Gikas, “Kesinlikle. Bu ilk anda aklımıza geldi. Bu eylem de tıpkı Achille Lauro’nun kaçırılmasına benziyor,” diye karşılık verdi.

“Filistinli olamazlar mı?”

Üçümüz birden ona baktık. Ancak içimizden hiç kimse ilk önce yanıt vermeye cesaret edemiyordu. Özellikle Gikas’la ben onunla aynı operasyonda çalışmış olduğumuz için en olmayacak varsayımları ürettiğini biliyorduk.

Hükümet sözcüsünün söylediklerini anımsadım ve özellikle onu kışkırtmak için ileri sürdüğü gerekçeleri yineledim. “Ama Filistinlilerin adı uzun yıllardır hiçbir adam kaçırma eylemine karışmadı.”

“*That’s right* ama şu anda Filistin zor durumda. Sharon Gazze şeridindeki Yahudi yerleşimlerini boşaltıyor ve Abbas da İsrail ile uzlaşmak istiyor. Bu da ne Hamas’ın ne de El Aksa’daki intikam tugaylarının işine geliyor. Bu nedenle Achille Lauro’nun kaçırılması gibi büyük çaplı bir terör eylemine girişerek, İsrail ile Filistin arasındaki yakınlaşmayı sabote etmek istemeleri göz ardı edilemez.”

Bu sözlere hiçbirimiz karşılık veremedi. Daha önce de söylediğim gibi, ürettiği her teoriyi kabul edilebilir kılacak bir yeteneğe sahipti.

Parker sözlerini, “Eğer yolcuları vurmaya başlarlarsa, bu teorinin gerçeğe en yakın teori olduğu kanıtlanmış olur,” diye sürdürdü. Ardından bana dönerek, “İlk kırk sekiz saat

* Doğru düşünüyorsun, Kostas. (ç.n.)

çok kritik *Costas*, hastanın yaşıyıp yaşamayacağı ancak ondan sonra belli olacak. İlk kırk sekiz saat içinde kimseyi öldürmezlerse, amaçlarının cana kıymak değil, yalnızca baskı yaratmak olduğu anlaşılır.”

Ona bu noktaya kadar katılıyordum. Ancak benim için en kötüsü, hastayı ziyaret edip kendisine cesaret vermemin olanaksızlığıydı.

Beni Souda'dan Hanya'ya getiren devriye arabasının sürücüsü pazar meydanında indirdi. İsteseydim Hotel Samaria'nın önüne kadar getirecekti, ancak ben biraz yürüyüp, Souda'dan kent merkezine gelene kadar yol boyunca kafamda dönüp duran ikilemi düşünmeyi yeğledim: Eğer yarın Katerina'yı teşhis etmem için beni morga çağırırlarsa ne yapacaktım? Herhangi bir polis memuru gibi duygusuz ve donuk bir ifadeyle çocuğumu yatırdıkları sedyenin başında duracak ve ertesi gün gazetelerde çıkacak olan, "Trajedi: Polis, terör kurbanı olan kızını teşhis etti," şeklindeki haberlere mi bakacaktım, yoksa gözyaşlarına boğularak kızının cesedine kapanan, perişan bir baba olmamı engelleyemeyecek miydim? Her ne kadar bu durumda televizyon kameralarına yem olacağımı bilsem de bugüne kadar polis ve baba rollerini birbirinden tamamen ayrı tutmayı gayet güzel başarmıştım. İşyerindeki ve evdeki davranışlarım tamamen birbirinden farklıydı. İş arkadaşlarım beni bir polis olarak tanıyor, evde kızıma karşı nasıl davrandığımı bilmiyorlardı. Aynı şekilde kızım da beni yalnızca babası olarak tanıyor ve isteyken ne gibi tepkiler verdiğimi bilmiyordu. İkilemim, Gikas, Stathakos, Parker, adli tıp çalışanları ve diğer herkesin karşısına hangi kimliğimle çıkmam gerektiği idi: Bir polis olarak mı yoksa bir insan olarak mı? Solcular ve öğrencilerin bizler hakkında düşündüklerinde küçük de olsa bir gerçeklik payı vardı: Polislerle insanların aynı türden gelmedikleri. Üniforma, rütbe ve silah –ki artık uzun yıllardır kullanılmıyordu– gibi öğeler ile toplumun beklentileri kişiyi giderek belirli bir rol oynamaya itiyordu. İşte bu davranış tablosunda herhangi bir

yas belirtisine yer yoktu. Ancak, mesleğimde yüksek rütbeli bir eleman veya Stathakos gibi vurucu timlerin yıldızlarından biri olmadığım için, ne yapacakları pek de umurumda değildi. Herkesin önünde gözyaşlarına boğularak Katerina'nın üzerine kapanacağımdan emindim, ertesi gün yardımcılarının yüzüne bakamayacağımı bile bile.

Otelin girişine iki adım kala birdenbire, yeni bir haberin, adeta yerde ilerleyen bir alev gibi hızla yayılmaya başladığını içgüdüsel olarak hissettim. İnsanlar aceleyle koşuyor, kırmızı ışığı beklemeden geçiyor ve televizyonun açık olduğu vitrinlerin camlarına burunlarını dayıyorlardı.

Yoldan geçen birine, "Ne oldu?" diye sordum.

"Teröristlerle bağlantı kurulmuş."

Son sürat otele daldım. Resepsiyonda çalışanlar da dahil olmak üzere herkes lobideki televizyonun önünde toplanmış, tam bir kargaşa yaşıyordu. Gözlerim ilk olarak Adriani'yi aradı ve onun, beyaz camın hemen bir karış önünde, yerde oturduğunu gördüm. Güçlkle, televizyonu görebildiğim tek iyi nokta olan kapıya yaklaşılmaya çalıştım.

Sunucu, görüntüsü artık ekranın tümünü kaplamış olan muhabire, "Bağlantı saat kaçta kuruldu, Andreas?" diye sordu.

"Tam sekizi yirmi geçe, Yannis. Aslında teröristler değil, El Greco'nun kaptanı liman yetkilileriyle bağlantı kurdu."

"Sayın izleyiciler, şimdi, kaptanla yapılan bu görüşmenin polis yetkilileri tarafından az önce basına iletilmiş olan kaydını dinleyeceksiniz."

Önce telsiz vericisinin cızırtısı, ardından kaptanın sesi duyuldu. Aynı anda ekranın sağ bölümünde konuşmanın metni yayınlanmaya başlandı.

"El Greco'nun kaptanı konuşuyor, El Greco'nun kaptanı konuşuyor."

"Sizi gayet iyi duyuyoruz, kaptan."

"Gemideki hastalar için ilaca gereksinimimiz var."

"Hangi ilaçlara?"

"Tansiyonu ve kalp hastalığı olan hastalar için Adalat, Frumil, Norvasc 5'lik ve 10'luk ile Pensordil 5'lik. Ayrıca diyabetli hastalar için ensülin ve bebeklerle çocuklar için mama ve gıda maddeleri gerekiyor."

İçimden simgesel olarak Panoussos'u ödüllendiriyorum. Teröristler, yapılan duyuruda talep edildiği gibi kadınları, çocukları ve hastaları serbest bırakmasalar da en azından ilaç ve çocuk maması sağlanmasına izin vermişlerdi.

Panoussos sakin, oldukça kayıtsız bir sesle, "Doktor da gerekiyor mu kaptan? İsterseniz bir de doktor gönderelim," diye konuşmayı sürdürdü. Ne kadar gergin olduğunu sesine yansıtmıyordu.

"Hayır gerekmiyor. Yolcular arasında bir doktor var."

Adiranı'nın "Fanis bu," diye bir çığlık attığını duydum. "Fanis bu, Tanrı'ya şükürler olsun, Ulu Meryem!"

Birden, onu yakalayıp odaya kilitlemeyi düşündüm, çünkü tüm gazetecilerin dikkatini çekebilir ve hepsi birden üzerine çullanıp Fanis'in kim olduğunu, onu nereden tanıdığını öğrenmeye çalışabilirlerdi. Neyse ki o sırada kalabalıktan yükselen, toplu bir "Hişt," sesi, herkesi birden susturdu.

Yeniden Panoussos'un "Bize teröristlerin kimliği ve ne istedikleri hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?" diyen sesi duyuldu.

"Siz de kabul edersiniz ki yolcuların can güvenliği açısından daha fazla konuşmam mümkün değil."

"Anlaşıldı kaptan. Siz fazla konuşmayın, sadece bizim sorularımızı evet veya hayır şeklinde yanıtlayın, yeter. Gemiye el koyanların Arap olup olmadıklarını biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Hayır mı belirsiz mi?"

"Belirsiz."

"Peki, Filistinli olabilirler mi?"

"Belirsiz."

"Kimlikleri hakkında başka bir bilgi var mı?"

"Yok."

“Nasıl anlaşıyorsunuz?”

“İngilizce veya yazılı olarak.”

“O halde konuşmuyorsunuz.”

“Hayır, sadece personele veya yolculara İngilizce kısa komutlar veriyorlar.” Ardından konuşma bir süreliğine kesildi. Sanki kaptan bazı emirler alıyor gibiydi. Daha sonra yeniden konuşmaya başlayarak, “Bir saat sonra yine arayıp ilaçların nasıl teslim edileceğini bildireceğiz,” dedi ve hemen ardından telsiz bağlantısı kesildi.

Sunucu, “Az önce El Greco’nun kaptanı ile liman yetkilileri arasında geçen konuşmayı dinlediniz, sayın izleyiciler,” diye ekledi. “Bizden ayrılmayın, az sonra terörle mücadele ekibinin şefi Loukas Stathakos ile yaptığımız görüşmeyi yayınlayacağız.”

Ekranda yeni bir görüntü belirdi: Aklını oynatmak üzere olan genç bir adam elindeki cep telefonunu sağa sola sallayarak, hangi operatörün en ucuz tarifeyi uyguladığını, en avantajlı kısa mesajların ve bedava konuşma süresinin hangi operatörde olduğunu soruyordu. Adriani’ye odamıza çıkmamız gerektiğini işaret ettim. Başka kimse yerinden kalkmadı.

Adriani ile birlikte 406 numaralı odaya çıktık. İçeri girer girmez Parker’ın cep telefonunu çevirdim.

“Ne diyorsunuz?” diye sordum

“Çok büyük bir gelişme değil ama yine de bir başlangıç,” diye karşılık verdi.

“İyi ve kötü haberlerinizi de öğrenebilir miyim?” Artık onu çok iyi tanıdığımdan, nasıl olsa birer yanıt olduğuna emindim.

“İlaç ve mama istemeleri sevindirici. Demek ki çocukları ve hastaları güvenceye almak istiyorlar.”

“Peki, kötü haber nedir?”

“Kimliklerini açıklamamaları. Kaptanın ne dediğini duydunuz mu? Telaffuzlarından nereli oldukları anlaşılmasın diye yazılı iletişimi yeğliyorlar.”

"Bu nedenle mi Panoussos ile kaptanın görüşmesine izin verdiler? Böylelikle bizim de kimlikleri konusunda kuşkulananmamızı sağlamaya çalışıyorlar."

Gülerek "Doğru," dedi. "İşte beni de rahatsız eden bu. *It makes me nervous*. Bunun ardında yatan gizli bir neden var. Amaçlarının ne olduğunu kestiremiyorum."

Kendimi aptal durumuna düşüreceğim korkusuyla bir sonrakisoruyu sormadan duraksadım. "Fred, bunların aslında terörist olmayıp sanki teröristmiş gibi davranmaları olası mı?"

"Ne olabilirler ki?"

"Mafya... silah tüccarları... veya her neyse..."

Güldü. "*Costas*, mafya bu tür küçük oyunlar oynamaz. Onlar olsaydı, istediklerini en geç bir saat içinde açıklamış ve rehinelere birkaçını vurmuş olurlardı."

Kuşkusuz bu varsayımında haklıydı. Ben de başka koşullarda böyle bir düşünceye kapılmazdım ama insan denize düşünce yılanı sarılıyor.

Adriani televizyonu açmış, kanalları tarıyordu. Kanalların birinde adamın biri nedensiz yere "eee" ve "ooo" gibi sesler çıkararak hoplayıp zıplıyor, diğerinde yine elindeki cep telefonu promosyonunu vermek isteyen tip, genç bir kadının peşinden koşuyordu. Üçüncüde ise bir grup genç mutlu bir şekilde köpürtülmüş buzlu kahve içiyordu.

"Haberlerden hemen sonra özel bir yayın yoktur," dedim. "Hepsinde reklamlar var. En iyisi gidip bir şeyler yiyelim, gelince yine açarız."

"Hiçbir yere gitmem," diye karşılık verdi. Eliyle kumandayı sıkıca kavramış, gözlerini ekrana dikmişti. "Bir yemeğim eksikti sanki!"

"Ama ne aç kalmak ne de televizyona kilitlenmek bize Katerina'yı daha çabuk geri getirir."

Birden yerinden fırladı, kumanda elinden düşüp yere çarptı. Kendinden geçmiş bir halde, "Şu anda belki de Katerina'nın şakağına bir silah dayalı ve sen sadece yemek düşünüyorsun!" diye bağırırdı.

“Katerina ölmüş gibi davranmaktan vazgeç! Üstelik cenaze yemeğine de gitmiyoruz, sadece bir şeyler atıştıracağız.”

Bana sanki bir canavarmışım gibi baktı ve “Ancak bir polis böyle düşünebilir,” diye karşılık verdi. “Ancak bir polis, çocuğunun yaşamı söz konusuysen, sert erkeği oynayabilir.”

“Bir polisle evli olduğumu daha yeni mi anladın? Düşünümüzde üniforma giydiğimi fark etmedin mi? Ama bunca yılı kör ve sağır olarak yaşadıysan elimden bir şey gelmez. Sana bir de şunu söyleyeyim: Polisler de diğer insanlar gibi kaderin sillesini yedikleri zaman sızlanırlar. Ama ben böyle yapmıyorsam, senin düşündüğün gibi sert erkek rolünü oynamak için değil, ağlamak ve sızlamakla Katerina’nın başındaki felaketin daha da büyüyeceğine inandığım için!”

O anda tek istediğim, kendimi yatağın üstüne atıp doya doya ağlamaktı. Ancak polis egom Adirani’nin karşısında bunu yapmamı engelliyordu.

Tam kendimi dışarı atmak için kapıyı açıyordum ki ceke-
timin kolundan yakaladı. Arkamı dönünce onun yardım isteyen bakışlarıyla karşılaştım. Elimi kapının kolundan çektim ve kolumu uzatıp omzuna attım. O da başını göğsüme yasladı. Tüm gövdesi hıçkırıklarla sarsılıyordu.

“Özür dilerim,” diye kekeledi. “Söylediklerimi hak etmedin. Katerina’yı ne kadar sevdiğini ve ne kadar acı çektiğini biliyorum.”

“Benim de seninle öyle konuşmamam gerekirdi. Ama daha ilk yirmi dört saatte soğukkanlılığımızı yitirirsek, üç gün sonra Fanis ve Katerina’ya hiçbir yararımız dokunmaz, çünkü hastanelik oluruz.”

“Haklısın, hem sen polis olduğun için bu tür olaylarda daha deneyimlisin.” Yaşlı gözlerle bana bakarak gülümsedi.

“Artık gidip birer lokma bir şey yiyelim mi?”

“Evet, biraz atıştıralım. Yoksa boş mideyle bu gerginliğe dayanmamız çok zor olur.”

Bütün Hanya kenti gözyaşına boğulmuştu. Her tarafta insanlar sarılıp ağlaşıyor, kadınlar dövünüp yakınıyor, bazıları fenalaşıp yere çöküyordu. Televizyonlarsa sürekli bu konuyla ilgili olarak yaptıkları söyleşileri yayınlıyordu.

Eski limandaki Büyük Arsenal'in* hemen yanındaki Karnajio isimli restorana gittik. Devriye arabasının sürücüsü orayı bana önerirken, tüm Girit'te değilse bile, tüm Hanya kentindeki en iyi yemeği orada yiyebileceğimizi söylemişti. Bu doğru olsa bile yemek zaten benim için sıkıcı bir zorunluluktan ibaretti. Adriani ise, profesyonel düzeyde beklentileri nedeniyle hiçbir zaman dışarıda yediklerinin tam olarak tadına varamazdı.

"Buraya keşke farklı koşullarda gelmiş olsaydık."

"Niçin?"

"O zaman aşçıya salyangozu nasıl bu denli lezzetli yaptığını sorardım."

"Katerina ile Fanis özgür kalır kalmaz onları buraya davet ederiz." Adriani'nin lokması boğazına takıldı ve bir yanıt vermeden bana baktı. "Yakında özgür kalacaklar," diye üsteledim. "Göreceksin bak, söz veriyorum." Eğer kader özgür kalmalarına razı gelmeyecek olursa, bu sözümü yüzüme vurmayacağından emindim.

"Gel son bir yudum daha iç," diyerek kadehini tekrar rakıyla doldurdum. Aslında içinde bulunduğumuz koşullarda uyuyabilmek için alkol en iyi çareydi ama yine de rakıyla sar-

* Hanya'da, eski Hıristiyan toplumları tarafından okul ve kamu yönetimi binası olarak kullanılmış, günümüzde restore edilerek Akdeniz Mimarisi Müzesi olarak kullanılan, iki katlı, yüksek bir yapı. (ç.n.)

hoş olmak istemiyordum. Tsipourodan farklı bir içki olan rakının insanı sarhoş etmediğini o anda henüz bilmiyordum.

Adriani, "Senden bir iyilik yapmanı isteyebilir miyim?" diye sordu.

"İyilik de bir şey mi? Şu anda istersen bir adak adayıp, karşılığında Tinos'taki Ana Tanrıça'yı bile yürüyerek ziyaret edebilirim."

"Onun da bir faydası olabilir belki ama o kadar uzağa gitmene gerek yok. Sevasti ile Prodromos'a uçak bileti bulmanı istiyorum. Sevasti perişan bir halde beni aradı ve Atina kalkışlı uçuşlardan hiçbirinde yer bulamadıklarını söyledi."

"Tabii ki yaparım ama bunu sen de yapabilirsin."

"Nasıl?"

"Koula'yı arayıp, eğer iki bilet bulursa, ona şarap soslu mürekkep balığının nasıl yapıldığını öğreteceğine söz verebilirsin."

Elinde olmaksızın gülmeye başladı ve "Ne iyi kız!" dedi. Ancak gülmesi bir anda ağlamaya dönüştü.

Ona doğru eğilerek, kararlı bir sesle, "Böyle herkesin içinde ağlamamalısn. Bir de sakın otelde yaptığın gibi Fanis'in adını ağzından kaçırma bir daha," dedim.

"Niye ki?"

"Çünkü kızımızın ve Fanis'in gemide olduklarını kimsenin bilmemesi daha iyi. Benim polis olduğumu unuttun mu?"

Şaşkınlıkla bana baktı, ardından mendilini çıkarıp gözyaşlarını kuruladı ve "Doğru söylüyorsun," diyerek beni onayladı.

Tam kalkacağımız sırada içeri kalabalık bir grup girdi. Aralarında, yıllardır birbirimize bir tür sevgi-nefret ilişkisiyle bağlı olduğumuz, gazeteci Sotiropoulos vardı. Her ne kadar son dönemlerde artık nefretten çok sevgi ön plana geçmiş olsa da buna pek güvenilemezdi. Çünkü yarın yine kılıçlarımızı çekmemiz pekâlâ olasıydı.

Beni görür görmez yanıma geldi ve "Siz niçin buradasınız?" diye sordu. "Sizi de mi görevlendirdiler yoksa?"

Atina'daki soyguncular, katiller, çocuk tacizcileri şu anda bayram yapıyorlardır mutlaka."

"Onların yerine rehinelerle yakınlarının bayram yapmasını tercih ederim," diye karşılık verdim. Kuşkusuz bunu gerçekten ne kadar içten dilediğimi bilemezdi.

Onu Adriani ile tanıştırdım, el sıkıştılar. "Eşiniz her zaman beni deli eder."

"Ne zamandır tanışıyorsunuz?"

"Ne kadar oldu komiserim? 1995'ten beri herhalde, yani on yıldır, yanılıyor muyum yoksa?"

Adriani, "O zaman ben ne söyleyebilirim, biz otuz yıldır birlikteyiz," diye karşılık verdi.

Sotiropoulos tüm içtenliği ile güldü. Ancak birden ciddileşerek bize baktı: "Sizin burada olmanızı anlıyorum, fakat eşiniz? Sakın bana geminin rehin alınması nedeniyle Girit'e tatile geldik demeyin! Bunun ardında bir şey var komiserim. Benden bir şey gizliyorsunuz." Üzerine basarak, "Resmi basın açıklamaları dışında sizden her şeyi gizliyorum, Sotiropoulos," dedim. "Bu durumda son derece gizli bilgileri kulağınıza fısıldamam yakışık alır mı sizce?"

Tekrar güldü. "Evet, haklısınız tabii, bu mümkün değil. Hem neden biliyor musunuz? Polis de zaten gazetecilerden daha fazla bir şey bilmiyor."

Aslında ben ondan biraz daha fazlasını biliyordum. Hesabı isterken cep telefonum çaldı. "El Greco hareket ediyor." Gikas'ın birdenbire söylediği bu haber beni o denli hazırlıksız yakaladı ki o anda bir yerime inme inebilirdi.

Güçlkle soluk alarak, "Nereye?" diye sordum.

"Gideceği liman belli değil. Ben de şimdi haber aldım. şu anda kumanda odasındaki ekranda demir aldığını görüyorum. Biri bize, biri donanmaya ait iki helikopter gemiyi izlemeye hazır bekliyor."

Gikas'ın açıklamalarını dinlerken, Sotiropoulos'un da cep telefonuyla konuştuğunu fark ettim. Göz göze geldiğimiz anda, ikimize de aynı haberin ulaştığını anladık.

Adriani benim yüz ifademden ne olduğunu anlamaya çalışıyor, bir yandan da "Ne olmuş?" diyerek kolumu çekiştiriyordu. Korku dolu bir sesle dişlerinin arasından, "Ne olduğunu söylemezsen, aklımı oynatacağım!" diye tısladı.

Hâlâ Gikas'ın anlattıklarını dinlediğimden yanıt veremedim. "Şu anda neredesiniz?"

"Büyük Arsenal'in yanındaki bir tavernada."

"Devriye arabası on beş dakika içinde gelip sizi alacak."

Konuşmayı, Sotiropoulos'la aynı anda bitirdim.

"Aynı konuda mı aradılar?" diye sordu.

"Sayılır."

"Benimle gelmek ister misiniz?"

"Teşekkürler, gerek yok. Devriye arabasını gönderiyorlar." Bu arada Adriani tüm gücüyle kendine hâkim olmaya çalışmasına karşın, benim bu davranışım karşısında zıvandan çıkmıştı. "Önüne gelenle konuşuyorsun, ama bana hâlâ bir şey söylemedin, oysa bu konu en çok beni ilgilendiriyor. Artık ne olduğunu bana da söyleyecek misin?"

"El Greco demir almış."

O anda ağzında tükürük kalmadığından sesi çıkmadı, ardından güçlükle konuşarak, "Aman Tanrım, lütfen geminin hareket etmediğini söyle bana!" diyebildi.

"Kendine gel. Belki de önemsiz bir şeydir. Benim gitmem gerekiyor, devriye gelip beni alacak."

"Beni arar mısın?"

"Ne gerek var? Televizyonu açıp her şeyi öğrenebilirsin." Aynı anda pot kırdığımı fark edip durumu düzeltmeye çalıştım. "Eğer olağanüstü bir şey olursa seni mutlaka ararım."

Beni orada bırakıp otele doğru koşmaya başladı. En azından Sotiropoulos orada olmadığı için bu sahneye tanık olmamıştı.

Devriye arabası, önce Parker'ı aldığı için biraz gecikti. Parker dikiz aynasından bana bakarak gülümsedi ve "Think positive" dedi. Olumlu düşünmek mi? Parker da tıpkı işini bilen avukatlar gibi konuşuyordu: Yani her şeyi eğip büküp

kitabına uyduruyor ve olumlu bir sonuca varıyordu. FBI'da öğretilen psikoloji bilgisi ancak benim ilkokul kitaplarımın düzeyindeydi: "Güneş parlıyor, kuşlar cıvıldıyor," o kadar! Oysa benim ait olduğum Tsitsanis* Rebetikocuları ekolünde, gökyüzünün hep bulutlarla kaplı olduğu öğretiliyordu.

"Niçin hareket ediyorlar acaba? Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Elimizdeki verilere şöyle bir bakalım. *Let's look at the facts.* Önce ilaç ve çocuk maması gereksinimini karşılıyorlar, bundan iki saat sonra demir almaya başlıyorlar. Aslında bu iyiye işaret."

"Böylelikle bize, eğer gemiyi havaya uçurmaya niyetleri olsaydı, ilaç ve çocuk gıdaları takviyesi yapmaya zahmet etmeyeceklerini mi söylemeye çalışıyorlar?"

"Kesinlikle."

"Peki niçin gemiyi kaldırıyorlar?"

Omuzlarını silktilti. "Eğer bir hazırlık yapmaları gerekiyor-sa, askeri tesisten uzaklaşmak için hareket etmeleri olası."

"Acaba ne gibi bir hazırlık?" diye son derece aptalca bir soru sordum.

"Keşke bilebilseydim," diye yanıtladı.

Artık üretecek teorimiz kalmadığı için konuşmamız sona erdi. Bir süre, önümüzde giden arabaların farlarının aydınlattığı yolu izledik. Sürücümüz, televizyon kanallarının küçük yayın araçları, gazete muhabirlerinin cipleri, gemideki yolcuların yakınlarına ait arabalar ve bir de sırf ertesi sabah aralarında konuşacak konu bulmak isteyen meraklıların arabaları arasından kendine yol açmak için arabanın sirenini çalmaya başladı.

Tüm bu araçlar, Souda'ya giden, Yunan modeli iki şeritli, aslında engebeli bir kayak pistini andıran bulvarda korna çalarak ilerlemeye çalışıyordu. Birçoğu, bu saatlerde Hanya'ya doğru gelen hiçbir araç olmadığı için boş kalan geliş şeridini kullanıyordu.

* Vassilis Tsitsanis, 1915-1984 yılları arasında yaşamış Yunanlı şarkı yazarı ve buzuki müzisyeni. Klasik dönem rebetikoları ile ünlüdür. (ç.n.)

Askeri araçlar ve devriye arabaları, iyice aydınlatılmış olan donanma üssüne doğrudan girebiliyor, medya çalışanlarının araçları ise televizyon ekipleri ve gazetecilerin akreditasyon belgelerini kontrol etmek için kapıda durduruluyordu. Üssün içinde de dışarıdaki gibi büyük bir kargaşa yaşanıyordu. Donanma erleri, sağdan ve soldan hızla geçen ciplerden korunmak için kenara kaçıyorlardı. Tıpkı Hollywood filmlerindeki gibi nereden geldiği belli olmayan emirler havada yankılanıyordu. Yanımda oturan Parker'ın yüzünde huzurlu bir gülümseme belirmişti. Bir grup gazeteci, donanmada görevli bir güvenlik subayını izleyerek basın toplantısına gidiyordu.

Operasyon merkezindeki monitörlerin hepsinde aynı görüntü vardı: Gecenin karanlığında sessizce ilerleyen, tüm ışıklarını söndürmüş bir hayalet gemi ile onu havada izleyen iki helikopter. Ekranların karşısında çalışan görevlilerin arkasında, gözlerini ekrandaki gemiden ayırmayan bir izleyici sırası daha oluşmuştu. Bakan, Gikas, donanma üssünün komutanı ve Stathakos da bunların arasındaydı. Parker yanımdan ayrılarak onlara yöneldi. Ben bir süre geride kalarak geminin, kızımın ve Fanis'in de aralarında bulunduğu rehinelere birlikte bilinmeyen bir yöne doğru gitmesini neye yoracağımı kestirmeye çalıştım. Daha sonra monitörlere yaklaşıp, operasyon merkezinin gürültülü ortamından yararlanarak zihnim doluşan düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım.

O sırada, telefon santralinin ses yükselticisinden iki ayrı hattın aynı anda açıldığı duyuldu: Hatlardan biri helikopterlere diğeri Panoussos'a bağlıydı.

Pilotun, "Gemi az önce Paleosouda'yı geçti, şu anda havalımanı önünde," diye açıklama yaptığını duydum. "Ancak ne Girit Denizi'ne yöneldi, ne de Pire'ye giden feribotların rotasını izliyor. Kıyıya yakın seyrediyor ve sahil güvenliğin rotasında ilerliyor."

Ardından, Stathakos'un, "Panoussos beni duyuyor musunuz?" diyen sesi duyuldu.

"Evet, şefim, sizi duyuyorum."

"Gemiyle bağlantı kurabildiniz mi?"

"Hayır, telsizleri kapalı."

"Tekrar deneyin."

Panoussos, "Sürekli deniyorum," dedikten sonra, bu söylediğini doğrulamak istercesine, gemiye yönelerek, "El Greco, Liman Müdürlüğü arıyor!" diye seslendi. Bunu birkaç kez daha yineledi, ancak yanıt alamadı.

Ortaya tam bir sessizlik çöktü, kimse konuşmuyordu. Artık kimsenin üretecek bir varsayımı veya ileri süreceği bir öneri kalmamıştı. Yalnız yanımda duran Parker, "*This is very curious. It doesn't make any sense,*"* diye kendi kendine mırıldandı. Diğer herkes, gözünü karanlığın içinde siyah bir gölge gibi süzülen gemiye dikmişti. Ama gemi artık denizde tek başına ilerlemiyor, sol tarafında bulunan sahil şeridinin karanlıkta güçlkle seçilen hatlarına paralel bir seyir izliyordu..

Bu sırada helikopter pilotunun, "Şu anda ya sahil şeridinde ya da rotada bir kavis var," dediği duyuldu.

Diğer hatta bulunan Panoussos, "Ne demek istiyorsunuz? Biraz daha açık konuşun," dedi.

"Feribot sola, Hanya koyuna doğru dönüş yapıyor."

Sthakos, "Helikopter Bir, bize pozisyonunuzu bildirin," dedi.

"Gouverneto Manastırı'nı geçtik, şu anda Kathalickou Mağarası'nın üzerindyiz."

Kalabalıktan biri, "Rehineleri Eski Liman'a götürüp kahve sohbeti mi yapacaklar yoksa?" diye bir espri yapacak oldu, fakat o anda bakan, sert bir ifadeyle, "Şimdi espri yapmanın sırası değil," diyerek onu susturdu.

Sthakos, "Belki de demirlemek için ıssız bir koy arıyorlardır. O zaman müdahale etmemiz güçleşir," diye görüşünü açıkladı.

"Ne diye ıssız bir koy arasınlar ki, kaçak mal mı boşaltacaklar sanki?" diye söze karıştım. Fakat aynı anda, Sthakos'a karşı fikir yürütmemin ne kadar hatalı olduğunu düşünerek, yaptığım çıkıştan pişmanlık duydum.

* "Bu çok garip, hiçbir anlamı yok." (ç.n.)

O anda bakan hızla benim bulunduğum tarafa dönerek, delici bakışlarını üzerime dikti ve Gikas'a, "Bu bey kim?" diye sordu.

"Cinayet masasından komiser Haritos."

Bakanın bakışlarındaki anlam değişti ve beni tepeden tırnağa süzdü. Başka bir yorum yapmaya gerek duymaksızın, "Öyle mi?" demekle yetindi.

Parker, "*Costas is right.*"* diyerek söze girdi. "Bizimle ne saklambaç ne de kovalamaca oynuyorlar. Güçsüzlüğümüzü hissettirerek, sinirlerimizi yıpratmaya çalışıyorlar."

Hiç kimseden karşılık gelmedi, bakandan bile. İçimden, patron susunca, çalışanların da sesi çıkmıyor diye düşündüm. O sırada, basın toplantısının yapıldığı salonun kapısının önünden aşırı bir gürültü gelmeye başladı. Çok sayıda insan aynı yöne koşuyordu sanki.

Bakan, "Dışarıda neler oluyor? Sürprizlerden bıktık artık!" diye bağırdı, sanki sürprizleri yasaklamaya yetkiliymiş gibi.

Kapıya gittim ve hafifçe araladım. Basın toplantısından çıkan gazeteciler, binanın çıkışına doğru koşuyorlardı.

Hem içeridekilere hem de aynı anda boşluğa dönüp "Muhabirler gidiyor," diye bilgi verdim.

Gikas, "Souda artık çekim gücünü yitiriyor," diye yorum yaptı.

Telefonun yükselticisinden gelen tanıdık ses, "Helikopter İki'den üsse," dedi. "El Greco şu anda Hanya körfezine giriyor."

"Peki, hangi yöne gidiyor? Kumkapi mi yoksa Venedik Limanı'na mı?"

"Kolymbari'ye doğru ilerliyor."

Gikas cesaretini yitirmiş bir halde ellerini havaya kaldırarak, umutsuz bir sesle, "Artık hiçbir şey anlamıyorum!" diye bağırdı.

O ana kadar yanımda durup monitörlerden gemiyi izlemekte olan Parker, monitörlerin altındaki büyük Girit harita-

* "Kostas haklı." (ç.n.)

sına doğru yaklaştı. Eline bir cetvel alarak aramaya başladı. Tam olarak ne aradığını anlayamamak da hepimiz gözlerimizi gemiden ayırarak ona çevirdik. Parker, cetvelle belirli bir noktayı işaret ederek, "*What are these?*"* diye sordu.

Monitörleri izleyen görevlilerden biri, "Onlar Thodorou Adaları," diye yanıt verdi. "Resmi isimleri Ajii Theodori ama Hanyalılar onlara Thodorou derler."

Parker, "Oraya gidiyorlar," dedi. "Tam Hanya'nın karşısına düşüyor ama arada güvenli bir uzaklık var. Kentin yakınında, fakat Souda'daki donanma üssünden uzak olmak için oraya gidiyorlar. Böylece beklenmedik bir baskından korunmuş olacaklar."

El Greco, yarım saat sonra Thodorou Adaları'nın açığında demirlediği zaman herkes ona hak vermek zorunda kaldı.

* "Bunlar ne?" (ç.n.)

İsmi İgor Şalyapın'dı ve Yunancayı belirgin Rus aksanıyla çat pat konuşuyordu. Perestroyka dönemindeki Sovyetler Birliği Elçiliği'nde elçilik sekreteri olarak çalışırken öğrendiğini söylediğine göre, o dönem büyük bir olasılıkla KGB ajanı olarak çalışmış olmalıydı. Şimdiki gerçek görevi ise, Rusya Federasyonu Güvenlik Konseyi sekreterliğiydi.

Buraya, Başbakanlığın talimatıyla İçişleri Bakanlığı tarafından gönderilmişti. Bizim bakanımız, aslında meslektaşının bu konuya karışmasından hiç hoşlanmamıştı ama bunun "Başbakanlığın talimatı" üzerine yapılması karşısında sessizce acı ilacı yutmak zorunda kalmıştı.

Yunan-Amerikan "team"i* olarak hepimiz konferans salonunda toplandık. Olimpiyatlar sırasında da bu tanımlamayı kendimize yakıştırmıştık, ancak bakan bunun dışında kalmıştı. Şalyapın'ı de "Başbakanlığın talimatıyla" karşılamayı kabul etmişti, gerçekten de onunla zorunlu olarak tokalaştıktan sonra tamamen bize bıraktı ve bir daha ilgilenmedi.

Igor Şalyapın, yuvarlak masanın çevresindekilere şöyle bir baktıktan sonra İngilizce konuşmaya başladı. Yunancasının aksine İngilizcesi kusursuzdu. Yunanistan, KGB'de Yunanca öğretilmesini gerekli kılacak kadar önem taşımadığından, bu durumu garipsememek gerekirdi.

"Beyler, son durumu ilk ağızdan öğrenebilir miyim lütfen. Tüm bildiklerim haber bültenlerinde açıklananlardan ibaret," dedi.

* Ekip. (ç.n.)

Açıklamayı Stathakos üstlendi, zaten tüm olup biteni anlatması on dakikadan fazla sürmedi. Şalyapın onu dinlerken dudaklarının ucunda, çoğu kez bir öfke krizinin habercisi olan bir gülümseme belirip kayboluyordu.

Rus görevli, Stathakos sözünün bitirir bitirmez, "O halde, durumu şöyle özetleyebiliriz," diye konuşmaya başladı. "Teröristlerin El Kaide'nin alt gruplarından birine bağlı olmaları olası, fakat eylem biçimleri, *modus operandi** bunu doğrulamıyor." Bunları söylerken, özellikle yabancı terimi vurgulamaya özen göstermişti. "İslami örgütlerin taktiğini uygulamış olsalardı, gemiyi çoktan havaya uçurup işlerini bitirmiş olurlardı."

Gikas, "Amaçları önce isteklerini ortaya dökmek, bunları elde ettikten sonra, gemiyi havaya uçurmak değilse tabii," diye karşılık verdi.

"Ama bu durumda da amaçlarının anlaşılması ve bir kurtarma operasyonuna girişmemiz riskini göze almış olurlar. Ne de olsa, hayatta kalan her rehine kurtarılmış bir kurbandır."

Stathakos, "Şimdiye kadar geminin her tarafına patlayıcı madde döşememişlerse," diye fikrini ileri sürdü.

Şalyapın, yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle, "Bu olasılık da söz konusu, fakat şimdilik bunu göz ardı ediyoruz," diye karşılık verdi.

O anda yerimden fırlayıp oradan kaçmamak için kendimi zor tuttum. Herhalde şu anda iyi bir şey umut etmektense, en kötü olasılığı düşünmek gibi bir mazoşizmin etkisindeydim.

Şalyapın, "Teröristlerin Filistinli olduğunu varsayacak olursak," diye konuşmasını sürdürdü. "Ciddi olarak Achille Lauro'nun kaçırılmasını taklit ettiklerini düşünür müsünüz? Çünkü bugünkü koşullar 1985 yılından çok farklı."

Parker, "We spoke to Mossad,"** diye konuşmaya katıldı. "Mossad mümkün olabileceğini kabul ediyor, fakat yalnızca

* Lat. İş görme yöntemi. Kriminolojide katilin kendine özgü eylem modeli. (ç.n.)

** "Mossad'la görüştük." (ç.n.)

teorik olarak. Ayrıca Filistinlilerin şu anda bu tür eylemler için ne altyapıya ne parasal güce ne de yurtdışı kadrolarına sahip olmadıkları görüşündeler.”

Şalyapın onu hemen onayladıktan sonra arkasına yaslandı, ellerini masanın üzerine koydu ve yüzünde son kertede ciddi bir açıklama yapmak üzere olan bir insanın ifadesiyle bizlere baktı. “Beyler, teröristlerin Çeçen olmaları olasılığı hiç aklınıza geldi mi?” diye sordu.

Parker da dahil, etrafımda oturanların mimiklerinden, bu olasılığın uzağından bile geçmemiş olduklarını anladım. Şalyapın patlattığı bombanın etkisini tam olarak göstermiş olmasından hoşnut kalmıştı.

“Size Çeçenlerin eylemlerinde hâlâ rehine almayı sürdürdüklerini anımsatmama izin verin. 2002 Ekim’inde Moskova’daki Konser Salonu’na yaptıkları baskında yine rehin alma eylemine başvurdular ve yüz yirmi dokuz kişinin ölümüne neden oldular. 1 Eylül 2004 tarihinde Beslan’da gerçekleştirdikleri saldırıda da üç yüz otuz kişi öldü. Oysa ne Moskova’da ne de Beslan’da ciddiye alınacak bir talep ileri sürmemişlerdi. Amaçları sadece bizimle oyun oynayarak panik yaratmak ve sinir harbine yol açmaktı. Üstelik eylemin sorumluluğunu resmi olarak üstlenen bir örgüt bile yoktu. Aradan bir süre geçtikten sonra Basayev, her iki eylemi de bizzat planladığını iddia etti.” Kısa bir süre soluklandıktan sonra, “Burada da benzer bir durum söz konusu. Eylemciler ne kimliklerini açıklıyor ne de bir istekte bulunuyorlar. Bay Stathakos, sizin az önce belirtmiş olduğunuz noktaya dönecek olursak, eğer bu eylemi Çeçenler yapıyorsa, mutlaka gemiyi patlayıcılarla donatmışlardır,” diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Bir anda gövdemden soğuk terler fışkırdığını hissettim. Eğer Şalyapın’ın öngördüğü gibi Çeçenler gemiye el koyduysa, Prodromos’un da benim de şimdiden cenaze levazımatçısına sipariş vermemiz gerekiyordu. Terör konusunda bir uzman olmamakla birlikte, bildiğim kadarıyla şimdiye kadar

bütün Çeçen saldırılarında hayatta kalanların sayısı ölenlerin sayısının çok gerisinde kalmıştı.

Aramızda soğukkanlılığını en fazla korumayı başaran Parker, "Peki, sizce Çeçenler niçin Yunanistan'da hem de açık denizde bir eylem düzenlemiş olabilirler?" diye sordu. Bu soğukkanlı tavrı, hem bu konuda içimizdeki en deneyimli hem de olaydan en az etkilenen kişi olmasıyla açıklanabilirdi. "Amaçları ne olabilir?" dedikten sonra biraz alaylı bir tarzda, "Örneğin biz ABD'yi tüm terör saldırılarına engel olacak kadar iyi koruyabildiğimizi söyleyemeyiz. Yoksa sizler Rusya'yı çok iyi koruduğunuz için, Çeçenler çaresiz kalıp eylemlerini Yunanistan'a mı kaydırmak zorunda kalıyorlar?"

Şalyapın kendinden emin bir tavırla gülümsedi. "Gemide kaç Rus yolcu var?"

Stathakos elindeki belgelere bakarak, "Yedi," diye karşılık verdi. "Üç erkekle dört kadın."

"Bu üç erkekten biri, daha önce Grozni'de görev yapmış olan bir general. Diğeri önce Afganistan, daha sonra Çeçenistan'da bulunmuş olan bir terör uzmanı."

Gikas, "Sizce yalnızca bu iki kişi için mi böyle bir eylemi göze aldılar?" diye sordu.

"Çeçenler için, Ruslara üst düzey subayların ve terör uzmanlarının hiçbir yerde güvende olmadıklarını ve her an bir terörist saldırıya kurban edilebileceklerini göstermenin ne denli önem taşıdığını bilir misiniz? Ayrıca pazarlık pokerinde bunların ne kadar önemli birer koz olacağını da tahmin edebilirsiniz."

Gikas, Şalyapın'ın öne sürdüğü gerekçeleri pek yeterli bulmamıştı. Çekimser bir tavırla, "Bilmem ki..." diye karşılık verdi. "Kesin olan, hasta yolcular için ilaç ve çocuklar için yiyecek istemiş olmaları."

Şalyapın'ın yanıtı çoktan hazırды. "Beslan'da olanları anımsayın. Çok sayıda kadın ve çocuk yaşamını yitirdi ve bu kanlı olay, onlara herkesin gözünde ne kadar puan kaybettir-

di. Bu nedenle, aynı yanlışı yinelemek istemiyorlar. Bu kez, önce yaşlıları ve çocukları serbest bırakıp ardından rehineleri öldürmeye başlarsa hiç şaşmam.”

Gikas, o ana kadar Rusa karşı çekimser kalmış olan Parker’a dönerek, “Sen ne diyorsun, Fred?” diye sordu.

“Teröristlerin kimliği kesinlik kazanana kadar hiçbir olasılığı göz ardı edemeyiz. Tüm varsayımlar imkân dahilindedir. Eylemcilerin Çeçen olmaları olasılığı ne ölçüde zayıfsa, Radikal İslamcı veya Filistinli olmaları olasılığı da aynı ölçüde belirsizdir.”

Parker’ın söylediklerini duyunca, Şalyapin’in yüzü aydınlandı. “Biz her koşulda size destek vermeye ve bir *modus operandi* önermeye hazırız.”

İçimden, bir bu eksikti, diye geçirdim. Çünkü hem Moskova’daki konser salonunda hem de Beslan’da gerçekleştirdikleri operasyon örneklerine tanık olmuştuk. Ne kadar kan döküleceğine bakmaksızın, işi şansa bırakarak bir operasyona kalkışıyorsunuz ve sonuçta, “Sizin gibi dostlar düşman başına,” diyen atasözünü doğrulatiyorsunuz.

Gikas’ın da aynı kanıda olduğu kesindi, ancak bunu açıkça belli etmeden saygılı bir tavırla, “Önerinize teşekkür ederiz, Bay Şalyapin, ancak biz daha belirgin bir ipucu ortaya çıkarabilir düşüncesiyle birkaç gün daha beklemeye karar verdik. Ondan sonra yeniden görüşürüz,” diye karşılık verdi.

Ve toplantının sona erdiğini göstermek için ardından hemen ayağa kalktı. Parker ve Şalyapin de onu izlediler ve üçü birlikte toplantı salonundan çıktı. Geriye iki can dost, yani Stathakos’la ikimiz kaldık.

Stathakos, monitörde görünen El Greco’yu işaret ederek, “Şuna bak,” dedi. “Dün ilaç ve çocuk maması istediler. İstediklerini alır almaz, demir aldılar ve bizim elimiz yine boş kaldı. Tıpkı, parası bittiği zaman beni anımsayan oğlum gibi davranıyorlar.”

“Sen de her seferinde veriyorsun değil mi?”

"Her sefer bir şeyler veriyorsam, nedeni, bizim gemiye ilaç ve mama göndermemizle aynı: Daha kötü şeyler olmasını önlemek."

Belki de bana ilk kez insani yönünü gösteriyordu. İçinde bulunduğum trajik durum, beni de iyice duygusallaştırmış olduğundan, birden ona sarılıp öpme isteği duydum. Neyse ki o anda Gikas'ın dönüp içeri girmesi, düşündüğümü gerçekleştirilmekten alıkoydu beni.

"Hiç itiraz istemem," diyerek beni kenara çekti. "Üzgünüm Kostas, fakat hemen Atina'ya dönmeniz gerekiyor."

Sanki bastığım yer ayaklarımın altından kayar gibi oldu. Aslında beni geri göndereceklerinden kuşum yoktu, fakat bu kadar çabuk beklemiyordum. Kendimi kontrol etmeye çalışarak, "Niçin böyle aniden?" diye sordum.

"Çünkü birincisi bakan burada bulunmanızı istemiyor. Bana, 'Komiserin acısına saygı duyuyorum ama onun görev yerinde olması gerekir,' dedi. 'Ama eğer Girit'te kalmak istiyorsa, o zaman izin verin o da diğer rehine yakınlarıyla birlikte beklesin, fakat operasyon merkezi onun yeri değil'." Aslında bunu dün akşamki bakışlarından anlamış olmam gerekirdi. Gikas, "Belki dönmenizi birkaç gün geciktirebilirdim, fakat Atina'da bir cinayet işlenmiş. Az önce haber verdiler," diye ekledi.

"Nasıl bir cinayet?"

"Bir reklam yıldızı öldürülmüş."

"Film yıldızlarını, televizyon yıldızlarını bilirim de... ne zamandan beri reklam yıldızlarımız ortaya çıktı?"

Bana baktı ve derin bir iç geçirdikten sonra, "Bazen sizinle ayrı dünyalarda yaşadığımızı düşünüyorum," dedi. Ardından, sanki özel bir öğrenciye ders verir gibi, "Bir film yıldızını yılda bir, bilemedin iki filmde izlersin. Bir televizyon yıldızını ise haftada bir yayınlanan bir dizide veya en fazla her gün yayınlanan bir komedi dizisinde görebilirsin. Oysa bir reklam yıldızını tüm kanallarda, programlarının yayınından

önce, sonra veya yayın aralarında izlersin. Bu durumda hangi yıldız daha büyük oluyor? Üstelik kurbanımız bunların en ünlüsü sayılır,” dedikten sonra bir soluk aldı ve reklam spotunu taklit etmeye başladı: “En uygun tarife ve en ucuz SMS’i nerede bulabilirsiniz? Sizi saatlerce kim bedavaya konuşturuyor? Nasıl, bildiniz değil mi?”

Reklamda oynayan erkek oyuncuyu –her ne kadar taklitte pek başarılı olmasa da– anımsamıştım. “Nerede öldürülmüş?”

“Garip ama Faliro’daki olimpiyat spor tesislerinde.”

Girit’ten ayrılma talimatı beni iyice sarsmıştı ama değiştirebileceğim bir şey yoktu. Bunu fark eden Gikas dostça omzuma vurarak, “Beni istediğiniz zaman telefonla arayabilirsiniz, size bizzat kendim bilgi vereceğim. Cep numaram sizde var zaten,” dedi.

Stathakos’a veda etmemeyi yeğledim, zira yine bir kabalık yaparak, az önce bende uyandırdığı insani izlenimi yok etmesinden çekinmiştim.

Gikas, beni önce Hanya’ya, oradan da havalimanına götürmesi için bir devriye arabası ayarladı. Donanma üssündeki görevliler, öğleden sonra üçte kalkacak uçakta yer ayırtmışlardı. Devriye arabasının sürücüsünden beni eski limana götürmesini rica ettim. Adriani’yi, tahmin ettiğim gibi Thodorou Adaları’na bakan kafelerin birinde buldum. Buradan, düşüncelere dalmış bir halde El Greco’yu izliyordu. Beni o saatte karşısında görünce şaşırdı ve hemen en kötü olasılığı aklına getirdi.

Daha ben ağzımı bile açmadan, “Yeni bir şey duymak istemiyorum artık,” diye kestirip attı. “Artık haber duymak istemiyorum, ne sözlü olarak ne de televizyonda. Burada oturup gemiyi izlemek daha iyi, hiç olmazsa Katerina ile Fanis’in belki de bizim sandığımız kadar kötü durumda olmadıklarını düşünerek avunuyorum.”

“Üzgünüm ama yeni bir haber vermek zorundayım. Atina’ya dönmem gerekiyor.”

Belki çok daha kötü bir haber alabileceğini düşündüğü için tepkisi oldukça soğukkanlıydı. "Peki niye?"

"Bir cinayet işlenmiş. Onun için görevimin başına dönmem gerekiyor. Cep telefonumu sana bırakıyorum."

"Gerek yok. Bende kontrollü bir telefon var. Dün buradan aldım." Sustu ve bana baktı. "Katerina'ya bu numaradan mesaj yolladım. Kim bilir belki bir ara cep telefonlarını geri verirler."

Bavulumu burada bırakarak, yalnızca üzerimdeki giysilerle Atina'ya gitmeye karar verdim. Böylece, en azından Atina'ya geçici olarak gittiğimi ve hemen yine Hanya'ya geri döneceğimi düşünerek avunabilecektim.

Uçaktan inip, yolcuları terminale taşıyan otobüse doğru yürürken yüzümde Atina'nın yakıcı sıcağını hissettim. Geleş terminalinin bir vahayı çağrıştıran serinliğinden geçerek, çıkışa yöneldim. Tek kişilik karşılama komitesini oluşturan Vlassopoulos, kontrol gişesinin karşısında bekliyordu. Gikas bu kez her şeyi doğru planlayarak, en azından yaşamımı biraz daha güçleştirmemişti.

Vlassopoulos, moralimi düzeltmeye çalışarak kolumdan yakaladı ve "Cesaretinizi yitirmeyin sakın komiserim," diye fısıldadı. "Ne diyebiliriz ki? Daha önceki gün Katerina'nın başarısı için sizi kutluyorduk. Şimdiyse o sapıkların elinde olduğu için size cesaretinizi yitirmeyin diyoruz. Yaşam işte bazen böyle oyunlar..."

Endişemi sesime yansıtmamaya çaba göstererek, "Sen nereden duydun?" diye sordum.

"Böyle bir şey nasıl gizli kalabilir ki?"

Sert bir ifadeyle, "Kalmalı!" diye karşılık verdim. "Onun bir polis memurunun kızı olduğu duyulacak olursa, yaşamı tehlikeye girer."

"Benim bir polis olarak, sır tutmanın ne demek olduğunu bilmediğimi mi kastediyorsunuz?"

Onu dinlerken bir yandan da üçüncü sınıf her televizyon muhabirinin poliste olup biteni kendisine anlatan bir adamı olduğunu düşündüm.

Arabayı geliş terminalinin önüne park etmişti. Attika çevre yoluna girerek Atina yönünde ilerlemeye başladık. Cese-di polis devriyesinin sabah bulduğu haliyle görebilmem için kimsenin dokunmaması yönünde talimat vermiştim.

Vlassopoulos, "Eğer eski havalimanı kapanmamış olsaydı, Atina'ya iki dakikada ulaşırdık," dedi.

Karşılık vermedim, çünkü aklım hâlâ Girit'teydi. Atina'ya odaklanmak için kendimi zorluyordum. Vlassopoulos, Alimou Bulvarı'na, oradan da sahil yoluna ulaşmak için Imittos çevreyoluna girmişti. Kırk beş dakika sonra Faliro'daki olimpiyat spor tesislerine ulaştık. Cesedi bulan devriye ekibi bizi girişte bekliyordu.

Bize katılan devriye arabasının amiri ile sürücüsünün eşliğinde giriş bölümünü geçince bir çöp yığınıyla karşılaştık. Direk parçaları ile kalaslar gelişigüzel etrafa atılmış, binbir çeşit market torbası içinde çürümeye başlamış çöpler spor alanına yığılmıştı.

"Burada hangi yarışmalar yapılmıştı?" diye sordum.

Vlassopoulos, "Plaj voleybolu," diye yanıt verdi. "Kürek yarışları da buradaki limanda yapıliyordu."

Şef devriye görevlisi, "Aslında hepsi ses ve sis gösterisinden başka bir şey değil," diye yorum yaptı.

Soyunma kabinlerinin bulunduğu bina ile malzeme deposunda da aynı içler acısı manzarayla karşılaştık. Raflar, ya asılı oldukları yerlerinden sökülmüş, ya sarkmış ya da gelişigüzel yere saçılmıştı.

Devriye şefi, "İnsanlar gizlice buraya girip rafları çalıyor," diye bir açıklama yaptı. "Yerinden sökemediklerini ise işte böyle sarkmış halde bırakıyorlar."

"Bunları çalanlar kim?"

Omuzlarını silkti. "Hırdavatçı dükkânlarına raf yapmak isteyen küçük esnaf. Arnavutlar veya Çingeneler de buldukları her şeyi söküp evlerine götürüyor veya satıyorlar. Yakında oturanlar bile bazen şöminelerinde yakmak veya evde kullanmak için bedava malzeme diye çalıyorlar. Devam edeyim mi?"

Kapısı menteşelerinden sökülmüş olan bir odanın önünde durdu.

Odanın ortasında, üzeri bir çarşafıla örtülmüş bir insan bedeni duruyordu. Vlassopoulos eğilip örtüyü kenara çekince, altında yatan, yirmi beş yaşlarındaki, koyu renk saçlı ve uzun kirpikli genç bir adamın cesedi ortaya çıktı. Sağ kulağında küpesi vardı. Her yöne bakan dik saçlarını herhalde jöleyle şekillendirmişti, çünkü hâlâ parlıyordu. Üzerinde bir tişört ile Giritlilerin giydiği şalvarları andıran, üzeri cep dolu, bej renginde, bol bir pantolon vardı.

Alnının ortasındaki deliğin etrafı barut kalıntılarıyla çevriliydi. Eğer intihar etmediyse, soğukkanlı bir şekilde öldürülmüş olduğu kesindi.

Vlassopoulos'a, "Yanında eldiven var mı?" diye sordum.

Bana verdiği ameliyat eldivenlerini elime geçirdikten sonra genç adamın başını tutarak, dikkatlice biraz sola doğru çevirdim. Kurşun kafatasını delmişti, fakat çimento zemin temizdi, bir damla bile kan yoktu. Başını tekrar eski haline getirdikten sonra, pantolon ceplerini aramaya başladım. Ceplerinden, iki adet yirmilik avro banknotu dışında bir şey çıkmadı, ne cep telefonu ne de kimlik. Bunları, işimizi güçleştirmek için katilin almış olduğu kesindi.

Vlassopoulos'a, "Reklam filmini hangi ajansın yaptığını araştır," dedikten sonra, polis memurlarına, "Onu ne zaman buldunuz?" diye sordum.

Devriye arabasını kullanan memur, "Bu sabah saat yedide," diye karşılık verdi. "Olimpiyat spor tesislerinin bekçisi olmadığı için her sabah ve her akşam önünden geçip içeriye bir göz atıyoruz. Genelde arabadan inmeden kontrol ediyoruz."

"Peki, bugün niçin indiniz? Dikkatinizi çeken bir şey mi gördünüz?"

Polis memuru yanıt vermeden meslektaşına baktı. Diğeri, biraz zorlanarak, "Ben ihtiyaç görmek için inmiştim," dedi. "O sırada rastlantı sonucu içeriye baktım ve onun orada yattığını gördüm."

Arkamı dönüp sözünü ettiği pencereye bakınca, çerçevesi sökülmüş olduğu için duvardaki dört köşeli açıklığı gördüm. Uzun

yılların verdiği deneyimin etkisiyle sorular ağzımdan, uzun süre düşünmeden, otomatik ve mekanik bir şekilde çıkıyordu.

“Dün akşam da ikiniz mi görevliydim?”

“Hayır, başka bir ekip görevliydi. Ama herhalde bir şey fark etmediler, yoksa haber verirlerdi.”

“Öyleyse ya ceset burada değildi ya da ihtiyaç görmeleri gerekmedi.”

Gözlerini başka tarafa çevirdiler ve yanıt vermediler. Vlassopoulos’a dönerek, “Adli tıp doktoruna haber verdin mi?” diye sordum.

“Sizin hangi uçakla geldiğinizi öğrenir öğrenmez.”

Yeniden devriye ekibine dönerek, “Dün gece görevli olan meslektaşlarınıza kendileriyle görüşmek istediğimi söyleyin,” dedim.

İhtiyaç molası verdiği zaman cesedi bulan memur, rahatsız edici sorgulama bittiği için rahatlamış bir halde arabaya doğru koştu. Şöyle bir etrafa baktım. Prodromos ile Sevastis’in Alman kiracıları burayı görseler, henüz on ay önce burada olimpiyat karşılaşmalarının yapıldığına kesinlikle inanmazlardı. Burası sanki yirmi yıl önce terk edilmiş gibi ıssız ve acıklı bir durumdaydı.

Birdenbire bir yardımcım daha olduğunu daha anımsayarak, “Vlassopoulos, Dermitsakis nerede?” diye sordum.

“Görev yeri değiştirildi, komiserim. Onu geçici olarak Pire Limanı’ndaki bir birime gönderdiler. Gemiye el konulması nedeniyle artık feribotlar ve yolcuları çok daha sıkı denetlenmeye başlandı.”

Bu durumda, yalnız bir yardımcı ve aklımın çalışan dörtte biriyle bir cinayeti aydınlatmaktan başka çarem kalmıyordu. Aklımın geri kalan dörtte üçünü, kızımın ve Fanis’in başına gelen felaketten başka bir şeye veremiyordum. Oysa Atina’daki terörle mücadele şubesinde görevli polislerin neredeyse hepsi ve Stathakos zaten tümüyle bu konuya eğilmişlerdi. Bu olgu, bir aile babası için ne ölçüde rahatlatıcıysa, bir polis için o denli çıldırtıcıydı.

Yaklaşan ambulansın siren sesini duyunca, kapıya çıktım. Ambulansı, olay yeri inceleme ekibinin arabası izliyordu. Sağlık görevlileri, ambulansın arka kapısından ellerinde taşıdıkları sedyeyle birlikte indiler. Ön taraftaki kapıdansa, sürücünün yanına binmiş olan adli tıp doktoru Stavropoulos indi. Doğru yanıma geldi ve ben henüz onu selamlamadan, elimi kavrayıp sıktı.

“Cesaretinizi yitirmeyin,” dedi. “Umarız, her şey yolunda gider.”

Bu kez şaşkınlığımı hiç belli etmeden, sessizce kaderime boyun eğdim. “Nereden duydunuz?”

“Yapmayın canım, böyle şeyler nasıl gizli kalır ki?”

Vlassopoulos ile Stavropoulos’un da benzer tepkiler vermiş olmalarını da dikkate alacak olursam, demek ki aile içinde hiçbir şey gizli kalmıyordu. Bunun için Stathakos’a lanet yağıdırabilirdim ama niçin yalnız ona öfkeleniyordum da Gikas’a veya niçin Gikas’a değil de bakana öfkelenmiyordum? Ayrıca son yıllarda televizyon habercileri de artık ikinci dereceden akraba sayıldıklarına göre, bu haberin televizyonlardan da verilmesi belki de artık an meselesiydi.

Şu anda olay yeri inceleme ekibinin şefi Dimitriou’nun yüzünde de aynı acıklı ifadeyi bekliyordum, fakat aksine gülümseyerek bana doğru yaklaştı ve yanımda durdu.

“Nereden başlayalım?” diye sorunca rahat bir soluk aldım.

Stavropoulos ile Dimitriou’yu cesedin bulunduğu yere götürdüm. Stavropoulos bir an durup cesede baktıktan sonra hemen yerde duran doktor çantasına eğildi.

“İlk bakışta yaklaşık on iki ile on beş saat önce ölmüş gibi görünüyor. Otopsiden sonra daha kesin bilgi verebilirim.”

Saatim altıyı gösterdiğine göre, cinayet, sabaha karşı üç ile altı arasında işlenmiş olmalıydı. Stavropoulos şu anda dikkatini kurşunun açtığı deliğe vermişti. İyice baktıktan sonra, ölçmek için bir cetvel çıkarttı.

"Çok yakından ateş edilmiş," dedi. "Namlunun şekli ve yaranın çevresindeki derilerin kalkmış olduğu açıkça belli oluyor." Derin bir soluk aldıktan sonra, kurşun deliğini incelemeyi sürdürdü. Ardından tekrar başını kaldırıp, "Kurşunu buldunuz mu?" diye sordu.

"Hayır, bulunacağını da sanmıyorum, çünkü cinayet burada işlenmemiş." Meraklı gözlerle bana bakıyordu. "Başını kaldırın, siz de anlayacaksınız."

Cesedin başını önerim üzerine kaldırınca, hem kafatasındaki kurumuş kan pıhtısını hem de zeminin tertemiz olduğunu gördü. "Evet, hiç kan izi yok."

"Evet, peki bana cinayetin ne tür bir silahla işlendiğini söyleyebilir misiniz?"

Şaşırmıştı. "Ne zaman? Hemen şimdi mi? Böyle bir falcılık yeteneğim yok. Ancak ilk bakışta, 9 milimetrelik bir kurşun kullanılmış gibi görünüyor. Bu nedenle silahı belirlemek fazla zor olmayacak." Ayağa kalktı. "Cesedi götürebilirler. Kesin rapor yarın öğlen hazır olur."

Konuşulacak bir şey kalmamıştı. Spor alanına, daha doğrusu alandan geriye kalan açıklığa çıktım. Diğer devriye arabası da ilkinin yanına park etmişti. İki polis memuru arabanın kaputuna dayanmış sigara içiyordu. Çalışmalarını sürdüren Dimitriou ile ekibinden ayrılarak onlara doğru yürüdüm.

Yeni gelen polislere, "Dün gece nöbette miydiniz?" diye sordum. İkisi de başlarıyla olumladı. "Devriye gezerken dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?"

"Hiçbir şey olmadı. Her şey her zamanki gibiydi."

"Peki, bu tesisin içinde?"

"Biz içeri girmedik."

"Niçin girmediniz?"

"Orada ne işimiz var? Bir tek binayı çalıp götüremediler. İçerisi tamamen boşaltıldı."

Diğer memur, sesini biraz alçaltarak, "Yalnız bir şey var," dedi.

"Ne gibi?"

Yanıt vermeden önce yanındaki meslektaşına bir baktı. Diğer polis memuru gözlerini, çevresindeki altışar katlı konutlara dikmişti. “Burada geceleri birkaç evsiz Afganlı kalıyor. İçeri girersek onları tutuklamamız gerekir. Ama acıdığımız için görmezden geliyoruz.”

“Bu Afganlılar ne iş yaparlar?”

“Ne bulurlarsa, bu çevredeki ufak tefek işleri.”

“Hemen harekete geçin ve onları bulup bana getirin. Belki bir şey görmüşlerdir. Birisi de bu gece burada nöbet tutsun. Sadece önlem olarak, çünkü eğer bir şey görmüşlerse zaten tekrar buraya gelmezler.”

Vlassopoulos’a talimat vererek, Paleo Faliro karakoluyla bağlantıya geçmesini ve Afganlıları bulmamız için bize yardımcı olmalarını rica etmesini istedim.

Cesedi taşıyan ambulans henüz hareket etmiş, bölgeden çıkmak üzereydi. Biz de Vlassopoulos’la devriye arabasına binerek onları izlemeye başladık. Hüzünlü konvoyumuz, olimpiyatlar sırasında yüksek rütbeli yetkilileri taşıyan tantanalı araba konvoylarına hiç benzemiyordu.

Yaklaşık bir saat içinde birbiri ardından yaptığımız üç telefon görüşmesi, kurbanın kimliğini saptamamız için yeterli oldu. İsmi Stelios Ifantidis'ti. AD-Hellas firmasına bağlı olarak, cep telefonundan otomobile ve patates cipsine kadar çok çeşitli ürünlerin reklam filmlerinde oynamıştı. Evi, Kallidromiou Caddesi'ni aşağı bölümünde yatay olarak kesen Plapouta Caddesi üzerindeydi. Vlassopoulos'la hemen evine gidip gitmemeyi tartıştıktan sonra, bunu ertesi güne erteledik. Böylece, gün ışığında olay yeri inceleme ekibiyle birlikte araştırma yapmamız mümkün olacaktı.

Mesai saatinden geriye kalan küçük zaman dilimini değerlendirmek için Vlassopoulos'la birlikte AD-Hellas firmasını ziyaret etmeye karar verdim. Az sonra, alüminyum detaylar, ahşap ve yapay derinin egemen olduğu bir tarzda döşenmiş olan bir büroda, firmanın yöneticisi olan Thanos Petrakis'in karşısında oturuyorduk. Petrakis'in önünde oturduğu pencereden Evelpidon Caddesi üzerindeki adliye binasının, ıssız ve loş silueti görünüyordu.

Petrakis başını sallayarak, "Bu çift taraflı bir trajedi," dedi.

Vlassopoulos, "Niçin çift taraflı?" diye sordu.

"Önce son derece başarılı bir reklam kampanyasını yanda kesmek zorundayız. Ölmüş, daha doğrusu cinayete kurban gitmiş birini kim reklamlarda izlemek ister ki? İkinci olarak da yine aynı ölçüde başarılı olacak yeni bir kampanya için tüketicilerin benimseyeceği yeni bir yüz bulmamız gerekecek."

Petrakis'e, "Ifantidis'i nasıl bulmuştunuz?" diye sordum.

"Casting ajansından."

Bakışlarımdan sözünü ettiği uygulama hakkında hiçbir fikrim olmadığını anladı ve yüzüne sikkın ve bu konuda deneyimsiz birine açıklama yapmaya uygun bir ifade takınarak konuşmaya başladı.

“Bize reklamlarda oynatacağımız oyuncular bulan bazı ajanslarla çalışırız. Belirli bir oyuncuya gereksinim duyduğumuz zaman onlarla bağlantı kurup, rol alacak oyuncuda aradığımız, cinsiyet, yaş, deri ve saç rengi gibi özellikleri bildiririz. Ajanslar da bize bu isteklerimiz doğrultusunda bir dizi fotoğraf gönderir. Bunların arasında bir ön eleme yapıp hangisini rol dağılımı için çağıracağımızı belirleriz. Seçtiğimiz oyuncuların video kayıtlarını da izledikten sonra kesin kararımızı veririz.”

“Bu genç adamı size hangi ajans bulmuştu?”

Sanki kendisine bu soruyu sormamdan alınmış gibi soğuk bir ifadeyle, “Hiçbir bilgim yok, çünkü bu konularla ben ilgilenmiyorum,” dedi. “Ancak Bayan Kourteli size bu konuda kesinlikle yardımcı olabilir.”

Aynı anda, koyu renk saçlı, uzun boylu, zayıf, makyajsız ve otuzlu yaşlarının ortalarında görünen Bayan Kourteli göründü. Nar rengi bir tayyör giymiş, saçlarını sımsıkı ensesinde bağlamıştı. Vlassopoulos ile aramıza oturduktan sonra üzgün bir ifadeyle, “Gencecik adama çok yazık oldu! Ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Çok anlamsız bir ölüm!” dedi.

Bu firmadaki işbölümünün kusursuz işlediğini düşündüm. Petrakis ticari alandaki kayıplarından, Kourteli de bir insanın kaybından duydukları üzüntüyü dile getirmişti.

Petrakis Kourteli’ye, “Stella, Stelios’u bize kimin bulduğunu anımsıyor musun?” diye sordu.

“Star Models ajansıydı.”

Vlassopoulos, “Bize adresini verebilir misiniz lütfen,” dedi.

“Bunu soracağınızı tahmin ettiğim için hazırlık yapmıştım,” diyerek Vlassopoulos’a bir pusula uzattı. “Çok sık başvurduğumuz bir ajanstır.”

"Stelios Ifantidis'i ne kadar tanıyordunuz?" diye sordum.

Bu soru canını sıkmuş gibi omuzlarını silketti. "Doğru bir tahminde bulunabilmeniz için en iyisi size rutin uygulamamızı anlatayım," diye karşılık verdi. "Beğendiğimiz modelin önce deneme çekimlerini izleyip, ardından kendisiyle sözleşme yapıyoruz. Çekimler biter bitmez de ücretini alıyor ve kendisini bir daha görmüyoruz. Anlayacağınız gibi hiçbir modelle yakın bir ilişkimiz olmuyor. Zaten ilke olarak onlarla ayrıca herhangi bir ilişki kurmayız." Bir an durup soluklandıktan sonra da "Ama ben Stelios'la arada bir konuşurdum," diye ekledi.

"Onu daha önceden tanıyor muydunuz?" diye sordum, çünkü bu tür olaylarda çoğunlukla, eski bir tanışıklık veya uzak bir akrabalık bağı ortaya çıkardı.

"Hayır ama ondan hoşlanırdım." İnsanın hiç tanımadığı birinden nasıl hoşlanacağına şaşırdığımı anlayınca, açıklama yapma gereğini duydu: "Modellerin çoğu öyle beceriksiz davranırlar ki, nasıl oturup kalkacaklarını, nasıl yürümeleri, hatta nasıl hareket etmeleri gerektiğini bile bilmezler. Onlara temel bilgileri vermek bile günlerce sürebilir. Stelios ise yetenekli, akıllı ve espriliydi. Deneme çekimleri yapılırken yönetmen bizlere dönüp, 'Bu kez oltamıza altın balık takıldı,' demişti. 'Adeta çevresine ışık saçan bir bomba.' Gerçekten de yüzünün ifadesi, gülüşü ve özellikle de hareketleri son derece doğaldı. İsteneni bir kerede yapabiliyordu." Sözlerine kısa bir süre ara verdikten sonra, "Kim bilir, belki de bu konuda doğuştan yetenekliler," diye ekledi.

"Kimler?"

"Eşcinseller. Stelios eşcinseldi." Tepkimi ölçmek için gözlerimin içine baktı.

"Asıl işi oyunculuk muydu?" diye sordum.

"Hayır komiserim. Kesinlikle oyuncularla çalışmayız."

"Niçin?"

Petrakis, "Çünkü sanatçı gibi rol yapmaları gerektiğini düşünüyorlar," diye söze karıştı. "Bizse kişisel bir tarz arıyoruz, oyunculuk değil."

“Acaba, modellik dışında başka bir işi var mıydı?”

Kourteli tekrar araya girerek, “Zannedersen üniversiteye gidiyordu ama ne yalan söyleyeyim, emin değilim,” dedi. “Belki Lasaratou modeller konusunda daha fazla bilgiye sahiptir.”

Bu sırada Petrakis sabırsızlanarak, “İşte bildiğimiz her şeyi anlattık,” diye yerinden kalktı.

Aslında aklımdan onu yarım saat daha tuzaklı sorularla köşeye sıkıştırmak geçiyordu, ama ruhsal durumum, ona bu işkenceyi yapmaya uygun değildi.

Zaten, ikisinin de vereceği başka bir bilgi kalmamıştı. Petrakis elimizi sıktı, Kourteli ise bizi kapıya kadar götürdü.

Dışarı çıkınca saatime baktım. Yedi buçuk olmuştu. Eğer Star Models firmasında çalışan Lasaratou’yu görmeye gidersen, akşam sekiz haberlerini kaçırarak ve gece yarısı haberlerine kadar belirsizlikten çıldırmış halde beklemek zorunda kalacaktım. Bu nedenle kızım ve damadım için duyduğum endişeyi ön planda tutmaya ve Lasaratou’yu ertesi gün ziyaret etmeye karar verdim. Vlassopoulos’a, Exarchia karakolu ile bağlantı kurmasını ve kurbanın evine bir devriye arabası göndererek evin mühürlenmesi için talimat vermesini söyledim.

Vlassopoulos işyerine döndü, ben de Aristokleous Caddesi’ne gitmek üzere bir taksiye bindim. Sürücüyü, Panathinaikos stadyumu ve Amerikan Elçiliği’nden değil, Patissions ve Stadiou caddelerinden gitmesinin daha iyi olacağını söyledim. Sürücü beni biraz çarpık bir bakışla süzerek, kaba bir ifadeyle “Bana taksiciliği mi öğretmek istiyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey öğretmek istemiyorum, yalnızca saat sekizden önce evimde olmak istiyorum.”

Kararlı bir sesle, “Olacaksın,” demekle yetindi ve Yargıtay binası yönüne saptı.

Gysi bölgesindeki ara yollarda trafik iyice tıkanı. Kyrillou-Loukareos Caddesi’ne çıkana kadar, sürücü işlediği tüm gü-

nahların cezasını ödedi. Amerikan Elçiliği'ni koruyan polisler, trafik yoğunluğu nedeniyle Kokkali Caddesi'ni kapatmıştı. Şansıma polislerden biri beni tanıdı ve aradan geçmemiz için işaret etti. Taksinin sürücüsü yol boyunca, yanımızdan geçen her arabanın sürücüsüne eliyle kafayı üşütmüşsün hareketi yaptı ve yolumuza çıkan her yayayı kükreyerek haşladı. Üstüne üstlük arabanın radyosunda, niteliksiz rebetikolardan halk şarkılarına, uzun soluklu klarnet sololarından kutsal ilahilere kadar her tür müziği kapsayan bir program yayınlanıyordu. Kutsal Evangelium ilahisi okunurken evin önüne geldik. Haberleri kaçırmamak için hızla kapıya koştum.

El Greco'nun ana haber olacağından son derece emindim. Oysa ekranda, Thodorou Adaları'nın önünde demirli olan geminin yerine Stelios Ifantidis'in görüntüsü vardı. Fotoğrafın profesyonel kalitesinin belirgin olması, AD-Hellas veya Star Models ajansının arşivlerinden alınmış olduğunu gösteriyordu. Genç adam, yapmacık bir doğallıkla doğrudan kameraya bakmıştı.

Sunucu, "Stelios Ifantidis'i hepiniz tüm kanallarda gösterilen, sevilen cep telefonu reklamından tanıyacaksınız," dedi. Aynı anda ekranda beliren Ifantidis, elindeki cep telefonunu kameraya uzattı ve herkesin bildiği repliğini yineledi: "En düşük tarife ve en avantajlı kısa mesaj fiyatları hangi operatörde? Hangi operatör sizi dört saat bedava görüştürüyor? Evet, başka hangisi?"

Cep telefonu operatörünün adı söylenmeden reklam filmi kesildi ve ekranda yeniden haber sunucusu görüldü.

Bağlantı kurduğu muhabire, "Thanos, Stelios Ifantidis'in gizemli cinayetiyle ilgili yeni bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Andreas, şu ana kadar polis resmi bir açıklama yapmadı. Ne yazık ki El Greco'nun rehin alınması dolayısıyla Yunan polisinde bir karmaşa yaşanıyor. Şu ana kadar tek öğrendiğimiz, kurbanın bu sabah polis devriyesi tarafından, Faliro'daki Olimpiyat Tesisleri'nde bulunmuş olduğu. Cinayetin tam olarak saat kaçta işlendiğini bilemediğimiz gibi, kurbanın Olim-

piyat Tesisleri'nde mi öldürüldüğü yoksa öldükten sonra mı getirilip oraya bırakıldığını da bilemiyoruz.”

Aynı anda ekranda Faliro'daki spor tesisinin bugünkü durumunu gösteren görüntüler yağmaya başladı.

Sunucu, “İşte sayın izleyiciler, Faliro'daki tesisin olimpiyatlardan bir yıl sonraki içler acısı durumunu görüyorsunuz,” diye yorum yaptı. “İşte talihsiz Stelios Ifantidis'in cesedi buradaki harabeye dönmüş soyunma odalarında bulundu.”

Anlaşılan, rehinelerle ilgili yeni bir gelişme yoktu. Aksi halde hemen duyururlardı. Yine de Yunan televizyoncuları için El Greco'ya el konulmasının, bir “reklam yıldızının” öldürülmesinden daha önemli olup olmadığından tam olarak emin olamıyordum.

Sunucu, “Stelios Ifantidis'in ailesi Halkida'da yaşıyor,” diye sözlerini sürdürdü. “Perişan haldeki annesiyle kız kardeşi polisin henüz kendileriyle bağlantı kurmadığından yakınıyorlar.”

İçimden, daha sizi arıyorken, nasıl bağlantı kurabiliriz ki diye geçirdim ve Vlassopoulos'u arayarak, aileyle bağlantıya geçmesini ve ertesi gün kendilerini ziyaret edeceğimizi söylemesini istedim. Böylelikle daha fazla yakınmalarını önlemiş olacaktık.

Ardından ekranda otuzlu yaşlarında bir genç kadın belirdi. Çok katlı bir binanın önünde durmuş habercilerle konuşuyor ve yüksek sesle erkek kardeşini övüyordu. Genç kadının ardından ekranda boy gösteren Petrakis ile Lasaratou'yu da sabırla izledim. Hepsi de ağız birliği etmiş gibi, kurban hakkında aynı methiyeyi düzdüler, tıpkı sabahları kantinden satın aldığım, selofan poşet içindeki kruvasanlar gibi: Yetenekli, herkes tarafından sevilen, hiç düşmanı olmayan, kusursuz bir genç adam. Eşcinselliğine ilişkin tek bir söz söylenmedi.

Yarım saat sonra, yeniden reklam arası verilince, sanki sınırlarımı yıpratmak için kasten yapıyorlarmış gibi hissettiğim için televizyonu kapattım ve Adriani'ye telefon ettim.

"Herhangi bir yenilik var mı?" diye sordum.

"Yok. En sonunda sabrımız tükenip, gemiye kadar yüzeceğiz ve rehineleri canlı olarak serbest bırakmaları için yalvaracağız."

"Biliyorum, ses çıkmaması en kötüsü. Ama yine de şimdiye kadar ölen veya yaralanan olmadığına veya olmayacak bir istekte bulunmadıklarına sevinmemiz gerekir."

"Ölen olmadığını nereden biliyorsun? Gemiyle hiçbir bağlantı kurulamadı ki."

"Eğer birini öldürecek olsalar, derin dondurucuya koyacak değiller herhalde, herkes görsün ve paniğe kapılsın diye denize atarlar. Sen de soğukkanlılığını yitirmemeye çalış," diyerek moral vermeye çalıştım. "Bu yükü tek başına taşımanın ne denli güç olduğunu biliyorum."

"Tanrı'ya şükür artık yalnız değilim. Fanis'in annesiyle babası da burada, bugün öğlen geldiler. Senin yatağını Sevasti'ye verdim, Prodromos da Mournies'te oturan bir kuzeninde kalacak. Bekle, Sevasti seninle konuşmak istiyor."

Sevasti, "Kostas, bize uçak bileti bulduğun için çok teşekkür ederiz," diyordu.

"Şükranlarını daha çok sevgili Tanrı'ya sakla, ileride kullanmamız gerekecek nasıl olsa."

Telefonu kapatınca yeniden uzaktan kumandanın düğmesine bastım. Bu kez ekranın arka planında, Thoudorou Adaları'nın kıyısına demirlemiş olan El Greco görünüyordu. Ön planda, resmi üniformasıyla görünen Stathakos, teröristlerin gemideki varlıklarına ilişkin hiçbir belirti görülmediğini ve gemide hiçbir hareketlilik olmadığını söylüyordu. Buna karşın polis kesinlikle...

Telefon ziline benzeyen bir sesle uykudan uyandım. Ancak gözlerimi açınca, dışarıdan geçen çöp kamyonunun sesinden başka bir şey duyamadım. Saat on ikiyi on geçtiğine göre ancak iki saat kadar uyuyabilmişim. Adriani ile telefonla konuştuğuktan sonra, açlıktan çok, zaman geçirmek için bir şeyler atıştırmak istemişim. Buzdolabında, Adriani'nin, alelacele Girit'e hareket etmemizden bir gün önce pişirdiği taze fasulye duruyordu. Buz gibi soğuk fasulyeden ancak iki lokma yiyebildim. Duyduğum endişe beni yiyip bitiriyor, bomboş evin tavanları adeta üstüme yıkılıyordu. Ben de klasik çözüme başvurdum: Yatıp uyuyarak gerçeklerden uzaklaşmak.

Işığı kapatıp –bir an önce yeniden uyuyabilmek umuduyla– yan tarafıma döndüm. Ama durmadan sağa sola dönme-ye devam etmeme ve çarşafı buruşuk bir top haline getirmeme karşın bir türlü evin içinden ve dışından gelen sesleri duymamı önleyemiyordum: yoldan geçen motosikletlerin kükreyen motorları, otomobillerin radyolarından yükselen müziğin camları titreten bas ritimleri ve üstüne üstlük gürültüyle çalışan buzdolabının içindeki meyve tabağının tıngırdayarak titreşime ayak uydurması. Yaklaşık bir çeyrek saat sonra yataktan kalkıp hayalet gibi evde dolaşmaya başladım. Oturma odasına girip televizyonu açtım ve anlamsız birtakım silahlı vuruşmaları, komik olmayan skeçleri ve bir sonuç alınamayan açık oturumları izleyerek kendime eziyet ettim. Kısa bir süre sonra sabrım tükenince, biraz hava almak için balkona çıktım. Aşağıda uzanan karanlık ve ıssız Aristokleous Caddesi'ne baktım. Oturmayı denedim, fakat caddenin ıssızlığı ruh halime de yansıdığı için tekrar ayağa kalktım. İçeri

girip mutfağa gittim. Yeniden buzdolabını açarak –umutlu olmasam da– yiyecek bir şey aradım. Ne yazık ki ilk seferde gözümden kaçmış olabilecek hiçbir şey bulamadım ve kapısını kapattım.

Yeniden yatak odasına dönünce, Dimitrakos’un sözlüğünü açıp, “terörizm” kavramının tanımını aradım.

Terör, (latince kökenli, ‘Dehşet’): 1. Zorlama; baskı (şiddet kullanılarak uygulanan). 2. Terörün egemenliği: Şiddet eylemleriyle (sistemli bir şekilde) korku ve dehşet yaymak (örneğin politik amaçlara ulaşmak için); LENİN’e göre şiddet kullanımı (‘kıızıl terör’) ‘düşman sınıfla’ girişilen mücadelede haklı bir silahtır, özellikle düşman sınıfın da şiddet kullandığı (‘beyaz terör’) durumlarda.

Dimitrakos’un saydığı anlamlar içinde yalnız birincisi –zorlama ve şiddete başvurularak baskı yaratılması– günceldi. Kendi kendime, Katerina’nın doktora tezinde Dimitrakos’un tanımladığı terör kavramı ile çağdaş terörizmi karşılaştırıp karşılaştırmadığını sordum. Ancak tezini okumamış olduğum için bu soruyu yanıtlayamadım.

Sözlüğü yeniden raftaki yerine koyduktan sonra aceleyle giyinmeye başladım. Sanki çok önceden verilmiş bir kararı yerine getirecektim. Öylesine elime gelen pantolonla gömleği giydikten sonra, ışıkları bile söndürmeden evden çıktım. Mirafiori köşede duruyordu. Hiçbir hedefim olmaksızın Nikoforidi Caddesi’nden geçerek, Filolaou Caddesi’ne saptım. Vassilissis-Sofias Bulvarı kavşağına gelince sola dönerek, Syntagma Meydanı’na doğru devam ettim ve Amerikis Caddesi üzerinde boş bir park yeri buldum. Yol boyunca hiçbir şey düşünmeksizin, kendimi mekanik olarak ellerimin yönetimine bırakmıştım.

Karşımda, sokak lambalarının sarımsı soluk ışığıyla aydınlanan Panepistimiou Caddesi uzanıyordu. Kaldırımlar hemen hemen bomboştu, arabalar sessizce asfaltın üzerinden kayıp geçiyordu. Ne korna ne motor sesi geliyordu ne de

radıoları sonuna kadar açıktı. Atina'da ilk kez böyle düzgün sürücülerle karşılaştığım için bunların gündüzleri trafiğe çıkanlarla aynı olmasından kuşku duydum. Acaba, Atina'daki sürücüler, gündüzçüler ve gececiler diye iki vardiya halinde mi çalışıyorlardı?

Charilaou-Trikoupi Caddesi'ni geçince yayalar çoğalmaya başladı, fakat ben Omonia Alanı'na çıkmayıp Eolou Caddesi'ne yöneldim. Yol, Kotsia Alanı'na kadar bomboştı. Burada da yalnızca alanın ortasında yere oturmuş, yüksek sesle aralarında tartışan bir Arnavut grubuyla bir zenci grubuna rastladım. Sofokleous Caddesi'ni geçince, Eolou Caddesi'nin araç trafiğine kapalı bölümüne geldim. Buradaki çim kaplı setleri çevreleyen alçak duvarların üzerine çiftler veya küçük gruplar, ikişer üçerli kümeler halinde oturmuş, sohbet ediyorlardı.

Belki on yıldır gece Atina sokaklarında yürüyüş yapmamıştım ve o anda, kentimin dingin, biraz soluk, fakat güzel yüzünü yeniden keşfettim. Eskiden Eolou Caddesi'nde dükkânlar kapandıktan sonra yaşam tamamen biterdi. Yoldan geçenlerin birer fincan şekerli kahve veya birkaç lokma meze eşliğinde bir kadeh uzo içtiği veya o gün iyi satış yapamamış olan dükkân sahiplerinin birkaç el tavla oynayıp teselli bulduğu küçük kafeler, en geç saat dokuzda kepenklerini indirir ve caddeyi, Omonia Meydanı çevresinde konuşlanan yeraltı dünyasına terk ederlerdi. Oysa şimdi, Eolou Caddesi'nin sağ yakasındaki barlar ve lokantalar, cappuccino veya buzlu votka içen ya da karnavallardaki krepon kâğıdından yapılan zincirleri andıran, rengârenk eriştelerle dolu salatalar yiyen gençlerle doluydu. Kafelere baktım ve Ifantidis'in de geceleri buralara gelip gelmediğini aklımdan geçirdim. Belki de kentin çeşitli yerlerinde bulunan gay barlara takılıyordu.

Aya Irini Kilisesi'nin önündeki küçük alandan geçerken ben de kendime karşı koyamayıp bir masaya iliştim. Başta bu kadar çok gencin arasında kendimi rahatsız hissetsem de hiçbirinin benimle ilgilenmediğini anlayınca rahatladım. Aya

İrini Kilisesi'nin sarımtırak duvarlarına bakarak küçük yudumlarla biramı içmeye başladım. Kafenin iç tarafından hafif bir müzik sesi geliyordu. Saatime bakınca ikiye biraz geçtiğini gördüm. hâlâ da yeni gelenlerin sayısı, kalkıp gidenlerin sayısından fazlaydı.

Birdenbire Katerina ile Fanis'in o anda gemide ne yaptıkları aklıma geldi. Acaba birbirlerine sarılmış halde yerde uyuyorlar mıydı? Yoksa sırtüstü yere yatmış, korkudan kocaman açılmış gözlerle tavana mı bakıyorlardı? Belki de uyumalarına hiç izin verilmiyordu. Belki de bu insanlık dışı yaratıklar geceleri rastgele kadın rehinelerin üzerine çullanıp onlara tecavüz ediyorlardı. Bunları düşününce, zaten güçlkle koruyabildiğim soğukkanlılığımı birdenbire yitirdim. Onun yerini gevşemenin ilk belirtileri sayılabilecek türden bir yorgunluk aldı. Henüz kendimi eve dönmeye hazır hissetmediğim için bir bira daha söyledim.

Her ne kadar bir bira daha içmem gerekse de Atina'nın gece halinde sanki beni rahatlatan bir güç gizliydi. Akıl yürüterek korkularımı yenmeyi ve Katerina ile Fanis'in büyük bir olasılıkla uyuyor olmaları konusunda kendimi ikna etmeyi başardım. Çünkü sonuçta, her tür yarışta, her savaşta veya çatışmada daima üstün gelen üç durum vardı: Yorgunluk, uyku ve ölüm. Ben de bu ilk ikisine tutunarak, üçüncüyü unutmaya çalıştım. Ve ilginç bir şekilde başarılı oldum. Şu anda birisi bana teröristlerin rehineleri serbest bırakıp bırakmayacakları hakkında ne düşündüğümü soracak olsa, kesinlikle evet diyebilirdim.

Narkotik biriminden cinayet masasına atandığım zaman yerime gelen bir komiserin bir sözünü anımsadım. "Atinalılar," demişti, "yalnızca akşamları birkaç saatliğine cennette olmak için tüm günü cehennemde geçiriyorlar." İşte şimdi, aradan on yıl kadar geçtikten sonra, kızım, kaçırılan bir feribotta, tanımadığım kişilerin elinde rehin tutuluyorken, ona hak vermek zorunda kalmıştım.

Eolou Caddesi'ni ardımda bırakıp, Mirafiori'mi almak için Kolokotroni Caddesi'nden Amerikis Caddesi'ne doğru yokuş yukarı yürürken gün ağarmaya ve Stadiou Caddesi'nden ilk otobüsler geçmeye başladı. Saatime bir göz attım: Altıyı biraz geçiyordu. Aslında Risari Caddesi'ne sapmam gerekiyordu, fakat ben buraya girmeyerek, Hilton'un önünden dönmeyi tercih ettim. Vassilissis-Sofias Caddesi ile Vassileos-Konstantinou Caddesi'nin kesiştiği noktada kırmızı ışık yandı. Kırmızı ışıkta durmasaydım, kuşkusuz doğru eve gidecektim. Ancak, yeşil ışık yanınca, sola döndüm ve Vassilissis-Sofias Bulvarı yönünde yola devam ettim. Halkida'ya gidip, Ifantidis'in ailesiyle görüşecektim. Bunun hatalı bir karar olduğunu biliyordum, normal zamanda olsa kesinlikle böyle yapmazdım. Zira önce genç adamın evinde inceleme yapmam ve burada önemli ipuçları olup olmadığını araştırmam, daha sonra bu bulgular doğrultusunda aileyi sorgulamam gerekirdi. Bu durumda büyük bir olasılıkla Halkida'ya tekrar gitmem gerekecekti. Üstelik sabah karanlığında kurbanın ailesinin karşısına çıkmak da pek akıllıca değildi. Büyük bir olasılıkla, daha uygun bir saatte anlatacaklarının yarısını uyku sersemliği ile anımsayamayacaklardı. Cunta döneminde de bu yöntemi uygulardık. Siyasal bir suçluyu evinden almaya gittiğimiz zaman, "Açın, polis!" diye kükreyerek kapıyı yumruklayıp aileye korku ve dehşet salardık; böylece onlar da babalarını veya oğullarını alıp götürürken seslerini bile çıkaramazlardı. Yine de şu anda içinde bulunduğum koşullar o denli normalin dışındaydı ki kafamı toplayıp doğru dürüst düşünmeyi beceremiyordum.

Aniden verdiğim bu kararın tek iyi yanı, trafiğin Kifissia'ya kadar sanki tüm Atina paskalya tatiline gitmiş gibi akıcı olmasıydı. Mirafiori, Psychiko'daki kısa bir duraklamanın dışında, tüm trafik lambalarını adeta sıfır hatalı bir engelli koşucusu gibi sorunsuz geçti. Aynı tempoyla Kifissia'yı da ardımda bırakıp Nea-Erythrea'dan sola saparak, Atina-Lamia otoyoluna çıktım.

Otoyola bakarken, henüz birkaç gün önce Fanis'in arabasıyla Selanik'ten dönerken buradan geçtiğimizi ve o gün Katerina'nın doktorasını bitirmesine ne çok sevindiğimizi anımsamaya çalıştım. Tam bu düşüncenin etkisiyle hüzünlenebilmeye başlarken, otoyolda, umutsuzca birbirlerini sollayıp geçmeye çalışan kamyonların, tarifeli otobüslerin, gezi otobüslerinin, küçük ticari araçların, kamyonetlerin ve özel otomobillerin oluşturduğu karmaşa, dikkatimin dağılmasına izin vermedi. Kifissia, her ne kadar Paskalya yortusuna denk gelen pazar sabahını andırıyorsa, otoyol da bir o kadar Yeşil Perşembe'lere* rastlayan kentten kaçıışı anımsatıyordu.

Varybombi tepesine ulaşırken, gözkapaklarımın ağırlaştığını fark ettim. Bir yandan gözlerimi kasarak açık tutmaya çalışıp diğer yandan yoldaki karmaşık durumla baş etmeye çabalıyordum. Birkaç kilometre daha ilerledikten sonra, her an, birkaç saniyelik bir uykuya dalıp, bilincimi kaybedecek ve uyandığım zaman da sanki derin bir uykudan uyanmış gibi hissedecek duruma gelmişim.

İçinde bulunduğum koşullarda, bir de trafik kazasını kaldırabilecek gücüm kalmamıştı. Malakassa çıkışından kısa bir süre sonra yol üstündeki bir dinlenme alanında durdum, koltuğun arkasını yatırdım ve gözlerimi kapatır kapatmaz uykuya daldım.

* Hristiyanlıkta Paskalya yortusunun kutlandığı kutsal cuma, cumartesi ve pazar günlerinden önceki perşembe günü. (ç.n.)

Cep telefonumun çalmasıyla uykudan uyandım. Vlassopoulos'un kaygılı sesi, "Neredesiniz komiserim, sabahdan beri sizi arıyorum, evde de yoktunuz," diyordu.

Saatime bir göz atınca dokuz buçuğa geldiğini gördüm. Demek ki iki buçuk saat kadar uyumuştum. "Halkida yolundayım."

"Sabah erkenden Halkida'ya gitmek nereden aklınıza geldi? Özel bir nedeni var mı?"

"Hayır."

"Öyleyse neden?"

Ses tonundan, kaygısının koruyucu bir tavra dönüşebileceğini sezdiğimden, hemen savuşturmayı yeğledim.

"Öylesine."

"Olay yeri inceleme ekibini Ifantidis'in evine göndereyim mi yoksa sizin Halkida'dan dönmenizi bekleyelim mi diye soracaktım."

"Hemen gitsinler, zaman yitirmeyelim."

"Şu anda neredesiniz?"

"Malakassa'yı henüz geçtim."

"Neyle gidiyorsunuz, ekip arabasıyla mı?"

"Hayır, kendi arabamla."

Bu kez sessizliği biraz daha uzun sürdü. "Komiserim, sizin durumunuzda Mirafiori ile otoyola çıkmak doğru mu sizce?"

Artık beni iyice zorluyordu, tepemi attırmak üzereydi. "Ne durumu Vlassopoulos, hem Mirafiori'nin bununla ne ilgisi var? Kaza yaparsam, trafik polisini çağırırım."

Öfkeyle gaz pedalına yüklendim, ancak Mirafiori'nin motoru inlemeyi andıran bir sesle teklemeye başlayınca, beni yolda bırakmasın diye, öfkemi bastırıp hızımı altmış kilometreye düşürmek zorunda kaldım. Bir kamyonun arkasına takılarak, Halkida sapağına kadar onun temposunda sürmeye devam ettim. Bu yola çıkınca herhangi bir hız problemi kalmadı, zira yol o denli dardı ki Schumacher* bile bu yolda altmış kilometreden fazla hız yapamazdı.

Köprüyü geçince bölgeye girdim. Ifantidis'in ailesinin yaşadığı ev, sahildeki pizzacıların, uzo barlarının, balıkçı tavernaların ve kafelerin bulunduğu ve gelen müşterilerin sabahın onunda, önlerinde köpürtülmüş buzlu kahveleri, Marlboro sigarası paketleriyle çakmakları ve ellerinde cep telefonları ile boy göstermeye başladıkları gezi yoluna paralel konumdaki caddenin üzerindeydi.

27 numaralı evin kapısındaki zillerden birinde "Sarsanou/ Ifantidi" yazısını gördüm.

Bir kadın sesi, "Kimsiniz?" diye seslendi.

"Atina Cinayet Masası'ndan Komiser Haritos."

"Bekleyin, aşağı iniyorum."

Bu yanıt beni biraz şaşırttı, zira genelde –kapının yukarıdan açılmadığı durumlar dışında– daima yukarı çıkmam istenir. Asansörden çıkan genç kadın siyah giysiliydi. Yakından bakınca otuz yaşından fazla göstermiyordu.

"İsmim Eleni Ifantidi, Stelios'un kız kardeşiyim," diyerek kendisini tanıttı. "Sizi yukarı çağıramadığım için özür dilerim, ama annem daha yeni uyuyabildi ve uyanıp da sizinle karşılaşmasını istemedim. Ama ben uygunum, isterseniz bir yerde oturup konuşalım."

Bunların hepsini, sanki bir şeyi unutmaktan korkar gibi bir çırpıda söylemişti. "Anlıyorum, ama bir ara annenizi de sorgulamam gerekiyor."

"Kendine gelmesi için ona iki gün zaman tanıyın lütfen. Sizden rica ediyorum."

* 7 kez dünya şampiyonu olmuş, Alman Formula 1 yarışçısı. (ç.n.)

"Anlaştık, o kadar acelemiz yok," diyerek onu rahatlattım. "Önce sizinle konuşalım, gerekirse daha sonra annenizle de görüşürüz."

Beni götürdüğü kafe sahil yolunda değildi. İki fincan kahve ısmarladık: ona kapuçino, bana şekerli mokka. Bayan İfantidis bir sigara yaktı ve sigarasından birkaç derin nefes çekti.

Birden, "Stelios'a kim yaptı bunu?" diye patladı. "Tannım, nedir bu olanlar!" Ardından yanıtın olumsuz olacağını bildiği halde, "Katili yakaladınız mı?" diye sordu.

"Hayır, ne yazık ki henüz elimizde bir ipucu yok. Ama bizden kaçamaz nasıl olsa." Aslında bu söylediğimiz kesin değildi ama yine de böyle konuşarak, moralini düzeltmek istemiştim.

"Onu bulmanız Stelios'u geri getirecek mi peki?" diyerek birden histerik bir şekilde gülmeye başladı. "Aslında kulağa cömertçe geliyor değil mi? Hepimiz aynı şeyi söyleriz: Onu geri getirecek mi?" Gülmesi başladığı gibi birden kesildi ve "Hayır, mutlaka yakalanmalı! Onun sanık sandalyesinde oturduğunu ve ömür boyu hapse mahkûm edildiğini görmek istiyorum. Evet, bunu istiyorum!"

"Kardeşinizin Atina'da nasıl bir yaşam sürdüğüne ilişkin bir bilginiz var mı?"

"Ayrıntılı olarak bilmiyorum. Gördüğünüz gibi annemle ben burada, Halkida'da yaşıyoruz. Bildiğim kadarıyla Stelios Güzel Sanatlar Akademisi'nde dizayn ve kreasyon okuyordu ve okul giderlerini karşılamak için reklamlarda oynuyordu."

"Acaba düşmanları var mıydı? Örneğin hesaplaşmak isteyenler veya ona herhangi bir nedenle kötülük yapmak isteyenler?"

Omuzlarını kaldırdı. "Tasarım okuyan ve reklam filmlerinde oynayan genç bir adamın ne diye düşmanları olsun ki?" Ancak birden sorunun altındaki asıl anlamı kavrayarak, "Ama uyuşturucuyu soruyorsanız, hiçbir zaman kullanmadı, bu konuda size güvence verebilirim," dedi.

“Bir de bize söylendiğine göre...”

“Eşcinsel olduğu mu?” Herhalde bir polisin ağzından daha aşağılayıcı bir sözcük çıkmasından korktuğu için sözü-mü kesmişti. Sesinde acı bir tonla, “Size ilk iş bunu yetiştirdiler, değil mi?” diye ekledi.

“Sorgulama sırasında ortaya çıktı.”

“Ve tabii eşcinsel olduğu için de karanlık bar köşelerinde dolaşması veya travestiler gibi giyinerek, Syngrou Bulvarı’nda fuhuş yapması gerekir değil mi?”

Bunu söylerken takındığı tahrik edici, hatta kaba denilebilecek tavır, beni tedirgin etmekten çok, kendi canını yakmaya yönelikti. “Ne işle meşgulsünüz?” diye sordum.

“Sosyal hizmet görevlisiyim.”

O anda, Fanis’in bir konuşma sırasında yaptığı bir benzetmeyi anımsadım ve “Bakın, polisin bir olayı araştırması, bir bakıma, hekimin hastasına tanı koymasına benzer,” dedim. “Önce bilinen veriler ele alınır. Bunlar tıpta genellikle yaygın görülen hastalıklar, poliste ise kurbanın düşmanları, kuşkulu ilişkileri ve karanlık bir çevre gibi... Önce bunları saptadıktan sonra araştırmayı derinleştiririz. Her olayda bu yolu izleriz. Yalnız eşcinsellerle ilgili olaylarda değil.”

“Stelios eşcinsel olmasaydı, mutlaka bir ailesi olurdu, komiserim. Çok sakın ve düzgün bir çocuktu.”

“O halde, ölümünün o tür çevrelerde görülen düşmanlıklarla veya çatışmalarla ilişkili olmaması gerekir.” Bir an duraksadıktan sonra asıl can acıtıcı açıklamayı ekledim. “Ancak yine de bu görüşümde ısrar ediyorum, çünkü kardeşinizin öldürülme şekli bir silahlı vuruşma sonucu gibi görünüyor.”

Bir an için gözlerini yumdu ve parmaklarıyla şakaklarına bastırdı. Sesi adeta bir fısıltı halinde çıkıyordu. “Size söylediğim gibi, Stelios Atina’da yaşıyordu, biz Halkida’da yaşıyoruz. Bu nedenle o tür çevreleri bilemeyiz. Ancak yine de kardeşimin nasıl bir insan olduğunu bildiğim için, bu olasılık bana son kertede olanak dışı görünüyor.” Benim kalkmak üzere olduğumu fark edince, savını güçlendirme gereğini

duydu. "Az önce kardeşimin eşcinselliği konusunda aşırı tepki verdiğim için özür diliyorum."

"Sizi anlıyorum."

"Bu konuda çok acı çektik." Bir anda yine o saldırgan alaycı tavrına büründü. "Stelios'un eşcinsel olduğu ortaya çıkınca babam bizi terk etti."

"Tam olarak ne zaman oldu bu?" Eğer onları kısa bir süre önce terk etmişse, bir baba olarak ailenin onuruna sürülen bu lekeyi kökünden temizlemek istemiş olması mümkündü.

"Bunu kendiliğinden anlamadı, birisi ona yetiştirmiş. Babamın küçük bir nakliye firması var. Bir gün parasını ödemek istemeyen bir müşterisiyle tartışırken, adamı eşcinselliğe gönderme yapan bir deyim kullanarak tehdit etmiş, adam da ona önce kendi oğluna bakmasını söylemiş. Stelios o zaman lise ikiye gidiyordu. Babam eve gelince üzerine yürüdü ve sorguya çekti. Belli ki oğlunun tam bir erkek ve gerçek bir Yunan olduğunu söyleyerek kendini savunmasını bekliyordu, ama Stelios ona cinsel yaşamının sadece kendisini ilgilendirdiğini ve buna karışmaya hakkı olmadığını söyledi. Bunun üzerine babam onu her tarafını morartıncaya kadar dövdü. Sonra da annemi suçladı ve oğlunun böyle olmasından onun sorumlu olduğunu söyledi. Ardından çekip gitti."

"Niçin annenizi suçladı?"

Omuzlarını silkti. "Belki de onu yeterince dövmediği için. Veya onun sanatçı olmasını desteklediği için. Çünkü babamın gözünde tüm sanatçılar ibnedir. Veya belki de onu aykırı eğilimlerle dünyaya getirmiş olduğunu düşündüğü için. Artık siz istediğinizi seçin. Stelio, ailedeki bu korkunç bunalıma karşın Atina'daki Güzel Sanatlar Akademisi'nin giriş sınavını kazandı. Reklam filmlerinde oyuncu olarak iş bulunca çok sevinmişti. Model olmak istediği için değil, sadece bu işten para kazanacağı ve artık annemle bana parasal yönden yük olmayacağı için." Derin bir soluk aldıktan sonra, "Bunun için size tekrar söylüyorum: Kardeşim belki eşcinseldi ama irade gücü on erkeğe bedeldi," diye ekledi.

Saatine baktı ve aceleyle kalktı. "Eğer başka sorunuz yoksa ben gidiyorum. Annem az sonra uyanır. Beni merak etmesini istemem." Vedalaşmak üzere elini uzattı ve güçlkle konuşarak, "Cenaze için cesedi ne zaman alabileceğiz," diye sordu.

Verilmesi en güç olan bu haberi sona saklamıştım. "Herhalde yarın."

Vedalaşmadan gitti. Aceleyle uzaklaşırken ardından baktım ve tüm bu tabloya uymayan bir şey olduğunu düşündüm. Eğer Stelios Ifantidis, gerçekten ablasının iddia ettiği gibi bir azizse, niçin birisi alnının ortasına bir kurşun sıkılmıştı? Çünkü öldürölme biçiminin bir infaz olduğu henüz on kilometreden anlaşılıyordu. Belki evinde kusursuz bir şekilde "uslu çocuk" rolünü oynuyordu ama Atina'da boğazına kadar boka batmıştı. Bunun dışında aklıma gelen olasılıklar tüylerimi ürpertiordu: Karşımızda, yalnız eşcinselleri hedef alan bir seri katil olması gibi. Ama şu anda tek bir eşcinselin öldürölmesinden bu tür sonuçlara varmak pek akıllıca değildi. Şimdilik olayların gelişmesini beklemeli ve beni yalancı çıkarmalarını ummalıydım.

Kafeden çıkarken saatime baktım, on bire gelmişti. Vlassopoulos'a telefon ederek, Star Models ajansından Lasaratou ile görüşmek için öğleden sonra erken bir saatte randevu almasını istedim, böylece oraya gitmeden önce Ifantidis'in evini incelemem mümkün olacaktı.

Tekrar Mirafiori'ye binerek, Atina'ya geri dönmek üzere yola çıktım. Halkida'dan otoyola çıkış daha kolay olsa da, köprüye yaklaştıkça trafik yoğunlaşıyordu. Otoyola çıkışın eziyetli olacağını görebiliyordum, ancak henüz köprüye varmadan cep telefonum çaldı. Arayan Gikas'tı: "Size iyi haberlerim var. El Greco'nun kaptanı, yolcuları almak üzere motorlu ve şişme tekneler hazırlamamızı istedi. Anladığımız kadarıyla yaklaşık seksen dolayında, yaşlıyı ve çocuklu kadını serbest bırakacaklar."

"Ne zaman bırakıyorlar?"

“Tam olarak bilmiyorum. Her an arayıp talimat vermelerini bekliyoruz. Televizyonculara da haber verildi.”

“Haber verdiğiniz için çok teşekkür ederim.”

Sanki sözlerimden alınmış gibi, “Ne demek! Sizi habersiz bırakır mıyım hiç?” diye karşılık verdi.

“Parker bu konuda ne diyor?”

“Olumlu bir işaret olduğunu düşünüyor. Yeni bir gelişme olursa size haber veririm.”

Köprüye giden yol, biraz yukarı doğru eğimliydi. Bulduğum şeritten çıkarak, yolun dış kenarına geçtim ve geri vitese alarak arabayı ağır ağır geriye doğru kaydırmaya başladım –tabii ki lanetler, küfürler ve “sersem!”, “geri zekâ!”, “kim sana ehliyet verdi, katil!” nidaları eşliğinde. Yolun çıkış noktasına varınca, keskin bir dönüş yaparak Halkıda yönündeki şeride girdim. Bir yandan da Adriani’nin cep numarasını çeviriyordum.

Heyecanla, “Şimdi duyduk!” diye bağırırdı. “Hemen eski limana gidiyoruz. Katerina ile Fanis’i de serbest bıraksınlar diye dua ediyoruz!”

Uğrayacakları hayal kınklığını azaltmak için fazla umut vermemeye çalıştım. “Hiç sanmıyorum. Yalnızca, yaşlılarla çocuklu kadınları bırakmak istiyorlar. Katerina ile Fanis bu gruplara girmiyorlar ki.”

“Hiç bilinmez. Bir mucize olur belki.”

“Bu da iyi bir işaret. En azından, serbest bırakılan yolculardan gemideki koşullar ve teröristlerin kimliğine ilişkin bilgi alabiliriz.”

Katerina ile Fanis’e kavuşmaya o denli koşullanmıştı ki daha azıyla yetinmek istemiyordu. Onunla tekrar konuşmak için, yol üzerindeki ilk mola yerinde durdum. Burası Halkıda’nın dış semtlerindeki klasik bir taşra kahvehanesiydi, merkezdeki şık kafelere hiç benzemiyordu. İki yaşlı adam tavla, diğer dördü iskambil oynuyordu.

Kahveciye, “Usta, televizyonu açar mısın?” diye seslendim.

Tezgâhın üzerini toplamaya ara verdi ve sinirli bir ifadeyle bana bakarak, alaylı bir ses tonuyla, "Ne o, televizyon izlemeden kahvaltı yapamıyor musun yoksa?" diye sordu.

O anda, El Greco'da rehin tutulan kızımın Fanis'in yokluğuna dayanamadığımı söylememek için dudaklarımı ısır-dım.

"Hayır, ama El Greco'yu kaçırınlar rehineleri serbest bırakıyorlarmış," diye karşılık verdim.

Oyun oynayan altı kişi birden oyuna ara verdi, içlerinden biri "Thanassi, televizyonu açsana," dedi.

Kahveci, kendi yerinde başkalarından emir almaktan pek hoşlanmamış olacak ki az önceki direnmesini sürdürdü. "Sen kimsin, gazeteci mi?"

Kararlı bir tonda kısaca, "Polis," diye karşılık verdikten sonra uzaktan kumandanın düğmesine bastım.

Ekranı, Thoudorou Adaları'nın önünde demirli duran El Greco göründü. Sunucu, sol üst köşedeki penceredeydi. Kamera gemiden ve adalardan uzaklaşarak, muhabire döndü. Muhabir, tabii ki Sotiropoulos'tan başkası değildi.

Sotiropoulos, "Şu anda liman polisine ait botlar gemiye yanaşıp yolcuları almak üzere hareket ettiler," dedi. Kamera bu kez limana dönünce, liman polisi teknelerinin birbiri ardından El Greco'ya doğru hareket ettiklerini gördüm. "Rehinelerin yakınları ve Hanyalılar limanda toplanmış, heyecanla teröristler tarafından serbest bırakılan yolcuların gelmesini bekliyorlar."

Meraklı izleyiciler sahil yolu boyunca üst üste yığılmışlardı. Tüm Hanya adeta hazır ol durumuna geçmişti. Adriani ile Sevasti ve belki de Prodromos mutlaka orada bir yerlerde olmalıydı. Yalnız ben yanlarında değildim ve olan biteni televizyonda izliyordum. Sahildeki yolun üzerinde yer bulamayanlar, kafelerin teraslarına doluştuğu için buraları da iğne atılsa yere düşmeyecek kadar kalabalıktı. Kamera ön sıradakilere yönelince, bunların içinden bazılarının ellerindeki fotoğraf makineleriyle bu sahneyi ölümsüzleştirmek için

itişerek, kendilerine daha iyi birer yer bulmaya çalıştıklarını gördüm.

Bu sırada yanımdaki kahvecinin, "Sahil yolundaki tüm kahveler ağzına kadar dolmuş ya, hem de tıka basa!" diyen sesini duydum. "Zaten hep böyledir: İki kişi kapışınca, üçüncünün yüzü güler! Birileri orada tir tir titriyor, diğeri cebini dolduruyor!"

Müşterilerden biri de "Onların cebi zaten her zaman doluyor," diye söze karıştı. "Girit'e çok turist gelir."

"Şu anda turizmin lafı mı olur? Sezonun başında bir geminin kaçırılması sayesinde, bir yılda kazanacaklarını iki haftada kazandılar."

Başka bir müşteri, "Daha iyi bir şey düşünemez misin sen?" diye çıkıştı. "Niyetin nedir? Biz de sen cebini dolduracaksın diye, Halkida'da düzmece bir kaçırma eylemi mi planlayalım istiyorsun?"

"Bana ne, benim sahil yolunda bir lokalim mi var sanki? Bu boktan yerde içecek satıyorum o kadar. Beni rahat bırakın, zaten hayatım kaymış benim." Sesinden, bu değerlendirmeyi çocukluğundan beri kendine yakıştırdığı anlaşılıyordu.

Sonunda tartışmaları sona erdi de, dikkatimi yeniden Sotiropoulos'a verebildim. Elinde mikrofonuyla tüm dikkatini liman polisine yöneltmişti.

Sunucu, "Görüldüğü kadarıyla güvertede bir hareketlilik var," dedi. "Evet, gemiye el konulduğundan beri ilk kez. Ne yazık ki güvenlik güçleri ve liman polisi bugüne kadar güvenlik nedeniyle gemiye yaklaşıp görüntü almamıza izin vermediler. Lakovos, ne kadar yaklaşılabiliyorsun?"

Yanıt yerine, kamera gemiye biraz daha yaklaştı. Aradaki mesafenin hâlâ fazla olmasına karşın, güvertede toplanmış olanları görmek mümkündü. Önde kurtarma botlarının yanında, ellerinde Kalaşnikofları olan, siyahlar giyinmiş iki kişi seçiliyordu. Yüzleri maskeliydi. Bu arada liman polisinin botları El Greco'ya yanaşmak üzereydi.

"Galiba artık ilk kez teröristlerin yüzünü görebiliyoruz, değil mi Hristos?"

Sotiropoulos, "Doğru," diye yanıtladı. "Ancak yüzlerini dersek abartmış oluruz, çünkü her tarafları örtülmüş durumda."

Limanpolisinin ilk teknesi hedefe ulaşmıştı ve El Greco'nun merdiveni indirildi. Aynı anda kamera gemiyi zoomlayınca, yolcuların polisin yardımıyla bota indiği görüldü. Kucağında çocuklarıyla inen kadınlar rahatça seçiliyordu. Yaşlılar ise yavaş hareket etmeleriyle ayırt ediliyordu. Limanda bekleyen insanlar görünmemekle birlikte, yolcular liman polislerinin botlarına binerken çıkan uğultu duyulabiliyordu.

Sunucu, "Kaç kişiyi serbest bırakıyorlar, Hristos," diye sordu.

"Kesin sayı bilinmiyor. Liman polisi, bu sayının yaklaşık seksen dolayında olacağını belirtmişti."

Birinci tekne doldu, ancak rotasını limana çevireceği yerde, sağa doğru dönüş yaparak açık denize yöneldi.

Sunucu, şaşkınlıkla, "Ne oluyor böyle?" diye sordu.

Ben ne olduğunu anlamıştım, ancak sunucunun kulağına fısıldamam olanaksızdı. Yanıt, kalabalıktan yükselen uğultuyla belli oldu: "Onları Souda'ya götürüyorlar! Onları Souda'ya götürüyorlar!"

Sotiropoulos öfkeliydi. "Bunu gizli tuttular," dedi. "Rehineleri, habercilerden önce, terörle mücadele biriminde rahatça sorgulamaları için bunu bize söylemediler."

Sunucu da bozulmuştu. "Bu yaptıkları doğru değil ama. Yalnız habercileri değil, kamuoyunu da yanılttılar," diye ekledi.

Kamera yeniden limana çevrildi ve ekrandan, arabasına atlayarak son sürat Souda'ya gitmek üzere sahilden uzaklaşan kalabalığın homurtusu ve ayak sesleri duyuldu.

Sunucu, Sotiropoulos'a hitaben, "Bu durumda, sizin de Souda'ya hareket etmeniz gerekiyor, Hristos," dedi.

Sotiropoulos, "Çok başarılı bir hamleydi," derken, saygı duyduğu da belli oluyordu. "Biz Souda'ya varıncaya kadar yolcuları karşılayıp izole etmiş olacaklar, böylece sorgulamadan önce onlarla bağlantı kurmamız mümkün olmayacak."

Ben de bizimkilerin bu hamlesine şapka çıkardım. Operasyonun yöneticisi çok iyi bir iş çıkarmıştı. Liman polisinin bir botu daha ikinci parti yolcuları almak üzere gemiye yanaştı, ancak yolcuların boşaltılması artık beni ilgilendirmiyordu. Asıl merak ettiğim, Gikas'ın sorgulama sonucu neler öğreneceğiydi.

Mirafiori'ye binerek Atina'ya doğru yola çıktım. Köprüden geçerken birden zihnime bazı sorular üşüştü: Ya Igor Şalyapin haklı çıkarsa? Yani gemiyi gerçekten Çeçenler ele geçirdiyse ve yaşlılarla çocuklu kadınları indirdikten sonra gemiyi havaya uçurup kalan yolcuları yok etmeyi planlamışlarsa?

İnsanın içinde filizlenen sevinci yok etmenin en kesin yolu korkudur. Gerçekten de çok kısa bir sürede tüm umut belirtileri silinmişti. Yeniden soğukkanlılığımı kazanmaya ve mantıklı düşünmeye çalıştım. Teröristlerin yaşlılarla çocuklu kadınları serbest bırakıp, diğer rehinelere alıkoymaları ilk kez gerçekleşmiyordu. Uçak kaçırma olaylarının hemen tümünde böyle davranmışlardı. Ama öte yandan, şimdiye kadar hiçbir istek ileri sürmemiş olmaları nasıl açıklanabilirdi? Araplar ve Filistinliler en azından hemen sorumluluğu üstlenir veya amaçlarını açıklarlar. Aslında bu da tam olarak kesin değildi. Çünkü Londra'daki bombalama eylemlerinde El Kaide sorumluluğu üstlenene kadar aradan günler geçmişti. Daha önceki Madrid olaylarında da aynı durum ortaya çıkmıştı. Yine günlerce, hiçbir örgüt, –doğrudan veya dolaylı olarak– saldırının sorumluluğunu üstlenmemişti. Teröristlerin taleplerine gelince, artık istedikleri gibi kaçmalarına olanak sağlanması karşılığında rehinelere serbest bıraktıkları günler de artık çok geride kalmıştı. Bu durumda, teröristlerin Çeçen olması kesin değildi, Arap veya Filistinli olmaları da pekâlâ mümkündü.

Kendi kendime olumlu bir düşünce geliştiremeyeceğimi anlayınca, Gikas'la konuşmaya karar verdim. Otoyola çıkmadan önce arabayı durdurarak, cep telefonunu çevirdim.

Numaramı tanımış olacak ki açar açmaz, "Hemen size döneceğim," dedi ve kapattı.

“Hemen,” dediği süre, yaklaşık yarım saat sürdü. Malakassa’ya yaklaştığımda aradığı zaman, otoyolun sol tarafında, büyük boyut tutkunu yeni kuşak Yunan’ın dikmiş olduğu – sütunları, direkleri ve sütunlu yolu ile ortasında bir Erehteion Tapınağı’nın sığacağı kadar bir alanı bulunan, Parthenon kopyası bir yapının önünden geçiyordum. Yeni kuşak Yunan’ın sefaletten kaçıışı, müstakil villaların yapımıyla başlamış ve Akropolis’in aslına uygun kopyalarına kadar uzanmıştı.

Gikas, “Sorgulamayı sürdürmek zorunda olduğum için kısa konuşacağım,” dedi. “Aslında pek fazla yeni bir şey öğrenebileceğimi sanmıyorum. Yolcuların hiçbiri bize teröristlerin hangi ulustan olduğunu ve hangi dili konuştuklarını söyleyemedi. Sürekli maskeli geziyor ve hemen hiç konuşmuyorlarmış. Emir verdikleri zaman da İngilizce kısa cümleler kuruyorlarmış. Bırakılan yolcuların hepsi Yunanlı olduğu ve yabancıları bırakmadıkları için aksanları hakkında da bir fikir edinemedik. Kadınları birinci mevkinin salonunda, erkekleri de ekonomi sınıfının salonunda tutuyorlarmış. Gruplar arasındaki iletişimi yalnızca hastalarla ilgilenen bir doktorla ona eşlik eden Katerina isimli genç bir hanım sağlıyormuş. Bu kızınız olabilir mi?”

“Evet, doktor da onun nişanlısı. Katerina’nın doktora sınavından sonra kısa bir tatil için Girit’e gidiyorlardı.”

Aslında Katerina henüz dört gün önce Fanis’le nikâhsız yaşamak üzere ayrı bir eve çıkacağını söylemişti. Yine de biz ikisinden nişanlı bir çift olarak söz ediyor ve Fanis’in annesiyle babasını Katerina’nın kayınvalidesiyle kayınbabası olarak isimlendiriyorduk. İçimden üzülerək, trajik olaylar aile kurulmasını hızlandırıyor, diye geçirdim.

Yeniden Gikas’ın, “Neyse ki şimdiye kadar rehinelere veya gemi personelinden hiçbirine kötü bir şey yapmamışlar,” diyen sesini duydum. “Bu da temelde iyiye işaret.”

“Ama belki de, Şalyapın’ın dediği gibi Çeçenler henüz planlarının birinci aşamasını uyguluyorlar.”

Yanıt vermeden önce kısa bir süre düşündü. "Peki, öyleyse niçin rehinelerin bir bölümünü serbest bırakmak için üç gün beklediler?"

"Bilmiyorum. Belki de gemiler konusunda deneyimli değillerdir ve feribotun her yanına patlayıcı döşemeleri uzun sürmüştür."

"Belki de ama bana çok abartılı görünüyor. Bence bizi sürekli şaşırtmak yönünde bir plan uyguluyorlar."

"Hangi nedenle?"

"Hiçbir fikrim yok. Tabii ben de madalyonun arka yüzünü hesaba katıyorum, yani kötü niyetli olduklarını. Her şeyi zaman gösterecek."

Söyledikleri mantıklıydı. Kötü niyetlerini uzun süre gizlemeleri mümkündü. Adriani'ye telefon ederek, ona yeni haberleri ilettim, ama mide bulandırıcı senaryolara ilişkin tek bir söz etmedim. Bu kısa süren iki telefon görüşmesinden sonra Ajios çıkışına saptım ve Adriani'yi mutlu dünyasıyla baş başa bıraktım.

Stelios Ifantidis'in Plapouta Caddesi'ndeki evinin mimarı, bu apartmanı tasarlarırken herhalde içkiliydi. Çünkü orantılar tersti: Çatı katındaki bu dairenin içi en fazla kırk metrekare genişliğindeydi; oysa bodur ağaçlar, yerdeki ve korkuluklara asılı saksılarla dolu terası yetmiş metrekareden daha genişti. Bu nedenle, Ifantidis'in terası kendisi için, daireyi de bitkilerini yetiştirmek için kullanması belki daha isabetli olurdu.

İçerisi, görünürdeki bir oturma odası ile görünmeyen, daha doğrusu açılıp yatak olabilen bir kanepeden ibaret bir yatak odasını barındırıyordu. Mutfak olarak kullanılan köşeye bir buzdolabı, küçük bir ocak ve eviye ancak sığmıştı. Ev sahibi mutfak dolaplarına başını çarpmamak için herhalde sürekli dikkat etmek zorunda kalıyordu.

Parmak izi inceleme teknisyenlerinin çalışmasına engel olmamak için teras kapısında bekliyordum. Evin dekorasyonunu görünce, Ifantidis'in kız kardeşine hak vermek zorunda kaldım. Bu fare deliği kadar yer oldukça zevkli döşenmişti. Ifantidis'in, tümü de değerli olan ufak tefek objelerle açık ve parlak renkli kumaşları kombine etmek için sabırla uğraştığı anlaşıyordu. Yataklı kanepeler gibi ucuz mağazalardan alınmış bazı parçaların üzerine de güzel desenli örtüler atarak, bunların çirkinliğini gizlemeyi başarmıştı.

Ifantidis'in evinde önemli bir ipucu bulmamızı beklemiyordum. Kırk metrekarelik bir bekâr evinde gizlenmiş ne olabilirdi ki? En temel gereksinimleri karşılayan eşyalar dışında hiçbir giz barındırmadığı belliydi. Bir şeyler saklayabileceği tek yer olan, iki kapılı dolabında da sıra dışı bir nesneyle karşılaşmadık. Tüm giysilerin ve ayakkabıların

onun beden ölçülerine uygun olması, sürekli veya geçici bir konuğu olmadığını gösteriyordu. Banyo da bu görüşümü doğrular haldeydi. Son derece sade bir donanıma sahip bu banyoda yalnızca bir adet diş fırçası, bir tüp diş macunu ve bir saç fırçası vardı. Evin her tarafı pırıl pırıldı. Adriani ev işleri konusunda ödül veriyor olsaydı, Ifantidis mutlaka en büyük favorisi olurdu.

Odanın, terası gören orta bölümünde bir çizim masası duruyordu. Üzerindeki taslakları gelişi güzel karıştırdım, ancak ilginç bir şeyle karşılaşmadım. Masanın yanındaki ofis dolabının iki çekmecesini çekip açınca, bitmiş ve yarılanmış taslakların yine son derece düzenli bir şekilde yerleştirilmiş olduğunu gördüm.

Olay yeri inceleme ekibine, "Bir şey buldunuz mu?" diye sordum.

Ekibin şefi Dimitriou, "Her zamanki şeyler, ilk bakışta dikkat çeken bir bulguya rastlamadık," diye karşılık verdi. "Her yere baktık ama adres defteri veya ajandaya benzer bir şey de bulamadık."

Model olarak çalıştığı için bir adres defteri veya ajandası olması gerekirdi. Cep telefonunu da bulamadığımıza göre, katil bunların hepsini yok etmiş olmalıydı.

Evde bulamadığımız bilgileri belki komşulardan elde edebileceğimi düşündüm. Hızla merdivenlerden aşağı indim ve kapı zillerine bastım. Dördüncü katta iki daire vardı, ancak hiç kimse kapıyı açmadı. Bunun üzerine şansımı üçüncü kattaki kapılarda denedim. Tam şansıma sövmek üzereyken, arkamda asansör kapısının açıldığını duydum. Bir kadın sesi, "Birini mi aramıştınız?" diye sordu.

Sorunun sahibi, kırklı yaşlarının ortasında gösteren kadının, kuaförden yeni çıktığı belliydi. Sürdüğü parfümün ağır kokusu burnumu yaktı.

"Komiser Haritos, birkaç sorum olacaktı, şeyle ilgili..."

"Şu öldürülen genç adamla ilgili değil mi? İçeri buyurun," diyerek önden yürüdü ve oturduğu dairenin kapısını açtı.

Girdiğimiz holde, üzeri mermer bir levhayla kaplı, ayakları mermerden görkemli bir masa vardı. Üzerinde siyah çerçevesi bir ayna asılıydı. Masanın tam karşısında, disk atan atlet heykelinin aslının neredeyse yarısı büyüklüğünde, alçıdan bir kopyası duruyordu. Ev sahibi beni holden geçirerek salona aldı. Böylece Perikles çağından on dördüncü Louis dönemine geçmiş olduk. Çünkü salondaki koltukların oymalı ahşap bölümleri altın yıldız kaplamalı, döşemeleri ise yeşil kumaşla kaplıydı.

Yeşilli ve yıldızlı koltuklardan birine oturdum. Kırklı yaşlarının ortalarındaki ev sahibi de karşıma oturdu ve "Size bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu. "Belki, bir fincan kahve?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bana isminizi söyler misiniz lütfen."

"Ourania Nestoridou."

"Stelios Ifantidis'i tanır mıydınız?"

"Nasıl bir soru bu komiserim? Onu tanımamak mümkün mü?" Bu sorumdan adeta alınmış gibiydi. "Onu her akşam hemen tüm kanallarda izliyorduk."

"Bunu kastetmemiştim, Bayan Nestoridou. Onu bir komşunuz olarak tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek istiyorum. Aynı binada yaşayan biri olarak."

"Sadece uzaktan tanıyorum, çok seyrek karşılaştık. Sessiz bir gençti. Bildiğim kadarıyla hiç kimse ondan şikâyetçi değildi. Başka hiçbir kiracıyla da bir sorun yaşamadı," Kısa bir süre soluklandıktan sonra, "Belki de özellikle uzak duruyordu."

Neyi kastettiğini hemen anlamıştım. Yine de anlamamış gibi yaparak, "Niçin acaba?" diye sordum.

Bayan Nestoridou bir an duraksadı, ardından canı sıkkın bir ifadeyle bakarak, "Biliyor musunuz o... o biçimdi," dedi.

"Sizce bu nedenle mi başkalarının diline düşmekten kaçınıyordu?" Ifantidis'in kız kardeşinin söyledikleri yavaş yavaş doğrulanmaya başlamıştı.

"Anlamıyor musunuz? Bu tür insanlar aslında gizliden gizliye utanırlar. Bazı korkuları ve kompleksleri vardır. Tabii hiç utanmayanlar da var. Ama bu zavallı çocuk diğerleri gibi utanmaz değildi."

"Peki, onu yanında başkalarıyla veya başka erkeklerle gördünüz mü hiç?"

"Hayır, ne zaman karşılaştım yalnızdı."

İlginç bir bilgi alamayacağımı anladığımdan, yerimden kalktım. "Çok teşekkür ederim, Bayan Nestoridou. Gerekli görürsek, ifadenize başvurabiliriz."

Telefon numarasını verdi ve beni kapıya kadar geçirdi. Disk atan atlet, her zamanki gibi elindeki diski mermer masaya doğru fırlatmaya ve üzerindeki aynayı tuzla buz yapmaya hazır bekliyordu.

Asansörün düşmesine basarken, eski çağlardaki kalelerde gözetleme kulelerinin kalenin en yüksek burcunda yer aldığını, çağdaş konutlarda ise giriş katında bulunduğunu düşündüm. Buralarda oturanlar başkalarının önlerinde resmigeçit yapmasını izlemeyi yeğlerlerdi. Apartmana girerken, beyaz saçlı bir hanımın giriş katındaki dar penceresinden Plapouta Caddesi'ne baktığını görmüştüm. Yanında oturan küçük köpeği de çenesini havaya kaldırmış, ona eşlik ediyordu. Zili çalınca, herhalde çene çalacağı biriyle karşılaşma umuduyla hemen kapıda belirdi.

"Komiser Haritos. Biraz zamanınızı alabilir miyim?"

"Stelious'la ilgili değil mi? İçeri buyurun."

Beni aldığı küçük oturma odası, otuzlu yılların stilinde, aileden kalma mobilyalarla döşenmişti. Yarımay şeklindeki kolçakları yere kadar bir kavis çizen bir koltuğa oturdum. Beyaz saçlı hanım karşımdaki bir iskemleye oturdu.

"Afroditi Teloni," diyerek kendini tanıttı. "Emekli muhasebeci, dul ve çocuksuz."

Köpek pencerenin önünden ayrılarak, önümde durdu ve hırlamaya başladı. Kadın sert bir ifadeyle, "Sus, Lucky!" diye azarladı. Ardından bana dönerek, "Lucky benim için bir tür

bakıcı gibi. Onun yüzünden huzurevine gidemiyorum, çünkü köpekleri almıyorlar.”

Benimle sohbet etmeye çalıştığı belliydi, ama benim buna ne zamanım ne de isteğim vardı. “Stelio Ifantidis’i tanır mıydınız?”

Sağ eliyle alnına vurarak, “Aman, bana anımsatmayın. Her an onunla karşılaşmamak için iki gündür televizyonu –beni oyalayan biricik arkadaşımı– bile açmıyorum.

“Onu yakından tanır mıydınız?”

“Komiserim, benim yaşımdaki bir insan hiç kimseyi yakından tanıyamaz. Hem gözlerim eskisi gibi iyi görmüyor hem de benim gibi geçmiş dönemlere ait bir kadını hiç kimse daha iyi tanımaya hevesli değil.” Derin bir iç çekişin ardından konuşmasını sürdürdü: “Ama Stelios’un arkadaşlığı hoşuma giderdi. Üstelik sadece girişte karşılaşınca kısa bir iki sözcükle selamlaşmakla kalmazdı. Sık sık bana dışarıdan bir şey gerekip gerekmediğini sorar veya apartmana girerken, elimdekileri taşımama yardım ederdi. Lucky de onu severdi, çünkü kendimi iyi hissetmediğim zamanlar veya benim dışarıya çıkamadığım çok soğuk havalarda onu yürüyüşe çıkarırdı. Size ne diyebilirim? Harikulade bir genç adamdı.”

Cinsel tercihi konusuna nasıl değineceğimi bilemediğim için, “Fotomodellik yaptığını biliyor muydunuz?” diye sordum.

“Televizyonun tek tesellim olduğunu söyledim ya. Onun için onu her akşam izliyordum. Hatta bu konuda önyargılı olmadığım halde yine de kendisini uyardım. Sevgili Stelios, sakın fotomodellik uğruna öğrenimini ihmal etme, dedim. ‘Beni deli mi sandınız?’ diye karşılık verdi. ‘Ben sadece aneme yük olmamak hem de serbest çalışmaya başladığım zaman, bir kenarda biraz birikimim olsun diye modellik yapıyorum.’ Size dediğim gibi, mantıklı bir genç adamdı.”

O anda, Ifantidis’in kız kardeşine, genç adamın maddi durumu ve banka hesabı hakkında soru sormamış olduğum için kendi kendime sövdüm. Hatta Vlassopoulos’u bile bu konu-

da görevlendirmeyi akıl etmemiştim. Ancak içinde bulunduğum koşullarda bu tür hatalar yapmam doğal sayılırdı.

“Hiç arkadaşı var mıydı acaba?”

“Eşcinsel olduğunu söylememe gerek yok herhalde, bunu zaten biliyorsunuzdur.”

“Biliyorum, peki sizinle kişisel konularını hiç konuştumu?”

“Benden hiçbir şeyi gizlemezdi. Ailesiyle olan ilişkilerini ve aşk hayatını anlatırdı.”

Bu küçük odada karşılıklı kahve içip sohbet etmeleri gözümde canlandı. Eğer Bayan Teloni kahve falı biliyorsa, mutlaka ona geleceğinden söz etmiş olmalıydı.

“Sevgilisi olup olmadığını biliyor musunuz?”

“Arada bir. Söylediğine göre, bazen bir gecelik veya bir hafta sonu boyunca. Sürekli bir ilişkisi yoktu.”

“Arkadaşları eve gelip gider miydi?”

“Hayır, evinde kimseyi istemezdi.”

“Niçin, dedikodu olmasın diye mi?”

“Hayır. Sadece özel alanına başkalarını sokmak istemezdi.”

İfantidis’in evini nasıl döşediğini gözlerimin önüne getirince, bu olasılığın doğru olabileceği sonucuna vardım.

“Yalnız iki kere motosikletli bir gencin onu evden aldığını gördüm...” Kısa süre soluklandıktan sonra, “Sanki biraz tuhaftı,” diye ekledi.

“Tuhaf demekle neyi kastediyorsunuz?”

“Görünüşü biraz garipti. Başında bir kask vardı, vücut yapısı güreşçilere benziyordu, üzerinde, yaldız düğmeli bir deri ceket ile ayağında uzun asker botları vardı. Stelios’a kim olduğunu sormak istedim, fakat çekindim.”

“Niçin?”

“Ölen kocamın sözlerini anımsadım. Stelios gibi olanların yalnızca erkekleri tercih etmekle kalmayıp bazı garip zevkleri de olduğunu söylemişti. Onun için sormaya cesaret edemedim.”

Zaten sorsaydı bile Stelios nasıl olsa ona kaçamak bir yanıt verecekti. Bu adamla geçici bir ilişkisi mi vardı yoksa onunla düzenli olarak görüşüyor muydu? Bunu büyük bir olasılıkla hiç öğrenemeyecektik.

Artık Bayan Teloni'ye soracak sorum kalmadığı için kalktım. Beni kapıya kadar geçirdi. Köpeği de, herhalde benden kurtulmuş olmanın sevinciyle, havlıyordu.

Plapouta Caddesi'nden, arabamı bıraktığım Kalidromiou Caddesi'ne doğru yürürken cep telefonum çaldı. Gikas'tan iyi bir haber daha almak umuduyla açtım. Ancak karşımdaki ses yabancıydı.

"Ben laboratuvardan Palioritis. Komiserim bize uğrayabilir misiniz? Çok ilginç bir bulguyla karşılaştık."

"İlginç mi? Açık konuşsanıza."

"Tanımlaması güç biraz. En iyisi gelip yakından görünüz."

"Tamam, geliyorum."

Beni cep telefonumdan arayıp laboratuvara çağırdıklarına göre, sıra dışı bir şey bulmuş olmaları gerekirdi.

Plapouta Caddesi'nden adli tıp laboratuvarına yaklaşık kırk beş dakikada vardım. Olimpiyatlar sırasında trafiğin daha akıcı hale gelmesine sevinip, Atina'daki trafik keşmekeşinin bittiğini zannedenler, günlük kaosu geri döndüğünü görünce derslerini almışlardı. Koyu bir dindar olan annem, "Küçük bir mucize üç günlüktür, büyüğü ise en fazla kırk gün sürer," derdi. Gerçekten de olimpiyat oyunlarının yarattığı mucize ancak kırk gün sürmüş, ardından her şey eski haline dönmüştü.

Terden sırlıslam bir halde laboratuvara vardığımda, Palioritis, sanki ayaklarının altına kor haline gelmiş kömür koymuşlar gibi yerinde duramıyordu. "Buraya gelin!" diye beni kolumdan yakaladığı gibi bilgisayarın başına götürdü. "Oturun ve ne gördüğünüzü bana söyleyin," dedi.

Ekranda gördüğüm şey, bir silah namlusunun karşı cepheden görünüşünü andırıyordu: Daire şeklinde bir delik ve yıldız şeklinde birbirlerinden ayrılan çizgiler.

"Bu alındaki kurşun deliği değil mi?"

"Evet, ama sadece bu değil. Namlunun izi de görünüyor, demek ki namlu tam alına dayanarak ateş edilmiş." Bakışları ekrana mihlanmış gibiydi, sanki benimle değil de kendi kendine konuşur gibi, "İşte uyumsuzluklar burada başlıyor," diye fısıldadı.

"Ne gibi uyumsuzluklar?"

"En basitinden başlayalım. 9 milimetrelik bir parabellum mermisi kullanılmış. Bu mermiler çok tipiktir, bu nedenle hemen cinayetin hangi silahla işlendiğini saptadım. Ancak daha sonra namlunun eski bir silaha ait olduğunu fark ettim."

"Ne kadar eski?"

"İkinci Dünya Savaşı döneminden kalma olabilir."

Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Bu tepkiyi zaten beklediği için, hoşnut bir ifadeyle gülümsedi. "Komiserim, cinayette kullanılan silah ya Luger marka bir Alman silahı veya Amerikan marka bir Colt M 1911. İkisinde de 9 milimetrelilik parabellum mermi kullanılır, her iki model de İkinci Dünya Savaşı'nda kullanılmıştı."

Ekranı, benim için hiçbir şey ifade etmeyen kurşun deliğine baktım. Oysa bir görüntü, Palioritis için bir hazine değeriyleydi, çünkü on yıllardır kullanılmayan, fakat uzun süredir böyle bir amaç için bir çekmecede saklanmış olan bir silaha işaret ediyordu.

"Bana silahın modelini kesin olarak söyleyebilir misiniz? Alman mı yoksa Amerikan mı?"

"Şimdilik mümkün değil. Ancak testler sonuçlanınca kesin yanıt alacağız."

"Peki, ne zaman?"

"En geç yarın."

Laboratuvarın çıkışına kadar bana eşlik etti. Yüzündeki ifade beni hayrete düşürmekten duyduğu hoşnutluğu yansıtıyordu. Hile çıkar çıkmaz Vlassopoulos'u aradım.

"Silah müzesine telefon edip, son günlerde Luger veya Colt M 1911 marka bir tabancanın kaybolup kaybolmadığını sor."

Şaşkınlıkla, "Niçin silah müzesine?" diye sordu.

"Çünkü İkinci Dünya Savaşı'na ait bir silah arıyoruz."

"Cinayet onunla mı işlenmiş?"

"Evet. Ayrıntıları sonra anlatırım. Savaş müzesiyle konuştuktan sonra Güzel Sanatlar Akademisi'ne gidip orada İfantidis'in okul arkadaşlarından birkaçını bulmanı istiyorum. Yarın sabah erkenden hepsi büroda olsunlar."

Telefon görüşmesini bitirince, Maruossi'de, Paleologou Caddesi üzerinde bulunan, Star Models ajansına gitmek üzere Mirafiori'ye bindim. Kifissias Bulvarı'ndan geçerken, tıpkı

kutsal tepeye tırmanırken çile çeken bir hacının duygularını taşıyordum. Ancak kısa sürede bu korkumun yersiz olduğunu anladım, zira trafik –Jerokomio köprüsündeki kısa süreli bir tıkanmanın dışında– oldukça akıcı bir şekilde ilerledi ve fazla beklememe gerek kalmadı.

Arabayı mekanik bir şekilde kullanırken bir yandan da Ifantidis'i düşünüyordum. Kız kardeşinin övgü dolu ifadesini diğer tanıklar da doğrulamıştı. Bu ifadelerin dışında evi de kültürlü ve zevkli bir genç adam olduğunu gösteriyordu. Acaba hangi nedenle öldürülmüştü? Daha doğrusu, infaza kurban gitmişti? Akla ilk gelen neden olan kıskançlık da Stelios'a hiç uymuyordu. Ayrıca nasıl bir ilişki, herhangi bir beraberliğe, hatta bir ziyarete ilişkin ipuçları barındırmazdı? Çünkü Teloni, Stelios'u hiç kimsenin ziyaret etmediğinden emin olduğu gibi, ben de onun verdiği ifadeden hiçbir kuşku duymamıştım. Bu kadının yalnızca merakından değil, sanki bir büyükannenin torununa duyduğu koruma güdüsüyle de hiçbir şeyi gözden kaçırmamış olduğundan emindim. Geriye bir tek şu yabancı "güreşçi" kalıyordu. Bu şekilde ateş ederek öldürmek, ondan rahatlıkla beklenebilirdi. Ancak burada olayı karmaşık hale getiren tek öge, tabancanın İkinci Dünya Savaşı'ndan kalmış olmasıydı. Nasıl bir erkek duygularının şiddetine yenilip bir kadını öldürebiliyor veya tersi oluyorsa, bir eşcinselin de aynı nedenle başka bir eşcinseli öldürmesi olasıydı. Ama bu silah nasıl olmuş da bu olaya karışmıştı? Nasıl elde edilmişti? O dönemde yaşayan birinden torununa miras mı kalmıştı? Belki, ama o zaman 9 milimetrelilik parabellum mermileri nereden bulunmuştu? Silahın savaş müzesinden çalındığı belirlense bile eşcinsel bir ilişki ile müze soygunu arasında bir bağlantı olması olasılığı oldukça zayıftı. Diğer bir olasılık ise, cinayetin bir seri katil tarafından işlenmiş olmasıydı. Ancak böyle bir katile Luger marka silah daha uygundu. Zira seri katiller daima dikkat çekmek için arkalarında bir imza bırakırlar ki bu durumda İkinci Dünya Savaşı dönemine ait bir tabanca, bir imzanın da ötesinde, ade-

ta kişisel bir mühür yerine geçer. Eğer katil bunu müzeden çalmamışsa, ya kendisine dedesinden miras kalmış veya bir antikacıdan satın almıştı.

Maroussi'ye gelince, Vassilissis-Sofias Caddesi'ne saptıktan sonra, Paleologou'ya ulaştım. Star Models ajansının bürosu, bir iş merkezinin üçüncü katındaydı. Girişte, üzerinde bir PC bulunan, küçük bir çalışma masası vardı. Duvarlarda, ölmüş olan annemin dönemine ait Hollywood yıldızlarının portreleri asılıydı: Ava Gardner, Clark Gable, Rita Hayworth, Steve McQueen, David Niven. Bunların doğal olarak Star Models ajansı tarafından temsil edilmediği kesindi. Bu fotoğraf galerisinin amacı, "Bize gelerseniz, siz de bu yıldızlar gibi ünlü olursunuz," mesajını vermektir. Oradaki ucuz koltuklarda oturan, el ve ayak tırnakları ojeli bir genç kadınla, kulağı küpeli bir genç adam da sanki bu vaadin kanıtlanmasını bekliyor gibiydiler.

Yazı masasında oturan genç kadına yaklaştım. Gözlerini bilgisayardan ayırarak, bıkkın bir ifadeyle bana çevirdi.

"Yaris reklamı için mi geldiniz?" diye sordu.

"Hayır, Ifantidis cinayeti için buradayım. Komiser Haritos."

Gözlerindeki bıkkın ifade yerini hüzne bıraktı. "Ah zavalı, sevgili Stelios! Dün duyduğumdan beri perişanım. Ne kadar cana yakın bir insan olduğumu bilseydiniz!"

Neredeyse bu konuda benim de artık ikna olduğumu itiraf etmek üzereyken benden önce davrandı: "Bir dakika, Bayan Lasaratou'ya haber vereyim."

Bayan Lasaratou, ellili yaşlarında, şişmanca bir kadındı, saçları alev kırmızısıydı ve kulaklarında çok iri halka küpe-leri vardı. Beyaz tişörtünün üzerindeki devasa Yunan bayrağı resmi tam olarak iri göğüslerinin üzerine isabet etmişti. Olimpiyatlar sırasında çok moda olan bu bayraklı tişörtler, olimpiyatlar biter bitmez gözden düşmüştü. Lasaratou'nun hâlâ bunlardan giyiyor olması beni etkiledi. Bakışlarımın tişörtüne takılmış olduğunu fark ederek bana gülümsedi.

“Tişörtüm dikkatinizi mi çekti?” diye sordu. “Olimpiyatları ne kadar başarılı bir şekilde gerçekleştirdiğimizi anımsattığı için hâlâ giyiyorum. Böylece bizleri eleştiren yabancılar da ağızlarının payını aldılar.”

Oraya geçmişteki başarılarımızı kutlamak için gitmediğim için, sözlerine karşılık vermedim ve “Stelios Ifantidis ile ilgili birkaç soru sormak istiyordum,” dedim. “Yanılmıyorsam sizin ajansa bağlı çalışıyormuş.”

Derin bir iç geçirdi. “Ben bizzat onun menajeriydim, komiserim. Onun kaybı ne yazık ki çift yönlü bir kayıp. Hem genç bir insan yaşamını yitirdi, hem de ben oldukça büyük bir gelirden oldum.”

“Onu uzun zamandır tanıyor muydunuz?”

“Bana ilk kez resimlerini getirdiği günden beri, yani iki yıldır.” İyice öne doğru eğilerek, sesini alçalttı. “Aslında travestilerle hiç işim olmaz komiserim. Davranışlarına, ‘tatlım’ ve ‘canım’lı konuşmalarına hiç dayanamam. Benim kitabımda erkek, erkek gibi davranır ve emir verir, kadın da kadınlığını bilir ve itaat eder. Bunu tersine çevirecek olursak, değer yargılarımız altüst olur.” Daha da gizli bir bilgiyi paylaşmak için, biraz daha öne eğildi ve sesini biraz daha alçalttı. “Tabii ki bunu yüksek sesle söylemiyorum. Tam tersine, eşcinsellerle iyi bir ilişkim var. Aşk öykülerini ve duygusal patlamalarını melek sabırla dinliyorum, çünkü son zamanlarda onlara olan talep iyice arttı ve –anlarsınız ya– ben de müşterilerimi kaybedip, işimde zarar etmek istemem.”

Ait olduğu cinsten hoşnut bir halde güldü. Göğüsleri saldırdıkça, Yunan bayrağı da onlarla birlikte dalgalanıyordu.

Gergin bir sesle, “Bütün bunları niçin anlattığınızı bana açıklayabilir misiniz?” diye sordum, zira eşcinsellerle ilişkisi beni zerre kadar ilgilendirmiyor, yalnızca zamanımı boşa harcıyordu.

“Şunu anlamanızı istiyorum: Stelios da bir eşcinseldi, ama bir klası vardı. Onun abartılı davranışları ve ‘tatlım, canım’ gibi konuşmaları yoktu. Ciddi biriydi. Benimle yalnızca iş konuşurdu, özel yaşamı hakkında tek bir söz söylemezdi.”

“Demek ki özel yaşamı konusunda hiçbir şey bilmiyordunuz.”

“En ufak bir bilgim bile yok. Tek bildiğim güzel sanatlar öğrenimi gördüğüm.”

“Acaba iş arkadaşları arasında bir kıskançlık söz konusu olabilir mi?” Bu soruyu, sırf sorgulamadan eli boş dönmek için sormuştum.

“Bakın bir insan başarılıysa, daima onu kıskananlar olur. Özellikle de bu tip işlerde. Başarılı olamayan birisi, bir başkasının yüzünün daha güzel olmasını, vücudunun daha çekici ve hareketlerinin daha anlamlı olmasını kaldıramaz. Ve bir takım söylentiler çıkarır. Örneğin benim yalnız eşcinsellere destek vermemden tutun da eşcinsellerle Yahudilerin dünyayı ele geçireceklerine ve benim onlarla birlik olduğuma kadar. Ama bu ille de o kişinin cinayet işleyeceği anlamına gelmez.” Kısa bir süre soluklandıktan sonra konuşmasını sürdürdü: “Yalnız bir kez, o da babası geldiği zaman gerçekten çok geçirdim.”

“Babası mı, ne zaman?”

“Aşağı yukarı üç ay önce.”

“Ne istiyordu?”

“Hışımınla büromu daldı ve eğer oğluna iş bulmaya devam edersem, başıma fena şeyler geleceğini söyledi. Ardından, Stelios’un adresini ve telefon numarasını vermemi istedi. İyi-ce kendini kaybetmişti, etraftaki eşyaları tekmeliyordu. Korkudan ödüm patlamıştı. Sonunda, sekreterim Thekla’ya ve dışarıda bekleyen birkaç genç adama polis çağırmaları için seslendim. Polis sözcüğünü duyunca korktu ve çekip gitti. Niçin oğluna iş bulmamı engellemek istediğini hâlâ anlamış değilim...”

Nedenini çok iyi anlamıştım, ancak ona anlatacak gücüm yoktu. Gitmek istediğimi anlaması için ayağa kalktım. “Size cep numaramı bırakıyorum, belki aklınıza bir şeyler daha gelir.”

“Bırakın tabii, ama başka bir şey anımsayacağımı sanmıyorum, çünkü hepsini anlattım.”

Dışarıda, oldukça çok sayıda, her yaştan kadın ve erkek sanki dışıde sıra bekler gibi büyük bir sabırla oturuyordu. Asansöre binerken, hiç zaman kaybetmeden Ifantidis'in babasını sıkı bir sorgulamadan geçirmem gerektiğini düşünüyordum. Bunun ilk nedeni, oğlunun bağlı olduğu ajansı bulmak için çaba göstermesi, ikinci nedeni, ajans sahibi kadını tehdit etmesi, üçüncü nedeni de Stelios'un adresini istemesiydi. Bütün bunlar onu birinci sınıf bir zanlı durumuna düşürüyordu, ayrıca şu anda elimde daha iyi bir aday da yoktu.

Büromun önündeki holde toplanmış, bezgin bir şekilde beni bekliyorlardı. Her zaman gelen polis muhabirleri şimdi Girit kıyılarında esen melteme karşı dizilmiş Thodorou Adaları'nın önünde sallanmakta olan El Greco'yu izlediklerinden, onların yerine televizyon kanallarının muhabirleri ve gazeteciler beni sıkboğaz etmeye gelmişlerdi. Aslında birinci gruptakiler de temelde ikincilerden farklı değillerdi. Ancak ikinci gruptakiler için yetkili polisin gelmesini beklemek, televizyon yıldızlarıyla söyleşi yapmaktan çok farklıydı. Kayıtsız bir tavır takınmayı ve sanki onları fark etmemiş gibi davranmayı planlıyordum ki bezgin bir kadın sesi bunu engelledi.

"Ifantidis cinayetinde yeni bir gelişme var mı?"

"Sizi hemen içeri alacağım," diyerek büroma girdim.

Stavropoulos'un raporu gelmişti. Beni ilgilendirmeyen ve zaten bildiğim bölümleri hızla geçerek ölüm saatine baktım. Stavropoulos'a göre ölüm, akşam saat on bir ile sabaha karşı üç arasında gerçekleşmişti. Maktulün cinayetten önce cinsel ilişkiye girip girmediğine ilişkin bir bilgi bulmaya çalıştım. Ancak raporda bunun gerçekleşmediği belirtilmişti. Geriye kalan ayrıntılar benim için önem taşııyordu. Kapıyı açtım ve muhabirleri içeri çağırdım.

Çekinerek içeri girdiler ve etrafa bakındılar. Geniş bürolara ve büyük salonlara alışık olduklarından bir polisin çalışma odası içlerini karartmış olmalıydı. Sonunda, grupta bulunan iki kadın muhabir oturmaya karar verdi. Diğerleri başka oturacak yer kalmadığından ayakta durdular.

"Ifantidis cinayeti ile ilgili olarak sizlere fazla bilgi veremeyeceğim. Şu ana kadar elimizde kesinlik kazanmış iki bul-

gu var: Birincisi cinayet akşam saat on bir ile sabaha karşı üç arasında işlenmiş. İkincisi de, katil kurbanına çok yakından ateş etmiş.”

Silahın yapım yılı ve modeli hakkında bu aşamada fazla bilgi vermek istemediğim için bu ayrıntılara girmedim. Şansına karşımdakiler bu konuda deneyimli olmadıklarından, konuyu kurcalamak hiçbirinin aklına gelmedi. Sotiropoulos burada olsaydı, kesinlikle beni köşeye sıkıştırarak sorular sorardı.

Onlardan artık kurtulmak için, “Soruşturmada gelişmeler oldukça sizleri bilgilendireceğiz,” diye ekledim. Daha fazla bilgi alamayacaklarını anladılar ve birbiri ardından büromdan çıktılar.

En son muhabirin kapıyı çekip çıkmasını bekledikten sonra, Vlassopoulos’u çağırdım ve ona silahla ilgili laboratuvar bulgularını ana hatlarıyla ilettim.

“Katil tabancayı müzeden çalmamış. Müze hemen demirbaşlarını kontrol etti ve herhangi bir eksik olmadığını saptadı. Ayrıca ellerinde çok az sayıda Luger varmış, Amerikan yapımı M 1911 modeli tabancalar çoğunluktaymış. Almanlar zaten bize silah bırakmamıştı. Mermilere gelince, 9 milimetrelik parabellum mermilerinden sergilemek için bile ellerinde örnek yokmuş.”

“Tabancayı nereden bulduğunu merak ediyorum.”

Vlassopoulos omuzlarını silkti. “Eğer M 1911 modeliyse, işimiz daha kolay, çünkü ordu bunları içsavaşta kullandı.”

“Ama eğer Luger modeliyse?”

“O zaman belki dedesi bir Alman subayından almıştır. Eski Doğu Bloku ülkelerinde de satın almış olabilir, oralarında her şeyi bulmam mümkün. Benim asıl merak ettiğim, bu silahı niçin almış olduğu. Bir homoyu vurmak için antika bir tabanca satın almak?”

“Belki de Yunanistan’ı homolardan temizlemeyi amaç edinmiş bir seri katille karşı karşıyayız. O zaman bu tabanca-yı markası olarak kullanıyor olabilir.”

Bunun üzerine pes ederek bir ıslık çaldı. "İşte o zaman hapyı yuttuk! Bir yanda teröristler, diğer yanda bir seri katil!"

"Heyecanlanmaya gerek yok. Bu yalnızca bir varsayım, gerçek olmayabilir. Ifantidis'in fakülte arkadaşlarına haber verdin mi?"

"Evet, yarın sabah dokuz buçukta gelecekler." Kapıya doğru yürürken bir an soluklandı. "Dermitsakis'in yokluğunu hissettiğimi itiraf etmeliyim," dedi.

İfadesiz bir sesle, "Ben de kızımın yokluğuna alışamadım," diye karşılık verdim.

Yaşamının en büyük potunu kırmış gibi üzgün bir tavırla, "Haklısınız, özür dilerim," dedi.

Kızımı ve Fanis'i bir an bile aklımdan çıkaramıyordum. Ancak yine deminki gibi yüksek sesle söylediğim zaman sanki daha çok bilincine varıyordum. Saatile bakınca neredeyse yedi buçuğa geldiğini gördüm ve her şeyi olduğu gibi bırakıp eve gitmeye karar verdim.

Spyrou-Merkouri Caddesi'ne saparken, dün akşamdan beri hiçbir şey yemediğimi anımsadım. Yolun üzerinde gözüm kestdiğim ilk et lokantasına girerek biri domuz dönerli, diğeri şiş köfteli olmak üzere iki porsiyon kebabı paket yaptırdım. Eve, beş dakika gecikmeyle vardım, sekiz haberleri başlamıştı. Mutfakta kebab paketlerini açarken, hiç olmazsa sesini duymak için hemen televizyonu açtım.

Tam yemekleri tabağa boşaltmış ve yanına peçetemi de koyarak, bir yandan yemek yiyip bir yandan da televizyon izlemek için ideal düzeni hazırlamıştım ki sunucunun, "Janis, El Greco'daki rehineler arasında yüksek rütbeli bir polis yetkilisinin bir yakını olduğuna ilişkin söylenti hakkında ne diyorsun?" dediğini duydum.

"Bu bilgi doğru Andreas, bunu serbest bırakılan yolcuların büyük bir bölümü doğruladı."

Elimdeki tabak yere düşüp parçalanırken, içindeki kebablar da mutfak zeminini kaplayan mozaiklerin üzerine dağıldı. Hızla oturma odasına koştum, fakat içeri girdiğimde, muha-

bir bir sonraki konuya geçmiş, polisin yolcuların bir bölümü serbest kaldıktan sonra, teröristlerin bir istekte bulunmalarını beklediğini sunucuya aktarıyordu.

Diken üzerinde oturarak, sabırsızlıkla serbest bırakılan rehinelere yapılan söyleşileri izledim. Muhabir, rehiner arasında bir polis yetkilisinin kızının da bulunup bulunmadığını sormadı. Ancak bu beni hiç rahatlatmadı ve bu bilgiyi doğrulamak için kanallar arasında dolaşmaya başladım. En son kanaldaki haberlerde, yirmi beş yaşlarında gösteren ve savaş muhabiri gibi yelek giymiş olan bir kadının muhabirin, elli yaşlarındaki bir rehineye bunu sordüğünü gördüm.

Ellili yaşlarındaki kadın yolcu, "Kesin bir şey söylemek zor," diyordu. "Rehineler arasında genç kadınlar da var. Ancak aralarından birinin bir polisin kızı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Bu yanıt beni biraz rahatlatmıştı. Sunucu dış haberleri vermeye başlayınca, televizyonu kapattım ve Gikas'ı aradım.

Henüz ona iyi akşamlar bile dilemeden, "Kızım ile ilgili bu haberi kim yaydı?" diye sordum.

"Serbest bırakılan yolculardan duyuldu. Anlaşılan kızınız, babasının polis olduğunu gizli tutamamış."

İçimden kızımı iyice haşlarken, aynı anda, "Haberciler tam olarak ne biliyorlar?" diye konuşmamı sürdürdüm.

"Her şeyi. Katerina'nın verdiği bilgiyi duymuşlar, ayrıca sizin de burada olduğunuzu anımsıyorlar. Birkaçı da eşinizi tanıyormuş. Böylece bütün parçaları bir araya getirmişler." Kısa bir duraklamadan sonra şunları ekledi: "Bütün gücümle bu haberi yayınlamamaları için uğraşıyorum, fakat ne kadar daha engel olabileceğimi bilmiyorum." Yeniden bir sessizlik oluştu. Ardından, "Size buraya gelmemenizi söylemiştim, ama beni dinlemediniz," diye sözlerini bitirdi.

Bu yorumu beni iyice çileden çıkarmıştı. Sert bir ifadeyle, "Siz benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?" diye sordum.

Hiç duraksamadan, "Sizin yaptığınızın aynısını," diye yanıtladı. "Daha sonra da yine sizin gibi sonuçlarıyla baş etmek zorunda kalırdım."

İşte Gikas böyle bir insandı: Hem sever hem de döverdi. Açıksözlülüğü saldırganlığımı frenlemişti. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Mümkün olduğu kadar zaman kazanmaya çalışacağız, ondan sonra da dua etmekten başka çaremiz yok." Doğru söylüyordu, fakat sözleri yapıcı değildi. Benim yeniden konuşmama fırsat vermeden, "Şu fotomodel cinayeti ne durumda?" diye sordu.

Ona yaptığımız soruşturmayla ilgili bilgi verdim ve tabancanın İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma olduğunu özellikle vurguladım. Sözlü olarak verdiğim bu rapora, cinayeti işleyen bir seri katil olmasından korktuğumu da eklemeyi ihmal etmedim.

Endişeyle, "Niçin böyle düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Böyle bir sonuca varmak için henüz çok erken."

"Ama tabancanın eski model olması bu kuşkuyu doğuruyor."

"Niçin?"

"Böyle bir silahı bir seri katil bir tür imza gibi kullanabilir."

Bu olasılığı zihninde şöyle bir tarttıktan sonra tamamen reddetti ve içini çekerek, "Öyle olmadığını umalım. Ama temelde, her türlü olasılığın üzerinde durmamız gerekir..." dedi.

Telefonu kapatmadan önce, kendisini her akşam arayarak, gelişmeler hakkında bilgi vermemi istedi. Katil hakkındaki varsayımımı kendisine şimdiden iletmekle iyi yapıp yapmadığımı düşündüm, çünkü bundan sonra günbegün bu konuyu deşecekti. Yerdeki kebab lekelere kurumadan temizleyip Adriani'nin söylenmesine fırsat vermemek için hemen mutfağa yöneldim. Ancak bu sırada çalan cep telefonum, beni durdurdu.

Sotiropoulos'un sesi, "Sizi eşinizle birlikte Girit'te görünce, bu işte bir terslik olduğunu hemen anlamıştım," diyordu.

"Ve bana bundan tek bir söz bile etmediniz, ha? Bunca yıl sonra hâlâ böyle şeyleri benden gizliyorsunuz demek."

"Ne diyebilirdim ki Sotiropoulos? Ne diye sizi kişisel sorunlarımla sıkacaktım ki? Akraba veya hısım değiliz ki."

Bu tepkimin nedenini hemen kavradığından sesini biraz daha yumuşatarak konuşmayı sürdürdü: "Tabii, bu olayı yaşamamanın sizin için ne kadar güç olduğunu anlıyorum. Benim amacım yalnızca size yardımcı olabilmek."

"Bana sadece, meslektaşlarınızı kızım ile ilgili herhangi bir haber yapmamaları için ikna edebilirsiniz yardımcı olabilirsiniz."

Kısa bir duraklamadan sonra çekinerek karşılık verdi: "Buna gücüm yetmez. Şimdilik Gikas rica ettiği için beklemedeler. Ama bir yandan da durmadan birbirlerini kolluyorlar. Ama eğer aralarından birinin bunu haber yapacağından kuşkulanırlarsa –bakın tekrar söylüyorum, en ufak bir kuşkuda!– hepsi birden birinciliği kaptırmamak için yayına geçecektir." Derin bir soluk aldıktan sonra, şunları da ekledi, "Bu dünyada orman yasası egemen, komiserim: Kitle iletişiminden tutun da teröristlere kadar. Sizin de bunu bilmeniz gerekir. Ama ne yazık ki siz hâlâ kendi kendini kandırabilen tek polissiniz."

"Peki, o zaman bana bir iyilik yapın ve hiç olmazsa bunu ilk siz yayınlamayın." Onun böyle bir söz vermekten kaçmak için bir yol bulacağından emindim ve gerçekten de haklı çıktım.

"Belki de bu en akıllıca hamle olur."

"Hangisi?"

"Haberini ilk kez benim yayınlamam. Bana kalsa, eşinizle bir söyleşi yaparım... tamamen masumane, melodramatik sorular sorarak. Böylece söyleşi yapılan kişi olarak ön plana geçer ve artık kimse bu konuyla daha fazla ilgilenmez."

Sotiropoulos'un bu sözlerini duyunca, habercilerin Adriani'yi çembere alacakları korkusuyla paniğe kapıldım.

"Sakın eşime yaklaştırmaya kalkışmayın, yoksa sizin için fena olur!" diye bağırdım. "Sizin tek düşündüğünüz haberi

ilk veren kişi olmak ve bunun için hiç kimsenin gözünün ya-
şına bakmazsınız!”

“Beni ne zannettiniz? Vahşi ve yırtıcı bir hayvan mı?”

“Az önce vahşi ormandan söz eden kimdi? Siz mi yoksa
ben mi?”

Tekrar konuşmaya başladığında sesi alçak, fakat öfke do-
luydu. “Bana hiçbir zaman güvenmediniz. Her zaman sizden
yararlanmak istediğimi düşündünüz. Tamam, eşinizin yanı-
na yüz adım bile yaklaşmayacağım. Ancak size tek bir şey
söyleyeyim: Benim söyleşi yapmama izin vermediğimize çok
pişman olacaksınız.”

Karşılık vermeme fırsat kalmadan telefonu kapattı. Bir an
önce Adriani ile konuşmak istediğim için bu benim de işime
geldi.

Telefonu açar açmaz ona, “Katerina için söylediklerini
duydun mu?” diye sordum.

“Bunu duymamış olmam mümkün mü? Burada başka bir
konu konuşulmuyor ki.”

“Ağzını çok sıkı tutman gerekiyor. Hiçbir şey bilmiyor-
sun.”

Öfkeli bir sesle, “Bana bir iyilik yap lütfen ve çocukmu-
şum gibi davranma,” diye karşılık verdi.

Öfkesini anlamazlıktan gelerek, “Bence en iyisi Atina’ya
dönmen, aksi halde habercilerin hedef tahtası olacaksın,”
diye yanıtladım. “Haberciler kızımızın gemide olduğunu öğ-
renmişler ve sana hiç rahat vermeyecekler.”

“Hiçbir yere gitmiyorum!” O kadar yüksek sesle bağırdı
ki, telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. “Kı-
zımı burada korumasız bir durumda bırakıp rahat yuvama
geri dönemem.”

“Rahat yuvadan söz eden kim? Amacım, seni aslanın inin-
den uzaklaştırmak. Seni paramparça etmek için her yolu de-
neyecekler.”

“Sen korkma, ben kendimi korumasını bilirim.”

“Kendini korumanın tek bir yolu var. O da kendini odana

kilitleyip, telefonlara yanıt vermemek. Kızımızın tehlikede olduğunu aklından çıkarma.”

“Bana çocuk muamelesi yapma!” diye yeniden haykırdı. “Kızımı korumak için ne yapmam gerektiğini senden öğrenecek değilim! Bana emir vermeye hakkın yok! Ben küçük bir çocuk da değilim, senin çalışanın da değilim!”

“Eğer yarın Katerina’ya en ufak bir zarar gelirse, yaşam boyu bunun pişmanlığını duyarsın.”

“Katerina’yı tehlikeye atan birisi varsa, onlar da senin yeteneksiz iş arkadaşların,” diye bağırdıktan sonra telefonu kapattı.

İçimden, hem Stotiropoulos’u hem de eşini kendine karşı kıskırtmayı başardın dedim. Ama aynı anda kendime de hak verdim. Zaten böyle durumlarda polisler başkalarının duymak istemediği şeyleri söylemek zorunda kalırlar.

Boğazım tamamen kurumuştı. Bir bardak su içmek için mutfığa gittim. Aceleyle yere dökülen cacığın üzerine basınca ayağım kaydı, neredeyse düşüyordum. Yemek artıkları ile kırılan tabağın parçalarını toplayıp, kâğıt havluyla yeri sildikten sonra yatmaya gittim.

Üzerimdekileri çıkarmadan yatağa uzandım –yine uykusuz bir gece geçireceğimden kesinlikle emindim.

Stelios Ifantidis'in okul arkadaşları, diğer odalardan aldığı iskemlelere oturmuşlardı, Vlassopoulos da ses kayıt cihazını yine başka bir odadan getirdiği ufak bir yan masanın üzerine yerleştirmişti. Gelenler, üçü erkek, yedisi kız olmak üzere toplam on kişiydi. Hepsi de yirmili yaşların başları ile ortaları arasındaydı. Çoğu, iskemlelere eğreti bir şekilde ilişmişti. Genç kızlar kaçamak bakışlarla birbirlerini süzüyor, erkeklerse oldukça rahat görünüyordu.

Jöleli saçlarını dimdik taramış, sol kulağında küpesi olan bir genç adam, "Sigara içebilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır, burası çok küçük, hemen havasız kalırız. Onun için biraz sabırlı olun, zaten uzun sürmeyecek."

Genç adam kaderine razı oldu, yalnız kızıl saçlı bir genç kız, temel gereksinimden yoksun kalmanın acısını, derin bir iç çekmeyle dışa vurdu. Vlassopoulos bu bekleyişe nokta koymaya karar vermişti.

"Evet, arkadaşlar, eğer bir şey söylemek isteyen varsa, önce adını ve soyadını söyleyip konuşsun. Herkes, ses kayıt cihazına doğru konuşsun ki, ifadelerinizi daha sonra tutanaklara aktarabilelim."

Yeniden sessizlik oldu, hepsi de ürkek ve tutuktu. Bu yaş-takiler için bir polise, arkadaşının günde kaç fincan kahve içtiğini söylemek bile, ona ihanet etmek demekti.

Rahat bir tavırla, "Hepinize ayrı ayrı soru sormayacağım," dedim. "Soruları ortaya soracağım ve bir şey bilen, cinayet şubesi amiri Vlassopoulos'un açıkladığı şekilde yanıt verecek." Sadece ortamı hareketlendirmek amacıyla aptalca bir soruyla başladım: "Stelios Ifantidis'i ne kadar iyi tanırdınız?"

Üzerine bol bir jean pantolon ile bir tişört giymiş olan, koyu renk saçlı genç kız, "Ne kadar mı iyi tanırdık..." diye yineledi. Tişörtünün üzerinde *fuck the artists* yazıyordu. Konuşmasını sürdürmek isteyince, Vlassopoulos sözünü kesti.

"Adın ve soyadın," diyerek, az önce söylediklerini anımsattı.

"Glykeria Papapetrou. Bakın biz küçük bir sınıfız, hepimiz birbirimizi tanıyoruz. Ama buna da pek tanımak denemez, en fazla okula gidip gelirken veya okulun karşısındaki kafeteryada otururken konuştuğumuz kadar."

"Peki, yolda nelerden konuşursunuz?"

Omuzlarını silkti. "Derslerden... ev ödevlerinden... okuldaki dedikodular... hangi filmleri gördüğümüz, hangilerini beğendiğimiz..."

"Peki, okul dışında görüşüyor musunuz?"

"Ev ödevlerimizi teslim etmeden önce daha sık buluşuruz, bunun dışında kalan zamanlarda birbirimizi yalnız okulda veya kafeteryada görürüz. Yazları ise hemen hiç görüşmeyiz."

Son iki gecedir uyuyamadığım için sinirlerim berbat durumdaydı. Sonunda, "Kesin bunları! 'Hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım, hiçbir şey bilmiyorum!' İnsanı çıldırtırsınız!" diye köpürdüm. "İnsanın iki veya üç yıldır aynı sınıfta olduğu bir arkadaşı hakkında hiçbir şey bilmemesi mümkün mü? Nerelerde dolaşır, hangi barlara gider veya kimlerle birlikte olur? Evet, ya şimdi bildiklerinizi bize anlatırsınız ya da hepinizi teker teker sorguya çekeriz. Başka bir deyişle: Gece yarısına kadar buradan çıkamazsınız."

Hepsi, yüzlerinde farklı farklı ifadelerle bana bakıyordu: Bazıları afallamış, bazıları bozulmuş, bir kısmı da adeta dehşete düşmüştü. Sonunda tek kulağında küpesi olan, kızıl saçlı genç kız, tutukluğun yarattığı sessizliği bozdu.

"Sizden bir şey saklamaya niyetimiz yok, komiserim," dedi. "Stelios daima bizlerle arasına mesafe koyardı. Aleka'ya sorun, içimizden en fazla onunla yakınlaştığı için, belki bir şeyler biliyordur."

Dokuz çift göz birden, yuvarlak kesimli gözlükleriyle sanat öğrencisinden çok kamu kuruluşunda çalışan bir memureyi andıran, şişmanca kıza yöneldi. İsminin Alexandria Lambridou olduğunu söyledi.

“Söyledikleri doğru,” diye söze başladı. “Stelios başta herkese sevecen ve nazik davranır, ancak biraz yaklaşmak isteyene kapılarını kapatırdı.” Bir an soluklandı ve biraz düşündükten sonra söylediklerini düzeltti: “Ama bazen de farklı davranırdı.”

“Bana biraz daha yardım edin. Ne zaman yakın ne zaman uzak davranırdı?”

“Örneğin derslerde ve pratik yaparken farklı davranırdı. Bu konularda herkese seve seve yardım ederdi. Ve şunu da belirtmek gerekir ki böyle bir şeye aslında gereksinimi yoktu. Hatta istese, kendinin en iyi olduğunu düşünerek, ona göre davranabilirdi.”

Bu sırada, jöleli saçlarını dimdik taramış olan genç araya girerek, “En iyi olduğunu da nereden çıkardın? Ben o kanıda değilim,” dedikten sonra ses aygıtına doğru biraz daha eğilerek, alaycı bir tavırla, “Lambis Kalafatis,” diye ekledi.

Göğsünde *fuck the artists* yazılı, koyu renkli saçlı genç kız da “Haydi oradan Lambis, oyun oynamayı bırak,” diye itiraz etti. “Hepimiz onun en iyi olduğunu kabul ediyorduk, bir tek sen buna dayanamıyordun.”

Aralarındaki atışmaya son vermek için, Aleka’ya dönüp, “Devam edebilir miyiz?” diye sordum. “Dersler söz konusu olduğunda insanlara açık davrandığını söylemiştin.”

“Doğru, ama derslerin dışına çıkıp da kişisel konulara girildiği zaman ağzı mühürlenirdi.”

“Ama söylediklerine göre seninle iyi bir ilişkisi varmış.”

“Evet diğerlerine bu tuhaf gelirdi ama ben nedenini biliyordum.”

“Peki, neydi bu neden?”

“Çünkü ona kişisel sorunlarımdan söz ederdim. Birisi ona açıldığı zaman onunla sorunları hakkında konuşur ve fikrini

söylerdi. Ama kendi sorunlarına ilişkin tek bir söz söylemezdi. Yalnızca annesi ve kız kardeşi hakkında konuşurdu.”

Şu ana kadar ortaya çıkan en ilginç bulgu buydu. Hemen, “Annesiyle kız kardeşi hakkında ne söylemişti?” diye sordum.

“Annesinin babasından ayrıldığını ve sorunları olduğunu söylemişti. Öğrenimini sürdürmek için annesini bırakıp gittiği için vicdan azabı çekiyordu. Reklam sektöründe iş bulunca, annesiyle kız kardeşine maddi olarak destek olabileceği için son derece mutlu olmuştu. Bir gün bana, bu paradan en önemli gereksinimleri için küçük bir bölümünü ayırdığını ve kalanını olduğu gibi eve gönderdiğini söylemişti.”

“Kız kardeşiyle ilgili konuştu mu peki?”

“Kendisi Atina’da bir sanatçı gibi yaşarken, kız kardeşini tek başına hem çalışıp hem de annesine bakmak zorunda bıraktığı için vicdan azabı çekiyordu.”

Artık sıra Ifantidis’in aşk yaşamı ile ilgili kaçınılmaz soruya gelmişti ve bunu nasıl soracağımı bilemiyordum. Sanki bu konuda hiçbir şey bilmiyormuş gibi rahatça soru sorarsam, onların bu konudaki kuşkularını ve çekincelerini güçlendirip hiçbir doğru yanıt alamamaktan korkuyordum. Bu nedenle, tedbirli davranmaya ve elimdeki kartları birer birer açmaya karar verdim.

Dostça bir ifadeyle, “Dinleyin arkadaşlar,” diye söze başladım. “Arkadaşınızın eşcinsel olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu nedenle aşk ilişkilerini de dikkate almak zorundayız, çünkü bunun bir aşk cinayeti olması olasılığı göz ardı edilemez.”

Aleka hiç düşünmeden, “Buna pek ihtimal vermiyorum,” diye karşılık verdi.

“Niçin?”

“Çünkü tanıştığımız son iki yıl içinde aşk yaşamından hiç söz etmedi. Onu bir kez bile bir erkekle birlikte görmedim.”

Diğerlerine dönerek, “Acaba sizlerden biri bir şey gördü mü veya biliyor mu?”

Sessiz kalmaları ve içlerinden bazılarının bu soruyu beden diliyle olumsuzlamaları, hiçbirinin bir şey bilmediğini gös-

teriyordu. Tam konuyu kapatmak üzereyken, dik saçlı genç adam yeniden konuşmaya başladı.

“Büyük bir olasılıkla korkudan gizlemiştir.” Yüzündeki alaycı gülümseme beni çileden çıkarmıştı.

Diğer sınıf arkadaşlarından genç bir adam, “Neden korksun ki? Gay olduğunun anlaşılmasından mı?” diye söze girdi. “Stelios bunu hiç gizlemedi.”

Diğeri bu kez bana dönerek, öğretici bir ifadeyle, “Bilir misiniz, homolar sevgilileri konusunda her zaman çok kuşkucu olurlar,” diye ekledi. “Yeni bir sevgili buldukları zaman, onu ellerinden kaçırmamak için mutlaka gizlerler.”

Tam ona haddini bildirmek üzereyken, Aleka bana fırsat vermedi ve öfkeden kendini kaybetmiş bir halde arkadaşına çıktı: “Lambis, Stelios öldü. Hâlâ bunun farkında değil misin?” Neredeyse gözyaşlarına boğulacak gibiydi. “Artık sırtından vurmana gerek kalmadı, her konuda başarılı olduğu için artık onu kıskanman da gerekmiyor.”

“Tamam, sakın ol. Sadece bir şakaydı.”

Aleka alaylı bir tonda, “Çok güzel bir şakaydı,” diye karşılık verdi. Ardından bana dönerek, “Stelios hiçbir zaman birisinin sevgilisini elinden alacağından korkmadı. Onun tek korktuğu kişi babasıydı.”

“Bunu kendisi mi söyledi?”

“Babasının öfkeden gözü dönünce birini öldürebileceğini ve onunla hiçbir zaman geçinemediklerini söylemişti. Bazen, sanki izlenme paranoyasına kapılmış gibi davranırdı. Bir defasında birlikte kahve içerken, birden yerinden fırladı ve babasının oradan geçtiğini zannettiğini söyledi. Bazen de geceleri sokakta birinin durup kendisini gözetlediğinden kuşku duyduğu için kalkıp pencereden bakarmış.”

İşte yine baba karşımıza çıktı diye düşündüm. Üçüncü kez ortaya çıkmıştı ve bu kez de aynı öfke dolu çehresiyle. Öz oğluna bu kadar yakından ateş edeceğini olasılık dışı bulmakla birlikte onunla konuşmak zorundaydım. Bir de kullanılan tabancanın gizemini çözmek gerekiyordu. Burada bulunan

üç gencin hiçbiri, Bayan Teloni'nin Stelios'un motosikletli arkadaşını tanımlamış olduğu gibi iri cüsseli değildi. Stelios Ifantidis'in okul arkadaşları, tanık olarak yaptığımız sınavdan geçmişler, fakat katil olma olasılığı yönünden sınıfta kalmışlardı.

Tam düşüncelerimi noktalamak üzereyken telefon çaldı. Ahizeyi kaldırıncı Koula'nın sesini duydum.

"Bay Haritos, kısa bir süre için yukarı gelebilir misiniz?"

"Birazdan gelsem olur mu? Şu anda bir sorgulama yapıyorum."

Bir an duraksadı, ardından ısrar etmeyi sürdürdü: "Oldukça acil."

Vlassopoulos'a, "Sen devam et," dedim. "Gençlerle işin bitince, babayı bulmanı istiyorum."

Beşinci kata çıkmak için asansörü beklerken, acil konunun Gikas'la ilgili olabileceğini düşündüm. Girit'te olduğu için sürekli bilgilendirilmek istiyordu. Herhalde hatta beklediği için, Koula hemen yukarı gelmemi istemişti.

Ancak Koula'nın bürosunun boş olduğunu görünce, yürüttüğüm tahminlerin doğru olmadığını anladım. Gikas'ın açık duran bürosunun kapısından dışarı sesler geliyordu. Bir an için Gikas'ın dönmüş olabileceğini ve benimle konuşmak istediğini düşündüm. Ancak içeri girince Koula'nın Gikas'ın masasında oturduğunu ve gözlerini televizyona dikmiş olduğunu gördüm. Gikas Girit'e hareket etmeden önce, televizyon haberlerini izleyebilmesi için odasına televizyon getirtmişti.

Merakla ekrana baktım. Thodorou Adaları'nın önünde demirli olan El Greco, daha önceki günlerde olduğu gibi kıvıldamadan duruyordu.

Koula, "Orta direktteki bayrağa bakın," dedi.

Yunan bayrağının yanında üç renkli bir bayrak daha dalgalanıyordu: kırmızı... mavi... beyaz, ortasında da bir haçla bir taçtan oluşan bir arma görünüyordu. "Bu nerenin bayrağı?"

"Görünüşe bakılırsa Sırbistan."

“Aklınızı mı oynattınız, Koula?” diye bağırdım. Sesimde öfkeden çok şaşkınlık vardı. “Bu ne demek oluyor şimdi? Teröristlerin Sırp oldukları anlamına mı geliyor? Sırlar ne Bosna savaşında ne de Kosova olaylarında, hatta NATO saldırısı sırasında bile terör eylemi yapmadılar. Şimdi mi alollarına geldi?”

“Aslında Sırp bayrağının nasıl olduğunu ben de bilmiyordum, Bay Haritos. Ama öyle dendiği için ben de duyduğumu size iletiyorum.”

“Bunu söyleyen dünyadan haberi olmayan, cahil bir haberci de olabilir.”

“O zaman gelin, ansiklopediler ne güne duruyor, Bay Haritos?” Bir ansiklopedi kurdu olarak bu yorum benim için adeta bir hakaret sayılırdı, onun için çenemi tutmaya karar verdim. “Eğer gerçekten Sırpılsa, bu bizim için iyiye işaret.”

“Niçin?”

“Çünkü Sırpılardan Yunanlılara zarar gelmez. Artık siz de Bayan Adriani de rahat bir soluk alabilirsiniz.”

El Greco’nun ekrandaki görüntüsü kayboldu, yerini haber sunucusu aldı. “Şu ana kadar yeni bir gelişme yok, sayın izleyiciler,” diye açıklama yaptı. “Polis bu bayrağın Sırp bayrağı olması olasılığı üzerinde duruyor. Ancak bu olasılık da çözümden çok karşımıza yeni sorular çıkartıyor. Polis her an teröristlerle bağlantı kurulmasını bekliyor. Son gelişmelerle ilgili bilgi almak üzere Hanya’daki muhabirimize bağlanmaya çalışıyoruz. Dimos bizi duyuyor musunuz?”

“Sizi duyuyorum, Yannis, fakat yeni bir gelişme yok. Sizin de belirttiğiniz gibi, polis her an teröristlerle bağlantı kurulmasını bekliyor.”

“Teröristlerin ulusal kimliğine ilişkin somut bir bulgu var mı?”

“Bayrak dışında bir bulgu yok. Ancak polis, teröristlerin bizi yanıltmak istedikleri olasılığını da göz ardı etmiyor.”

Koula’ya televizyonun sesini kısmasını söyledikten sonra cep telefonumdan Gikas’ı aradım, ancak hattı meşguldü. Ardından Adriani’ye ulaşmayı denedim fakat telefonu açıl-

madı. Herhalde sahilde kalabalık arasında olduğundan telefonun sesini duymuyordu. Son çare olarak aradığım Parker'a hemen ulaştım. Ona bayrak hakkında ne düşündüğünü ve teröristlerin kim olabileceklerini sordum.

Dürüst bir şekilde, *"I don't know,"* diye yanıtladı. "Belki de gerçekten Kosova'yı geri isteyen Sırlardır. Ama belki de birileri bizi yanıltmaya çalışıyor."

Tam bizi niçin yanıltmak isteyebilecekleri ve bundan ne gibi kazançları olabileceğini sormak üzereyken, birden konuşmayı bitirdi: *"Sorry, I have to go.** Gemide bir hareketlenme var."

"What?" diye sordum, fakat o sırada telefonu kapattığından, yanıt alamadım.

Sorumun yanıtı üzerinde fazla düşünmeme gerek kalmadan, ekranda yeniden El Greco göründü ve sunucu muhabire, "Dimos, güvertede bir hareket mi var?" diye sordu.

"Evet, bir şeyler oluyor."

"Kamerayı biraz yaklaştıracak mısınız?"

Kamera, geminin görüntüsünü yaklaştırdıkça, ellerindeki Kalashnikov marka tüfeklerle canlı ölüm simgeleri gibi görünen iki kişinin küpeştede durduğunu ve güvertenin bitimine doğru baktıklarını gördük. Hemen ardından, başka iki kişi, elleri arkasında bağlanmış olan, sarışın bir erkeği getirdiler. Adamın gözlerini de bağlamışlardı.

Sunucu titrek bir sesle, "Dimos sen de benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Muhabir, "Maalesef evet, sanki rehineyi vuracaklar gibi görünüyor," diye karşılık verdi.

Sarışın adamı küpeştenin korkuluklarına dayadılar ve siyahlar giymiş olan adamlardan biri arkasına geçti. Boğuk bir silah patlaması duyuldu ve sarışın adamın gövdesi ağır ağır öne doğru eğilerek suya düştü.

Koula'nın "Aman Tanrım!" diye bağırdığını duydum, fakat o anda bu yakarış bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Hemen telefona sarılarak Vlassopoulos'u aradım.

* Üzgünüm, kapatmak zorundayım. (ç.n.)

“Bitirdin mi?” diye sordum.

“Evet, bitti, ayrıca Ifantidis’in babasının da adresini buldum.”

“Canı cehenneme! Ifantidis cinayeti bekleyebilir. Hemen eve gidiyorum. Teröristler şu anda ilk rehineyi vurdular.”

Tepkisini beklemeden Gikas’ın odasından çıktım ve koşarak merdivenlerden inmeye başladım. Elimde olsaydı, beni hemen evimin terasına indirecek bir helikopter isterdim.

"Gösteriş düşkünlü politikacılar, yumuşak koltuklarında oturarak kahve keyfi yapanlar, avrolarını saymaktan başka şey bilmeyen para babaları, sizlere söyleyeceklerimizi iyi dinleyin. Bizler, Yunan gönüllüleri olarak, İslam barbarlığına karşı savaşan, özgürlük ve Ortodoks inançları uğruna mücadele eden Hristiyan kardeşlerimiz, Bosnalı Sırplarla birlikte savaştık. NATO'ya satılmış politikacılarımız ise bu sırada Sırbistan'ın bombalanmasına ve Hristiyan kardeşlerimiz olan, sivil Sırp toplumunun katliamına kollarını kıpırdatmadan seyirci kaldılar. Şimdi de bizleri Amerika'nın ve NATO'nun denetiminde olan Lahey Adalet Divanı'na teslim etmek istiyorsunuz. Buna izin vermeyeceğiz! El Greco'nun mürettebatı ve yolcuları elimizde, isteklerimiz yerine getirilinceye kadar onları serbest bırakmayacağız.

İsteklerimizi bildiriyoruz:

- 1) *Yunan makamlarınca, Srebrenica'daki savaşa katıldığımız için yürütülen ve Lahey Adalet Divanı'nda yargılanmamızı hedefleyen gizli soruşturmaya son verilmesi; ayrıca Srebrenica'da katliam yapılmadığının Yunan hükümetince alınacak resmi bir kararla onaylanmasını talep ediyoruz. Bu yalan dolu masallar, Amerikalılar ve onların Avrupalı yalakaları tarafından ortaya atılmıştır. Ortodoks Hristiyanlar, Srebrenica'daki Müslümanların giriştiği katliama karşı haklı bir savunma yapmışlardır. Biz gönüllüler olarak, Srebrenica'da açtığımız Yunan bayrağını gururla dalgalandırdık.*

- 2) *Atina Başpiskoposluğu'nun, Srebrenica ve Lahey Adalet Divanı'nda yapılacak yargılama konusundaki, "Türkiye, ABD, Yunanistan – Gelişmeler ve Perspektifler" başlıklı dosyada yer alan görüşünün açıklanmasını ve böylelikle tüm Yunanların, Ortodoks Kilisesi'nin bizlerin yanında yer aldığını, Yunan politikacılarının ise Avrupa Birliği'nin paspası ve ofis boyu olmayı tercih ettiklerini öğrenmelerini talep ediyoruz.*
- 3) *Hükümet yetkililerinin, kendilerine göndermiş olduğumuz duyuruyu, El Greco'daki Yunan uyruklu yolcuların imzalaması için resmi çağrıda bulunmasını talep ediyoruz. İmzalayan yolcular derhal serbest bırakılacak ve evlerine dönebilecektir. Yaşlı ve hasta yolcuları serbest bırakarak iyi niyetli Ortodoks Hristiyan olduğumuzu kanıtlamış bulunuyoruz.*

Bunun bir zayıflık göstergesi olarak yorumlanmaması gerekir. Kesinlikle blöf yapmadığımızı ve sonuna kadar gideceğimizi açıkça belirtiriz. İsteklerimiz yerine getirilinceye kadar her gün bir rehineyi vurmaya devam edeceğiz. Bugün ilk uyarı olarak bir rehineyi öldürdük: Bir Arnavut'u. Çünkü NATO güçleri, Hristiyan Sırp kardeşlerimizi bombalayıp, Kosova'daki Arnavutlara yardım ettiler. Bundan başka kurban verip vermemek artık sizlerin kararına kalmıştır.

Phönix, Bosnalı Sırp İçin Mücadele Eden Yunan Gönüllüleri Örgütü"

Geminin telsizinden gelen, acıklı ve pürüzlü bir erkek sesinin metni okuyuşunu dördüncü kez dinliyordum. Televizyon kanalı, izleyicilere yardımcı olmak amacıyla metni aynı zamanda ekranın sağ bölümünde veriyordu. Tam şu anda, ekrandan Bosnalı Sırp İçin Mücadele Eden Yunan Gönüllüleri Örgütü'nün öngördüğü şekilde, rehinenin hükümetin onayıyla imzalamaları gereken metin geçiyordu:

"Bizler, El Greco'nun mürettebatı ve yolcuları olarak, Bosna'da Sırp kardeşleriyle birlikte savaşmış olan Yunan Gönüllüleri kayıtsız şartsız desteklediğimizi beyan ederiz. Amerika'nın ve NATO'nun kutsal bir görünüm altında gizlenmiş olan ikiyüzlü siyasetini lanetliyoruz. Çünkü bunlar bir yandan her gün İslami terör tehdidi endişesiyle yaşadıklarını iddia ederken, bir yandan da Sırlara Müslümanlardan daha kötü davranmakta ve Srebrenica'daki İslamcı yayılmaya karşı yürütülen savaşı katliam olarak nitelendirmektedirler. Yunan Adalet Bakanlığı'ndan, Yunan Gönüllüleri'nin Srebrenica'daki bu sözde 'katliam'a katıldıklarına ilişkin yürütülen tüm soruşturma ve sorgulama işlemlerine derhal son vermesini istiyoruz. Yunan Hükümeti'nden, NATO ve AB'nin baskılarına boyun eğmekten derhal vazgeçmesini ve onurlu Yunan savaşçılarını Lahey Adalet Divanı'na teslim etmemesini talep ediyoruz. El Greco'daki Yunanlı yolcular ve mürettebat."

İçin için korkudan titremiyor olsaydım, şu anda gülmekten dizlerimi dövebilirdim. İslamcılardan Filistinlilere ve Çeçenlere kadar uzanan tüm olası uluslar ve kimlikler üzerinde dururken karşımıza terörist olarak Yunan-Ortodoks Hristiyanlar çıkmıştı. O anda gözümde Gikas'la Parker'ın bakışmaları son derece net bir şekilde canlandı. Gikas herhalde yerin dibine girmeyi istiyor, Parker ise varsayımında haklı çıktığı için keyifle ellerini ovuşturuyordu. Çünkü teröristlerin Eskimo bile olabileceğini savunmuştu.

Bildirinin yayınlanması sona erince, dördüncü kez, öldürülen Arnavut'un yavaşça El Greco'nun güvertesinden denize düşmesini izledim. Ekrandaki görüntü değişti ve yeniden sunucu görüldü. Ekrandaki küçük bir pencerede, kanalın, Maximou Sarayı'nın önünde duran muhabiri görülüyordu.

Sunucu, "Seninle başlayalım Manos," dedi. "Yeni bir gelişme var mı?"

"Hayır, Fotis, başbakanın, içişleri, adalet ve kamu düzeni bakanlarıyla yaptığı toplantı hâlâ sürüyor. Buradan kulağı-mıza gelen –fakat kesinleşmeyen– bilgilere göre, hükümetin, teröristlerin bildirisini imzalamaları yönünde rehineleri desteklemesi bekleniyor."

"Peki, bu ne anlama geliyor? Teröristlerin isteklerine boyun mu eğeceğiz?"

"Bu bir taktik olabilir, Fotis. Hükümet teröristlerin koşullarını kabul etmese bile, rehinerler nasıl olsa buna uymayacak ve sorumluluğu kendileri üstlenerek, bildiriye imzalayacaklar. Bu nedenle hükümet, rehinerleri imza atmaları yönünde destekleyerek, riski daha az olan seçeneği tercih edecek. Aksi takdirde reddedileceğini bildiği bir çağrıda bulunmuş olacak."

"Bizden ayrılmayın. Kısa bir reklam arasından sonra tekrar birlikte olacağız."

Bu tür sarsıcı olaylarda verilen reklam aralarının özellikle daha uzun tutulduğunu bildiğim için, başka bir yenilik olup olmadığını sormak için hemen Gikas'ı aradım.

"Bilmiyorum, henüz bir yenilik yok," diye açıklama yaptı. "Şu anda başbakan, diğer bakanlarla görüş alışverişi yapıyor, hepimiz çıkacak kararı bekliyoruz. Benim görüşüme göre, bildirinin imzalanması ve başpiskoposluk belgelerinin açıklanması yönünde karar verilecek. Ancak Srebrenica'daki olayların soruşturulmasına son verilmesi zor görünüyor. Hükümet, bu koşulu kabul ederse, hem saygınlığımızı yitirir hem Amerikalıların ve Avrupalıların hedefi haline geliriz."

"Bu durumda ilk iki koşulun yerine getirilmesi ile Yunan yolcular kurtulabilecek, ama yabancıların durumu kritik."

Kısa bir süre duraksadı ve ardından belirgin bir çekinceyle: "Sırayla düşünelim. Önce kendi rehinerlerimizin serbest bırakılmasını sağlayalım ki zaten bunlar çoğunluğu oluşturuyor. Daha sonra diğerleri için ne yapabileceğimizi düşünüyoruz. Yarın siyah matem giysileri giymiş kadınlar ekrana çıkıp dövünmeye başlarsa, hükümet kamuoyu önünde nakavt olmuş demektir."

Gikas'la görüşmemi bitirince Adriani'yi aradım, ancak yanıt alamadım. Bir an için dünkü küçük kavgamız nedeniyle telefonu açmadığını düşündüm, fakat sonra bu olasılığı zihnimden uzaklaştırdım. Belki de çektiği aşırı heyecan nedeniyle duyma yetisi zayıflamıştı. Telefonu kapatır kapatmaz, cep telefonum çalmaya başladı. Arayan, kriminal laboratuvarının şefi Palioritis'ti.

"Silahın Luger marka olduğu kesinleşti. Hatta yapıldığı yılı bile söyleyebilirim."

İsteksiz bir sesle, "Dinliyorum," dedim, çünkü şu anda Ifantidis cinayetini bekleme listesine almıştım ve tekrar ne zaman sıra geleceğini bilemiyordum.

Palioritis, hiçbir şey fark etmeksizin konuşmayı sürdürdü. "1942 veya 1943 yapımı. Savaş müzesinde de bir örneğini bulduk."

"Çok teşekkürler. İyi bir iş çıkardınız," dedikten sonra hemen telefonu kapattım. Sunucu yeniden ekranda belirmişti. Başka bir muhabir de Başpiskoposluk sarayının önünde duruyordu.

Sunucu, "Bir yenilik var mı, Nassos?" diye sordu.

"Şu anda Kilise Meclisi toplantı halinde, Fotis. Başpiskopos da sürekli olarak başbakanla bağlantıda. Henüz resmi bir açıklama yapılmadı. Kilise çevresinde hâkim olan görüşe göre..."

"Nassos bağlantıyı kesiyorum, çünkü basın merkezinden gelen bilgiye göre hükümetin basın sözcüsü bir açıklama yapacak."

Hükümet sözcüsü basın salonuna girer girmez, haberciler tarafından soru bombardımanına tutuldu. Sözcü, kendini korumak istercesine iki elini havaya kaldırarak, "Yalnızca hükümetin bildirisini okuyacağım, soruları yanıtlamayacağım," diye açıklama yaptı.

Ardından, sanki bir an önce masasının başına dönmek istercesine, aceleyle basın bildirisini okumaya başladı. "Yunan Hükümeti, El Greco isimli feribot tipi gemiye el konulması

eylemine şiddetle kınamakta ve aynı zamanda bu eylemin Yunan adalet makamları üzerinde baskı kurmak amacıyla kendi vatandaşları tarafından yapılmış olmasından duyduğu derin üzüntüyü belirtmektedir. Yunan Hükümeti, bu konuda hiçbir baskıya boyun eğmeyeceğini ve Yunan yargı sistemini zayıflatmaya yönelik hiçbir isteği yerine getirmeyeceğini kesinlikle beyan eder. Eylemcilere, rehineleri istisnasız hepsini serbest bırakmaları ve –hafifletici koşulların dikkate alınması yönünden– hiçbir direnç göstermeden yetkili Yunan makamlarına teslim olmaları için çağrıda bulunmaktadır. Yunan hükümeti ayrıca, daha önce olmadığı gibi, şimdi de gerek kendi vatandaşlarına, gerekse diğer ülke vatandaşlarına, eylemcilerin Bosna Savaşı'na katılmaları ile ilgili bildiriye imzalamalarını engelleyecek konumda değildir. Başpiskoposluk dosyalarındaki ilgili paragrafın kamuoyuna açıklanması ve yayınlanması konusundaki kararı bu konuda yetkili olan Yunanistan Kilisesi alacaktır.”

Bildiri sona erer ermez, haberciler ikinci kez hükümet sözcüsüne hücum ettiler. Sözcü de soruları yanıtlamayacağı yönündeki açıklamasını yineledikten sonra salonu terk etti.

Televizyonun sesini kapatıp, kafamı toplamaya çalıştım. Birkaç saat içinde her şey altüst olmuştu. Biz El Kaide veya Çeçenleri beklerken, kendi ülkemizin, kahraman olmaya soyunmuş vatandaşlarıyla karşılaşmıştık. Ancak bu durum onların daha az tehlikeli oldukları anlamına gelmiyordu. Aksine ne denli tehlikeli olabileceklerini kestirmek daha da güçleşiyordu. Çünkü gerek El Kaide gerekse Çeçen eylemcilerin ne denli tehlikeli olduklarını kanıtlamaları gerekmiyordu. Hükümetse ikili oynuyordu. Hem eylemcilere boyun eğmeyeceği izlenimini veriyor ve onları kayıtsız şartsız teslim olmaya çağırıyor, hem de dolaylı olarak teröristlerin bildirisini imzalamaları yönünde rehineleri yüreklendiriyordu. Başpiskoposluk nezdindeki dosyadaki raporu kendisi açıklamıyor, ancak ilgili makamın bu açıklamayı yapmasını istiyordu.

Televizyon ekranındaki ufak pencerelerde birtakım kişiler görünce, sesi yeniden açtım. Sunucu iki parlamento üyesi ve bir gazeteci ile tartışıyordu. Hepsi de terörizme karşı aynı cephedeydiler, ama bunun bir adım ötesine geçince, cephede hemen açıklar belirliyordu. Parlamenterlerden biri Sırpları, diğeri NATO'yu savunuyordu. Gazeteci ise NATO tarafında olmakla birlikte Srebrenica'da katliam yapıldığını kabul etmek istemiyordu. Dördüncü penceredeki bir din görevlisi, Yunanlı kuzucuklarını eyleme son vermeye ve teslim olmaya çağırıyor, beşinci pencerede ise doğrudan televizyona bağlanmış olan Amerikalı bir terör uzmanı, gerek Yunan Hükümeti'nin gerek tüm yetkili makamların teröristlerin isteklerine kesinlikle boyun eğmemeleri gerektiğini savunuyordu. Aksi halde, terörizme karşı sürdürülen mücadele ağır bir darbe alacaktı. Bense, bunun niçin terörizmle mücadelede bir zafer anlamına geldiğini çözemiyordum. Çünkü teröristler, isteklerinin reddedilmesi halinde, yarın sabah erkenden birer birer rehineleri öldürmeye başlayacaklar veya bizimkilerin rehineleri kurtarmaya yönelik bir operasyona girişmeleri halinde, rehinelerin en az yarısı gözden çıkarılmış olacaktı.

Sunucu birden konuşmayı keserek, ekrandakilere, "Haber merkezimizden şu anda yeni bir gelişme olduğu bilgisi geldi," dedi. "Evet, Rena yeni gelişme nedir?"

"Şu anda Başpiskoposluk'tan bir açıklama yapıldı."

"Bize ana hatlarıyla neler içerdiğini iletebilir misiniz?"

"Öncelikle dosyadaki ilgili paragrafın açıklanmasına izin verildi, Fotis. Ancak Bosna'da savaşıyan Yunanlıların katliama katılmadıkları iddia edilmesine karşın, eylemcilerin, haklarındaki kovuşturmayı durdurmak için başvurdukları eylemin biçimini kınıyorlar."

Aynı anda, Başpiskoposluğun açıklaması ekranın üst bölümünden geçmeye başladı. Önce, "Türkiye, ABD, Yunanistan" başlıklı dosyada yer alan paragrafı veriyorlardı.

“Yunan Gönüllülerin (Sırbistan’daki savaşa katkıda bulunmuş olan, Ortodoks vatanseverlerin) suçlanması ve kanıt oluşturacak somut bir belge veya bulguya dayanmaksızın Müslümanların katledilmesi eylemlerine katıldıkları iddiasıyla sorumlu tutularak, Lahey Adalet Divanı’na sevk edilmeleri girişimi kınanmalı ve önlenmelidir...”

Ekranın alt bölümünde de Başpiskopos’un açıklaması yer alıyordu:

“Yunan Kilisesi Meclisi, Sırbistan savaşına katılan Yunan Gönüllüleri’nin suçlanarak Lahey Adalet Divanı’na gönderilmesi girişiminin haksız ve dayanaksız olduğunu kabul etmektedir. Bununla birlikte, gönüllülerin haklarını savunmak amacıyla başvurdukları terör eylemini kesinlikle kınamaktadır. Bu eylem kapsamında suçsuz bir insan öldürülmüştür ve bunu başka ölümlerin de izlemesi mümkündür. Yunan Kilisesi Meclisi bu nedenle Yunan Gönüllüleri’nin tüm rehineleri özgür bırakmalarını ve haklarını yasal yollardan aramalarını talep etmektedir. Yunanistan Kilisesi, yasal düzenlemenin gerektiği biçimde değiştirilmesini ve böylelikle vatandaşlarımızın, kendi ülkelerinde adil ve tarafsız bir biçimde yargılanmasını sağlamak üzere her türlü katkıda bulunmaya hazır olduğunu beyan eder.”

Günlerdir ilk kez içimde bir rahatlık hissettim, çünkü rehinelerin serbest kalmasına ilk kez bu kadar yaklaştığımız. Teröristlerin üç isteğinden ikisi kabul edilmiş sayılırdı. Hükümet, rehinelerin bildiriye imzalamalarını belki doğrudan desteklemiyordu ama aynı zamanda onları bu konuda özgür bırakıyordu. Ayrıca, teröristlerin, kilisenin Lahey Adalet Divanı’na ilişkin görüşünü açıklaması doğrultusundaki istekleri en ufak ayrıntısına kadar kabul edilmişti, fakat beklenildiği üzere, kilise terörist eyleme sıcak bakmıyordu. Hükümet, doğal olarak yargı sistemini doğrudan yönlendiremezdi, fakat yine de

kilisenin, savaş suçlularının Lahey'e gönderilmeyerek, kendi ülkelerinde yargılanmaları için her türlü desteği vereceğini açıklamasını sağlamakla, küçük de olsa, açık bir kapı bırakmıştı.

Telefonda bile olsa, Katerina ile Fanis'in seslerini duymaya ne kadar bir süre kaldığını hesaplamaya başladım. Aynı anda midemin fena halde guruldadığını fark ettim. Eve kebab getirtmekle –yeni gelişmeleri kutlamak için– bir tavernada sıcak bir kap yemek yiyerek bir kadeh şarap içmek arasında kararsız kaldım.

Tam bir lokantaya gitmeye karar verdiğim anda ekranda kanalın Hanya muhabiri belirdi.

Sunucu, "Hristos, Hanya'daki genel hava nasıl?" diye sordu.

"Burada hem heyecan hem de umutlar doruk noktasına ulaştı. Hükümetin ve Başpiskoposluk'un açıklamalarından sonra her an rehinelerin serbest bırakılması bekleniyor. Şu anda yanımda, polis eşi olan ve kızı rehinelerin arasında bulunan bir hanım var."

Düştüğüm dehşetten sıyrılmama fırsat kalmadan, Adriani, Atina'dan ayrıldığımız gün giydiği giysilerle ekranda göründü. Gerçeği söylemem gerekirse, ekrana pek öyle hazırlıksız çıkmış gibi görünmüyordu. Lodostan sonra er ya da geç yağmurun yağması gibi, belanın da önlenemez bir şekilde gelmekte olduğunu hissetmiştim. Yemeye gitmeyi erteledim ve kaderime razı olarak yeniden yerime oturdum.

Muhabir Adriani'ye, "Kızınızın rehinelik durumunun sonuna yaklaştığını düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Zaten günlerdir bu umut sayesinde ayakta durabiliyoruz."

"Ama bu kez rehinelerin özgür bırakılmasına her zaman-
kinden fazla yaklaşılmış görünüyor."

"Umarım, evet durum öyle görünüyor ama ancak kızımı kucakladığım zaman bunun gerçek olduğuna inanabileceğim."

Şu ana kadar verdiği yanıtlar doğru yönde diye düşündüm: bir an önce kendi etinden ve kanından olan yavrusunu kucaklamayı düşleyen, çaresiz bir anne.

"Bayan Adriani, teröristlerin Yunan olduklarını öğrendiğiniz zaman neler hissettiğinizi bana açıkça söyleyebilir misiniz? Onların daha çok Müslüman olmasını beklemiyor muydunuz, Madrid veya Londra saldırılarındaki gibi?"

"Gerçekten çok şaşırdım, fakat aynı zamanda da rahatladım."

"Niçin?"

"Her şeye karşın bizim vatandaşlarımız. Hem bu açıdan bakılınca suçlu sayılmazlar. Onlar Hıristiyan kardeşlerinin yardımına koşmuşlar. Bu nedenle savaş suçlusu sayılmaları ve ülkeleri dışında yargılanmaları şart mı? AB'ye katıldığımızdan beri her şeyeimize Avrupalılar karar veriyor. Bu da bunun bir göstergesi."

"Yani teröristlerin haklı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hangi teröristler? Bunlar, komşularına yardım etmiş olan Yunan vatandaşları, Hıristiyanlar. Ben küçük bir çocukken, bir komşumuzun ihtiyacı olsa, bütün mahalle seferber olurdu. Şimdiyse kimse başını çevirip bakmıyor. Dinimizin öngördüğü şekilde birbirimize duymamız gereken sevgiyi yitirirsek, çok kötü olur."

Muhabir bir altın madeni bulduğunu anlamış, büyük bir hevesle kazmaya devam ediyordu. Bense, omuzlarından tutup sarsarak aklını başına getirmek için televizyonun üzerine atlamak üzereydim. "Bir polis yetkilisiyle evlisiniz. Eşiniz –yanılmıyorsa– bir komiser. Sizce o da sizin gibi mi düşünüyor?"

"Eşimle bu konuyu konuşmadık, ama onun da böyle düşündüğünden eminim. Aile üyelerimiz sıkı bağlarla birbirine bağlıdır."

Muhabir teşekkür etti ve bir an önce kızına kavuşmasını diledi. Adriani'nin görüntüsü ekranda kaybolur kaybolmaz cep telefonuma sarıldım.

“Neler söyledin öyle?” diye bağırdım.

“Ne oldu, yanlış bir şey mi söyledim?”

“İyi yaptın! Böylece teröristleri aklamış oldun.”

“Çocuğumu kurtarmak için şeytanı bile aklarım.”

“Herhalde heyecan başına vurdu, artık ne söylediğini bilmiyorsun. Sırf onlara yağcılık yaptın diye teröristlerin Katerina’yı serbest bırakacaklarını mı sanıyorsun?”

“İnsan bükemediği eli öper, atasözü böyle söylüyor. Hem de günlerdir gördüğüm kadarıyla bunca polis, taze bir ekmeği bile ısıracak güçte değil. Bu durumda bana da onların elini öpmekten başka çare kalmıyor,” demesiyle telefonu kapatması bir oldu.

Televizyonu ve ışıkları açık bırakarak, hemen evden dışarı çıktım. Artık amacım bir lokantada karnımı doyurmak değil, sadece kentin sokaklarında gezinip biraz hava almaktı.

Sabaha karşı saat dört gibi uykuya dalabildim. Herhalde uykumda karabasanlarla mücadele etmiş olmalıydım, çünkü uyandığımda anımsadığım düş sahneleri karma-karışık. Bu karelerin birçoğu, Katerina ile yaptığımız ve artık çok geride kalmış gibi görünen tartışmaya aitti. Bunların arasına Kalaşnikoflu adamların mumyayı andıran görüntüleri, Adriani'nin bana öfkeyle bağırması ve bir de Ege adalarını çevreleyen durgun suda süzülen ufak tekneler giriyordu.

Saat yedi buçuğa gelmişti, elimi ve yüzümü yıkayıp saçlarımı taramadan hemen televizyona koştum. Açma düğmesine dokunur dokunmaz, ekranda teröristlerin bildirisini imzalayan yolcuların listesiyle karşılaştım. Kalbim çarparak, Katerina ile Fanis'in isimlerinin okunmasını bekledim ve isimleri listede görünce üstümden ağır bir yük kalktı, fakat aynı zamanda da kendimi iyice aşağılanmış hissettim. Sanki aynı anda hem alkışlıyor hem de yuhluyor gibiydim.

Kısa bir süre, Katerina ile Fanis'in gemiden ayrılımlarını görmek için televizyonun karşısında oyalanmayı düşündüm. Hükümet, dolaylı bir biçimde de olsa, eylemcilerin hemen tüm isteklerini kabul etmişti. Artık rehineleri bırakmaları için bir süre beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Ancak bu süre içinde heyecanım son noktaya tırmanacaktı. Kalp krizi tehdidiyle yeniden devlet hastanesinin acil servisini boylamaya niyetli olmadığımın, cinayet soruşturmasına planladığım gibi devam etmeye ve Ifantidis'in babasını ziyaret etmeye karar verdim.

Ifantidis'in taşımacılık firması, Tertipi Caddesi üzerinde, Yunanistan'ın orta bölümlerine ve Euböa Adası'na* giden otobüslerin kalktığı terminalin yakınında yer alıyordu. Saat henüz sabah sekiz buçuk olmasına karşın, caddelerdeki yoğun trafik nedeniyle Larissis İstasyonu'na geldiğimde, Mirafiori pes etmek üzereydi.

Tam Tertipi Caddesi'ne sapmak üzereyken cep telefonum çaldı. Adriani'nin heyecanlı sesi kulak zarımı yırtarcasına, "Şu anda limana gidiyoruz! Hepsini serbest bırakıyorlar. Liman yetkilileri, rehineleri teslim alacak sürat teknelerini gemiye gönderiyor."

Sağ elimle direksiyon kullanıp, sol elimle cep telefonuyla konuşma konusundaki akrobatik yeteneğimi henüz tam olarak geliştirmemiş olduğumdan, elim titredi, nerdeyse arabanın kontrolünü kaybediyordum. Son anda, gerekli manevrayı yaparak, tank gibi bir BMW'den kaçabildim. Arabayı kullanan, saçları sıfır numara tıraşlı, kulağı küpeli, iriyarı bir herif pencereyi açtı ve sürekli alnına vurarak, "O hurdanın içinde ne diye cep telefonuyla konuşuyorsun? Arabamı çizmediğine şükret, yoksa parçalarını zor toplarlardı, moruk!" diye kükredi. Bir polissen ve karşıdaki seni bu denli aşağılayarak, sevincini kursağında bırakıyorsa, o anda elinde olmayarak cunta dönemini arıyorsun.

Adriani, "Neredesin?" diye sordu.

"Evet, seni dinliyorum, her şey yolunda," diye yanıtlarken, yeniden kendimi topladım.

"Tanrı aşkına sakın başka bir plan yapma. Tinos'a gideceğiz, Meryem Ana'ya gümüş haç adadım."

"Önce Atina'ya dönmek için uçaklarda yer bulmaya çalış, Tinos'u sonra düşün. Gerekirse biletleri ben buradan aldırabilirim."

"Biz yer buluruz, dert etme. Uçakta veya feribotta yer bulamazsak, yüzerek geliriz," dedi ve kapattı.

* Girit'ten sonra Yunanistan'ın ikinci büyük adası, yeni Yunancada Evia olarak adlandırılıyor. (ç.n.)

Tertipi Caddesi'ne sapar sapmaz hemen sağ kolda, " 'Güzel Euböa' Perikles Ifantidis Taşımacılık Şirketi" levhasını gördüm. Firmanın sahibi, eskiden polis örgütünde de kullanılan ve üzerine, Olympia veya Olivetti marka devasa yazı makinelerinin konulduğu, geniş bir çalışma masasının ardında oturuyordu. Onun, üzerindeki gömleği terden sırlısklam olmuş, göbeği dışarı taşmış, bıyıklı bir adam olacağı yönündeki beklentim boşa çıktı. Aksine, masada orta boylu, kel kafasını çevreleyen seyrek saçlarıyla azizi andıran bir adam oturuyordu. Gövdesi güçlü ve bakımlı görünüyordu. Yarım gözlüklerinin üzerinden bana baktı.

"Periklis Ifantidis mi?" diye merakla sordum.

"Evet, benim."

"Komiser Haritos."

Bir an bana oturmam için yer göstermekle ayakta tutmak arasında bocaladı. Sonunda eliyle karşısındaki rezopal* kaplı iskemleye oturmamı işaret etti.

"Oturun lütfen." Ben oturur oturmaz, durumu hakkında açıklama yaptı. "Halkida'daki ailemle bütün ilişkimi kestim. Bu nedenle size Stelios hakkında hiçbir şey söyleyemem; ne nasıl yaşadığı ne de kimlerle ilişkisi olduğu hakkında."

"Bunların hepsini biliyoruz. Sizden istediğim, oğlunuza karşı bu denli nefret duymanızın nedenini açıklamanız. Tek neden eşcinsel olması mıydı yoksa başka nedenleri de var mıydı?"

Bir an için düşünceli bir ifadeyle bana baktı. Ardından, sakin bir şekilde, sanki sohbet edercesine, "Siz bir polissiniz. Eğer oğlunuz eşcinsel olsaydı ve arkasından ibne ve homo dediklerini bilseydiniz, en ufak bir tartışmada bunu hemen yüzünüze vursalardı, hoşunuza gider miydi?"

"Hayır, bundan hiç hoşlanmazdım," diye tamamen içten bir karşılık verdim. "Ama bu nedenle de karıma dayak atıp, çocuğuma, izlenme paranoyasına neden olacak ölçüde şiddet uygulamazdım."

* Anti-bakteriyel laminat levha. (ç.n.)

"Tamam, ben de ilk şoku yaşadığım zaman uğradığım düş kırıklığının etkisinden bir şekilde kurtulmaya çalıştım. Zaten onu karım bu kadar şımarttı. Her gün cep telefonundan arar, ne yemek istediğini sorardı. Evde Stelios'un sevdiği yemekler dışında doğru dürüst yemek pişmez olmuştu. Bir yerde uyu-yup kalsa koşup üstünü örterdi. Onu bu kadar çok şımartmamasını söylemekten dilimde tüy bitti. 'Beni devletten ihale alan bir müteahhit mi sanıyorsun, sadece bir kamyon sürücüsüyüm ben,' diyordum. Ama beni hiç dinlemiyordu. Şimdi de ben mi suçlu oluyorum? Böyle bir şey olamaz!" Tüm öfkesini kusmuştu, biraz sakinleşerek, "Evi terk ettiğimden beri ne karımla ne de oğlumla hiç görüşmedim."

"Ama ona televizyon reklamlarında iş bulan ajansa gitmişsiniz ve Atina'daki adresini almak için onlara tehditler savurmuşsunuz."

"Ona artık televizyona çıkmaması için para vermeyi önercektim. Artık bana, 'Dün oğlunu televizyonda gördük,' demelerine tahammül edemiyordum. Yüzlerindeki manidar sırtıma, en ağır küfürden daha beterdı."

Derin bir soluk aldıktan sonra bana doğru eğildi ve doğrudan gözlerimin içine bakarak, "Sırf televizyona çıkmaktan vazgeçmesi için boğazımdan kesip, ona para verecektim," dedi. "Tabelaya bakın komiserim, 'Taşımacılık Şirketi' yazıyor. Buranın büyük bir kuruluş olduğunu mu sanıyorsunuz? Hepsi göz boyama. Topu topu bir kamyonum var, onu da kendim sürüyorum. Hem işveren hem de çalışan olarak tek kişiyim. Ben yokken buraya göz kulak olsun diye Trine isimli, şişko bir kadını hoş tutuyorum, çünkü bütçem sekreter tutmaya da yetmiyor."

"Oğlunuzun öldürüldüğü gece neredeydiniz?" Bu soruyu birden ortaya atarak, tepkisini görmek istemiştim. Ancak hiç duraksamadan yanıtlamasından, hazırlıklı olduğunu anladım.

"Kamyonla Larissa'daydım. Orada kamyonun içinde yat-tım ve ertesi gün yola devam ettim."

"Atina'dan kaçta yola çıktınız?"

“Bu ne anlama geliyor? Yoksa oğlumu ben mi öldürdüm? Tamam, oğlumun homo olması beni delirtiyordu ama onu kesinlikle öldüremezdim.”

“Yolda yanınıza birini aldınız mı? Herhangi bir yerde mola verdiniz mi?”

Beni ikna edemediği için öfkeyle bakıyordu. “Onu öldürmüş olabileceğim düşüncesini kafanızdan atamıyorsunuz, değil mi? Bir sürü insanın arkamdan konuşması yetmedi, şimdi de oğlumun katili mi oldum?”

“Kimse sizi oğlunuzu öldürmekle suçlamıyor. Sadece Stelios’la ilişkisi olan kişilerin cinayet sırasında nerede olduklarını saptamaya çalışıyoruz.”

“Yanımda kimse yoktu. Ancak yolda su ve sigara almak için durdum. Dükkânın sahibi beni tanır, sorarsanız anımsar.”

Tam isim ve adres alırken cep telefonum çaldı. Ekranda Adrianis’in numarasını görünce, Ifantidis’e açıklama yapmadan hemen açtım.

Neşeli bir sesle, “Alo, serbest bıraktılar mı? Bana Katerina’yı ver,” dedim. Dışarıdan bazı sesler geliyor fakat kimse konuşmuyordu. Hattın diğer ucunda bir sorun olduğunu anladım ve sesimi yükselterek, “Adriani, beni duyuyor musun?” diye seslendim.

Önce hıçkırık sesleri geldi, ardından Adriani kesik kesik konuşarak, “Onu bırakmadılar, Kostas... Onu bırakmadılar,” dedi.

“Kimi bırakmadılar, Katerina’yı mı? Ne diyorsun sen?” Duyduklarımı aklım almıyordu, fakat o şokta bile Ifantidis’in bizi dinlediğini fark ederek, büronun kapısına doğru yürüdüm. Dışarı çıkar çıkmaz, “Ne oldu anlatsana!” diye haykırdım.

“Yabancı uyruklu yolcuların hiçbirini, bir de Yunanlardan Katerina’yı bırakmadılar. Neden olduğunu anlayamadım. Sana Fanis’i veriyorum, neler olup bittiğini kendisi anlatsın. Benim daha fazla konuşacak gücüm kalmadı.”

Telefonu alan Fanis, "Onu serbest bırakmadılar, komiserim," diye Adriani'yi doğruladı.

"Sakin ol ve bana her şeyi sırasıyla anlat."

"Tüm Yunanları güvertede topladıktan sonra bu mumya kılıklılardan ikisi Katerina'yı alıp götürdü. Ona 'Sen bir aynasızın kızıydın, onun için burada kalıyorsun,' dediler. Onlara engel olmaya çalıştım fakat beni durdurdular. Ellerinden kurtulmaya çalıştım ve var gücümle Katerina'nın yerine beni alıkoymaları için haykırdım. Karşılığında tek yaptıkları, öfkeden gözleri dönmüş bir halde beni güverteden suya atmak oldu."

"Onu niçin bırakmadıklarını açıklamadılar mı?"

"Dediğim gibi, sadece onun bir polis kızı olduğunu söylediler." Kısa bir süre soluklandıktan sonra, "Bir şeyler yapın komiserim. Alıkoydukları rehineleri vuracakları söyleniyor."

Sesime, elimden geldiği kadar ikna edici bir tını vererek, "Saçmalık bu!" dedim. "Biraz daha baskı yapabilmek için birkaç kişiyi tutmuşlardır." Araya Adriani'nin sesi girdiği için, Fanis'in yanıtı duyamadım.

"Bütün suç bende Kostas! Söyleşi sırasında bunu ben onların aklına soktum! Sen onlarla konuşmamı istememekte haklıymışsın. Keşke dilim kopsaydı da konuşmasaydım!"

"Bunu yalnız söyleşi sırasında duymadılar ki zaten cep telefonları var ve dışarıdan bilgi alıyorlar."

Öncelikle ne yapmam gerektiğini düşündüm. Önce, Katerina'yı niçin bırakmadıklarını ve nasıl bir tehlike altında olduğunu ortaya çıkarmaya mı çalışmalıyım yoksa Adriani aklını oynatmadan önce onun daha soğukkanlı davranması için mi çalışmalıyım? "Bana Fanis'i versene."

"Sizi dinliyorum," derken sesi hâlâ titriyordu.

"Neler olup bittiğini ve Katerina'yı niçin bırakmadıklarını öğrenmeye çalışacağım. Bu arada sen de Adriani'yi sakinleştirmeye çalış, bu gidişle yakında aklını oynatacak. Bir şey öğrenir öğrenmez seni ararım. Gerekirse, hemen bir uçağa atlar Hanya'ya gelirim." "Gerekirse"yi öylesine söylemişim ama bunu zaten yapacaktım.

"Tamam, fakat sen de hemen eczaneden kendin için Pensordil Akut al."

"Niçin?"

"Çünkü hiç kimse bu kadar büyük bir strese zarar görmekten dayanamaz, sen de zayıf tarafını zaten biliyorsun."

Telefonu kapattıktan sonra hemen arabama bindim. İfantidis olayı şimdilik rafa kaldırılacaktı. İlk olarak gideceğim yeri belirlemeden önce Gikas'ı cep telefonundan aradım.

İlk söylediği, "Önce sakinleşmeye çalış Kostas!" oldu. "Neler hissettiğinizi anlayabiliyorum ama şimdi soğukkanlı olmak gerekiyor."

"Acaba Katerina'yı niçin alıkoyduklarını öğrenebildiniz mi?"

"Henüz bilmiyoruz ama mutlaka bize bir açıklama yapacaklardır."

"Kaç kişiyi daha tutuyorlar?"

"Tüm yabancı uyruklu yolcuları, kaptanı, gemi personeli... ve bir de kızınızı."

"Şefim, ben Hanya'ya geliyorum. Burada kalmam mümkün değil. Diğer her şey bekleyebilir."

"Anlıyorum, ama ben sizi tekrar arayıncaya kadar bekleyin. Belki de oradan ayrılmadan önce birkaç şeyi daha halletmeniz gerekebilir."

Söyledikleri mantıklıydı, bu nedenle önce büroya uğramaya karar verdim. Aslında yeni bir şey olduğu zaman bunu ilk duyanlar polisler olurdu –ama her zaman televizyon haber-cilerinden sonra.

Acharnon Bulvarı'na ulaşmak için otogara doğru gitmeye başladım. Kırmızı ışıktaki beklerken sürekli Katerina ve Adriani'yi düşünüyordum. Burada kalıp aslında Vlassopoulos'un da rahatça halledebileceği bir cinayetle uğraştığım için vicdan azabı çekiyordum. Oysa yerim, kızımı ve diğer rehinelere kurtarmaya çalışanların yanı sıra değil miydi? Her ne kadar hem görevimin gerektirdiği sorumlulukla hem de etik-psikolojik nedenlerle "diğer rehinelere" desem de ger-

çekte yalnız Katerina için acı çektiğimi itiraf etmem gerekiyordu. Öte yandan, El Kaide'nin on intihar eylemcisinin başa çakamayacağı düzeyde bir histeriye kapılmış olan Adriani bu duruma nasıl dayanabilecekti? Sinirleri son kertede gerilmiş olan Fanis'in de durumu iyice kritikti. Fanis'in annesiyle babasının da karışmaları halinde olay iyice çözümsüz bir hale gelecekti.

Yeşil yandığı anda, arkamdaki arabanın sürücüsünün, önce korna çalmaya başlayıp ardından "Uyuyor musun, hey!" diye bağırarak verdiği klasik tepki üzerine yeniden gerçeğe döndüm. Ancak Acharnon Bulvarı'na doğru dönecem, havaalanına gitmek için sola dönerek, Kaftantsoglou Caddesi'ni kesen Galatsiou Bulvarı'na saptım. Bu bulvar, sabahları saat yedi buçuk ile dokuz buçuk arasında Atina'dan çıkmaya çalışanların oluşturduğu, hem işverenleri hem de çalışanları kapsayan yoğun bir trafiği taşır. Şu anda saat ona geldiğinden, Atina koşullarına göre trafik oldukça normal akıyordu. Bu nedenle, havaalanına giden Attika çevre yoluna on beş dakikada ulaştım.

Arabayı park eder etmez doğru uçuşları gösteren tabelaya koştum. Olympic Havayolları'nın Hanya'ya ilk seferi saat on bir ellideydi. Bunu görünce, saatlerce hava alanında beklemek zorunda kalmayacağım ve bir an önce Hanya'da olacağım için rahat bir nefes aldım. Saatiye bakınca yaklaşık bir saatlik bir sürem olduğunu görerek uçağa rahatça yetişebileceğimi düşündüm. Ancak bilet gişesine gelince, ay sonlarında vergi daireleri önünde oluşan kuyruklar gibi uzun bir kuyrukla karşılaştım. Sabırsızlıkla ağırlığımı bir ayağımdan öbürüne vererek ikide bir saatiye bakarak beklemeye başladım. Tam önümde iki kişi kaldığı anda cep telefonum çaldı. Adriani'nin aradığından kesinlikle emin olduğumdan, açar açmaz tamamen mekanik olarak, "On bir elli uçağıyla geliyorum. Yeni bir gelişme var mı?" dedim.

Oysa hattın diğer ucundaki Vlassopoulos "Girit'e mi gidiyorsunuz komiserim?" diye soruyordu.

“Evet, neler olduğunu duymadın mı yoksa?”

Hissettiği üzüntüyü nasıl belli edeceğini bilemeyen birinin çekingenliğiyle, “Biliyorum tabii ki,” diye karşılık verdi.

“Ben dönene kadar soruşturmayı sen yürütürsün.”

“Yaparım fakat olayın seyri değişti.”

“Ne gibi?”

“Bir ceset daha bulduk.”

“Nerede?”

“Şinias’taki olimpik kürek yarışları tesislerinde. Cesedi bulan devriye arabasının görevlilerinin belirttiğine göre bu kurbanın da alnına çok yakından ateş edilmiş.”

Şu anda ihtiyacım olan tek şey acilen ilahi bir mucizenin gerçekleşmesiydi.

Eleftherios-Venizelos Havaalanı'nı ardında bırakarak Atika çevre yolunun Loutsa sapağından çıkarak Marathonos Bulvarı'na geçmek için Spata yönünde ilerledim. Olimpiyat oyunlarından hemen önce kapasitesi artırılmış, hatta daha doğrusu aşırı ölçüde genişletilmiş olan bu bulvarın üzerindeki trafik, eskiden söz gelimi bir at arabasının hızıyla ilerlerken şimdi üç tekerlekli bir motorlu taşıtın hızıyla ilerliyordu.

Bu arada saat on ikiye geldi ve öğle sıcağı doruk noktasına ulaştı ve benim de –tüm yaşlı insanlar gibi– ancak ılıman havalarda rahat yolculuk yapan Mirafiorim için duyduğum endişeden kalbim pır pır etmeye başladı. Zira soğukta motoru donar, sıcak havalarda aşırı ısınır, yağmurlu havada ise yolda kalır ve bir santimetre dahi ilerlemezdi. Şansıma Nea Makri'yi geçince trafik gevşedi ve böylece yolda kalma tehlikesi ortadan kalktı. Sahil denize girenlerle dolmuştu. Küçük çocuklar sığ suları sıçratarak oynuyor, şemsiyelerin altında oturan anneleri ise onlara meyve soyuyordu. Herhalde, bir yerlerden, çocukların meyve yerlerse deniz banyosundan daha fazla yararlanacaklarını duymuşlardı.

Kürek yarışlarının yapıldığı tesisin giriş kapısından geçtikten sonra arabamı orda bulunan iki devriye arabasının yanına park ettim. Bunlardan birinin cep telefonunu kontrol etmekte olan sürücüsünden cesedin bulunduğu yerin tarifini aldım.

“Dümdüz gidin, bilet gişelerine gelince tribünlerin olduğu tarafa dönün. Herkes orada toplandı.”

Söylediği yönde ilerlerken, önce çöp ve moloz yığınlarının kapladığı bir yoldan geçtim. Yüz metre kadar sonra bilet gişelerine ulaştım. Kırık camları ve ıssız görünümüleriyle terk edil-

miş demiryolu istasyonlarını andırıyordı. Polis memurları, tribünlerin en üst sırasında bir çember oluşturmıştı. Vlassopoulos ile adli tıp doktoru Stavropoulos da aralarındaydı. Birkaç sıra aşağıda, üçüncü dünya ülkelerinden göç etmiş birkaç kara derili vatandaş bir araya gelmiş, iki polis memuru denetiminde birbirleriyle konuşuyorlardı.

Vlassopoulos ile Stavropoulos beni görür görmez gruptan ayrılıp bana doğru geldiler. Çember açılınca, cesedin üzerine eğilmiş olan Palioritis'i de gördüm.

Stavropoulos, kolumu tutarak, "Olanları duyduk," dedi. "Kızınızı bu denli anlamsız bir nedenle orada tutmaları büyük saçmalık."

"Ne gibi anlamsız bir nedenle?"

"Polis Memurları Sendikası'nın herhangi bir açıklaması için. İçeriğini bana sormayın, çünkü hiçbir fikrim yok."

Vlassopoulos da "Sizin kalmanız gerekmezdi," diyerek söze karıştı. "Siz olmadan da biz burada bir şeyler yapabilir-dik, en azından ön soruşturmaları."

Konuyu değiştirmek ve yaptıkları açıklamaların iyice kafamı karıştırmasına meydan vermemek için, "Olay nedir?" diye sordum.

Stavropoulos, "Yine aynı şablonla karşı karşıyayız," diye yanıt verdi. "Yine aynı yakınlıktan ve görünüşe göre aynı silahla ateş edilmiş. Palioritis incelemeye devam ediyor ama ben öyle olduğundan eminim."

"Peki, kurbanın kimliği?"

"Televizyonda çalışan bir model, Ifantidis'ten daha büyük, yaklaşık otuz yaşlarında."

"Kişisel bilgileri?"

"Henüz saptanmadı, fakat hangi reklam filminde oynadığını biliyoruz. Bir bara giriyor, viski ısmarlıyor ve üç güzel kızla kadeh tokuşturuyor. Yarış alanının bekçisi onu bu film-den teşhis etti."

"Onu bekçi mi bulmuş?"

"Hayır, o polise haber vermiş. Cesedi birkaç Pakistanlı bulmuş, onlar da..."

“Onu bana getirin, bir kez de kendi anlatsın.”

Vlassopoulos Pakistanlı grubun yanına gidince, ben de cesede yaklaştım. Palioritis beni görünce, cesede yakından bakabilmem için ayağa kalkıp bana yer açtı. Sarıya boyalı saçlarıyla gerçekten de otuzlu yaşların henüz başında gibi duruyordu. Sanki katili onu yarış alanında yüzmeye davet etmiş gibi, üzerinde bir slipten başka bir şey yoktu. Göğüs kolları temizlenmiş ve kalbinin üzerine bir boğa ile *I love you* yazısından oluşan bir dövme yapılmıştı.

O anda yüzüne bakarken, oynadığı televizyon reklamını anımsadım. Alnının ortasındaki kurşun yarası, Ifantidis'te olan kurşun yarasının aynısıydı. Palioritis, “Laboratuvar için örnek aldım ama kurşunun aynı silahtan çıktığını çıplak gözle bile saptamak mümkün,” diyerek görüşünü açıkladı.

Stavropoulos da, “Ancak burada öldürülmemiş. Onu da diğeri gibi sonradan buraya taşımışlar herhalde,” dedi.

Başlangıçtaki endişemin doğrulanıyor gibi görünmesi hiç de hoş değildi. Birisi işleyeceği cinayetleri önceden planlıyordu. Bu modelin de eşcinsel olduğu saptanırsa, hangi noktada bulunduğumuzu ve hangi suçlu grubuna öncelik vereceğimizi bilemeyecektik: Teröristlere mi yoksa seri cinayetler işleyen bir katile mi? O anda, iç sesime uyup da yola çıkmadığıma sevindim.

Vlassopoulos, iri yapılı, genç bir adam olan bekçiyi getirdi. Kendisine, “Cesedi kim bulmuş?” diye sordum.

“Pakistanlılar, bu sabah erkenden gizlice içeriye girmişler,” diyerek, eliyle insanlığın, henüz gelişimini tamamlamamış olan kesiminin temsilcilerini işaret etti. “Buraya yılan balığı tutmaya geliyorlar.”

“Yılan balıklarını nerede tutuyorlar, yarış alanının rıhtımında mı?”

“Hayır, antrenmanlar için yapılan yapay gölde. Başlangıçta onlarla saklambaç oynuyorduk, fakat sonraları ciplerimiz için verilen benzin kuponları kaldırılınca, bu kadar büyük bir araziyi yürüyerek denetim altında tutmamız iyice güç-

leşti." Bir süre sözlerine ara verdi ve ardından yüzünde acı bir gülümsemeyle etrafına baktı: "Olimpiyatlardan önce bir gazeteci veya televizyon ekibi habersiz içeri girdiği zaman, hemen polise teslim ederdik ve en az beş saat karakolda tutarlardı. Ama artık isteyen herkes, elini kolunu sallayarak içeri girebiliyor. Hiç olmazsa, hiç kimse olimpiyat tesislerinin bir işe yaramadığını söyleyemez. Yarış alanının rıhtımını artık Pakistanlılar balık tutmak için kullanıyor. Üstelik dünyanın en pahalı balık tutma tesisleri, tam iki milyon avroya mal olmuştu!"

Adam o denli doluydu ki bıraksam bütün gün söylenmeye devam edeceği belliydi. Bu nedenle onu artık durdurmam gerekiyordu. "Size kaçta haber verdiler?"

"Sabah saat dokuza doğru."

"Buraya her zaman gelirler mi?"

"Yalnızca başka bir iş bulamadıkları zaman. Açlıktan ölmek için, birkaç tane yılan balığı avlayıp hemen mangalda pişirirler."

"İçlerinde Yunanca bilen var mı?"

"Hepsi çat pat konuşuyor."

Vlassopoulos'a dönerek, "Gidelim," dedim. Bekçiye de "Siz de bizimle gelin."

Pakistanlılar bizi görünce ayağa kalktılar. Devriye polislerine, oradan uzaklaşmalarını işaret ettim. Vlassopoulos ikisini aldı, diğer ikisini bana bıraktı.

"Cesedi saat kaçta bulduğunuzu anımsayabiliyor musunuz?" diye sordum. Hiç ses çıkarmadan bana baktılar, tir tir titriyorlardı. "Beni dinleyin, yeşil kartınız olup olmaması veya polisten kaçıp kaçmadığınız beni hiç ilgilendirmiyor. Burada bir cinayeti soruşturuyorum. Ama konuşmazsanız, hepinizi merkeze götürürüm ve orada başınıza neler gelir bilemem."

Hepsi korkuyla birbirlerine baktı ve sonra adeta bir ağızdan, "Sabahleyin balık tutmaya geldik ve ölmüş adamı bulduk," dediler.

"Yaklaşık saat kaçta?"

Yeniden bakiştılar ve içlerinden biri omuzlarını silkerek, "Saate bakmadım ama her zaman dokuz veya dokuz buçukta balık tutmaya geliriz," dedi.

Diğeri de bekçiyi kastederek, "Hemen Bay Yannis'e haber verdik," diye diğlerinin söylediklerini tamamladı.

Bay Yannis de onu başıyla onayladı ve adeta gecikmeden yetkili kişiye haber verdikleri için ödüllendirmek istercesine, dostça omzuna vurdu.

"Daha önce ona hiç burada rastladınız mı?"

Hepsi koro halinde "Hayır," diye yanıt verdiler ve aralarındaki solist de "Televizyona çıkıyor," diye ekledi.

Bunu söylerken, "Televizyonda kariyer yapan birinin böyle bir plkte ne işi olabilir ki?" demek istiyordu. Yalnızca karın doyumak için avlanan bu amatör balıkçılardan daha fazla bilgi elde edemeyeceğimizi anlamıştım.

Vlassopoulos'a "Yazılı ifadelerini de al," dedim. "Daha sonra da rutin araştırmamızı yaparız: Ölenin kim olduğu, nerede oturduğu, hangi reklam firmasına bağlı olduğu."

Bir an bana baktı ve "Burada kalıp soruştırmayı yönetmeyi düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Sana gvenmediğimden değil ama burada yalnız kalacaksın ve olay da gittikçe karmaşık bir hal alıyor. Eğer bu da eşcinsel çıkarsa, o zaman karşımızda, Atina'yı eşcinsellerden temizlemeye ant içmiş bir psikopat var demektir. Bir de bu kamuoyunda duyulursa büyük bir panik çıkar. Gikas'la ben de burada olmazsak, her şey senin başına kalır, bu da yarın öbür gün bir aksilik çıkması halinde senin kelleni isteyecekleri anlamına gelir." Bakışlarından pek ikna olmadığını anladığımdan, konuşmayı sürdürdüm. "Girit'te zaten pek bir işe yaramam. Nasıl olsa görüşmeleri başkaları yapıyor, kararları da başkaları veriyor. Oraya gidip ya onların sınırını bozarım yahut da kendim bir kenarda bayılıp kalırım. Benim için de en iyisi burada kalıp somut bir olayla ilgilenmek ve kimseye yk olmamak."

Mirafiori ile iki devriye arabasının park edilmiş olduğu yere geldik. Vlassopoulos, "Siz devriye arabasını alın, ben daha sonra arabanızı biriyle gönderirim," dedi.

“Gerek yok, ben arabamla gelirim, büroda buluşuruz.” O sırada, Vlassopoulos’un yüzündeki öfkeli ifade dikkatimi çekti.

“Özür dilerim komiserim, size bir şey söylemek istiyorum, isterseniz bana kızıp söylenebilirsiniz. Bu arabayla yola çıkmayı gerçekten doğru buluyor musunuz?”

“Niye ki Vlassopoulos, arabamın nesi var?”

“Artık ona müzeliş desek daha doğru olur, komiserim. Polis örgütündeki en iyi polis bile artık onunla yola çıkamaz. Hem yolda beklenmedik bir şey olsa, içinde bulunduğunuz ruhsal durumda kontrolü kaybedebilirsiniz. Bu denli büyük bir stres altındayken, hiç olmazsa şimdi kullanmayın. Mirafiori’ye olan bu bağılılığınızı ne kadar uğraşsam anlayamıyorum.”

“Ona bağılılığımdan dolayı mı kullandığımı düşünüyorsun?” diye sorarken yavaş yavaş kan beynime çıkmaya başlamıştı.

“Bilmem ki başka bir neden göremiyorum. Yeni bir araba almaya bütçenizin elvermediğini söylemeyin sakın; artık günümüzde kırk sekiz ay taksitle araba satıyorlar, hem de taksitler iki yıl sonra başlıyor.”

“Ondan niçin ayrılamadığımı biliyor musun Vlassopoulos? Çünkü yepyeni bir dört çeker motorla trafiğe çıkıp da henüz ilk yağmurda Atina sokaklarını kaplayan sularda sürüklenmek istemiyorum. Mirafiori ise özgün bir araba. Seni en güzel havada bile yolda bırakabilir, tıpkı Yunanistan’ın Yunanlara yaptığı gibi.”

Mirafiori’ye bindim ve onu savunan konuşmamın ödülü olarak motoru ilk seferde çalıştı ve aslında ait olduğu çöp bulvarında hızla ilerlemeye başladı.

Pallini'ye varmadan az önce Gikas cep telefonumdan aradı. Bu kez, araba sürerken telefonla konuşmayı göze alamadım çünkü en kötü olasılığın gerçekleşmiş olmasından korkuyordum. Rahatça konuşabilmek için arabayı yolun kenarına çektim.

Gikas, beni sakinleştirmek için, "Durum çok fazla trajik sayılmaz," diye söze girdi. "Ya bizimle oyun oynuyorlar ya da karşınızdakiler boş kafalı. Polis Sendikası'nın bildirisi gazetelerde yayımlandığı için Katerina'yı bırakmamışlar."

"Hangi bildiri?"

"Hiçbir fikrim yok. Televizyon kanalları veriyor ama şu ana kadar izlemedim. En iyisi, bizzat gidip Polis Sendikası'nın başkanı veya genel sekreterinden bilgi almanız. Burada kimse kızınız için endişelenmiyor. Hepimiz, yabancı uyruklu rehinelere için baskı altındayız. Hatta üstümüzdeki baskıyı artırmak için bunlardan birini öldürmeleri bile mümkün."

Ben de kendisine burada olup bitenle ilgili bilgi vermeyi denedim, ancak sözümü keserek, "Bırakın şimdi, burada her şey altüst olmuş durumda. Gazeteciler çok üstünüze gelirse, El Greco'daki yabancı uyruklu rehinelere mutlak öncelik taşıdığını söylersiniz. Televizyon yıldızları bekleyebilir."

Onu da rahatlatmak için hemen Fanis'i aradım. "Umarım sizinkiler haklı çıkarlar," dedi. "Yine de günün birinde sendikacıları lanetlemek zorunda kalacağım hiç aklıma gelmezdi."

Sırp yanlısı teröristleri, Yunan Polis Sendikası'nın hangi kararının bu denli öfkeliendirdiğini iyice merak etmeye başlamıştım. Yerakas'tan geçerken yolun sağ tarafında bir kafe gözüme ilişti, fakat dışımı sıkıp yola devam etmeye ve mer-

kezde, Gikas'ın odasındaki televizyonda haberleri rahat rahat izlemeye karar verdim.

Yarım saat sonra Alexandras Bulvarı'ndaydım. Arabayı garaja bırakarak doğru beşinci kata çıktım. Koula, Gikas'ın ofisinde televizyon izliyordu.

Benim içeri girdiğimi görünce, gözlerinde öfke şimşekleri çakararak, "Sadist bunlar!" diye bağırdı. "Başkalarına eziyet etmekten zevk alıyorlar!"

"Konuyu biliyor musunuz?"

Küçümseyen bir edayla, "Çok önemli bir şey olsa bari," diye karşılık verdi. "En iyisi kendiniz izleyin."

Ekrana bakınca, sunucunun sendikacılardan biriyle telefon bağlantısı kurmuş olduğunu gördüm.

Koula, "Arvanitakis bu, Panhellenistik Polis Sendikası'nın başkanı," diye açıklama yaptı.

Sunucu, Arvanitakis'e, teröristlerin talebi üzerine "İrkçılık Karşıtı Bildirge'yi geri çekmeyi düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"İlke olarak, bir meslektaşımızın kızına herhangi bir zarar gelmesini önlemek isteriz." Bu açıklamayı abartılı bir vurgulamayla yapmıştı. "Ayrıca teröristler, İrkçılık Karşıtı Bildirge'ye tamamen mi karşı olduklarını yoksa bazı noktalarına mı itiraz ettiklerine henüz açıklık getirmediler. Kanımca bu bildirgeyi henüz ayrıntılı bir şekilde okumadılara ve yalnızca kulaktan dolma bilgileri bahane ederek, rehinelerin arasında bir meslektaşımızın kızı olmasından yararlanmak istiyorlar."

"Herhalde teröristlerin açıklamasının henüz hepsini okumadınız Bay Arvanitakis. İrkçılık Karşıtı Bildirge'nin tümüyle geri çekilmesini talep ediyorlar."

Arvanitakis ısrarla, "Hayır, bildirgenin tümüyle geri çekilmesini değil, yalnızca yabancı uyrukluların polis örgütünde çalışmasının desteklenmesine yönelik maddenin iptalini istiyorlar," diye karşılık verdi.

Sunucu bunun üzerine, "O zaman teröristlerin yaptığı açıklamayı bir kez daha dinlersek, belirsiz kalan noktaları aydınlığa kavuşturabiliriz," şeklinde bir öneri getirdi.

Ardından, eylemcilerin de ilk açıklamasını okumuş olan, pürüzlü ses devreye girdi.

“Biz Bosnalı Sırpları destekleyen Yunan Gönüllüleri Örgütü olarak sözümüzü tuttuk. El Greco’da bulunan ve bizim durumumuza destek vermiş olan tüm Yunan yolcuları serbest bıraktık. Şimdilik, yalnızca teknik nedenlerle iki gemi personelinin tutmaya devam ediyoruz. Bir de gemide bulunan ve bir polis memurunun kızı olan Katerina Haristos’u, Panhellenistik Polis Sendikası’nın, yabancı uyrukluların Yunan polis birliklerinde çalışmasını destekleyen İrkçılık Karşıtı Bildirgesi geri çekilinceye kadar tutacağız. Polis örgütünün, bizlerin düşmanı olan Arnavut ve Bulgar vatandaşlarını işe alma girişimi ulusal gururumuzu derinden yaralamıştır. Arnavut bir polis tarafından kelepçelenmek, bir yankesici için bile onur kırıcıdır. Polis sendikası bu utanç verici bildiriği derhal geri çekmelidir. Genç hanım bundan sonra serbest bırakılacaktır. Aksi takdirde, yirmi dört saat içinde, Srebrenica’daki sözde katliama katılmış olmamızla ilgili tüm soruşturmalara son verilmemesi halinde vurmaya karar verdiğimiz yabancı uyruklu rehinelere aynı kaderi paylaşacaktır.”

“Sizin de izlediğiniz gibi genel olarak ırkçılık karşıtı bildiriden söz ediliyor fakat somut olarak yalnızca yabancı uyruklu polislerin işe alınmasıyla ilgili maddenin iptali isteniyor.”

Arvanitakis’in sürdürmeye çalıştığı tartışma beni hiç ilgilendirmiyordu. Koula’ya “Şu Arvanitakis’i nerede bulabilirim?” diye sordum.

“Birinci kattaki ofisinde sizi bekliyor. Gikas’ın istediği gibi, onunla görüşebilmeniz için sizi beklemesini rica ettim. Bu nedenle, çağrıldığı halde televizyon stüdyosuna gitmedi ve soruları telefonla yanıtladı.”

Hemen birinci kata inmek için çıkmak üzereyken Koula beni durdurdu ve “Bir şeye ihtiyacınız var mı, Bay Haritos? Size herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

"Ne yapabilirsiniz ki Koula? Bu pazarlıkta hiçbir rolüm yok ki bana nasıl yardımcı olacaksınız?"

"Ev işlerini kastetmiştim Bay Haritos. Tek başınıza nasıl hallediyorsunuz? İsterseniz bir ara uğrayıp size bir şeyler pişirebilirim, biraz sıcak yemek yersiniz."

"Hiç gerek yok, ben bir şeyler uyduruyorum. Hem zaten eve çok az uğruyorum. Umarım bu kötü durum bir an önce son bulur." Aslında söylediklerimi duyuyor fakat bunlara kendim bile inanmıyordum.

"Eşiniz ne durumda?"

"Nasıl olsun ki? Yaşadığının bile farkında değil."

Birinci kata inip Arvanitakis'in ofisini aradım. Onu bulduğumda, çalışma masasına oturmuş, başını iki elinin arasına almıştı. Gözleri masasının üzerindeki bir yazıya sabitlenmiş halde derin düşüncelere dalıp gitmişti. Kapıya vurduğumu bile duymadı. Ancak masasının önüne gelince varlığımın farkına vardı. İçinde bulunduğu karamsarlığın belirtisi olarak kollarını kaldırarak, yüksek sesle içini çekti. Beni tanıyor olması olasıydı, ancak ben onunla ilk kez karşılaştığımı düşünüyordum.

"Söyleyecek söz bulamıyorum komiserim..."

"O zaman ben söyleyeyim meslektaşım: Eğer bir Yahudi de Şabat* günü alışverişe çıkarsa aynen bu duruma düşer."

Sanki bu benzetmeyi kendi akıl edememiş olduğuna şaşır-mış gibi yüzüme baktı. "Doğru," dedi. "Polise vurulan ırkçı damgasını temizlemek istedik, başımıza bunlar geldi." Adeta vardığı bu sonucu değerlendirmek istercesine kısa bir süre soluklandı, ardından, "Beni asıl etkileyen nedir biliyor musunuz? Bu noktaya acaba nasıl geldiler?" dedi.

"Televizyonların... Gazetelerin sayesinde... Başka nasıl olabilir ki?"

"Asıl ilginç olan da bu. Irkçılık karşıtı bildirinin dikkat çekmesini bekliyorduk. Oysa bizi sürekli ırkçılıkla suçlayan medya kuruluşları, bu kez ölüm sessizliğine büründüler. Te-

* Musevilikte çalışmanın günah kabul edildiği cumartesi günü. (ç.n.)

levizyonlar bu konuya hiç değinmediler, gazetelerde ise yalnızca kısa birer haber olarak yer aldı. Herhalde bu haberin hasıraltı yapılması yönünde talimat aldılar.”

“Kimden?”

“Üst düzey siyasi mercilerden. Yabancıların polis örgütünde görevlendirilmesi hükümet için siyasal bir risk taşıdığından, adeta bir tabu. Üstelik polislere ırkçı denmesi politikacıları zerre kadar rahatsız etmiyor.”

Farklı koşullarda bu söyledikleri benim için bir anlam taşıyabilirdi, ancak şimdi beni tek ilgilendiren hem Katerina’nın hem de bizlerin çektiği bu azabın mümkün olan en kısa sürede sona ermesiydi.

Gerginliğimi belli etmemeye çalışarak, “Peki ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sordum.

“Ne yapabiliriz ki komiserim. Konu yalnız kızınız değil, ayrıca tehditler de alıyoruz. Bakan, terfilerimizi durdurup, erken emekliye ayırmakla tehdit ediyor. Emniyet Genel Müdürü, görevden uzaklaştırıp, disiplin cezası uygulamakla tehdit ediyor. Anlayacağınız gibi, sendika yönetimine korku ve dehşet saldılar.”

Kısa bir ara verdi ve yeniden içini çekerek konuşmasını sürdürdü. “Bildiriyi geri çekmeye karar verdik, fakat bu işin altından alnımızın akıyla çıkmak için bir formül arıyoruz.”

Sakinleşmiş ve içim rahatlamış olarak Arvanitis’in odasından çıktım ve kendi odama geçtim, hemen Gikas’ı aramak istiyordum. Telefon açılır açılmaz, “Arvanitis, Irkçılık Karşıtı Bildiri’yi geri çekeceklerini söyledi,” dedim.

Öfkeli bir sesle, “Hiç şaşırmadım,” diye karşılık verdi. “Zaten ne yaptıklarını bilmiyorlar. Hükümeti, bakanı ve Emniyet Genel Müdürlüğü’nü bir tarafa bırakalım, hangi Yunan kendisini yolda Arnavut bir polisin durdurup kimlik sormasını ve kimlik bilgilerini kontrol etmesini veya gerektiğinde karakola götürmesini kabul edebilir ki? Beni delirten nedir biliyor musunuz? Kendileri de bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini biliyorlar. Bunu hiçbir hükümet kabul etmez. Yalnızca

bulundukları mevkiye güvenip kendilerini şirin göstermeye çalışıyorlar. Bu ülkede her şey göstermelik." Öfkeden hızını alamayarak telefonu kapattı. İki dakika geçmeden tekrar aradı ve "Şu anda neredesiniz?" diye sordu.

"Odamdayım."

"Hemen benim odama geçin. Gazeteci ordusu birazdan sizi bulur ve kızınız nedeniyle size dünyayı dar ederler."

Bu hiç aklıma gelmemişti. Hemen odamdan çıktım. Koridorda yürürken, Adriani'yi sakinleştirmek için cep telefonundan aradım.

"Umarım haklısındır ve bizi kandırmıyorlardır," diye temkinli bir karşılık verdi.

"Kimler kandıracak, teröristler mi?"

"Hayır, senin meslektaşların. Çünkü buradaki gazeteciler farklı şeyler söylüyor."

"Ne gibi?"

"Teröristlerin gemiyi Hanya'dan kaldırarak uluslararası sulara götüreceğini, böylelikle her yönde daha rahat baskı yapabileceklerini söylüyorlar. Bu nedenle kaptanı ve gemi personelinin bırakmamışlar."

"Gazetecilerin iki büyük yeteneği vardır: Varsayımları gerçekleştirmiş olgular gibi göstermek ve gerçek olmayan söylentileri gerçek diye satmak."

"Olabilir ama şimdiye kadar ileri sürdükleri tüm varsayımlar gerçekleşti."

"Hangileri?"

"İstisnasız hepsi," diye karşılık verdikten sonra hemen telefonu kapattı.

Yıldızların ve divaların tek hoş tarafları, kimliklerini öğrenmek için çaba harcamak zorunda olmamamızdır. Bu kez de kurbanın adının Yerassimos, kısaltılmış haliyle Makis Koutsouvelos olduğunu ve Thissio'da üç odalı bir evde yaşadığını belirlememiz bir saatimizi aldı. Bu kez soruşturmaya ters yönden başlayacaktım: önce kurbanın evindeki ipuçlarını araştırarak, daha sonra televizyon kanalı ile ajansları dolaşacaktım.

Koutsouvelos'un dairesi, savaştan hemen sonra yapıldığı anlaşılan, üç katlı bir evin en üst katında yer alıyordu. Koutsouvelos evde tadilat yapmış, sol taraftaki iki odayı birleştirip tek bir oturma odasına dönüştürmüş, sağdaki odayı da yatak odası olarak kullanmıştı. Böylece, aslında üç odalı olan konut, iki odalı konuta dönüşmüştü. Odaların arasında, o dönemin konutlarına özgü olan, kare şeklinde bir hol yer alıyordu. Banyo ile mutfak da bu holün sonunda bulunuyordu. Mutfaktan sarmal şekilli, metal bir merdivenle, çiçekler, Hollywood tarzı sallanan bir koltuk ve bir güneş şemsiyesi bulunan, ufak bir terasa çıkılıyordu.

Ifantidis'in evine kıyasla göze çarpan ilk fark evin düzeniydi. Ifantidis'in evinin çok düzenli olmasına karşı, burada tipik bir bekâr evinin dağınıklığı göze çarpıyordu. Yatakta çarşaf yoktu ve banyo havluları yerlere saçılmıştı. Mutfaktaki mermer tezgâhın üzerinde ve eviyeinin içindeki kirli tabaklarla, içinde pizza ve hamburger artıkları bulunan kutular üst üste yığılmıştı. İkinci farksa evin dekorasyonundaydı. Ifantidis evini zevkle döşemiş, Koutsouvelos ise parasını minderlere ve separatör işi gören levhalara harcamıştı. Bir polis

gözüyle bakınca Ifantidis'in sakın ve evcimen bir genç adam olmasına karşı, eskiden basında ve Yunan filmlerinde moda olan deyimle, Koutsouvelos'un "daha hafifmeşrep bir yaşam sürdüğünü" söylemek olasıydı. Ancak beş gün içinde ikinci kez aynı tip cinayetle karşı karşıya olduğumuzdan, kurbanların yaşam biçimi şu anda önem taşımıyordu. Üstelik oğlu eşcinsel olduğunu açıkladığı için sigortaları atmış bir baba ile de karşı karşıyaydık. Böyle bir babanın yaşamında uğradığı haksızlığın intikamını almak için rastgele eşcinselleri öldürdüğü de düşünülebilirdi.

Holü, oturma odasını ve mutfağı olay yeri inceleme uzmanlarına bıraktım. Yatak odası ile banyoyu kendime ayırmıştım, çünkü burada en ilginç kişisel eşyalarla karşılaşma olasılığı fazlaydı. Ancak bu kez yalanlara dayanan varsayımlara inanmanın bedelini ödedim, çünkü banyoda, diş fırçası ile diş macunu, tıraş takımı, tıraş losyonu, deodorant ve banyo köpüğü, kremler ve losyonlardan oluşan bakım ürünleri dışında sıra dışı hiçbir şey bulamadım. O anda, kendisine doğum gününde armağan ettiğim günden beri, 4711 kolonyasından başka hiçbir parfüm kullanmamış olan Adriani'yi anımsadım.

Adriani'yi düşününce, hemen aklıma Katerina geldi ve sahneyi değiştirmek için banyodan çıkarak yatak odasına geçtim. Yatağa bakar bakmaz çarşafın olmadığını fark ettim. Koutsouvelos her ne kadar dağınık görünse de çarşaf yaymadan doğrudan şiltenin üzerinde yatması olası değildi. Kriminal uzmanı çağırarak, çarşafı aramasını söyledim.

Yatağın başucundaki komodinin alt çekmecesinde, özellikle antidepresanlar, uyku ve sinir hapları gibi psikoterapötik ilaçlarla dolu, yedek bir eczane oluşturulmuştu. Ancak Koutsouvelos aşırı ilaç alımı sonucu kendini öldürmemiş olduğundan, bulduklarım beni etkilemedi ve ikinci çekmeceyi açtım. Burada, bir paket prezervatif ile *Feng Shui'nin Gizemi* isimli bir kitap vardı. Üçüncü çekmeceyse bir uyuşturucu baskınında ganimet sayılabilecek miktarda otla doluydu. Elbise

dolabının çekmeceleri, şık giyecekler, iç çamaşırları, gömlekler ve ayakkabılarla dolup taşıyordu. Görünüşe göre Koutsouvelos, reklamlardan kazandığı tüm parayı, tüketimi yine reklamlarla pompalanan markaların ürünlerine yatırmıştı.

Krıminal uzman, "Çarşafı bulamadık ama onun yerine başka bir şey bulduk. Göz atmak ister misiniz?" diyerek, banyoya yöneldi.

Uzman, banyo küvetinin perdesini açana kadar, olay yeri inceleme ekibindeki bir uzmanı az da olsa küçümseyerek, benim bulduklarımdan farklı ne bulabileceğini düşündüm. Fakat açtığı anda, adeta bir kuaför gibi yalnızca kozmetik ürünlerini görebildiğim için, başımı duvara vurmak istedim. Ancak bu ihmalimi, aklımın tamamen Hanya Körfezi'nde olmasına bağlayarak, kendimi temize çıkardım.

Uzman, küvetin duvarla birleştiği yerde bir noktayı işaret ederek, "Şuraya bakın," dedi.

Uzmana, "Şefinize kendisiyle görüşmek istediğimi söyler misiniz," dedim.

Palioritis geldi ve yanımda durdu "Ne oldu?"

"Öncelikle çok uyanık bir yardımcınız olduğunu söylemeliyim. İkincisi de, eğer küveti duvardan ayırırsanız, kurşunu bulursunuz." Bunu söylerken parmağımla küvetin bitişik olduğu duvarı işaret ediyordum.

"Haklısınız, orada olduğu kesin."

"Çarşafı aramanıza gerek kalmadı. Katilin, kurbanı kürek yarışlarının yapıldığı tesise taşımak için kullandığı belli."

Bir insan ne zaman banyoda öldürülür? Sadece, katil ile kurban arasında bir akrabalık bağı veya cinsel bir birliktelik olduğu zaman. Bunun dışında yalnız askeri kışlalarda ve spor tesislerinde birlikte duş yapılır. Ifantidis cinayetinde kurbanla katili arasında cinsel bir ilişki olduğuna ilişkin kuşkularım olsaydı, Koutsouvelos'un öldürülmesi her türlü kuşkuyu ortadan kaldırıracaktı. Bu durumda, fahişelerden hem yararlanan hem de onları zevk için öldüren katiller gibi kurbanlarına cinsel yönden yaklaşan –hatta halk arasında canavar diye adlan-

dırılan– türden bir seri katille karşı karşıya kalacaktık. Bir travesti öldürmüş olsaydı, ona bir tuzak kurabilirdik. Ancak, düzgün bir yaşam süren eşcinselleri hedef alan bir katili nasıl tuzığa düşürebilirdik? Ahlak masasından Atina'daki eşcinsel barlarının bir listesini alarak, Vlassopoulos'la buraları mı dolaşacaktık? Bunu yapacak olsak bile "Hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım," dışında bir yanıt alamayacağımız kesindi. Polis örgütündeki çok sayıda kadın polis, hiçbir sorun yaşamadan kendilerini fahişe olarak tanıtabiliyorlardı. Oysa hiçbir erkek memur, kendini homoseksüel olarak tanıtamazdı. Hatta kendisi gerçekten eşcinsel olsa bile köstebek rolüne girmektense emeklilik ikramiyesinden vazgeçmeyi yeğlerdi.

Hiçbir sonuca ulaştırmayan sorularla uğraşmaktan vazgeçerek, hedefe ulaşmak için en sağlam yol olan rutin sorulara başvurmaya karar verdim. Evin kapısından çıkarken Vlassopoulos'la karşılaştım.

Beni görür görmez, "Bir araba bulduk," dedi. "Yepyeni bir Golf, en fazla bir ay kullanılmıştır. Çekici servise, laboratuvara götürmeleri için talimat verdim."

"Güzel. Bir de evde oturanlarla konuş, belki onlardan bir şey çıkar. Ben Spot Reklam Ajansı'na gidiyorum."

Spot A.Ş., Koutsouvelos'un oynadığı reklam filmi yapan şirketti. Büroları Halandriou-Amaroussiou Caddesi üzerindeydi. Doktor muayenahanelerinin yoğunlaştığı yerin arkasında kalan bu bölgeyi, yerden mantar gibi biten iş kuleleri istila etmişti. Bu manzarayı görenler Yunanistan'da hangisinin daha hızlı geliştiğini sormaktan kendini alamıyordu: Yasal kuruluşlar mı yoksa kayıt dışı ekonomi mi? Yasal yolu izleyecek olursam, Ermou Caddesi'nden Athinas Caddesi'ne, oradan da Stadiou Caddesi'ne geçmem gerekecekti. Ancak yasal çözümler Yunanistan'da salyangoz hızıyla ilerlediğinden, ben de yasaların dışına çıkarak Apostolou-Pavlou Caddesi'nin yalnız yayalara ait bölümüne girmeye ve oradan geri geri yukarı doğru giderek Dionysiou-Aeropagitou Caddesi'ne çıkmaya karar verdim. Yasadışı hareketler Yunanistan'da hep

ödüllendirildiğinden, on dakika içinde Amalias Bulvarı'ndan geçip Kifissias Bulvarı'na ulaştın.

Girişteki tabelaya göre Spot A.Ş., bulunduğu iş kulesinin üçüncü katının tamamını kaplıyordu. Resepsiyonda beni karşılayan sarışın adeta diskoya gidecek gibi giyinmiş ve makyaj yapmıştı. Firma sahibi Bay Andreopoulos'un beni beklediğini söyleyerek, koridorun sağ tarafındaki son odayı işaret etti. Aslında bu tarif gereksizdi, çünkü büronun geri kalanı açık sistem olarak düzenlendiğinden, zaten başka bir kapı yoktu. Açık alanın tümü, tren kompartımanlarını andıran bir biçimde, içlerinde birer çalışma masası, bilgisayar, telefon ve ziyaretçi koltuğu bulunan bölmelere ayrılmıştı.

Kapıyı açınca karşımda, tayyörlü, platine saçlı ve ciddi görünümlü, elli yaşlarında bir hanım buldum. Yıllardır yaptığım firma ziyaretlerinde edindiğim deneyim sonucu hepsinin aynı şemayı izlediği izlenimi uyanmıştı bende: Önce sizi kozasından yeni çıkmış limon sarısı bir kelebek karşılar, ardından peçeli bir baykuş devralır. Böylelikle, önce bir denizkızı görüntüsüyle seni kendimize çekeriz ama aslında bu görüntünün altında ciddi bir şirket vardır demek isterler.

Asistan hanım bir şey içmek isteyip istemediğimi sorunca, nazikçe teşekkür ederek, bir an önce şirket sahibi Andreopoulos'la görüşmek istediğimi belli ettim.

Kusursuz giyimli, heybetli bir vücuda sahip olan Andreopoulos, yüzündeki soğuk tebessümü ve gözlerindeki buz gibi bakışlarına eklediği eğreti nezaketi ile insanı adeta donduruyordu.

Bu nedenle, gayet resmi bir tavırla "Giriş faslını geçebiliriz," diyerek, dostça yaklaşıma açılan tüm kapıları kapattım.

Dudaklarının kenarında çarpık bir gülümsemeyle, "Tamam, herhalde Koutsouvelos hakkında bilgi almaya geldiniz," diye karşılık verdi.

"Koutsouvelos'un kişiliğini belirlemeye çalışıyoruz. Nasıl bir insandı, nerelere giderdi, kimlerle görüşürdü gibi. Diğer bir deyişle: Genelden çok özel bilgiler elde etmeye çalışıyoruz."

Andreopoulos ciddileşti ve bir süre düşündü. Ardından, "Kendi bildiğinden şaşmayan bir insandı," diyerek vardığı sonucu açıkladı. "Hem inatçı hem de açgözlü. Çok para istediği gibi anlaşmadaki koşulları hep kendi lehine çevirmeye çalışır veya avans almak isterdi. İstediklerini kabul etmediğimiz zaman da bizi işi bırakmakla tehdit ederdi."

"Peki, bütün bunlara göz yumuyor muydunuz?"

"Onun için her defasında bir *modus vivendi** bulmaya çalışıyorduk," dedi. Bu Latince deyimini telaffuz ettiği anda gözlerindeki buz gibi bakış geri döndü. "Ama açıkçası bu da pek kolay olmuyordu." Ardından benim sorumu ancak yeni anımsamış gibi yaparak, "Onu niçin işten atmadığımızı merak ediyorsunuz değil mi, komiserim?"

"Evet, niçin daha uyumlu birini aramadığınızı bilmek isterim. Bu konuda güçlük çekeceğinizi sanmıyorum."

"Ama yeteneklerini dikkate alırsak, o kadar kolay değil," dedikten sonra hemen açıklamaya girişti: "Dansçıydı, hem de iyi bir dansçı. Onun düzeyindekiler o kadar kolay bulunmuyor, çünkü iyi dansçılar çok yüksel bir ücret ödenmedikçe televizyon reklamlarına çıkmak istemiyorlar."

"Peki, Koutsouvelos iyi miydi?"

"Hem de çok iyi, hatta bu nedenle, başka reklam ajanslarından daha iyi bir ücret alabileceğini söyleyerek bize baskı yapıyordu. Eğer isteklerini kabul ettiremezse, histeri krizine girerdi. 'Ben Forsythe'in ekibinde dans edecek düzeydeyim,' diye bağırırdı. 'Oysa siz beni hâlâ öğrenciler gibi bar tezgâhlarının üzerinden atlatıyorsunuz!'"

Andreopoulos'a "Forsythe kim peki?" diye sordum, çünkü bu isim bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

Omuzlarını silkerek, "Kendi alanında ünlü bir isim, galiba bir rap yıldızı. Zira Pina Colada için çektiğimiz reklam filminde Koutsouvelos hem rap dansı yapıyor hem de Pina Colada içiyordu."

Rap konusunda bir bilgim olmadığı gibi Pina Colada da içmemiş olduğumdan akşama reklamı izlemeye karar verdim. Belki de Andreopoulos'tan daha fazla aydınlatıcı olabilirdi.

* Lat. Geçici çözüm, orta yol. (ç.n.)

Sözü hiç dolandırmadan, “Koutsouvelos eşcinsel miydi?” diye sordum.

“Kuşkusuz. Ayrıca bunu hiçbir zaman gizlemedi. Özellikle histeri krizine girdiği zamanlar eşcinselliğini iyice belli ediyordu.”

“Koutsouvelos, beş gün içinde öldürülen ikinci eşcinsel ve ikinci televizyon yıldızı oldu. Ayrıca, her iki cinayet de tamamen birbiriyle örtüşüyor ve belirli bir sisteme uygun olarak yerine getirilen infazları çağrıştırıyor. Bu da Yunanistan’da yaşayan eşcinselleri hedef almış bir seri katille karşı karşıya olduğumuz varsayımını akla getiriyor.”

Hemen yanıt vermedi, bir süre düşünceli bir ifadeyle bana baktıktan sonra, belirsiz bir tavırla, “Siz bir polis olarak böyle söyledığınıza göre, bir nedeni vardır,” dedi.

“Bir an için bunun doğru olduğunu varsayalım. Bu durumda, katilin her ikisine de yaklaşmış ve bir tür ilişki kurmuş olması gerekiyor. Bu da her iki kurbanı da kapsayan bir alanda araştırma yapmamızı gerektirir. Acaba Koutsouvelos’un nerelerde dolaştığına ve kimlerle görüştüğüne ilişkin bir bilginiz var mı?”

Andreopoulos yüksek sesle güldü. Bu gülüşü, gülümsemesinden daha doğaldı. “Komiserim, ben eşimin bile nerelerde dolaştığını ve kimlerle arkadaş olduğunu bilmiyorum. Biz sadece sabahları kahve içerken yarım saat birbirimizi görebiliyoruz. Akşamları ise en fazla haftada iki kez birlikte oluruz. Diğer günlerde ise ben ya müşterilerle ya da iş arkadaşlarımla buluşurum. Siz bir de bana Koutsouvelos’u soruyorsunuz.” İçini çekti ve ciddileşti. “Bu konuda size yalnız yapım şefimiz Liana bilgi verebilir.”

Ardından dahili telefonla sekreterini aradı. “Cecily, acaba Liana bugün burada mı, biliyor musunuz?” diye sordu. Cecily herhalde olumlu yanıt vermişti ki “Güzel, o halde lütfen Komiser Haritos’u Liana’nın odasına götürür müsünüz?” diye devam etti.

Sekreter, “Benimle gelin lütfen,” diyerek, beni otuzlu yaşlarının ortasında, simsiyah giyinmiş bir kadının oturduğu

bir kompartımana götürdü. Kırmızı ojeli tırnakları, ailesinde matem tutulacak herhangi bir olay yaşanmadığına işaret ediyordu.

Cecily kadına, "Liana, komiser bey sana Koutsouvelos hakkında birkaç soru sormak istiyor," dedikten sonra, resmi bir gülümsemeyle yanımızdan ayrıldı.

Yapım şefi, "Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Koutsouvelos nasıl bir insandı?"

Hiç düşünmeden, adeta ateş eder gibi, "Mutsuz," diye karşılık verdi.

"Bay Andreopoulos, onu inatçı ve açgözlü birisi olarak tanımlamıştı."

"Evet, inatçı, açgözlü... ve mutsuzdu. Bence ilk iki özelliği, depresif olmasıyla bağlantılıydı. Yalnız bu nedenle herkesle takışıyordu. Açgözlüydü, çünkü durmadan yeni ve pahalı bir şeyler satın almak isterdi: Evler, giyecekler, arabalar, çünkü ancak bunlara sahip olursa depresyondan çıkabileceğine inanıyordu."

"Onu böyle tanımlayabildiğinize göre, iyi tanıyor olmalısınız."

"Yanıliyorsunuz, yalnızca iş ilişkimiz vardı."

"Acaba başka kimlerle ilişkisi olduğunu biliyor musunuz? Kimlerle arkadaşlık yapıyordu?"

"Birine âşık olduğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsunuz? Bunu bir rastlantı sonucu mu öğrendiniz, yoksa kendisi mi söyledi?"

"Kendisi söyledi. Bir sabah çekim yaparken gelip bana sarıldı ve neşeyle yanağımdan öperek, kulağıma, 'Liana düşünbiliyor musun, ben âşık oldum,' diye fısıldadı. 'Nihayet, ne kadar uzun bir süredir yalnız olduğumu sen de biliyorsun.' O günden sonra onunla çalışmak kolaylaştı ama bu ilişkisi bittiği anda neler olabileceğini düşündükçe tüylerim ürperiyordu."

"Arkadaşlarından herhangi biriyle tanıştırmı mı?"

"Hayır komiserim. Aslında Makis bende hep bir acıma duygusu uyandırır, fakat öte yandan da sinirlerimi bozu-

yordu. O nedenle hakkında daha fazla bir şey bilmek istemedim." Kısa bir duraklamadan sonra, "Zaten aslında ona kendi iyiliğim için dostça davranıyor ve sevgi gösteriyordum, içimden geldiği için değil," diye ekledi.

"Bu ne demek oluyor?"

"Bu şekilde dizginlerini elimde tutuyor ve işimi kolaylaştırıyordum."

Bu tutumu ile istese hemen polis örgütünde de bir iş bulabilirdi, ancak bir yapımcı olarak çok daha fazla kazandığı kesindi.

Yeniden dışarı çıkınca, Vlassopoulos cep telefonumdan bana ulaşarak, "Burada giriş katında yaşanan bir hanım var, kırımca onu bizzat sorgulamanızda yarar var. Buraya gelebilir misiniz?"

"Hayır, onu bir devriye arabasına bindirip, merkeze bana gönder."

Arabama doğru yürürken, Koutsouvelos'un kalbinin üzerindeki dövme ile âşık olduğu kişi ve banyo küvetinde öldürülmesi arasında bir ilişki kurmaya çalıştım. Bir de Ifantidis cinayetiyle bu cinayet arasındaki farkları düşündüm ve yalnız bir fark bulabildim. Ifantidis'in ciddi ve daha içine kapalı bir kişi olmasına karşılık, Koutsouvelos inatçı, kendini beğenmiş ve mutsuz bir insandı. İşte iki kurban arasındaki tek fark buydu ve diğer tüm özellikler birebir örtüşüyordu.

Ofisime çıkmadan önce, herhangi bir yenilik olup olmadığını öğrenmek için Arvanitakis'e uğradım. İçeriden, hararetle konuşan iki erkek sesi geliyordu. Son günlerde polis çevrelerinde konuşulan tek konu, kızımın da başrolde olduğu terör saldırısı olduğundan, bu konuda tartıştıkları sonucuna vardım ve bu nedenle kapıyı bile vurmadan içeri daldım. Arvanitakis ile onunla aynı yaşlardaki bir polis memuru pencerenin önünde, sanki her an birbirlerinin gırtlığına sarılacak gibi duruyorlardı.

Arvanitakis'in yaşıtı olan memur, "Hepsi senin marifetin!" diye bağırdı. "Başkanlık komitesindeki çoğunluğu kendi tarafına çekmeyi başardın ve hepimizin başına bela olacak olan bu ırkçılık karşıtı bildirinin açıklanmasına neden oldun."

Arvanitakis ise, "Ben hiç kimseyi kendi tarafıma çekmedim. Komite oybirliği ile karar verdi," diye kendini savundu. "Polis birliklerine vurulan ırkçı damgasını silmeye çalışıyoruz."

Diğeri Arvanitakis'e bir adım daha yaklaştı. Ancak amacı, onu daha çabuk kavrayabilmek değil, söylediklerinin daha iyi anlaşılmasıydı: "Polislerin, teröristlerin ileri sürdükleri gerekçeleri benimsemesine neden oldunuz. On polisten dokuzu artık tıpkı bu haydutlar gibi düşünüyor. Yunan polisinin arasında yabancıların ne işi var? Kökeni ne olursa olsun. Bak, bana da ırkçı damgası vurmaman için söylüyorum. Kardeşimin karısı da Hollandalı ve kendisi çok cici bir hanım. Yengemin Hollandalı olmasını kabul edebilirim, fakat polis örgütü içinde Hollandalı bir polisi kabul etmem için ölümü çiğnemeniz gerekir."

“Özür dilerim, kısaca kesebilir miyim acaba?” İki çift göz şaşkınlıkla bana çevrildi. “Yeni bir gelişme var mı diye soracaktım.”

Arvanitakis’in yerine diğeri, “Henüz yok ama yakında bekliyoruz, komiserim,” diye yanıt verdi. “Eğer önümüzdeki birkaç saat içinde Yunan Polisleri Sendikası’nın yönetim kurulu bildiriği geri çekmezse, Arvanitakis’i ellerimizle teröristlere vereceğiz ve hiçbir suçu olmayan kızınızı kurtaracağız.”

Sözlerini bitirir bitirmez, çalışma masasına çökmüş olan Arvanitakis’in yüzüne bile bakmadan dışarı çıktı, “İnsan çağdaşlaşmaya çalıştıkça başına neler geliyor,” derken, bakışlarında anlaşılmamanın verdiği bir acı seziliyordu.

Belki, Arvanitakis’in konuştuğu kişinin ses tonundaki saldırganlığın etkisiyle belki de gücümün son noktasına gelmiş bulduğumdan, zerre kadar sabrım kalmadığını fark ettim.

“Kızım ile ilgili son durumu bilmek istiyorum,” diye parladım.

İçini çekti ve masasının üzerindeki iki ayrı yazıyı işaret ederek, “İşte, bu ırkçılık karşıtı bildirinin geri çekilmesine ilişkin yazı, bu da Yunan Polis Sendikası Başkanlığı’ndan istifa mektubum.”

“Beni sadece birincisi ilgilendiriyor.”

Bunun üzerine hiç konuşmadan yazıyı alıp bana uzattı. Oldukça kısa olan bu metin yaklaşık on satırdan oluşuyordu. “Panhellenistik Polis Memurları Sendikası Yönetim Kurulu, kısa bir süre önce tartışmaya açılmış olan Irkçılık Karşıtı Bildiri’yi geri çekmeyi oybirliği ile kararlaştırmış bulunmaktadır. Çünkü Yönetim Kurulu olarak, Yunanistan’da bu tür bir tartışmayı gerektirecek nesnel koşulların var olmadığı görüşündedir. Ayrıca, Yunan uyruklu bir rehinenin yaşamının bu nedenle tehlikeye girmesine, özellikle de bu rehinenin değerli bir meslektaşımızın kızı olduğunu göz önüne alarak, kesinlikle karşı olduğunu beyan eder.”

Arvanitakis'e, az önceki yüz ifademi hiç değiştirmeden ve "değerli" meslektaşımız tanımlamasından hiçbir şekilde etkilennemeksizin, "Bu metni ne zaman kamuoyuna açıklayacaksınız?" diye sordum.

"Metin şu anda imza için yönetim kurulu üyelerini dolaşıyor. İmzalar tamamlanır tamamlanmaz, yayına göndereceğim."

"Acele edin, yoksa kızımın ölüm ilanı elden ele dolaşmaya başlarsa bu değeri meslektaşınızın neler yapabileceğini görürsünüz."

Tepkisini beklemeden dışarı çıktım. Vlassopoulos'un bana yönlendirmiş olduğu tanığı çağırmadan önce Fanis'i telefonla arayarak Yunan Polisleri Sendikası tarafından yapılacak duyurunun önümüzdeki bir saat içinde yayınlanacağını haber verdim.

"Bu da bir umut ışığı sayılır," diye çekimser bir karşılık verdi. Sanki emin olursa kötü bir şey olacağından çekiniyordu. "İnan bana gemideyken kendimi bundan bin kat daha iyi hissediyordum. En azından birlikteydik ve aynı kaderi paylaşıyorduk. Oysa şimdi birbirimizden çok uzağız ve hiçbir şekilde iletişim kuramıyoruz. Nasıl olduğunu, ona nasıl davrandıklarını, hiçbir şeyi bilmiyorum."

Hıçkırıklarına engel olmaya çalışmasından, sinirlerinin iflas etmek üzere olduğunu hissettim ve "Kendini böyle bırakmamalısın," dedim. Sesim, beklediğimden de sert çıkmıştı. "Sen de pes edersen ne yaparız? Tamam, Katerina zor durumda ama en azından yaşamı tehlikede değil. Er veya geç bu eylemden vazgeçmek zorunda kalacaklarını bildikleri için ona bir şey yapmazlar, çünkü kendilerini bile bile güç bir duruma sokmak istemezler."

"Geminin her tarafına patlayıcı yerleştirip havaya uçurmayacaklarını nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü bunlar Yunan, canları tatlıdır, ölümü göze alan Araplara benzemezler." Söylediklerime inanmakta kendim de zorlanıyordum.

“Belki hâlâ farkında değilsin ama kızın olmadan yaşayamam.” dedikten sonra yanıtlamama fırsat vermeden telefonunu kapattı. Bu itiraf başka koşullarda beni son kertede mutlu ederdi. Oysa içinde bulunduğum koşullarda, zaten taşımakta zorlandığım yükü biraz daha ağırlaştırdı.

Gikas’ın ofisine çıktım ve Vlassopoulos’a tanıştı getirmesini söyledim. Kısa bir süre sonra Vlassopoulos, yanında, yetmiş yaşlarında görünen, beyaz saçlı, boş bakışlarla etrafını süzen bir kadınla birlikte içeri girdi.

“Komiserim, size bahsetmiş olduğum Bayan Pinelopi Stylianidi,” dedi ve yumuşak bir tavırla, kadına çalışma masasının önündeki koltuğu işaret etti. “Lütfen oturun Bayan Pinelopi. Bana anlattıklarınızı Komiser Haritos’a da anlatmanızı rica ediyorum.”

Bayan Pinelopi tam oturmak üzereyken adımı duyunca yeniden doğruldu ve “Özür dilerim, siz Komiser Haritos musunuz, hani kızı...”

Soğuk bir ifadeyle, “Evet ama burada bulunmanızın bununla ilgisi yok,” diyerek kadını sakinleştirmeye çalıştım. Ama yüzümdeki ifadeden etkilenmediği açıktı.

“Tanrı size güç versin sevgili komiser bey, size ve eşinize.”

“Teşekkürler Bayan Pinelopi. Cinayet masası şefi Vlassopoulos’tan öğrendiğime göre...”

“Mesleğinizin zorluğu da bu işte. Hem böyle büyük bir dram yaşıyorsunuz, hem de göreviniz gereği, hiç tanımadığınız bir kişinin öldürülmesiyle ilgileniyorsunuz,” dedikten sonra haç çıkarttı ve sağ elini göğsünün üzerine bastırarak, “Bakalım daha neler göreceğiz!” diyerek sözlerini topladı.

“Cinayet masası şefi Vlassopoulos, bana sizin Koutsouvelos cinayetiyle ilgili bazı gözlemlerinizi olduğunu belirtti.”

“Doğrudan Koutsouvelos’un öldürülmesiyle ilgili değil. Bana, son günlerde dikkatimi çeken bir şey olup olmadığını sorunca aklıma geldi. Ben giriş katında oturuyorum. Birinci

katta bir çift oturuyor, hanım diş hekimi, eşi de inşaat mühendisi. En üst katta da Bay Koutsouvelos oturuyor... yani oturuyordu." Kısa bir süre soluklanırken, her şeyi doğru yapıp yapmadığını sorarcasına Vlassopoulos'a bakıyordu. Vlassopoulos da bir baş hareketiyle onu onayladığını belirtti. "Üç gün önce karanlıkta oturmuş televizyon izliyordum. Televizyonun yerini oturduğum yerden hem caddeyi hem de ekranı görebileceğim şekilde ayarlamıştım. O sırada birinin binarın giriş kapısının önünde bir süre durduktan sonra anahtarla kapıyı açıp içeri girdiğini gördüm. Söylediğim gibi apartman üç katlı olduğundan herkes birbirini tanır. Bu nedenle yabancı birinin anahtarıyla giriş kapısını açması bana biraz tuhaf geldi."

"Karanlıkta yüzünü görebildiniz mi?"

"Tıpkı motosiklet sürücüleri gibi başında bir kask olması da ilgimi çekti."

"Motosikleti var mıydı?"

"Hayır, evin önünde motosiklet yoktu. Herhalde biraz uzağa bırakmıştı."

Dönüp Vlassopoulos'a baktım. Duyduklarından hoşnut bir gülümsemeyle başını salladı.

Hiçbir şeyi rastlantıya bırakmamak için Bayan Pinelopi'ye, "Peki gelenin bir yabancı olduğunu ve kiracılardan biri olmadığını nasıl anladınız?" diye sordum.

"Birincisi, kiracılardan hiçbirinin motosikleti yok. İkincisi, vücut yapısı tanıdığım kişilerin hiçbirine benzemiyordu. Ne birinci katta oturan Bay Skafidas'a ne de Bay Makis'e."

"Öyleyse vücut yapısı nasıldı, bize tanımlayabilir misiniz?"

"Dev gibiydi, komiserim. Uzun boylu ve geniş omuzlu, ayrıca yaz ortasında tamamen siyahlar içindeydi. Hani şu yabancı filmlerde gördüğümüz iriyarı korumalara benziyordu."

Yine iriyarı bir tiple karşı karşıya bulunuyorduk. Ifantidis'le aynı apartmanda yaşayan yaşlı hanım da böyle bi-

rini tarif etmişti. Koutsouvelos'un sol göğsündeki üzerinde "I love you" yazılı boğa dövmesini de hesaba katınca, bunun Liana'ya kocaman bir öpücük kazandıran sevgili olması olasılığı güç kazanıyordu. Eşcinsellerle ilişki kurduktan sonra onları vurup öldüren bir seri katilin portresi giderek belirginleşiyordu.

Bayan Pinelopi'ye, "Peki sonra ne yaptınız?" diye sordum.

"Televizyonu kapattım ve kapıyı kilitledim." Bu yaptığı'nın gerekçesini bana açıklamak zorunluluğu duymuş olmalı ki bir soluk aldıktan sonra, "Çünkü hırsız olmasından korkmuştum," diye ekledi.

"Öyleyse niçin polis çağırmadınız?"

"Asansörümüz olmadığı için basamak sayısını ezberledim. Adımlarını sayınca en üst kata çıktığından emin oldum ve rahatladım."

"Niçin?"

Mahcup bir ifadeyle bana bakarak, "Bay Makis'in erkeklere olan eğilimini hepimiz biliyorduk," diye karşılık verdi. "Bir süre belirli birisi gelip gider, sonra gözden kaybolur, birkaç ay sonra yeni birisi gidip gelmeye başladılar. Bu nedenle herhangi bir endişe duymadım."

"Saatin kaç olduğunu anımsıyor musunuz?"

"Tam olarak bilemiyorum ama galiba on bire geliyordu, çünkü izlediğim dizi onda başlamıştı ve bitmek üzereydi."

"Acaba saat kaçta gittiğini görebildiniz mi?"

"Hayır. Ben on ikide yattığımda henüz gitmemişti."

Pinelopi Stylianidi'nin başkaca bir bilgi veremeyeceğini anlamıştım. Bu nedenle, Vlassopoulos'a onu devriye arabasıyla evine göndermesini söyledim. Onlar çıkar çıkmaz adli tıp doktoru Stavropoulos'u aradım.

"Bana ölüm saatini söyleyebilir misiniz?"

"Tabii, yalnız şimdilik belirli bir saat aralığı verebilirim. Bulgularımıza göre, maktul, salıyı çarşambaya bağlayan gece saat birle dört arasında öldürülmüş ve büyük bir olasılıkla

cinayetten hemen sonra kürek yarışları tesisine götürülmüş. Raporu yarın görebilirsiniz. Ama elimizde ilk cinayetden daha fazla ipucu olacağını zannetmeyin. Dediğim gibi: İmzalar aynı.”

Kısaca vedalaştıktan sonra telefonu kapattık. Katil, Koutsouvelos’un evine motosikletle mi gitmişti? Stylianidi motosikleti görmediğine göre buna kesin gözüyle bakamazdık. Oraya bir otomobille gelmiş ve tanınmamak için kask takmış olması da aynı ölçüde olasıydı. Ancak motosikletle gelmişse, cesedi Koutsouvelos’un arabasıyla taşımış olmalıydı. Bu varsayımları kanıtlayacak veya kısmen de olsa çürütecek ipuçları bulmamızı umut etmekten başka çaremiz yoktu.

Diğer tüm olasılıkları ve tahminleri şimdilik yarına bırakıp eve gitmeye karar verdiğim anda, Koula’nın odasında, yazlık takım elbise giymiş ve kravat takmış, otuz yaşlarında biriyle karşılaştım. Beni görür görmez ayağa kalktı ve yanıma geldi.

“İyi günler komiserim. Menios Thalassitis. İçişleri Bakanlığı basın sözcüsüyüm.”

İçimden, bir bürokratin, Gikas’ın yokluğunda beni himaye etmeye nasıl kalkıştığını kestirmeye çalışırken neredeyse düşmanca sayılabilecek bir tavırla, “Ne istiyorsunuz peki?” diye sordum.

Az önceki tavrını hiç değiştirmeden, “Bay Gikas, gazetecilerin durumunuz nedeniyle size baskı yapabileceğini düşündüğünden, benden basın mensuplarına demeç vermemi istedi,” diye açıklama yaptı. “Bu nedenle mümkünse beş dakikanızı ayırıp beni bilgilendirmenizi rica ediyorum. Böylece onlara neler söyleyebileceğim, daha önemlisi neleri söyleyemem gerektiği hakkında fikir sahibi olurum.”

Gikas nasıl olmuş da bunca kargaşa arasında bana zaman ayırmıştı? Bu bende sempati yaratmıştı fakat bunun geçici bir belirti olduğundan kesinlikle emindim. Thalassitis’e gerekli olabilecek temel bilgileri aktardım: İki cinayetin de dikkat çekecek ölçüde birer infazı çağrıştırmaması, iki kurba-

nın da eşcinsel olması, bu nedenle de katilin psikopat olması olasılığı üzerinde durduğumuzu; ayrıca katilin antika bir silah kullandığını belirttim, ancak markasını ve modelini söylemedim.

Gazetecilerin sorularının hedefi olmaktan kurtulmak fikri beni az da olsa rahatlatmıştı. Böylece emniyet müdürlüğü binasından biraz rahatlamış olarak ayrıldım.

Saat sekizde, içinde peynirli tost bulunan yağlanmış bir kesekâğıdı ile eve döndüm. Canım hiçbir şey yemek istemediği halde, kendi uydurduğum günlük düzenimi sürdürmeye çalışıyordum. Akşamları sıcak yemek yememek de bunun bir parçasıydı. Aynı şekilde birçok şeyi yarım yamalak yapmaya başladım: Akşam doğru dürüst yemek yemek yerine peynirli bir tost aldım ve yemeğimi mutfakta yemeyip, yağ lekeli tost paketini bir tabağa koyarak televizyonun karşısına oturdum.

Şansıma, açtığım ilk kanalda, televizyon stüdyosunda söyleşi yapmakta olan Arvanitakis karşıma çıktı.

“Öyleyse Katerina Haritou’nun serbest bırakılacağını ümit edebilir miyiz?”

Arvanitakis, “Hım, duruma bağlı,” diye karşılık verdi.

“Hangi duruma?”

“Yani teröristlerin sözüne ne denli güvenebileceğimize bağlı.”

Sunucu, “Ben güvenilebileceği kanısındayım,” diye yanıt verdi. “Uluslararası deneyimler genellikle sözlerinde durduklarını gösteriyor. En azından böylelikle güvenilir birer muhatap olduklarını kanıtlamak istiyorlar.”

“Öyle olmasını umalım. Biz en azından verdiğimiz kararla hem meslektaşımıza hem de polise karşı görev ve sorumluluğumuzun gereklerini yerine getirmiş bulunuyoruz.”

Sunucu, “Bu noktada, Panhellenistik Polis Memurları Sendikası’nın açıklamasını daha yakından incelememiz gerekiyor,” dedi.

Kamera, Arvanitakis’i ziyaretim sırasında bana gösterdiği metni ekrana getirince rahat bir nefes aldım. Artık Katerina’nun

özgür kalması yalnızca zamana kalınıştı. Sunucu haklıydı. Bu durumda artık onlar, sözlerinde durarak güvenilir olduklarını kanıtlamak zorundaydılar.

Bu sevinçle tam Adriani ile Fanis'i arayıp Katerina'nın çok yakında karaya çıkarabileceği haberini doğrulamak üzereydim ki sunucunun söylediklerini duyunca telefon elimde dondum kaldım.

"Bay Haritos'un tüm aile üyeleri heyecanla kızları Katerina'nın dönüşünü bekliyor. Atina'da bulunan Kostas Haritos ile bağlantı kurmaya çalıştık, fakat kendisine ulaşamadığımız için görüşlerini alamadık."

Henüz ilk cümlede kulağımda bir vınlama başladı. İkinci-deyse artık alarm zilleri çalıyordu. Bana hiç kimsenin ulaşmaya çalışmadığından emindim. Bunun en basit nedeni de zaten bu konuda konuşmayacağımı bilmeleriydi. Bu durumda başka bir kanalı denediklerini düşünüyordum ki çok geçmeden kuşkularımda haklı olduğumu gördüm.

"Ancak, muhabirimiz Hristos Sotiropoulos, Katerina'nın annesi Bayan Adriani Haritou ile bağlantı kurmayı başardı."

Tüm görüntü değişti ve Sotiropoulos'un kameraya gülümseyen yüzü ekranda belirdi. Sunucunun az önce söylediklerini yetersiz bulmuş veya hoşnut kalmamış olacak ki hemen kendi sunumuna başladı.

"İyi akşamlar sayın izleyiciler. Bayan Adriani de son günlerde gergin yüzlerini görmeye alıştığımız çok sayıda anneden biri. Ancak tüm diğer annelerin dün çocuklarını kucaklamış olmalarına karşın Bayan Adriani hâlâ endişe içinde kızı Katerina'nın serbest bırakılmasını bekliyor. Bunun tek nedeni, Katerina'nın, bir polis memuru olan Komiser Kostas Haritos'un kızı olması."

Kamera, Adriani'yi de görüntüye almak için sunucudan uzaklaştı. Samaria Otel'i ni anımsadığım kadarıyla söyleşi barda kaydedilmiş olmalıydı, çünkü ekranda görünen ahşap masaları, kanepeleri ve önünden geçen caddeye bakan pencereleri anımsamıştım. Adriani ise kanepede değil, büyük bir

kırmızı koltukta oturuyordu. Sırtını koltuğun arkasına yaslamış, dimdik duruyordu, ellerini önünde kavuşturmuş ve bacak bacak üstüne atmıştı.

Sotiropoulos, yüzünden eksik etmediği, sıcak ifadesiyle ona gülümsedi. Belki de söyleşiyi benim de izleyeceğimi hesaba katarak yüzünü ekşitmeyi bana saklamış, eşime karşı ise son derece dostça bir tutum sergilemeyi tercih etmişti.

“Evet, Bayan Haritou, hepimizin ümit ettiği gibi, yakında kızıma kavuşacağınız için mutlu musunuz?”

Adriani düşünceli bir ifadeyle ona baktı ve “Tabii ki mutluyum ve bir an önce kızıma kavuşmak istiyorum,” diye karşılık verdi. “Ancak sevincim sınırsız diyemem!”

Sotiropoulos tıpkı benim gibi şaşkınlıkla ona baktı. “Niçin? Kızınızın kısa bir süre içinde özgür kalacağına inanmıyor musunuz yoksa? Teröristlerin istekleri yerine getirildi. Artık onu bırakmamaları için bir neden kalmadı.”

Adriani belli belirsiz omuzlarını silkti. “Son günlerde sürekli umut ve umutsuzluk arasında gidip geldiğimiz için sevinmeye bile gücüm kalmadı artık. Şu anda tek gereksinimim biraz huzur ve dinlenme.”

“Ama zaten bu isteğiniz de yerine gelecek. Bu sınavdan geçtiğimiz zaman kızınızla birlikte hem sevinecek hem de kendinizi toparlayabileceksiniz.”

“Sevinçli olmakla birlikte endişeliyim de Bay Sotiropoulos,” dedikten sonra, içini çekti ve gülümsedi. “Eskiden her Noel’den iki hafta kadar önce babama, ‘Baba, iki hafta sonra Noel geliyor,’ derdim. O da hep bana ‘Dur bakalım,’ diye yanıt verirdi. O zaman ben de kendi kendime, ‘Ne kadar garip davranıyor, Noel’in gelmemesi mümkün mü sanki?’ diye düşünürdüm. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum. Eğer 2000 yıldan uzun bir süredir kutlanan Noel’in tekrar gelip gelmeyeceğinden bile kuşku duymak gerekiyorsa, ben kızıma yarın kavuşup kavuşmayacağımdan nasıl emin olabilirim?”

“Önceki gün, teröristlerin vatandaşımız olduğunu ve Ortodoks din kardeşlerine destek verdikleri için suçlanmaları-

nın haksızlık olduğunu söylemişsiniz. Şimdi de teröristlerin Yunan Polisleri Sendikası'na baskı yapmak için kızınızı rehine tutmaları karşısında aynı şeyi söyleyebilir misiniz?"

"Bugün bunun tam tersini söyleyebilirim, ama ne fark eder? Yarın veya öbür gün de yine başka türlü düşünebilirim."

Sotiropoulos bunun üzerine nazikçe, "Bu kadar çabuk mu fikir değiştirirsiniz?" diye sordu. Aslında öğrenmek istediği onun görüldüğü kadar yüzeysel olup olmadığıydı.

Adriani, içini çekerek "Çünkü artık dünyayı hiç anlamıyorum," dedi. "Her gün öğleden sonra televizyon izlerim ama olan biteni daha iyi anlayacağım yerde aklım daha çok karışıyor. Ben bir zamanlar yalnızca annemin kızıyken, bir anne ve bir ev kadını olmayı ve annem gibi pencereden bak-kala sepet sarkıtmak yerine alışverişi süpermarketten yapmayı başarabildim. Bugünün insanların neden bu denli rahat davrandıklarını ve açgözlü olduklarını, danaların niçin delirdiğini ve kuşların neden grip olduklarını anlayamıyorum... kısacası artık hiçbir şeyi anlamaz oldum. Bu nedenle, bugün birini haklı bulurken yarın öbürünü haklı bulabiliyorum, söylediklerinin bana uyup uymadığına veya bana bir yararı olup olmadığına göre fikrim değişiyor."

"Ama eşiniz bir polis, bazı şeyleri size o da açıklayabilir." Sotiropoulos, polislerin birer politikacı veya gazeteci olmadığını bilmesine rağmen kameralar aracılığıyla beni düelloya davet ediyordu.

"Nasil yani? Polisler sanki dünyada olup biteni anlıyorlar mı? Bu olayda nasıl çaresiz kaldıklarını görmüyor musunuz?" Adriani bu aşağılayıcı yorumuyla Sotiropoulos'un yandaşı olduğunu iyice kesinleştirmiş oldu.

Sotiropoulos, yüzünü kaplayan bir gülüşle, "Ama siz çok cersursunuz, Bayan Haritou," diye karşılık verdi. "Acaba bu cesaretinizin kaynağı nedir? Bir polisle evli olmanız olabilir mi?"

Adriani, "Siz haberciler buna cesaret diyorsunuz, biz köyde dayanıklılık derdik," diyerek onu düzeltti. "Cesur olanlar hemen bir sonuca varmayı isterler. Bense burada Meryem

Ana'ya mum yakıp haç çıkararak beklemekten başka bir şey yapmıyorum."

Sotiropoulos, söyleşi için teşekkür etti, Adriani gülümseyerek karşılık verdi ve ekrandaki otel barı görüntüsü kayboldu. Sunucu, "Adriani Haritou ile yapılan söyleşiyi izlediniz," diyerek beni karmaşık duygularımla baş başa bıraktı.

Eşim ikinci kez televizyona çıkmış ve ben de ilkinde olduğu gibi yine rahatsız olmuştum. Televizyon söyleşileri, genellikle farklı sanat dallarındaki yıldızlar, politikacılar, biliminsanları ve sanatçılarla yapılır veya cinayet, deprem veya su baskını gibi olaylarla ilişkili olur yahut da değişik pozisyonlardaki yöneticiler ekrana çıkartılır. Adriani bu kategorilerden hiçbirine girmediği için sanki biraz eğreti kalmıştı. Öte yandan, söyleşiden yüzünün akıyla çıktığını ve Sotiropoulos'un karşısında kesinlikle yenilgiye uğramadığını da itiraf etmeliydim. Şu anda, hangisinin daha fazla önem taşıdığına karar veremiyordum: Söyleşi bende rahatsızlık mı, yoksa Adriani'nin bu konudaki başarılı tutumundan dolayı hoşnutluk mu yaratmıştı? Aslında bunu daha fazla kurcalamak gereksizdi, sonuçta ben de onunla aynı görüşü paylaşıyordum. En azından son günlerde artık ben de dünyada olup biteni anlayamaz olmuştum.

Tostumdan bir parça ısırdım ama iyice soğumuştur. Kullandıkları ucuz yağ damağıma yapışıp kaldı ve midemi bulandırdı. Hiçbir şey yememekle pide arası şiş kebab yemek arasında karar vermeye çalışırken telefon çaldı. Arayan Fanis'ti.

"Karını nasıl buldun?" diye sordu. "İyiymiş değil mi?"

"Evet iyiymiş. Ama şu anda beni başka bir şey rahatsız ediyor."

"Ne gibi?"

"Sanki televizyona çıkmaktan biraz hoşlanmış gibi görünüyor."

Fanis oldukça öfkeli bir sesle, "Aslında karını son derece küçük görüyorsun," diye çıkıştı.

"Hayır, yanılıyorsun. Aksine son derece becerikli. Bundan sonra, canı istedikçe telefona uzanıp görüşlerini hiç çekinmeden tüm dünyaya açıklamayacağını kim bilebilir? Zaten kendisi de bütün gece televizyonun karşısında oturduğunu itiraf etti."

"Bence yapmalı da, bu niçin seni rahatsız ediyor ki? Talkshow'lara veya haberlere bağlanıp görüşlerini açıklayarak renk katan insan o kadar çok ki."

"Ama bir fark var, o bir polis eşi."

"Ne olmuş ki? İster bir polis eşi ister politikacı veya bir endokrinoloji uzmanı olsun, bunun birbirinin aynı, tatsız programları önümüze süren televizyon kanalları için fark ettiğini mi sanıyorsun? Söyleşiden sonra onu görmeliydin, sanki bulutların üzerinde yürüyordu."

"Tabii, kendine olan güveni arttı."

Yine sinirlenmişti. "Psikologluk taslamayı bırak, sen bir polis memurusun, psikiyatr değil."

"Sen de bildiğim kadarıyla kardiyologsun."

"Ama en azından üniversitede az da olsa biraz psikiyatri okudum."

"Ben de FBI'da suçluların profilini çıkarmayı öğrendim."

Şaşkınlıkla, "FBI'da ne zaman çalıştın ki?" diye sordu.

"Gikas çalışmıştı, o da bana öğretti."

Uzun bir süreden beri ilk kez, bir telefon konuşmasını neşeli bir havada bitirdik. Ekranda Koutsouvelos'un oynadığı reklam filmi oynuyordu. Elinde bir kadehle dans ediyordu. Gövdesiyle yumuşak ve zarif figürler yapıyordu. Bunun rap olup olmadığını bilemiyordum. Bana daha çok, 50'li yıllarda yapılan Hollywood filmlerinde, ayaklarıyla zemine çivi çakar gibi dans eden Amerikalı aktörleri anımsattı.

Gikas telefon ettiğinde henüz uykuym açılmamıştı, çünkü bütün gece yatakta dönüp durduktan sonra ancak sabaha karşı beşte uykuya dalabildim.

Telefonumu açar açmaz, "Umut ışığı gerçeğe dönüştü," dedi. "Rehineyi almak için gemiye bot gönderiyoruz."

Bir yanıt verebilmek için beynimi zorluyor, fakat söyleyecek uygun bir sözcük bulamıyordum. Sanki hem gövdem hem de aklım, telefonu tutan elimden itibaren felç olmuş gibiydi.

"Eşinizi aramanız gerekmez, bunu bizzat ben yapacağım."

Sonunda güçlkle, "Teşekkürler," diye kekeledim.

"Asıl Arvanitakis ile teröristlere teşekkür edin, ben yalnızca aracılık yaptım."

Çekinerek, "Acaba ne zaman Atina'da olurlar?" diye sordum, çünkü "Bir de soru mu soruyorsunuz?" diye terslenmekten korkuyordum. Ama Gikas'ın keyfi yerindeydi, ne de olsa kısa bir süre sonra, polisin, "değerli" bir meslektaşın kızını kurtarmada gösterdiği başarıyla övünecekti.

"Önce ifadesi alınacak. Siz de biliyorsunuz: Gemide bulunan yabancı uyruklu rehinelere ne durumda olduklarını öğrenmek istiyoruz."

"Acaba özel bir uçakla eve göndermeniz mümkün olabilir mi?"

"Ben zaten bir helikopter ayarladım," dedikten sonra, doğrudan, "Eşinize gelince, önünde saygıyla eğildiğimi söylemem gerekir," diye ekledi. "Dünkü televizyon söyleşisinde olağanüstü başarılıydı."

"Ben o söyleşiyi hiç yapmamasını yeğlerdim ama bana so-
ran olmadı."

"Zarar yok. Kendine düşeni layıkıyla yaptı. Ciddi, iddia-
sız ve açıksözlüydü, tam bir polis eşine yakışan biçimde. Eğer
benim eşim televizyona çıkacak olsaydı, güzel görünmek için
bütün gününü kuaförde geçirir, benden de yeni bir elbise al-
mamı isterdi. Düşünmek bile istemiyorum." Katerina karaya
ayak basar basmaz beni arayacağına söz vererek konuşmayı
bitirdi.

Telefonu kapatır kapatmaz Adriani aradı ve öfkeli bir ses-
le, "Kiminle bu kadar uzun konuştun?" diye sordu.

"Gikas'la, beni Katerina için aradı."

Ses tonu hemen değişti. "Onu serbest bırakıyorlar, sevgili
Kostas, Tanrı'ya şükürler olsun! Nihayet bütün bu kötü gün-
ler, uykusuz geceler ve çektiğimiz tüm acılar son buluyor!
Zaten en önemlisi, sonunun iyi olması. Biz şimdi Fanis'le rıh-
tıma, onu karşılamaya gidiyoruz."

"Ama onu rıhtıma çıkarmayacaklar, önce Souda'ya götü-
rüp ifadesini alacaklar."

"Öyleyse biz de Souda'ya gideriz."

"Sorgulama bitene kadar sizi onunla görüştürmezler. En
iyisi otelde kalın ve Gikas'ın telefon etmesini bekleyin. Sizi
Atina'ya götürecek bir helikopter ayarlamış."

"Kızım karşısında aileden hiç kimseyi görmeyecek mi?"

"Dün söyleşi yaparken güçlüydün, şimdi yine eski haline
dönüyorsun."

Neşeli bir sesle, "Evet herkes beni kutladı," diye onayladı.
"Benim konuşmama karşıydın ama yine de keşke söyledikle-
rimi sen de duyabilseydin."

"İlkinde çuvallamıştın, ikincisi gerçekten daha iyiydi."

Kısa bir süre soluklandı, ardından çekimser bir tavırla,
"Zaten onun için yeni bir söyleşi önerisini kabul ettim, birin-
ci söyleşinin yarattığı olumsuz izlenimi olabildiğince silmek
için," dedi.

"Tamam ama umarım alışkanlık haline getirmezsın."

“Çok ayıp! Bunu nasıl söylersin? Evde pencereden bile dışarı bakmazken televizyonda kendimi göstermek istediğimi mi düşünüyorsun?”

“Tamam, anladım ama sen yine de polis olan kocanın sözünü dinle. Gikas telefon edip, Katerina’nın geldiğini doğrulayınca kadar bekle. O zaman askeri üsse saat kaçta gitmeniz gerektiğini ona sorarsın. Oradan da Atina’ya döneceksiniz.”

“Ya beni aramazsa?”

“O zaman mutlaka beni arar, ben de sana bilgi veririm. Nasıl olsa Hanya’dan Souda’ya hemen gidersiniz.”

Aslında Katerina’nın da mutlaka hemen telefon edeceğini söylemek istedim fakat bu kargaşada telefon etmeye olanak bulamayabileceğini düşünerek, Fanis’le ikisini boşuna telaşlandırmamak için bu düşüncemi kendime sakladım. Ayrıca Adriani’nin dayanamayıp Souda’ya gitmesinden ve orada karışıklığa neden olmasından çekiniyordum.

Cep telefonumu bir kenara koyup tıraş olmak üzere banyoya girdim. Fakat o anda dayanılmaz bir halsizlik hissettim. Merkeze gidip Ifantidis ve Koutsouvelos’la uğraşmak fikri birden dağ gibi gözümde büyüdü. Evde kalıp, iki sabit telefon ve bir cep telefonumla birlikte televizyon izleyerek Katerina’nın sesini duymayı beklemek istiyordum. İçimdeki ses, günlerce bu denli büyük baskılar altında kaldıktan sonra kendime biraz zaman ayırmaya hakkım olduğunu söylüyordu. Kendi düşüncemin etkisiyle hemen ikna oldum ve Vlassopoulos’u arayarak ona Katerina’yla ilgili son gelişmeyi aktarmaya karar verdim.

“Haberim var, burası arı kovanı gibi kaynıyor,” diye karşılık verdi. “Dün hepimiz Arvanitakis’i gırtlaklamak üzereydik, bugünse attığı cesur adımdan ötürü kutluyor ve istifa etme kararından caydırmaya çalışıyoruz. Çünkü sonuçta doğru olanı yaptı. Biraz nazlanıyor ama yönetim kurulu zaten istifasını kabul etmedi. Herhalde o da bu durumda kalacak.”

“Bugün kendime izin verdim, işe gelmeyeceğim. Acil bir şey olursa beni evden arayabilirsin. Ama gerçekten başka bir çözüm bulamazsan.”

“Tamam, Katerina için gözünüz aydın olsun!” dedikten sonra telefonu kapattık.

Mutfağa gidip her sabahki gibi sulu bir çorbayı andıran kahvemi yaptım ve televizyonun karşısına oturdum. Ancak daha açmadan sabit telefon çaldı. Adli tip laboratuvarı şefi Palioritis arıyordu.

“Kızınız için çok sevindim, rahatsız ediyorum ama önemli olabilir.”

“Önemli değil, dinliyorum.” İçimden Vlassopoulos’a söylemeye başladım, zira artık telefonumun bütün gün susmaya-çağını ve büroya gitmediğime pişman olacağımı anlamıştım.

“Koutsouvelos’un arabasını bulduk. Ajion-Assomaton Caddesi’nde bırakılmış. Bagajında kan izleri bulduk. Hemen laboratuvarı inceleyeceğiz ama ben büyük bir olasılıkla Koutsouvelos’a ait olduğunu düşünüyorum.”

“Peki silah?”

“Ifantidis olayında kullanılan silahın aynısı. 1942 veya 1943 model bir Luger.”

Ona hem teşekkür edip, hem de içimden cehenneme gitmesini söyleyerek konuşmayı bitirdim. Televizyon kanallarının Katerina’nın serbest bırakılması ile ilgili neler yayınlandıklarını izlemek için kumandaya bastım. Ancak her günkü monoton sabah programlarından başka bir şeye rastlamadım. Herhalde onun serbest bırakılacağını henüz öğrenmemişlerdi. Anlaşılan teröristler bu konuyu bir duyuru yapacak kadar önemsememişler, polis de gizli tutmak için tüm önemlerini almıştı.

Yine de kanallar arasında gezinerek şansımı denemeye karar verdim, gezintimin henüz yarısına gelmiştim ki yeni telefon çaldı.

“Komiserim, lütfen kızmayın, ama birisi sürekli arıyor ve sizinle görüşmek istediğini söylüyor.”

“Benimle ne konuşacakmış ki? Yoksa bir akrabam veya hısumum mu arıyor?”

“Hayır, son iki cinayet hakkında size çok önemli bir şey söyleyecekmış.”

“İyi, söylesin o zaman.”

“Ben de aynı şeyi önerdim, fakat kabul etmedi. Mutlaka sizinle görüşecekmış, onun için telefon numaranızı istedi.”

“Eğer verecek olursan, Nevrokopi ilçesine atanmayı da göze almış olursun. Söyle ona bir numara bıraksın, ben onu ararım.”

“Bunu da önerdim ama bizimle alay eder gibi telefonu olmadığını, telefon kulübesinden aradığını söyledi.”

“O zaman yarın ben yerimde oluncaya kadar beklesin, bugün izinliyim.”

“Bir şey daha var komiserim.”

“Nedir?”

“Adam sanki dişleri yokmuş gibi konuşuyor.”

“Kes artık Vlassopoulos. Sabahın köründe bu kadar saçmalık yeter!”

Öfkeyle televizyonu kapattım, zaten her zamanki gibi biraz yayın yapıp biraz reklam göstermekten başka bir şey yapmıyordu. Bir sulu kahve daha yapmak için yeniden mutfağa gittim. Gözlerimi telefonlardan ayırmadan kahveyi içtikten sonra tekrar Adriani’yi aradım ve ona da yeni bir haber olup olmadığını sordum. Onda da bir yenilik yoktu.

Aniden vermiş olduğum evde kalma kararımın rahatsız olmaya başlamıştım. Çünkü bu tür bekleme durumlarının sınırlarımı etkilediğini deneyimlerimden biliyordum. Üstelik durmadan arayan kişinin, Ifantidis ve Koutsouvelos cinayetleri hakkında gerçekten önemli bir bilgiye sahip olması ve belki de bir daha aramaması olasıydı.

Programımı değiştirmeye karar verdim ve tıraş olup işe gitmek üzere banyoya yöneldim. Tam aynanın önünde yüzüme tıraş köpüğü sürerken telefonun ziliyle oturma odasına koştum. Gikas arıyordu.

Sesinde polise özgü bir resmiyetle, "Katerina yanımda, onu veriyorum," dedi.

Kısa bir sessizlikten sonra, Katerina'nın iyice sönmüş, adeta fısıltıya dönüşmüş sesi duyuldu. "Selam, baba."

Bu kez sessizlik sırası bana gelmişti. Boğazıma bir yumru oturmuş, konuşmamı engelliyordu. Kısa bir süre sonra tüm çabamla, "Nasılsın canım?" diye kekeledim.

Aynı fısıltı karşılık verdi. "İyiyim, bana hiçbir şey yapmadılar, hiç dokunmadılar. Ama hâlâ rehin tutulmanın şokunu yaşıyorum."

"O bir karabasandı, geçti. Artık her şey düzelecek. Annenle konuştun mu?"

"Hayır, Fanis'le de konuşmadım. İlk seni aradım."

"O zaman hemen onlara da haber ver. Oradaki meslektaşlarla işin bitip Atina'ya geldiğin zaman uzun uzun konuşuruz."

"Bekle, Bay Gikas seninle konuşmak istiyor."

Gikas da "Kızın iyi durumda," diyerek onu onayladı. "Yorgun ve bitkin görünüyor ama onun dışında tamamen kendinde. Yalnız biz burada hiç iyi değiliz."

"Niçin?"

"Televizyonu açarsanız, neden olduğunu anlarsınız."

Hemen bir havluyla yüzümdeki köpükleri sildikten sonra televizyonu açtım. İlk aklıma gelen, teröristlerin yabancı uyruklu rehinelere birini vurmuş olma olasılığıydı. Ekranda gösterilen duyuru metninin ancak okuyabildiğim ikinci yarısında yazarlar, bu öngörümde tamamen yanılmadığımı, fakat gerçeğin oldukça farklı olduğunu gösterdi.

"Polis memurunun kızının özgür bırakılması ile uzlaşma çabalarımızın sonuna gelmiş bulunuyoruz. Yarından itibaren –NATO bombardımanına katılmış olan devletlerin yurttaşlarından başlayarak– Srebrenica'da yapıldığı öne sürülen sözde kıyımla ilgili olarak sürdürülen soruşturmalara son verileceği kesinlik kazanana kadar her gün bir rehineyi öldüreceğimizi duyururuz."

Bunun bakanı pek fazla etkilemeyeceğini düşündüm. Bakan Gikas'a baskı yapacak, Gikas da terörle mücadele ekibinin şefini zorlayacaktı... hepsi de söylenmesi son derece kolay olan şu sözcükleri kullanacaklardı: "Artık bir şeyler yapın!"

Gikas büyük bir baskı altında olmasına karşın Katerina'nın rahatsız edilmemesi için elinden geleni yaptı. İstersek, helikopterin yolcularını Tatoï'deki hava harp üssüne indirebileceğini söyledi. Çünkü onların Emniyet Müdürlüğü'ne veya Katechaki Caddesi'ndeki İçişleri Bakanlığı binasına getirilmeleri halinde, avlarının üzerine atlamaya hazır gazeteci ordusunun eline düşmelerinden korkuyordu. Bu arada da Girit'ten kalkan helikopterin Katechaki Caddesi'ne gideceği haberini yaydı.

"Eğer gazeteciler tepki gösterecek olurlarsa, pilotun yanlış anlama sonucu Tatoï'ye devam ettiğini söyleriz."

"Peki, bunu yutarlar mı?"

"Hayır, fakat yanılmanın iki iyi tarafı vardır: Birincisi insana özgüdür, ikincisi de aksi kanıtlanamaz. Böylece ağızlarını kapatmış oluruz."

Kifissia'daki otoyol kavşağından Tatoïou Caddesi'ne ulaşmak için Dekelias Caddesi'ne doğru ilerlerken Gikas'ın davranış biçimi nedeniyle ona olan tavrını değiştirmek zorunda olup olmadığını düşündüm. İlk aklıma gelen, ona karşı kendimi borçlu hissetmem gerekip gerekmediğiydi. Aslında gerekmiyordu, çünkü sonuçta bir polisti ve hepimiz, en azından çoğumuz gibi o da görevini yapıyordu. Bir meslektaşının kızı için bundan biraz fazlasını yapmış olması da hemen gazetelere teşekkür ilanı vermemizi gerektirmezdi. Öte yandan, tüm bu süre içinde olaya görevinin gerektirdiğinden veya meslektaşça bir ilgiden fazlasını göstermişti. Gerek bana gerekse Adriani'ye sürekli bilgi vermiş ve ne zaman arasak bizimle görüşmüştü. Şimdi de Katerina'nın özel alanını korumak için

çaba gösteriyordu. Dolayısıyla ona borçlu sayılırdım ve minnettarlığımı bir şekilde göstermem gerekiyordu.

İkinci soru ise, Gikas'ın benim kendisine borçlandığımı düşünüp düşünmediği idi. Eğer düşünüyorsa yalnızca benim minnettarlık göstermemle yetinmeyecek, ilk fırsatta kendisini karmaşık soruşturmaların dışında tutmamı isteyecek, diğer bir deyimle her adımda borcumu ödememi bekleyecekti. Olağanüstü durumlar bilindiği gibi insanları birbirine yaklaştırır, ancak günlük yaşama geri dönünce yine alışılmış davranış biçimleri ortaya çıkar. Bu da koşullar normale döner dönmez benim yine bildiğimi okuyacağım, onun da hırsından duvara tırmanacağı veya politik yönden kendimi kritik bir duruma düşürünce, öfkeden çılgına döneceği anlamına geliyordu.

Helikopterin öğleden sonra saat beş gibi Tatoi'ye inmesi bekleniyordu. Tatoi Caddesi'ne vardığımda yaklaşık bir saatlik bir sürem daha vardı. Mirafiori'nin açık olan camlarından içeriye tatlı bir rüzgâr esiyordu. Fanis'in annesiyle babasının gece yarısı bizi arayıp o korkunç haberi vermelerinin üzerinden kaç hafta geçtiğini bilemiyordum. En azından haftaları saymamakla akıllıca davrandığımdan emindim. Günlerin öylesine gelip geçmesine izin vermiştim, çünkü geriye saymaya kalkışmak, aklımı kaçırmama hatta ölümüne neden olabilirdi. Şimdiyse Katerina'yı almaya gitmeme karşın ben de Adriani gibi hissediyordum: Onun gibi ben de sevinmiyordum. Katerina'nın tatilden döndüğünü varsayarak kendimi kandırmayı denedim. Ama kaç kişi tatil dönüşü Tatoi Hava Üssü'ne helikopterle inerdi ki? Herhalde kuvvet komutanının kendisi bile değil.

Girişteki nöbetçi, "Park yerine kadar doğru gidin komiserim. Arabanızı orada bırakıp yürüyerek devam edeceksiniz. Sağ kolda kafeterya var, sizi oradan alacaklar," diye açıklama yaptı.

Gösterdiği yönde ilerleyerek park yerine ulaştım. Mirafiori'yi orada bıraktıktan sonra, tek katlı bir binada bulu-

nan kafeteryaya yöneldim. Doğru bara giderek, hemen kendime sütlü, buzlu köpürtülmüş kahve ısmarladım. Böylece, oturduğum yerde, bildiğimiz Yunan kahvesinin nasıl devasa bir köpükle taçlandırıldığını görebilecektim. Yerime geçince, aslında favori içeceğim olmayan buzlu kahvemi yudumlamaya başladım. Neyse ki o sırada bir hava albayı yanıma geldi.

“Albay Chiotopoulos, komiserim. Kule helikopterin inişe geçtiğini bildirdi.”

Kapı açılır açılmaz ilk Fanis piste atladı, ardından Katerina’nın inmesine yardım etti. Üzerinde hâlâ Girit’e hareket ettiği gün giydikleri vardı. Pilot da onlardan sonra inen Adriani’ye yardım etti.

Fanis, pervanelerin türbülansından Katerina’yı korumak için elini omuzlarına atmıştı. Onların arkasından gelen Adriani ise rüzgârda savruluyordu. Katerina gözlerini asfalt piste dikmiş, sanki adımlarını sayar gibi yürüyordu. Yanıma gelince başını kaldırıp bana baktı. Yüzü çökmüş, saçları keçeleşmiş, gözleri kızarmıştı. Fanis’in kollarından sıyrılarak, kollarının arasına girdi ve bana sıkı sıkıya sarıldı. Başını omzuma dayadı.

Aklıma başka bir şey gelmediğinden, “Çok bitkinsin,” diyebildim. “İyice dinlenmelisin.”

“Evet, ama kendimi iyi hissediyorum,” dedikten sonra kısa bir süre soluklandı ve “İyi olduğuma kendimi inandırmaya çalışıyorum,” diye ekledi.

“Biraz zamana gereksinimin var. Biraz dinlenip, kendini toplayınca, her şey yoluna girecek.”

Ona sarılmış halde park yerine doğru yürümeye başladım. Fanis ile Adriani arkamızdan geldiler. Bu düzeni arabaya binince de bozmadık. Katerina benim yanıma oturdu, diğer ikisi arkaya geçtiler.

Tatoiou Caddesi üzerinde yol alırken arabaya tam bir sessizlik egemendi. Herkes bir şeyler söylemek istiyor, fakat nasıl başlayacağını bilemiyordu. Sonunda, bu gibi durumlarda en deneyimli olan Adriani söze aştı.

"Gikas'a teşekkür etmelisin. Bize karşı ne denli nazik davrandığını tarif edemem."

İçimden, işte buyurun dedim, minnettar olma zorunluluğu başlıyor. Demek Adriani de benim gibi düşünüyordu. Gikas'la ilgili değerlendirmemi kesinleştirmeden önce, Katerina'ya "Sorgulama sırasında seni zorladılar mı?" diye sordum.

"Annemin söylediği gibi Gikas buna izin vermedi."

"Başka kimler vardı?"

"Terörle mücadele ekibi şefi ile bir Amerikalı." Yani Stat-hakos ile Parker, diye düşündüm. "Başlangıçta öyle bir soru yağmuruna tuttular ki başım dönmeye başladı. Özellikle terörle mücadele birimi şefi art arda soru soruyordu. O sırada Gikas devreye girdi ve hepsini geri püskürttü. Başlangıçta yalnızca en önemli konuları sormalarını, daha sonra yanıtlamam gereken sorular çıkarsa bunları Atina'da babamın da sorabileceğini söyledi. Sonuçta bir polisin kızı olduğumu belirtti." Bir soluk almak için durakladıktan sonra da "Zaten onlara anlatacak çok ilginç bir şey yoktu ki! Kadınla erkekli kırk iki kişiyi turistik mevkiin salonuna tıktılar. Yiyecek olarak birkaç lokma atıştırmalık ile içecek birkaç yudum su veriyorlardı. O sıcakta kimse yıkanamadığından içersi balık pazarı gibi kokuyordu. Her sabah mumya gibi her tarafları örtülü bir halde salona giriyorlar ve Avrupa Birliği üyesi ülkelerin vatandaşlarından ellerini kaldırmalarını istiyor ve ülkeleri Yugoslavya'yı bombaladığı ve Kosova'yı Arnavutlara bıraktığı için, ilk önce onları vurup öldüreceklerini yineliyorlardı." Sözlerine ara vererek dönüp bana baktı ve "İşte sana da her şeyi anlattım, artık zahmet edip yarın beni sorgulamana gerek kalmadı."

Adriani, "Bir de utanmadan kendilerine Hristiyan diyorlar," diye bir çıkış yaptı, fakat hiç kimseden bir tepki gelmedi.

Fanis, "O iki hastaya ne oldu? Hani yüksek tansiyonu ve şeker hastası olan iki kişi?" diye sordu.

Katerina omuzlarını silkti. "Siz gittikten sonra beni onlarla görüştürmediler ki."

"Peki, sana nasıl davrandılar?" diye sordum.

"Yunan vatandaşları arasında bir tek Fanis'le benim serbest dolaşmamıza izin veriyorlardı: Fanis doktor olduğu, ben de ona asistanlık yaptığım için. Fakat babamın bir polis olduğunu öğrendikleri zaman beni bir kamaraya kilitlediler ve bir daha dışarı çıkarmadılar. Üstelik bana da artık hep aynasız demeye başladılar. Onlara yalnız babamın polis olduğunu, benim polis örgütünde çalışmadığımı anlatmaya çalıştım ama onlar durmadan bunun kendileri için zerre kadar fark etmediğini, sonuçta hepimizin pislik olduğunu yineliyorlardı." Bana dönüp baktı ve "Eskiden bu tür insanlar polise de askere de büyük bir saygı duyarlardı. Şimdi ne değişti söyler misin?"

Gülerek, "Kim bilir, bizim artık çok demokratikleştığımızı düşünüyorlardır veya belki de çok güçsüz buluyorlar, artık her neyse," diyerek işi şakaya vurmaya çalıştım.

Adriani de "Peki ama meslektaşların aslında ne düşünüyorlar acaba?" diyerek söze karıştı. "Böyle bir duyurunun sırası mı şimdi? Eskiden bir Yunan Bulgaristan'a gittiği zaman dönüşte pasaportuna el konurdu ve ondan sonra ehliyet bile alamazdı. Oysa şimdi Arnavutların ve Bulgarların polis örgütünde çalışmasını istiyorlar. Bu da nereden çıktı şimdi?"

İçimden ona hak verdiğim halde yangına körükle gitmek için karşılık vermedim. Diğer ikisi de bir şey söylemedi. Zaten bu konu şu anda bizi hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

Katerina, Adriani ve Fanis'i evin önünde indirdikten sonra arabayı park edecek bir yer aramaya başladım. Eve döndüğümde üçü de oturma odasındaydılar. Katerina kanepeye oturmuştu. Adriani de yanına oturmuş saçlarını okşuyordu. Fanis, karşılarındaki bir koltuğa oturmuş, düşünceli bakışlarla onları izliyordu.

Adriani, "Acıkmadın mı canım? Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?" diye sorduktan sonra, ne kadar uzun süredir evden uzak olduğunu o anda fark etmiş gibi, "Aslında evde de hiçbir şey yok," diye ekledi.

"Hiç aç değilim anne. Tek istediğim, bir duş alıp uzanmak."

"Aslında yemeği dışarıda yiyebiliriz, değil mi Kostas?" Benden destek beklediği belliydi, ancak ben kararı Katerina'ya bıraktım.

Katerina aynı kararlılıkla, "Anne yemek yemek istemiyorum," diye yineledi. "Sadece yatmak istiyorum."

"Tamam canım ama, boş mideyle yatılmaz ki. Zaten kaç gündür doğru dürüst bir şey yemedin. Güçlenmen için yemen gerekli."

Tam karışmak üzereydim ki Katerina benden önce davrandı. Annesinin itirazlarını duymazdan gelerek, "Şofbeni yakmaya gidiyorum," dedi. "Su ısınıncaya kadar biraz uzanırmım, duş yaptıktan sonra da yatarım. Yarın görüşmek üzere, umarım biraz daha iyi olurum."

Hepimizi -Adriani'yi, Fanis'i ve beni- aynı şekilde yavaşlarmızdan öptü. Adriani üzüntüyle arkasından baktı fakat tekrar yemek konusuna değinmeye cesaret edemedi. Katerina gidince, Fanis'e döndü.

"Hiç yemeden olmaz ki. Anlıyorum, büyük bir şok geçirdi... ama bünyesi çok zayıf düştü. Bir de sağlığı bozulsun istemiyorum. Ona iştah açıcı bir şey veya hiç olmazla vitamin falan veremez misin?"

Fanis, kararlı bir tavırla, "Ona hiçbir ilaç vermeyeceğim," diye karşılık verdi. "Senin de söylediğin gibi hâlâ şokta. Bunu atlattığı zaman iştahı da zaten yerine gelecek."

"Ama her şeyin normale dönmesi zaman alır. O süre içinde de bir on kilo daha verir."

"Yine de onu zorlamamanı öğütlerim. Şu anda en ufak bir baskıyı bile kaldıramaz."

Fanis evimize girip çıkmaya başladığından beri ilk kez Adriani ona öfkeyle baktı. "Seni ne kadar sevdiğimi bilirsin, Fanis," dedi. "Ama kızıma nasıl bakacağımı senden öğrenecek değilim."

"Belki unutmuş olabilirsin ama bunları bir hekim olarak söylüyorum."

Adriani de soğuk bir tavırla, "Ben de bir anne olarak konuşuyorum," diyerek mutfağa gitti.

O anda, yaşadığımız aşırı gerginlik nedeniyle birbirimize karşı hoş olmayan tutumlar sergilemeye başladığımızın farkına vardım. Bu nedenle Fanis'in yanına giderek, mutfaktan duyulmayacak bir sesle kulağına fısıldadım: "Sen kendini üzme, başlangıçta hep böyle tepki gösterir, bir süre sonra sana hak verecektir."

"Beni iyi dinle, seni tedirgin etmek istemem ama Katerina'nın eski haline dönmesi için belirli bir süre geçmesi gerekiyor. Eğer bu süre içinde baskı altında kalırsa, iyileşme süreci daha da uzar, ayrıca beklenmedik komplikasyonlarla da karşılaşabiliriz."

"Sen Katerina'ya güven. O hem annesiyle nasıl başa çıkacağını bilir hem de kimse ona zorla bir şey yaptıramaz. Çocukluğundan beri böyledir."

Fanis karşılık vermedi ama ne denli üzgün olduğu yüzünden açıkça okunuyordu.

Katerina'nın bizimle birlikte oturmamasına karşın, gün oldukça uzun sürdü. Akşama doğru, Fanis'in Hanya'dan tarifeli uçakla dönen annesiyle babası geldiler. Katerina'yı kesinlikle evde yalnız bırakmak istemediğimiz için, Adriani gidip yufka, peynir ve yumurta aldı ve peynirli muska böreği yaptı. Bu sırada, birkaç kez Katerina'yı kontrol etmek istedi fakat her defasında Fanis yumuşak bir şekilde kendisine engel oldu. Son derece huzursuz bir uyku uyuduğu için en ufak bir sesin bile onu uyandırabileceğini söyledi. Eğer uyanıp da kapının aralığından Adriani'nin kendisini gözetlediğini görecektense, teröristlerin onu denetlediği duygusuna kapılabilirdi.

Gece boyunca, Fanis'in gemide yaşadıklarına ilişkin anlatıklarını dinledik. Bunları ben ilk kez duyuyordum, Sevasti, Prodromos ve Adriani ise artık hepsini kelimesi kelimesine ezberlemişlerdi. Buna karşın yine de çok heyecanlandıkları zaman haç çıkarmaktan kendilerini alamıyorlardı. Özellikle, sıra Fanis'le Katerina'nın zorbaca birbirlerinden ayrıldıkları sahneye gelince, ağır küfürler savurup lanetler yağdırıyorlardı.

Fanis'in anlattığı olayları dinlerken, rehin tutulma olayını yine de *ucuz* atlattıklarını düşündüm. Teröristlerin yüzleri maskeliydi, bağırıp çağırıyorlardı ve tehditler savuruyorlardı ama şimdiye kadar yalnızca tek bir kurban verilmişti: Talihsiz bir Arnavut Kosova uğruna canından olmuştu. Karşımızdakilerin Bin Laden veya Ebu Zerkavi ile bağlantıları yoktu. Arnavut yolcuyu öldürmemiş olsalardı, eylemlerini çok daha olumlu koşullarda tamamlayabilirlerdi. Acaba, her gün bir yabancı uyrukluyu vuracakları yönündeki tehditle-

rini gerçekleştirecekler miydi? Ciddi olabilecekleri gibi boş bir tehdit savurmuş olmaları da olasıydı. Bu konuyu belki açıklığa kavuştururuz umuduyla televizyon kanallarının pazarladığı karışık yayınlara bir göz attık. Ancak burada da Amerikan, İngiliz veya Alman uzmanların analizlerinden oluşturulmuş programlardan başka bir şey yoktu. Bunların hepsinin savunduğu ortak görüş, teröristlerin yabancı uyruklu rehinelere bir veya birkaçını öldürmelerinin ülkenin saygınlığına büyük ölçüde zarar vereceği yönündeydi. Duyduklarım beni hiç etkilemiyordu. Zira Kıbrıs ve Üsküp'le ilgili olarak da yıllar önce aynı savlar öne sürülmüştü. Oysa ülkenin saygınlığı olduğu gibi yerinde duruyordu; ya hiçbir şeyin sarsamayacağı kadar sağlam olduğundan ya da belki de zaten iyice sarsılmış olduğu için daha da kötüleşmesine olanak kalmadığından.

Sabah saat onda bürodaydım. Kahvemle kruvasarım önümdeydi. Kruvasanı henüz ambalajından çıkarmamıştım, nederi Lambropoulou ile Skafids'in, yani Koutsouvelos'un alt katında oturan diş hekimi ile inşaat mühendisi olan eşiydi. Evden çıkmadan önce telefonla Vlassopoulos'u arayıp ifade vermek üzere onları çağırması için talimat vermiştim. Keten takım elbise giymiş ve kravat takmış olan inşaat mühendisi hiç konuşmuyordu. Daha rahat giyinmeyi yeğleyerek, kot pantolon, tişört ve spor ayakkabıları ile gelmiş olan Lambropoulou ise susmak bilmiyordu. Araya bir soru sıkıştırabilmek için, iki cümle arasında soluk aldığı anı yakalamak gerekiyordu.

"Bence açık konuşmakta yarar var, komiserim. Zavallı Bayan Stylianidi yaşlı ve yalnız bir kadın. Bütün gün geleni geçeni gözlemlemesi doğal, başka türlü nasıl zaman geçirebilir ki? Bir kızı var, o da Zakynthos'da yaşıyor. Kızının kocası da bir bankada yöneticiymiş galiba, belki de maliye-de veya liman müdürlüğünde, kesin bilmiyorum. Hatta ona kızının yanına taşınmasını önerdim fakat damadı bu fikre sıcak bakmıyormuş. Aslında o da kendine göre haklı. Bütün

gün evde Kerberos* gibi oturan biriyle yaşamak kolay değil elbette...”

“Sizi buraya Bayan Stylianidi hakkında değil, Koutsouvelos hakkında ifade vermeniz için çağırdım,” diyerek asıl konuyu anımsatmaya çalıştım.

“Ona da şimdi geleceğim.”

Dilimin ucuna kadar gelen “Ne zaman peki?” sorusunu yuttum, zira o anda, kötü polis rolüne soyunup soyunmama konusunda henüz kararsızdım.

“Makis Koutsouvelos’un eşcinsel olduğunu öğrendiği günden sonra iyice huzuru kaçtı.”

Skafidas boşuna bir çabayla, “Dora!” diyerek onu frenlemeye çalıştı.

“Karışma Yannis, neden söz ettiğimi biliyorum. Bütün gün Makis’le uğraşıyordu. Ne zaman eve gelmiş, ne zaman dışarı çıkmış, nasıl biri pantolon giymiş, pantolonu darmış, tişörtü kolsuzmuş, boynunda altın zincir varmış...”

Soğukkanlılığımı korumaya gayret ederek, “Beni dinleyin Bayan Lambropoulou,” diyerek sözünü kestim. “Koutsouvelos’u Bayan Stylianidi’nin öldürmediği kesin. Bu nedenle ne yaptığı bizi ilgilendirmiyor. Herhalde bütün gün pencerede oturup herkesi gözetlemesi sizin hoşunuza gitmiyordu. Ama bu bizim için son derece yararlı oldu, çünkü bize başka türlü asla ulaşamayacağımız bazı ipuçları verdi. Sizden ve Bay Skafidas’tan öğrenmek istediğim şu: Son zamanlarda Koutsouvelos’la ilgili olarak dikkatinizi çeken veya kuşku uyandıran bir şey oldu mu?”

Skafidas, karısından önce konuşabilmek için hemen yanıt verdi. “Dora’yla ben çoğunlukla evde olmuyoruz komiserim. O dışı muayenehanesine gidiyor, ben de yüklendiğim işlerin peşinde koşuyorum. O nedenle bütün gün dışarıdayız. Akşamları da sıklıkla dışarıda yemek yiyoruz.”

“Öyleyse, evdeyken dikkatinizi çeken hiçbir şey olmadı.”

* Yunan mitolojisinde ölümlerin bulunduğu yeraltı dünyasına bekçilik yapan, üç başlı köpek. (ç.n.)

“Nasıl bir şey, erkek arkadaşıyla kol kola eve girmesi gibi mi?”

Skafidas adeta yalvarır gibi, “Dora, lütfen!” diye bağırdı.

“Hayır ama yine de sanki Makis anormal biriymiş gibi konuşuluyor.”

“Makis Koutsouvelos’un özel yaşamı beni ilgilendirmiyor, Bayan Lambropoulou. Ancak, cinayetin bir aşk ilişkisi sonucu işlendiğine ilişkin önemli ipuçları var. Bu nedenle, bizim de ister eşcinseller isterse karşı cinsten olan kişiler arasındaki aşk cinayetlerini hep bu şekilde ele aldığımızdan emin olabilirsiniz.”

Lambropoulou, aşağılayıcı bir tavırla, “Evet anlıyorum, sizin işinizin başkalarının kirli çamaşırlarını kamuoyuna sergilemek olduğunu tamamen unutmuştum,” diye karşılık verdi.

“Bizim özel alanımız cinayetleri çözmek. Bu sırada kirli çamaşırların veya insanların yaşamlarının gizli yönlerinin gizlenmesi için polis bir şey yapamaz.”

Öfkeme yenildiğime pişman olmuştum ancak şansıma, bu çıkışım üzerine Skafidas işe yarar bir adım attı.

“Gündüzleri ne olup bittiğini bilemeyiz, çünkü –az önce de belirttiğim gibi– evde değiliz. Bazı geceler Makis’in evinden müzik sesi gelirdi, ancak bu da mutlaka bir ziyaretçisi olduğu anlamına gelmez tabii. Belki de tek başına müzik dinliyordu...”

“Peki, evine gelen giden oluyor muydu?”

“Bazen onu arkadaşlarıyla birlikte görüyorduk ama bunların da sayısı aşağı yukarı herkesin arkadaşı kadardı. Ayrıca bunların hepsi erkek değildi, aralarında kadınlar da vardı.” Derin bir soluk aldıktan sonra konuşmasını sürdürdü: “Yalnız son zamanlarda evin girişine veya yakınlarla park edilmiş bir motosiklet dikkatimi çekti.” Yeniden soluklandı ve bir açıklama getirmesi gerektiğini düşünerek, “Biliyor musunuz ben motosikletlere çok meraklıyım. Bu nedenle, sıradan olmayan her türlü motor ilgimi çeker. Bu da beni gerçekten etkilemişti,” dedi.

"Ne tür bir motosikletten söz ediyorsunuz?"

"Harley Davidson Sporster 1200. Olağanüstü bir motordur!"

"Çok sık görüyor muydunuz?"

"Evet ama her defasında evin önünde durmuyordu, bazen yan sokağa park ediyordu. Benim de eskiden motosikletim vardı fakat sonra sattım. Çok da pişmanım. Hatta inşaatlara daha kolay gidip gelmek için tekrar almayı düşünüyorum. Bu nedenle, günün birinde o motorun sahibiyle karşılaşp konuşmayı umuyordum."

"Karşılaştınız mı peki?"

"Evet, bir gün sabaha karşı saat beşte. Bütün gece beton dökmüştük, eve döndüğümde yorgunluktan ölmek üzereydim. Harley-Davidson kapının önünde duruyordu. Ben yaklaşırken, giriş kapısı açıldı ve görüntüsü kas geliştirenleri andıran genç bir adam dışarı çıktı, elinde kaskı ile motora doğru yürüdü. 'Bir dakika durun lütfen, size bir şey sormak istiyorum,' diye seslendim fakat ya duymadı ya da duymazdan geldi. Kaskını başına geçirir geçirmez, gazladı gitti."

"Plakasına baktınız mı?"

"Ne yazık ki hayır. Böyle bir şey olacağını nereden bilebilirdim?"

"Acaba yüzünü görebildiniz mi?"

"Saçları sıfır numara kazınmıştı, yüzü tıraşsızdı. Onun dışında hiçbir şey dikkatimi çekmedi, zaten apartman girişi de karanlıktı."

Soracak başka bir şey kalmadığı için onları gönderdim. Skafidas gülerek başıyla selam verdi. Lambropoulou ise polisler bu tür bir nezaket göstermeyi gereksiz bulmuş olacak ki yüzüme bile bakmadı.

Onlar gittikten sonra eşcinsel cinayetlerinin bir numaralı kuşkulusu olan kişi hakkında topladığımız bilgileri bir araya getirmeye çalıştım. Şu ana kadar onun vücut çalışanlar gibi kaslı bir yapıya sahip olduğunu biliyorduk, şimdi de saçlarının sıfır numara kazınmış olduğunu öğrendik. Bir motosikleti olduğunu

daha önceden biliyorduk, şimdi motosikletin marka ve modelini öğrenmiştik: Harley-Davidson Sporster 1200. Bu bilgiler çok fazla olmasa da kuraklıktan sonra yağın birkaç yağmur damlası kadar sevindiriciydi. Eğer trafik şubesinde Atina'da tescil edilmiş olan tüm Harley-Davidson'ların listesini istersem, sonuç almam birkaç gün sürebilirdi. Ayrıca bu aracın Atina'da tescil edilmiş olduğunu da kimse garanti edemezdi. Atina değil de örneğin Naoussa'da da kayıtlı olabilirdi. Bu durumda, karşımızdaki eşcinsel katili birkaç gencin daha alnının ortasına birer kurşun sıkmadan önce, motosikleti araştırmak için daha pratik, özellikle fazla zaman gerektirmeyen bir yol bulmalıydık.

Kafamdaki birbirini izleyen bu düşünceler telefonun sesiyle dağıldı. Hattın öbür ucunda Katerina vardı ve kendini kaybetmiş bir halde bağıırıyordu: "Onu öldürdüler baba!"

Aslında kimi öldürdüklerini hemen anlamam gerekirdi, fakat aptallaşmış bir halde, "Kimi?" diye sordum.

"Dediklerini yaptılar! İlk rehineyi öldürdüler!"

"Ne zaman?"

"Az önce, onu denize attılar." Bir soluk aldıktan sonra daha yüksek sesle bağırmayı sürdürdü: "Onları durduramaz mısınız? Orada oturmuş, hiçbir şey yapmadan masum insanların öldürülmesini izliyorsunuz!"

Telefon birden kapandı, ben de asansöre koştum. Koula, masasına takılıp koşmaya devam ettiğimi görünce yerinden fırladı.

Korku dolu bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Birinci rehineyi öldürmüşler."

"Domuzlar... Domuzlar..." diye tekrarlarlarken, içeri koşup Gikas'ın odasındaki televizyonu açtım.

Karşımda yine aynı manzara belirdi: Arka planda görünen Thodoru Adaları'nın önünde demirlenmiş El Greco. Sahildeki yolda biriken kalabalığın liman rıhtımına ilerlemesini engellemek için, ellerinde cop ve kalkanları bulunan özel birlikler yerleştirilmişti. Liman Müdürlüğü'nden hareket eden bir bot El Greco'ya doğru ilerliyordu.

Kamera sahildeki meraklı izleyicilerden uzaklaşarak El Greco'nun görüldüğü manzaraya arkasını dönmüş bulunan Sotiropoulos'u gösterdi.

Sunucu, "Bu rehineyi de daha önce Arnavut yolcuyu öldürdükleri yöntemle öldürdüler: Silahla ateş edip öldürdükten sonra cesedini denize attılar," diye açıklama yaptı.

"Ama bu ikinci cinayette bir fark var."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Kurbanı kastediyorum. Adamı sanki destek vererek, hatta sürükleyerek getirdiler. Acaba daha önce etkisiz hale getirmiş olabilirler mi? Bana son derece olası geliyor."

"Ancak ölüm korkusunu da göz ardı etmeyelim, Hristos. Belki de korkudan bacakları tutmuyordu. Bu nedenle kollarından tutup sürüklemiş olabilirler."

Sotiropoulos, pek fazla ikna olmamıştı, gönülsüz bir tavırla, "Herhalde öyledir," diye karşılık verdi.

Liman Müdürlüğü'nden hareket eden botun görevinin denize atılan cesedi almak olduğu açıldı. O sırada ekrandaki görüntü değişti ve ikinci rehinenin vurulma sahnesinin video görüntüsü geçmeye başladı. Her yerleri mumya gibi örtülü olan iki eylemci, üzerinde renkli bir gömlek giymiş bir adamı sürükleyerek getirdiler. Adamın sanki daha önceden bayıltılmış gibi başı yana düşmüştü. Küpeştenin yanına gelince, mumyalardan biri adamı tutarak düşmesini engelledi. Elleri boşta kalan diğeri silahını çekerek şakağına ateş etti. Silahını yerine koyduktan sonra, bu kez de kurbanın bacaklarından tuttu ve ikisi birlikte cesedi denize attılar.

Koula kendinden geçmiş bir halde, "Domuzlar... Katiller..." diye bağırdı. "Yunanların bu denli ileri gideceği kimin aklına gelirdi ki!"

Bu konuya hiç girmemeyi tercih ettim. Aksi takdirde Yunanların Osmanlılara karşı girdiği bağımsızlık savaşındaki farklı fraksiyonlar arasındaki kardeş kavgalarından başlayarak, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra krallık yanlıları ile Venizelos yanlıları arasında çıkan iç savaştan ve Alman işgali sırasında

sol görüşlü Yunan Halk Kurtuluş Ordusu ELAS ile sağ görüşlü Ulusal Cumhuriyetçiler Birliği EDES üyeleri arasındaki hepsi de kanlı olan çatışmalara değinmem gerekecek ve konu iyice uzayacaktı. Bu sırada Sotiropoulos'un da görüşüne katılıyordum. Gerçekten de tuhaf bir durum söz konusuydu ve bu tuhaflık kurbandan kaynaklanıyordu. Bir insanın korkudan bu denli güçsüz bir duruma gelmesi pek olanaklı görünmüyordu, ya gördüğü şiddet nedeniyle bilincini yitirmiş ya da bir şekilde uyuşturulmuştu. Rehinenin bu görüntüsü bana cunta döneminde işkence gördükten sonra Boubolinas Caddesi'ndeki mahzen köşelerine atılan mahkûnları anımsattı.

Daldığım düşüncelerin etkisiyle telefonun çaldığını duymamıştım. Koula'nın sesi beni yeniden gerçeğe döndürdü.

"Bay Haritos, telefon size."

Gikas'ın odasındaki telefona geçtim, arayan Vlassopoulos'tu. "Dün sizi arayan kişi yine arıyor, sizinle görüşmek istiyor."

"Bana bağla."

Bir süre Vlassopoulos'un hattı aktarmasını bekledikten sonra sorgulayan bir ses duyuldu: "Haritos sen misin?"

Ses tonu ve konuşma tarzı sinirlerimi bozduğundan ben de doğrudan 'sen'li konuşmaya geçtim. "Evet, sen kimsin?"

Benim sorumu duymazdan gelerek, aynı tarzda konuşmasını sürdürdü: "Önceki gün televizyonda konuşan moda düşkünü züppeye benim yumuşakları haklayan bir seri katil olduğumu sen mi söyledin?"

Adeta dilim tutulmuştu. Hem şaşkınlıktan sesim çıkmıyor, hem de bu adama karşı nasıl davranacağımı bilemiyordum. Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığımdan, aptallaşmış bir halde "Kimsin sen?" diye geveledim.

Yine sorumu yanıtlamadı: "Bu yumuşakların kızlarıyla ne yaptıkları beni zerre kadar ilgilendirmiyor, boynuzlu herif!"

Ettiği küfürleri duymazdan gelerek, "Aynı şekilde öldürülen iki eşcinsel var," diye karşılık verdim. "Polis tabii ki böyle düşünecek."

“Peki, ifadesini aldıkların, benim onları uyardığımı sana söylemediler mi?”

Bu yeni bilgi beni iyice hazırlıksız yakalamıştı, şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak, “Hayır, kimi uyarmıştın?” dedim.

“Ajansları. Onlara bu reklam yayınlarını durdurmalarını, aksi halde bu alanda çalışan herkesi öldüreceğimi söylemiştim. Fotomodelleri, reklamcıları, tüm çalışanları, hiçbir ayırım gözetmeden. Sokaktaki sıradan vatandaşlara ya siz gerçeği söylersiniz ya da ben kendi yöntemimle söylemesini bilirim.”

“Reklam sektöründekileri niçin öldürmek istiyorsun? Sana ne yaptılar?”

“Hiçbir şey. Yalnızca reklam filmlerini durdurmak istiyorum, o kadar.”

“Güzel, artık bana kim olduğunu söyle de tanışmış olalım.”

“Büyük Ortak’ın Katili,” diye karşılık verdi. Telefonu kapatırken gülmekten boğulur gibiydi.

Kendi kendime, işte bu da güzel, dedim. Şimdiyekadar, fa-hişeleri, eşcinselleri, genç kadınları, sarışınları veya esmerleri öldüren seri katilleri görmüştüm ancak reklam sektöründe çalışanları hedef alan bir seri katil tüm dünyada bir ilk olmalıydı. Küçük Yunanistan, yine burun farkıyla öne geçmişti.

Öte yandan, Vlassopoulos’un dün telefondaki adam için, sanki dişleri dökülmüş yaşlı bir adam gibi konuşuyor demesi aklıma takılıyordu. Aslında bana da biraz öyle gelmişti. Oysa görgü tanıkları onu vücut geliştirenler gibi kaslı bir gövdeye sahip, genç ve güçlü bir adam olarak tanımlamışlardı. Eğer öyleyse, günümüzde hangi genç, eşcinseller için onun kullanmış olduğu eski deyimleri kullanırdı ki? Katilin kelime dağarcığı da cinayet silahı gibi eski modeldi. Her ikisi de eskinin küf kokusunu taşıyordu. Oysa kuşkulu kişi gençti ve Harley-Davidson Sporster 1200 kullanıyordu.

Gikas'ın odasından çıkınca çalışma masasında oturan Koula'yı gördüm.

"Size bir şey soracağım Koula, lütfen yanıtlar mısınız?"

"Sorun tabii, denerim."

"Sizin hiç yirmi beş otuz yaşlarında olup da 'züppe giyimli', 'yumuşak' veya 'boynuzlu pezevenk' gibi deyimleri kullanan genç bir tanıdığınız var mı?"

Sorum sanki algılama kapasitesini aşıyormuş gibi tuhaf bir bakışla bana bakarak, "Ama siz hangi çağda yaşıyorsunuz, Bay Haritos?" diye karşılık verdi.

Bu tepkisi her şeyi açıklıyordu. Kendi odama geçtim ve Vlassopoulos'u çağırdım.

"AD-Hellas firmasından Petrakis ve Spot firmasından Andreopoulos'un yarın sabah onda buraya gelmelerini istiyorum. Yalnız resmi bir yazıyla tanık olarak çağrılacaklar... sadece telefon ederek değil." Vlassopoulos bana adeta bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. "Bazı ipuçlarını gizledikleri için soruşturmayı yavaşlatmışlar. Bundan az önce haberim oldu."

"Telefondaki şu garip adamdan mı öğrendiniz?"

"Evet, katilin bizzat kendisinden."

Vlassopoulos'un bakışlarından kulaklarına inanmadığı anlaşılıyordu.

Katerina, Adriani ve Fanis ile onun anne ve babasından oluşan aile meclisi evde beni bekliyordu. Fanis'in anne ve babası ertesi gün Volos'a dönecekleri için vedalaşmaya gelmişlerdi. Televizyonun çevresinde oturmuş sohbet ediyorlardı. Köylerde aile üyelerinin çevresinde toplandığı kömür sobalarının yerini günümüzün çağdaş evlerinde televizyon almıştı. Ancak şu anda televizyonun açık olmasına karşın kimse izlemiyordu. Tüm aile Katerina'nın yaşadıklarına odaklanmıştı, aslında bu öykü daha çok kömür sobasının başında anlatmaya uygun düşerdi. Sevasti haç çıkararak, Ulu Tanrı'nın yardımıyla Katerina'nın bu olayı kazasız belasız atlattığı için şükretti. Adriani de 15 Ağustos'ta, Hazreti Meryem'in göğşe yükselme yortusunda Tinos'u ziyaret etmek için adak adadığını söyledi. Prodromos ise eğer kendisi başbakan olsaydı teröristlere neler yapacağını beyan etti. Aramızda tek konuşmayan kişi Katerina'ydı. Yalnızca her konuşana yüzünü dönüyor, pek aklını vermeden dinliyor ve ardından bir sonrakini dinlemeye başlıyordu. Sanki sözcüklerin anlamını hiç anlamadan, yalnızca mekanik olarak çıkardıkları sesleri dinliyor gibiydi.

"Nasılsın bir tanem?"

"İyiyim." Bu yanıtın gerçeği yansıtmaktan çok zoraki verildiği belliydi.

Sevasti ile Prodromos'a hoş geldiniz dedikten sonra, kanepeye Adriani'nin yanına oturdum. Adriani bana dönüp, "Bütün gün tek bir lokma bile yemedi," diyerek çocuğunu babasına şikâyet eden anne rolüne soyundu. Kendisi de bunu fark etmiş olmalı ki hemen ardından, "Rehinenin vurulması

onu mahvetti. Şu anda sınırları eskisinden de bozuk," diye ekledi.

Katerina, sanki annesi bir başkasından söz ediyormuş gibi hiçbir tepki vermedi.

Sevasti, "Kurbanın kimliğini gizli tutuyorlarmış," diye açıkladı.

"Ya henüz belirleyemediler ya da önce yakınlarına haber vermek için gizli tutuyorlar."

Prodromos, "Sen bir şey öğrenemez misin, Kostas?" diye sordu.

Fanis, "Ne diye öğrensin ki?" diye araya girdi. "İsmi öğrenip de ne yapacağız? Yoksa her ölüm yıldönümünde ruhu-na bir mum mu yakacağız?"

Prodromos, "Tamam, sınırlanma," diye karşılık verdi. "Kötü bir niyetim yoktu." Oğlunun sesindeki saldırgan ifa-deye çok şaşırmıştı.

Bu tutum, Fanis'le telefonda konuşurken benim de dikka-timi çekmişti. Eski sakın Fanis gitmiş, yerine en ufak bir şeyde parlayan birisi gelmişti. Rehin tutulmak Katerina'yı ne denli bitkin ve içine kapalı bir insan haline getirmişse, Fanis'i de o denli kavgacı ve asabi yapmıştı.

Fanis, sanki düşüncelerimi okumuş gibi birden yerinden fırladı ve Katerina'yı kolundan tutarak, "Kalk biraz çıkıp temiz hava alalım," dedi.

Bu öneriyi herkesin onaylamasına karşın, Katerina pek istekli görünmedi.

Fanis "İkimize de iyi gelir, buna ihtiyacımız var," diye ısrar etti.

Sonunda Katerina da ikna oldu ve ayağa kalktı. Aynı anda televizyon haberleri vermeye başladı. "Haberleri izleyip öyle çıkalım. Belki öldürülen rehine ile ilgili yeni bir gelişme vardır."

Fanis'in morali bozuldu, zaten özellikle haberlerden kaçmak için çıkmak istemişti. Fanis'in içine kötü bir şey doğdu-ğu için mi çıkmak istediğini, yoksa Katerina'nın mı yanlış bir

karar verdiğini, izleyicileri selamladıktan sonra sunucunun vereceği haberler gösterecekti.

“İlk önce bugün öldürülen rehineyle ilgili son gelişmeleri vermek istiyoruz. Ölenin kimliği saptandı. Adı, Jose Ignacio Ferrer, Saragossa doğumlu bir İspanyol vatandaşı.”

Katerina “Jose!” diye haykırarak yerinden fırladı. “Zavalı, hasta bir adamdan başka vuracak kimseyi bulamadılar mı? Zavalılık onlara ne yaptı ki?”

Katerina’nın bu tepkisi, haberin bir bölümünü duymamızı engelledi. Yeniden izlemeye başladığımızda sunucu kadın artık diğer gelişmelere geçmişti. “Ancak, rehinenin gerçekten ateş edilerek öldürülüp öldürülmediği konusunda bazı kuşku-kular mevcut, sayın izleyiciler. Adli tıp uzmanları tarafından yapılan ilk incelemede, kurbanın ateş edilmeden önce ölmüş olduğu anlaşılmıştır.”

İşte o anda yakınımda olsaydı, cinayet işleme “rolü yapan katilin” boğazına sarılabılırdim. Gerilimin iyice yükseldiği sırada reklamlar başladı.

Bu zoraki arada şaşkınlıkla birbirimize bakmaya başladık.

Sevasti, “Bir ölüye mi ateş etmişler yani? Nasıl olabilir bu?” diye şaşkınlığını dile getirdi.

Prodromos, aralarında bu konunun uzmanı olduğumu düşünerek bana döndü ve “Ne diyorsun, Kostas?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok. Yakında öğreniriz.”

O anda, Sotiropoulos’un, rehinenin küpeşteye getiriliş şeklini garip bulmasını anımsadım. Şimdi her şey açıklığa kavuşuyordu: Benim sandığım gibi uyuşturulmuş veya işkenceden kendini kaybetmiş filan değildi, çoktan ölmüştü.

Dakikalar geçtikçe, televizyon kanalının haberlere ilgi çekmek için sergilediği yayıncılık oyunlarının da etkisiyle odadaki gerginlik elle tutulacak duruma geldi. Sonunda adli tıp doktoru ekranda görüldü. Ancak bu kişi Stavropoulos değil, Girit emniyet örgütüne bağlı Doulgarakis adında bir adli tıp doktoruydu.

“İspanyol rehine Jose Ignacio Ferrer’in şeker hastası olduğu ve doğal nedenlerle öldüğü saptanmıştır. Gemideki koşullarda yeterli sıvı alamaması, kurbanda mevcut olan böbrek yetersizliğinin ilerlemesine neden olmuş ve buna bağlı olarak vücudu susuz kalmış ve kan zehirlenmesi tablosu ortaya çıkmıştır. Böylece hasta şeker komasına girerek yaşamını yitirmiştir. Teröristler, rehine öldükten sonra, ateş ederek öldürme mizansenini gerçekleştirmişlerdir.”

Açıklamanın bundan sonrasını Katerina’nın çılgılığı her şeyi bastırıldığından duyamadım. “Şeker hastasıydı ve ölmesine göz yumdular!” diye bağırırken, Fanis de onu sarsarak kendine getirmeye çalışıyordu. “Biz gemideyken hep bir şeyler içmesine ve düzenli insülin almasına çalışıyorduk. Sen gemiden ayrılınca, beni de bir kamaraya kilitlediler ve Jose’yi tamamen kaderine terk ettiler!”

Yeniden isterik bir şekilde bağırıp çağırmaya başladı, zapt etmek mümkün değildi. Bir tek Fanis umutsuzca onu sakinleştirmeye çalışıyor, bizler de sesimizi çıkarmadan olup biteni izliyorduk.

“Bu çok korkunç ama böbrek yetmezliğine gerçekte neyin neden olduğunu bilemeyiz, öylesine de ortaya çıkmış olabilir.”

“Adamcağızın günde iki kez insülin iğnesi olması, bol su içmesi ve özel bir diyet yapması gerekiyordu. Hem onu ölme terk ettiler hem de ölüsüne bile saygı göstermediler. Cesedine ateş ettikten sonra denize attılar.”

Fanis en sonunda onu kısa bir gezinti için dışarı çıkmaya ikna edebildi. Onlar çıkar çıkmaz Adriani bana döndü.

“Ne yapabiliriz acaba? Bu gidiş nereye varacak?” Bu soruyu herhalde yanımızda bir psikiyatr olmadığı için bana yöneltmişti.

Sürekli haç çıkarma ile lanet okuma arasında gidip gelen Sevasti de “Bu ne biçim eve dönüş böyle! Allah kahretsin!” diye söylendi.

Artık oğlu ve müstakbel gelini nasıl olsa kurtulduğu için, ne kadar büyük bir tehlike atlattığımızı unutmuş gibi görünüyordu.

"Biraz daha sabırlı olmamız gerek! Bunu atlatması için zamana gereksinimi var," diye karşılık verdim. Ancak artık ben de sabrımın sınırına gelmiş olduğumdan, bunu çok emin bir tavırla söyleyemedim.

Onları oturma odasında bırakarak, sakın bir şekilde Gikas'la konuşabilmek için yatak odasına geçtim. Telefonu biraz geç açtı, sesi oldukça sinirliydi.

"Atina'da olduğunuz ve Hanya Körfezi'ne düşmüş olmadığınıza şükredin," dedi. "Buradaki durum dayanılacak gibi değil."

"Henüz bir karar verilmedi mi?"

"Ortada karar filan yok. Sadece toplantı üzerine toplantı yapıyoruz." Araya bir sessizlik girdi, ardından, üstüne basarak, "Siyasal sorumluluğu üstlenecek biri aranıyor," diye ekledi.

Bunun üzerine kendisine iki cinayetle ilgili gelişmeleri aktardım. Bu arada, telefondaki yabancının her iki reklam ajansını tehdit ettiğini söylediğini ve ajansların bunu benden sakladığını da belirttim. Sözümü kesmeden beni dinledi. Ardından çok ciddi bir tavırla karşılık verdi. Ancak yine de sesindeki yılgınlık açıkça fark ediliyordu.

"Artık işimiz Tanrı'ya kaldı desenize. Bu Büyük Ortak'ın Katili tam da ortaya çıkacak zamanı buldu!"

"Her iki reklam firmasının yöneticilerini çağırdım, yarın sabah erkenden bana gelecekler."

"Bana bir iyilik yapın ve sakın düşünmeden hareket etmeyin. Her zaman yaptığınız gibi çıkışlar yapmayın. Haklısınız, ipuçlarını gizlemişler ama daha teröristlerle baş edemeden reklamcıların oklarını üzerimize çekmeyelim."

Bu iki yöneticinin soruşturma sırasında bana yukarıdan bakmaları halinde nasıl davranacağımdan emin olmamakla birlikte ona dikkatli davranacağıma dair söz verdim.

Uykumda Katerina'nın "Baba! Baba!" diye seslendiğini duydum. Sesi, sanki o sırada gördüğüm düşün derinliklerinden geliyordu. Düşümde, doğduğum köyün yakınındaki bir ormandaydık. Etrafa bakınarak Katerina'yı aradım. Sesini net bir şekilde duymama karşın kendisini hiçbir yerde göremiyordum. "Baba uyan! Baba!" Düşümde, ormanda kaybolduğumu görürken, Adriani'nin korku ve kaygı dolu sesi kulağıma geldi: "Ne var canım? Ne oldu?" O anda gözlerimi açtım.

Katerina, geceliğinin üzerine bornozunu giymiş bir halde üzerime eğilmiş, hafifçe omzuma dokunuyordu. "Baba uyan, El Greco'ya kurtarma operasyonu düzenliyorlar!"

Adriani ile aynı anda yattığımız yerden fırladık.

"Ne zaman?"

"Şu anda. İçişleri Bakanı ile Savunma Bakanı birer açıklama yaptı."

Adriani, "Peki sen nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Uyku tutmadığı için televizyon izliyordum."

Tüm aile televizyona koştuk. İlk kez, El Greco'nun tüm ışıkları yanıyordu. Ekranın sağ tarafında "Rehineleri kurtarma operasyonu" yazıyordu. Sahil bölümü, Liman Müdürlüğü ile polis tarafından kuşatılmıştı. Polis kordonunun ardında yer alan birkaç çekim ekibi gemiyi izliyordu. Aralarında gazeteci göremedim.

Sunucu, "Şu anda El Greco hareket ediyor," diye açıklama yaptı. Gerçekten de El Greco'nun ağır ağır Hanya Körfezi'nden çıktığını görebiliyorduk.

Ardından ekranda Souda Askeri Üssü'nün girişı göründü. Haberciler burada toplanmışlardı. Kamera, kısa bir arayıştan sonra, Sotiropoulos'u buldu. "Şimdilik içeri girmemize izin verilmiyor, Thanos," diye açıklama yaptı.

"Acaba kurtarma operasyonu sırasında ölen veya yaralananlar oldu mu, bunların sayısı ne olabilir?"

"Üzgünüm, bu konuda da henüz bir açıklama yapılmadı."

Sunucu bunun üzerine alaycı bir tavır takınarak, "Yetkili makamlar, kamuoyunu aydınlatmaya pek niyetli değiller herhalde," diye bir yorum yaptı.

Sotiropoulos, "En azından şimdilik," diye karşılık verdi.

Sunucu o anda sunacağı bir yenilik kalmadığından, "O zaman deniz komandolarının rehineleri kurtarmak için gemiye nasıl bir operasyon düzenlediklerini izleyelim," diye konuşmasını sürdürdü. "Savunma Bakanı'nın sabaha karşı saat üç on beşte yaptığı açıklamadan sonra Deniz Kuvvetleri'ne bağlı yüzücü komandolar gemiye yaklaştılar. Bundan önce bir helikopter geminin üzerinde tur atmış ve teröristlerin kış güvertede nöbetçi bulundurduklarını saptamıştı. Bu nedenle yüzücü komandolar ilk olarak o bölgeye çıktılar.

Aynı anda ekranda, operasyonun nasıl yapıldığı, küçük bir gemiyle küçük adamların yer aldığı bir çizgi filmle canlandırılıyordu. "Burada kaptan köşküne ulaşan komandolar, teröristlerden birini ele geçirmişler ve kendisini bir bahaneyle diğer arkadaşlarını oraya çağırması için zorlamışlar..." Sunucu birden konuşmasını kesti ve soluklanarak, kulaklığından iletilenleri dinlemeye başladı, ardından, "Souda'daki muhabirimizin aktaracağı bazı gelişmeleri almak üzere kendisine bağlanıyoruz," diye ekledi.

Haberciler giriş kapısının dışında beklediklerine göre, askeri üsse girmelerine henüz izin verilmemişti. Sotiropoulos, elinde mikrofonuyla ön planda duruyordu.

“Taraşımıza yeni ulaşan ve henüz kesinlik kazanmamış olan ilk belirlemelere göre, yani yetkili makamlar tarafından –nota bene*– henüz doğrulanmamış olan bilgilere göre, operasyon sırasında gemide iki kişi yaşamını yitirmiştir. Bunlardan birisi, geçirdiği kalp krizi sonucunda ölmüştür. Bu yolcunun, gemide çıkan silahlı çatışma sırasında, teröristlerin birkaç rehineyi daha vuracaklarından duyduğu korku nedeniyle paniğe kapılmış olduğu tahmin edilmektedir. İkinci rehineyse, komandolara direnmek isteyen bir teröriste açılan ateş sonucu bir kurşun isabet etmesi sonucu yaşamını yitirmiştir. Rehineye isabet eden kurşunun bir teröristin mi yoksa bir komandonun mu silahından çıktığı henüz kesinlik kazanmamıştır.”

“El Greco’nun ne zaman Souda’ya ulaşması bekleniyor?”

“şu dakikalarda gelmesi bekleniyor.”

Katerina kumandayı aldı ve televizyonun sesini kısıtı. Ardından başını sallayarak, “ l  sayısı yine arttı,” dedi.

Adriani ise kendi kendine, “Bunlar insan değil! İnsanlar yok yere öldü!” diye söylendi.

Adriani’nin  fkelenmesini görmezden gelerek, Katerina’ya döndüm. “Gemide   yüz yolcu vardı, bir de gemi personeli. Bu olayın yalnızca dört kişinin ölümüyle sona ermesi bence bir mucize. Hem de bunların ikisi doğal nedenlerle  ld ler.”

Düşmanca bir ifadeyle bana bakarak, “Polisin nasıl istatistik tuttuğunu bilemem ama teröristler olmasaydı, hem şeker hastası olan hem de kalp krizi geçiren insanlar şu anda yaşıyor olacaklardı.”

Tam tartışmayı sürdürmeye niyetlenmişken, ekrandaki görüntünün değişmesi beni bu düşüncemden caydırdı. Kamera, basın toplantısının yapıldığı salonda açıklama yapmaya hazırlanan kırk yaşlarındaki bir yetkiliyi gösteriyordu. Haberi bu kez Sotiropoulos’un yerine başka bir muhabir iletiyordu.

“Sesini biraz a da söyleyeceklerini dinleyelim.”

Muhabir, şu anda Savunma Bakanlığı’nda bulunduklarını ve bakanlığın basın sözcüsünün bir açıklama yapacağını ilettiler.

* Lat. Dikkat çekmek, vurgulamak için kullanılan bir terim. (.n.)

"Rehineleri kurtarma operasyonu bir rehinenin ölmesi ve bir kişinin de yaralanmasıyla sonuçlanmıştır. Geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitiren yolcunun Christian Schott isimli bir Alman vatandaşı olduğu saptanmıştır. Yaralanan yolcu ise Nikita Lebedev isimli bir Rus vatandaşıdır. Deniz kuvvetleri ile teröristler arasında çıkan silahlı çatışmada, birinci mevki salonunun duvarına çarpan bir kurşunun karın bölgesine isabet etmesi sonucu yaralanmıştır. Nikita Lebedev Hanya'da hastaneye kaldırılmış olup, yaşamsal bir tehlike altında değildir. Teröristlerden ise yalnızca güvenlik güçlerine direnen Efthymios Agoreos isimli bir Yunan vatandaşı yaşamını yitirmiştir. Diğer beş terörist gözaltına alınmıştır ve şu anda sorgulamaları devam etmektedir."

"Nerede tutuluyorlar?"

"Souda'da bulunan uçaksavar üssünde bulunuyorlar. Önümüzdeki birkaç gün içinde Atina'ya gönderilecekler."

Görüntü kayboldu ve yerini sonucu aldı. "Deniz Kuvvetleri'nin başarıyla yürüttüğü bu operasyon tüm ilgililerden olumlu tepkiler almıştır. Aynı şekilde Yunan Hükümeti'nin de rehine olayında sergilediği duyarlı ve kararlı tutum, olumlu yankılar uyandırmıştır. ABD ve Rusya devlet başkanları ile İngiltere ve Almanya'nın başbakanları gönderdikleri telgraflarla başbakanı kutlamışlardır."

Tebrikler fazla ilgimi çekmiyordu. Asıl dikkatimi çeken, olayda polisin adının hiç geçmemesiydi. Eylem Deniz Kuvvetleri'ne bağlı komandolar tarafından gerçekleştirilmiş, basın açıklaması Savunma Bakanlığı tarafından yapılmış, bizlerse sanki yer yarılp içine girmiştik. Herhalde bu durum, Başbakanın kişisel kararı sonucu ortaya çıkmıştı. Zira İçişleri Bakanı, asla ve asla yetkilerini Savunma Bakanı'na kullandırmaya yanaşmazdı. Siyasal yaşamda böyle bir alçakgönüllülük örneğine uluslararası arenada bile çok seyrek rastlanırdı; bizdeyse bu kavrama uygulamada rastlanmayacağı gibi teorik olarak bile Büyük Dimitrakos Sözlüğü'nde bulmak mümkün değildi.

Ertesi sabah büroya gidene kadar bu düşüncelerden kurtulamadım. Karşılaştığım kişilerin yüz ifadelerinden anladığım kadarıyla bu tür düşüncelere saplanan tek kişi ben değildim. Kahveyle kruvasanımı almak için kafeteryaya indiğimde oradaki atmosferin de ölenlerin anısına düzenlenen kırkuncı gün ayininden farksız olduğunu gördüm. Meslektaşlar başları öne eğik bir şekilde oturmuşlardı; biri fısıldayarak bir şeyler anlatıyor, diğeri de başını sallayarak onu onaylıyor veya ellerini iki yana açarak karamsarlığını sergiliyordu. Eksik olan tek şey bu ayinlerde ikram edilen özel çorbayla peksimet ve konyaktı.

Bir an için Gikas'ı aramayı düşündümse de bunu daha sonra yapmaya karar verdim. Odama doğru yürürken yolda karşılaştığım Vlassopoulos, AD-Hellas firmasından Petrakis ile Spot firmasından Andreopoulos'un geldiklerini ve beni beklediklerini bildirdi.

"Onları odanıza getireyim mi?"

"Hayır, sorgulama odasına al ve beklemelerini söyle."

Yanıttımdan tedirgin olduğu bakışlarından belli oluyordu. "Hayati önem taşıyan bilgileri polisten gizlemenin o denli basit bir şey olmadığını anlasınlar."

Odama girdim ve kendimi koltuğumun üzerine bıraktım. Kahvemden iki yudum aldıktan sonra hiç acele etmeden kruvasanı ambalajından çıkardım. Rahatça kahvaltımı yapıp bitirince saatime baktım. On beş dakika geçmişti. Bu süre, her iki reklam ajansının yöneticilerini bekletmek için yeterli sayılırdı.

İçeriye girdiğimde ikisi rahatsız iskemlelere yan yana oturmuş sohbet ediyorlardı. Beni görünce sustular ve beklenti dolu bakışlarını bana çevirdiler. Bense odada bulunan küçük çalışma masasına geçtim ve hiç konuşmadan onlara baktım. Bir süre sonra ilk sorumu sordum:

"Stelios Ifantidis ve Makis Koutsouvelos'un öldürülmelerinden önce veya sonra katil sizlerle hiç temas kurdu mu?"

Adeta dilleri tutulmuş bir halde birbirlerine baktılar. Titizlikle korudukları için açığa çıkmayacağından kesinlikle emin oldukları bu sırrın polise ulaşmış olmasını hiç beklemedikleri belliydi.

Andreopoulos, içine düştüğü şaşkınlıktan kurtulmaya çabalayarak, fısıltıyı andıran bir sesle, "Hangi katil?" diye sordu.

"Katil hem sizi hem de Bay Petrakis'i aramış ve ikinizi de tehdit etmiş, Bay Andreopoulos. Reklam filmlerini göstermeye devam etmeniz halinde, reklam sektöründeki kişileri rastgele öldürmeye başlayacağını söylemiş. Şu anda öğrenmek istediğimiz, cinayetleri bundan sonra mı işlediği, yani onu ciddiye almadığınız için mi cinayet işlemeye başladı yoksa ilk cinayeti işledikten sonra bunu örnek gösterip, tehdidinin ciddiye alınmasını mı sağlamaya çalıştı?"

Onlara bir açıklama yapma fırsatı vermek için sözlerime kısa bir süre ara verdim. Ancak sessiz kalmaları üzerine konuşmayı sürdürdüm: "Ancak her iki durumda da tehdidini ciddiye almamış olduğunuz kesin."

"Ama komiserim, eğer reklam filmlerini durdurmazsak, tüm reklam sektörünün kökünü kurutacağını söyleyen birini kim ciddiye alırdı ki?"

"Ben alırdım Bay Petrakis. En azından yapmakla tehdit ettiği eylemi gerçekleştirdiği andan itibaren çok ciddiye alırdım ve derhal polise bilgi verirdim ki siz bunu yapmadınız."

Andreopoulos buz gibi bir tavırla, "Çünkü Bay Petrakis'in de az önce söylediği gibi, onu ciddiye almadık," diye ekledi. "Bu konuyu tartıştık ve üzerine gitmemeye karar verdik."

"İlk başta böyle düşünmüş olabilirsiniz. Ancak reklam sektöründen iki kişinin cinayete kurban gitmesinden sonra katilin sizleri tehdit etmiş olduğunu niçin benden gizlediniz?" Verecek bir yanıt bulamadıkları için birbirlerine bakmakla yetindiler. "Bir cinayet soruşturmasında kanıtların bilinçli olarak gizlenmesi başlı başına bir suçtur. Aslında bu nedenle hakkınızda savcılığa suç duyurusunda bulunmam gerekir."

"Durumumuzu çarpıtmayın lütfen komiserim." Petrakis bunları söylerken öne doğru eğilmiş ve sesini yükseltmişti. Beni bu şekilde etkileyeceğini düşünüyor olmalıydı. "Böyle bir tehdit aldığımızın duyulması halinde nasıl büyük bir zarara gireriz biliyor musunuz? Hangi model bir reklam filmünde rol almaya veya hangi kuruluş reklam vermeye cesaret eder? Ayrıca hangi televizyon veya radyo kanalı veya gazete bu reklamları yayınlamaya kalkışabilir? Bunun maliyetini tahmin edebilir misiniz?"

"Yani şimdi bana polisin bu sırrı sızdırabileceğinden çekindiğiniz için gerçeği gizlediğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Yapmayın komiserim, her kanalın poliste, para karşılığı bilgi sızdıran adamları olduğunu bilmeyen mi var?" Andreopoulos bunları söylerken yüzünde acı bir tebessümle bana bakıyordu.

"Bu bilginin size nasıl ulaştığını sorabilir miyim?"

Aslında yanıtım diğerini ilgilendirmekle birlikte, soruyu Petrakis sorduğu için açıklamayı da ona yaptım. "Polisin mali olanakları, bilgi almak için sizin firmanızda aylıklı adam beslemeye yetmez, Bay Petrakis. Bu durumda, bize bilgi verebilecek olan tek kişi katilin kendisidir. Sizlerin ona kulaklarınızı tıkadığınızı görünce beni aradı."

İkisi hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Ancak yüz ifadeleri çok şey söylüyordu. "Yazılı basın organlarına açıklama yapmayı düşünüyor musunuz?"

"Hayır, fakat bu sizi güvenceye almaya yeter mi? Katilin yarın bir gazeteye bir mektup göndermeyeceğini veya gazetecilere telefon edip bu konuda önemli bir bilgiyi içeren bir yazıyı bir çöp kutusuna bıraktığını söylemeyeceğini kim garanti edebilir? 17 Kasım'da olanları unuttunuz mu?"

"Bu konuda hiç endişeniz olmasın, çünkü böyle bir açıklamanın yayınlanmasını engelleyecek güce ve olanaklara sahibiz." Andreopoulos'un yüzünde yine o ekşimtırak sırıtma belirdi, üstelik bu kez sahip olduğu nüfuzu da yansıtıyordu.

“Bunu nereye kadar engelleyebilirsiniz? Gücünüz yerel gazetelere ve radyo kanallarına da yetiyor mu? Katilin söylediğim bu yayın organlarından biriyle bağlantı kurması, haberin yarım saat içinde Yunanistan’ın her tarafında duyulması için yeterli olur.” Tepkilerini gözlemlemek için sustum. Sessizce birbirlerine baktılar; sanki altlarına kaçırmuş gibi duruyorlardı. “Hem bu kadarla da kalmaz. Daha beteri, sesini kamuoyuna duyurmamızı sağlamak için cinayetlere yenilerini de ekleyebilir.”

Petrakis, söylediklerime karşılık veremedi, yalnızca kollarını havaya kaldırarak, “Başımıza ne işler açtık böyle?” diyebildi.

“Sizi ilk ne zaman aramıştı?”

“Cesedin bulunmasından hemen sonra, yani ertesi sabah. Birisi telefonda mutlaka benimle konuşmak istediğini söylüyormuş. Sekreterim onu başkasıyla görüştürmeyi denemiş fakat adam ısrarından vazgeçmemiş.” Bana da aynı taktiği uygulamıştı. “Sonunda başımdan savmak için telefonu alınca, eğer her türlü reklam yayını durdurmazsam bunu diğer kurbanların izleyeceğini söyledi. Aslında konuşma daha uzun sürdü fakat asıl söylemek istediği buydu.”

Andreopoulos’a dönerek, “Peki sizi?” diye sordum.

“Aynı Thanos’a yaptığı gibi, Koutsouvelos’un cesedi bulunduğundan hemen sonra biri ısrarla benimle konuşmak istedi. Bir ara bağlamalarına izin verdim ve hemen hemen aynı şeyi söyledi: Dünyayı reklamlarla zehirlemeye hemen son vermediğim sürece cinayetlerin süreceğini söyledi. Derhal Thanos ile iletişime geçtim ve az önce açıkladığımız nedenlerle bu konunun aramızda kalmasına karar verdik.”

Doğruyu söylediklerine emin olduğumdan sorgulamayı sürdürmeye gerek duymadım ve. “Artık gidebilirsiniz,” dedim. “Ama katil yeniden arayacak olursa bana hemen bilgi vermenizi istiyorum.”

Her ikisi de benimle el sıkıştıktan sonra ayrıldılar. Tam kapıdan çıkacakları sırada Petrakis durdu ve yeniden bana döndü.

"Telefondaki kişiyi çok fazla ciddiye almamış olmamızın bir nedeni daha var," dedi.

"Ne gibi?"

"Bu tehditleri savuran kişinin sesi yaşlı bir dedeyi andırıyordu. Sanki bizleri tedirgin ederek eğlenen, zararsız bir yaşlı gibiydi."

Yukarı odama çıkarken, bu sırrı çözecek bir ipucu arıyışındaydım. Katili, uzaktan bile olsa görmüş olanlar, gardirop boyutlarında bir adamdan söz ediyorlardı. Onunla telefonda konuşanlar ise yaşlı bir dedeyle konuşmuş olduklarını düşünüyordu. Bu ne demek oluyordu? Acaba karşımızda iki katil mi vardı? Ayrıca, kas geliştirdiği düşünülen ve Harley-Davidson Sporster 1200 kullanan, iri yapılı genç bir adamla, eşcinseller için "ibneler, yumuşaklar" gibi deyimler kullanan, dişleri dökülmüş bir ihtiyar arasında ne gibi bir ilişki olabilirdi? Baba ile oğul, amca ile yeğen veya kayınpeder ile damat olabilirler miydi? Bu tür bir ilişki söz konusuysa, bu en azından katilin Luger marka bir cinayet silahı kullanmasına açıklık getirirdi. Diğer bir olasılık da katilin bizi şaşırtmak için, telefonda yaşlı bir adamın sesini taklit etmesiydi.

Odama girince Vlassopoulos, "El Greco'nun kaçırılma olayının sona ermesi iyi oldu," dedi. "Artık Attika'da konuşlanan polis güçleri de merkeze döner, böylece bizler de daha rahat çalışabiliriz."

"Haklısın ama şimdi halletmen gereken bazı acil konular var."

"Sizi dinliyorum."

"Adli tıp laboratuvarına talimat ver, benim, Petrakis'in ve Andreopoulos'un telefonlarını dinlemeye alsınlar, böylece katilin sesini kaydedebiliriz. Ancak bu işlem başlamadan önce her ikisine de bilgi verilsin. Bir de trafik polisinden son üç ayda çalınan motosikletlerin listesini isteyelim. Bu listede Harley-Davidson Sporster 1200 model bir araç olup olmadığını araştırmamı istiyorum."

“Bir de bu model motosiklet sahibi olanların listesini almamı ister misiniz?”

“Olabilir fakat kontrol etmen zaman alabilir. Çünkü kendi adına kayıtlı bir araç kullanacağını zannetmiyorum. Bu kadar kafasız değildir her halde.”

Vlassopoulos çıktıktan sonra cep telefonundan Gikas’ı aradım. Sesinden, canının çok sıkkın olduğu belli oluyordu. “Resmen kızağa alındık,” dedi. “Bizi tamamen planlarının dışında tuttular. Kurtarma operasyonunu onlar düzenledi, basın açıklamalarını onlar yaptı, bizi de resmen saf dışı bıraktılar.” Son iki cinayetle ilgili gelişme hakkında bilgi vermeyi denedim fakat, “Yarın erkenden büroda olacağım. Her şeyi bizzat anlatacağım,” diyerek konuşmama fırsat vermedi.

Bir noktayı henüz açıklığa kavuşturamamıştım: Acaba bu olayda polisin aşağılanmış olmasına mı üzülüyordu yoksa kendi koltuğunun sallantıda olmasından mı kaygılanıyordu? Çünkü son gelişmeler İçişleri Bakanı’nın da saygınlığını sarsmış olduğundan bir günah keçisi arayışına gireceği kesindi.

Onu masasında görmeyeli ne kadar süre geçmişti? Bir hafta mı iki mi bilemiyordum. Katerina ile Fanis'in rehin tutulmaları, zaman kavramımı yitirmeme neden olmuştu. Bazen, sanki Hanya'dan Atina'ya döndüğümünden beri hiç zaman geçmemiş gibi geliyordu. Bazen da Ifantidis ile Koutsouvelos'un öldürülmeleri arasında hiç zaman geçmemiş gibi bir algıya kapılıyordum. Katerina'nın özgür bırakılması ve ailemin Atina'ya dönmesiyle bu durum düzelmeye başladı. Yine de yalnızca şimdiki zamanı daha iyi algılıyordum; yakın geçmişe ilişkin zaman algım hâlâ düzelmemişti.

Bu sabah Koula arayıp Gikas'ın beni görmek istediğini söyleyince bir rahatlama hissettim. Bunun nedeni yalnızca doğrudan bağlı olduğum amirimi göreceğim olmam değil, aynı zamanda her şeyin eski durumuna dönüyor olmasıydı. Ve şu anda da onun çalışma masasının önünde, soldaki tanıdık koltukta otururken, yaşamımın yeniden rayına oturduğunu hissedebiliyordum.

Ancak, yüzündeki ifade canımı sıkıyordu. Gikas, toplantılarda belirli bir yüz ifadesi takınırdı. Normalde hiç konuşmadan bakar ve karşısındakinde, canının son derece sıkın olduğunu ve sözünü çabuk bitirmesini beklediğini anlatan bir izlenim uyandırır. Hatta sormak istediklerini bile kısaca, adeta telgraf üslubunu andıran bir tarzda dile getirerek, alacağı yanıtların da kısa olmasını sağlamaya çalışırdı.

Bugünse, işyerindeki bu ilk gününde, farklı görünüyor. Bu görüntü bana Adriani'nin sık sık kullandığı "Yüzü düşmek" deyimini anımsattı. Katerina küçük bir çocukken okuldaki sınavından kötü bir not aldığı zaman Adriani ona,

"Menekşeyle yaseminin minik yüzleri düşmüş, menekşeyle yaseminin," diye bir şarkı mırıldanır ve küçük kızını güldürünceye kadar bu şarkıyı yinelerdi.

Gikas da *show* yapması engellendiği için başı öne eğikti. Tam yabancı uyruklu rehinerleri kurtarma operasyonunu kendi başarı hanesine yazıp, uzatılan mikrofonlara basın açıklamaları yapmayı beklerken, İçişleri ve Savunma Bakanları aralarında anlaşarak bu görevi deniz komandolarına vermişlerdi. Gerçeği söylemek gerekirse bu tepkisini anlıyor ve hayal kırıklığına uğramasını haklı buluyordum. Bu krizi başından beri gayet iyi yönetmeyi başarmış olan polis tam sonuca ulaşacağı sırada, Deniz Kuvvetleri'nin tek başına devreye sokulmuş olması haksızlıktı.

Gikas'ın yorumu daha da kötümserdi. "Bu polis örgütünün saygınlığına indirilmiş bir darbedir," dedi. "Eğer biz durumu başından beri iyi yönetememiş ve onlara bir fırsat vermiş olsaydık, o zaman belki... Ama olaylar böyle gelişmedi. Bu büyük bir olasılıkla son yıllarda yürütmüş olduğumuz en başarılı operasyondur. Parker bile başarımız karşısında şapka çıkardı. Bana, 'Olimpiyatlarda kazandığınız deneyim sizin için yararlı olmuş,' dedi."

"Peki, o zaman niçin devre dışı bırakıldık?"

Omuzlarını silkti. "İçişleri Bakanı'na göre Başbakan böyle yapılmasını talep etmiş, çünkü kurtarma operasyonunun denizden gerçekleştirilmesi gerekiyordu."

"O zaman polis Liman Polisi birlikleriyle işbirliği yapabiliirdi."

Yüzünde beliren gülümseme, duyduklarından hoşnut olduğunu gösteriyordu. "İşte ben de tam bunu önerdim."

"Ve?"

"Rehinerler yabancı uyruklu oldukları için en ufak bir riske bile yer verilmemesi gerektiğini düşündüler." Konuşmasına kısa bir ara vererek bana baktı. "Deneyimlerim bana ne gösterdi biliyor musunuz?"

"Ne gösterdi?"

“Bütün bunlar bakanın kişilik yapısına bağlı. Bizimki, Savunma Bakanı’nın kişiliğinin yanında zayıf kaldı.”

“Oysa ben kızımın kurtarılması konusunda bize çok yardımcı olduğunuz için size minnettarım.”

Gikas bana baktı. Fakat bakışlarından, bu ani teşekkürümün –ki bu tüm iş yaşamımızda bir ilkti– onu şaşırtıp şaşırtmadığını anlayamadım. Ciddi ve alçakgönüllü bir kişilik rolünü sürdürmeyi yeğledi.

“Teşekküre gerek yok. Katerina’yı küçüklüğünden beri tanıyorum, dolayısıyla bu konuyla ilgilenmem çok normal.” Bir soluk aldıktan sonra utangaç bir genç kız gibi çekinerek, “İnsan meslektaşları için zaten görevinin gerektirdiğinden fazlasını yapar,” diye ekledi.

Bu duygusallaşmaya son vermenin en iyi yolu cinayetlerle ilgili gelişmeleri rapor etmektir. Bu nedenle, Gikas’a Ifantidis ile Koutsouvelos olaylarını ayrıntılı bir şekilde aktarmaya başladım. Önce her iki olayın da birer özetini verdikten sonra bu olaylara ilişkin gelişmeleri özetledim. Anlattıklarımı, hiç ses çıkarmadan, kaşları çatık bir halde dinledi. Duyduklarından pek fazla etkilenmemişti, çünkü bunları, şimşek çakmasından havanın bozacağı anlamını çıkarır gibi yorumladı, yorumunda da haksız değildi.

“Özetleyecek olursak, ya onu ele geçireceğiz ya da art arda cinayet işlemeye devam edecek.”

“Aynen.”

“Reklam firmaları dışında hiç kimseyi tehdit etmiş mi?”

Bu soruyu duyunca içimden başımı yumruklamak geldi. Mantıken, ilk önce televizyon kanallarını tehdit etmiş olması gerekiyordu. Herhalde onlar da –büyük bir olasılıkla reklam firmalarıyla görüştüğünden sonra– konuyu polisten gizlemişlerdi.

Sabahtan beri sürdürdüğümüz diyaloga egemen olan açıkkyüreklilikle, “Bunu nasıl da düşünemedim!” diye bir çığlık attım. “Kanalları da sorgulamam gerekirdi. Kesinlikle onları da tehdit etmiştir.” Hemen Vlassopoulos’la konuşmak için yerimden fırladım fakat Gikas beni durdurdu.

“Acele etmeyin. Sağlam adımlarla ilerlemek için bu konuyu resmi yoldan ele almalıyız. Koula onları büroma çağıracağız. Böylece gerçekdışı senaryolar üretmelerini ve ortak bir strateji geliştirmelerini güçleştirmiş oluruz.”

Bu fikir bana da çok parlak göründü. Gikas talimat vermek üzere Koula’yı yanına çağırınca ben de dışarı çıktım. Kısasa kısas: Top ateşine yine topla karşılık verilmeliydi, bir av tüfeğiyle değil. Ayrıca toplantıda onun da bulunması işime geliyordu. En azından sonradan beni dördüncü güç diye adlandırılan medyanın şimşeklerini üzerime çektiğim için suçlayamazdı. Zaten bu güç, çoktan devlet içinde birinci sırayı almıştı.

Odamın bulunduğu koridora adımımı atar atmaz Atina Emniyet Müdürlüğü’ndeki işlerin günlük seyrini izlemeye başladığını anladım. Haberciler, her zamanki gibi beni görünce, ellerinde kameraları, mikrofonları ve kayıt cihazlarıyla çevremi sardılar. Artık her zamanki muhabirler Girit’ten dönmüş ve gündelik çalışmalarına başladıkları için bunların yerine bakanacemilerle muhatap olmam gerekmeyecekti. Sotiropoulos da aralarındaydı, bana kaçamak bir bakış attıktan sonra başını başka yöne çevirdi. Bu hareketi, çıkışına hâlâ öfkeli olduğunu açıkça gösteriyordu. Ne zaman harekete geçeceğini merak ediyordum.

Odamın kapısını açarken, “Basın açıklamaları İçişleri Bakanlığı’nın basın sözcüsü tarafından yapılıyor,” diye açıkladım.

Arkalardan yükselen bir kadın sesi, “Biz de oradan geliyoruz. Bize, sadece rehine kriziyle ilgili bir istisna yapıldığını söylediler,” diye karşılık verdi. “Bugünden itibaren yine Attika Caddesi’ndeki Emniyet Müdürlüğü’nden bilgi alacağız.”

Onları içeri çağırılmamakla birlikte, odama girdim ve kapıyı açık bıraktım. Bu dolaylı çağrı üzerine hepsi birden içeri hücum ettiler. Teknisyenler kameralarını yerleştirirken, radyo habercileri de mikrofonlarını masamın üzerine koydular.

Sotiropoulos ise her zamanki gibi ön sıraya geçmedi ve kapının yanında durdu.

“Aslında ben meslektaşlarınıza iki kez son gelişmelere ilişkin bilgi verdim.”

Arkadan, Sotiropoulos’un, “Bize de kucak açar mısınız komiserim,” diyen ısrarcı sesi geldi. “Önce İçişleri Bakanlığı’nın basın sözcüsüne yönlendirdiniz, şimdi de meslektaşlarımızdan bilgi almamızı söylüyorsunuz. Artık bir açıklama yapın da biz de neler olup bittiğini ilk elden öğrenelim.”

“İyi öyleyse, şu ana kadar öğrendiklerimizi size aktarayım.” Konuşurken önümde duranlara yönelmiş ve özellikle Sotiropoulos’u hedef almamıştım. “İki kişinin öldürülmesi ile ilgili soruşturma yapıyoruz. Stelios Ifantidis ile Yerassimos Koutsouvelos. Sizin de bildiğiniz gibi ikisi de televizyon reklamlarında oynayan birer fotomodel. İkisi de eşcinsel ve aynı şekilde öldürüldü: Alınlarının ortasına sıkılan birer kurşunla. Bu nedenle katilin, kurbanlarını soğukkanlılıkla öldüren aynı kişi olduğunu düşünüyoruz.”

“Yani, eşcinselleri öldüren bir seri katilin aramızda dolaştığını mı söylüyorsunuz?” Bunu soran, kış mevsiminde kırmızı külotlu çoraplarla şimdiyse Monastiraki’de* satılan ve yalnızca İngiliz turistlerin satın aldığı parmak arası deri sandaletlerle dolaşan, çarpık bacaklı, ufak tefek bir kadındı.

“İlk belirlemeler buna işaret ediyor, ancak kesin bir sonuca varmak için henüz çok erken.”

Her zaman isabetli sorular soran bir gazete muhabiri ise, “Nasıl bir silah kullanmış?” diye sordu.

“İkinci Dünya Savaşı’ndan kalma, 1942 veya 1943 model bir Luger.”

Sotiropoulos, “Bunu şimdi mi söylüyorsunuz, komiserim?” diyerek arka sıradan söze karıştı. “Anlaşılan bugün bilgi almakta ısrar etmeseydik, bunu kendinize saklamayı sürdürecektiniz.”

* Atina’nın, Antik Çağ’da Minoan kentinin yer aldığı, eski kent bölgesinde kurulan bitpazarı. (ç.n.)

Onu hâlâ muhatap almıyordum. "Bunu balistik rapor çıkınca açıklamayı düşünüyorduk, o da dün çıktı. Adli Tıp Laboratuvarı, silahın yapım yılını belirlemekte zorlandığı için rapor bu kadar gecikti."

Katilin kimliğine ilişkin fazla soru sormalarını engellemek için silahla ilgili bilgiyi yem olarak kullanmıştım, çünkü katili haberlerde "Büyük Ortak'ın Katili" olarak tanıtip tanıtmamaya henüz karar vermemiştik. Uyguladığım taktik başarılı oldu, hepsi son derece hoşnut bir halde akşam haberlerinde yine ekranları süsleyecek olan küçük pencereyi hazırlamaya giriştiler.

Hepsini istediğim şekilde yönlendirdikten sonra yüksek sesle "Bay Sotiropoulos!" diye seslendim.

Normalde aramızda böyle bir hitap kullanmadığımız için, "Bay" diye seslenmem onu şaşırttı. O bana "Bay" sözcüğünü kullanmaksızın "Komiserim" der, ben de onu yine aynı şekilde "Sotiropoulos" diye çağırırdım. "Bir dakikanız var mı?"

Habercilerden birkaçı bize kuşkuyla baktılar, ancak Sotiropoulos en kıdemli ve en ünlü meslektaşları olduğu için herhangi bir yorum yapmaya cesaret edemediler. Yüzünde tedirgin bir ifadeyle yanıma geldi. Herkes dışarı çıktıktan sonra, "Eşimle yaptığınız söyleşide adil davrandığınız için size teşekkür etmek istiyorum," dedim.

Bugünü teşekkür etme günü ilan ettiğimi bilmediği için bu sözlerim onu hazırlıksız yakalamıştı. "Bana baştan beri güvenmiş olsaydınız, bir önceki söyleşi isteğime karşı çıkmazdınız," diye karşılık verdi. Ancak bu kez sesi biraz yumuşamıştı.

"Durumuma anlayış gösterin, o zaman aklım başımda değildi."

"Neyse unutalım. Önemli olan sonunun iyi bitmesi. Kızınız nasıl?"

"Kendini toplamaya çalışıyor."

"Eşinize selamlarımı söyleyin lütfen."

"Söylerim."

Kapıya doğru yürürken, aramızdaki yıllardır süregelen sevgi-nefret ilişkisinin yeniden yola girdiğini hissettim. Kapıdan çıkmak üzereyken tekrar bana dönerek, "Katilin eşcinselleri hedef alan bir sapık olduğu kesin mi? Başka bir olasılık söz konusu değil mi?" diye sordu.

Masum bir ifade takınarak, "Sizce nasıl bir olasılık söz konusu olabilir acaba?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, yalnız televizyon kanalları seri katilin reklamlarda oynayan fotomodelleri hedef aldığına ilişkin bazı dedikodular kulağıma geldi."

"Yani her iki kurban da eşcinseldi ve ikisi de modellik yapıyordu. Bu durumda birinci varsayım ne denli olasıysa, ikincisi de aynı ölçüde olası. Şu anda ne birini ne de öbürünü destekleyecek bulgulara sahip değiliz."

"Yine de ilk varsayımın geçerli olmasını umalım."

"Niye?"

"Çünkü hepimiz televizyon reklamlarından ekmek yiyoruz. Bunların kaldırılması halinde kaç kişinin işsiz kalacağını Tanrı bilir."

Sotiropoulos'un arkasından bakarken, ilk kez, telefondaki adamın niçin kendisini "Büyük Ortak'ın Katili" diye adlandırdığını anladım. Onun hedefi yalnız reklam filmleri değildi. Asıl bu filmleri gösteren televizyon kanallarının yakasına yapışmak istiyordu. Çünkü televizyon kanallarının "Büyük Ortak'ı" reklam sektörüydü. Eğer reklam sektörü televizyondan elini çekerse, kanallar tepetaklak olacaktı.

Kanal yöneticileriyle yapılacak toplantının saati öğleden sonra dört olarak belirlenmişti. Saat henüz biri geçerken Fanis hastaneden aradı.

"Öğleden sonra buluşmak için zamanın var mı?"

"Saat kaçta?"

"Kaçta olduğu fark etmez. Bütün öğleden sonra klinikte olacağım. Çıkarken bana haber ver."

"Bir şey mi oldu?"

"Belirli bir şey yok. Yalnızca seninle Katerina ile ilgili bazı şeyler konuşmak istiyorum"

"Ne gibi?"

"Bunu yüz yüze konuşsak daha iyi olur."

Kapattı, verdiği yanıt kafamı karıştırmıştı. Cinayetlerle ilgili soruşturma çıkmaza girmişti. Hedefimizi belirleyememiş -ne Ifantidis'in ne de Koutsouvelos'un öldürülmesiyle ilgili- yeni bir ipucu bulamamıştık. Atina'daki bütün silah satıcılarını araştırmış ve piyasada eski model Luger tabanca bulunup bulunmadığını belirlemeye çalışmıştık. Ancak satıcıların çoğu bu silahı daha önce hiç görmedikleri için resmine bakmak istemişler, daha önce görmüş olanlar da bizi antika-cılara yönlendirmişlerdi.

Şu anda elimdeki tek kaynak, Dermitsakis'in getirdiği çalıntı Harley-Davidson marka motosikletlerin listesiydi. Kendisi henüz sabahın erken saatlerinde Girit'ten döndüğü için yorgunluktan adeta ayakta uyuyordu,

Listeyi çabucak gözden geçirdim. Çalındığı ihbar edilmiş ve henüz bulunamamış Harley-Davidson motosiklet sayısı sekizdi.

"Attika'da kayıtlı Harley-Davidson'ların listesi ne zaman hazır olur?"

"Vlassopoulos trafik şubesinden listeyi istedi."

"Liste gelince, araçların hangi semtlerde çalındığını kontrol et."

Bakışları biraz canlandı fakat bu uğradığı hayal kırıklığının bir göstergesiydi. "Bugün mü?" diye sordu.

"Aslında dün yapılması gerekiyordu ama sen burada yoktun."

"Komiserim, lütfen biraz anlayış gösterin. Yirmi dört saatte beri ayaktayım. Adım atacak halim kalmadı, yürüsem bile ters yöne gidiyorum."

Aslında bugün veya yarın yapılmasının fark etmeyeceğini biliyordum. Nasıl olsa listeyi kontrol etmekle katili bulamayacaktık. Tek umudumuz rastlantı sonucu bir ipucuna takılmaktı. Katil kesinlikle motosikletini herkesin görebileceği bir yerde bırakacak kadar aptal değildi. Bir yere gizlemiş olduğu kesindi.

"Şimdi git uyu, yarın aramaya başlarsın."

Çekinerek bana baktı, neredeyse ayaktayken başı önüne düşecekti.

"Hem yalnız dün değil. Son günlerde her gece yalnız iki-üç saat uyuyabildim," diyerek haklı olduğunu kanıtlamaya çalıştı.

"Peki, git artık!"

Öğleden sonra yapacağım iki görüşmeden önce -Gikas'ın televizyon kanalları yöneticileriyle yapacağı toplantı ile Fanis'le Katerina hakkında yapacağım konuşma- Vlassopoulos, Attika'da kayıtlı Harley-Davidson marka motosikletlerin listesini getirdi. Araç sahiplerine ilişkin bilgiler ve plaka numaralarının yer aldığı bu liste üç sayfadan ibaretti.

Vlassopoulos, "Banan sorarsanız, araç sahiplerini buraya çağıralım. Böylece aralarında vücut çalışan biri olup olmadığını görürüz," dedi.

"İstersen öyle yap ama boşuna zaman harcarsın. Çünkü katilin kullandığı motosiklet, yüzde doksan dokuz olasılıkla çalıntı."

"Öyleyse ne yapacağız?"

Kayıtsız bir tavırla, "Bir kişiyi daha öldürmesini bekleyeceğiz," diye karşılık verdim. Önce şaka yaptığımı zannetti fakat yüzümdeki ciddi ifadenin değişmediğini görünce tedirgin oldu. "Şu anda yerimizde sayıyoruz," diye açıklama yaptım. "Elimizde katil ile ilgili kesin bir ipucu yok. Tek umudumuz, bu işe tekrar kalkışması ve bir hata yapması."

Söylediklerimi mantıklı buldu. O sırada Gikas'ın beni çağırdığını bildiren telefon gelince konuşmayı sonlandırmak zorunda kaldık.

İyi giyimli yedi kişi, Gikas'ın hemen hiç kullanmadığı devasa toplantı masasının çevresinde oturuyordu. Dördü kendi aralarında, ikisi ise Gikas'la konuşuyor, yedinci kişi de tek başına oturmuş önüne bakıyordu. Gikas beni tanıştırmak için girişimde bulundu ancak hazır bulunanlar amir pozisyonundaki kişinin yanındaki daha alt rütbeli birine önem vermeyi gereksiz bulduklarından olacak, konuşmalarına ara vermezsiniz, yalnızca başlarıyla selam vermekle yetindiler.

Gikas, konuyu sormaya can attığımız soruya getirmek için kısa bir giriş yaptı. "Komiser Haritos yaptığı soruşturmada, katilin, kurbanların çalıştığı iki reklam şirketini tehdit etmiş olduğunu saptamıştır. Bu nedenle, söz konusu kişinin televizyon kanallarını da tehdit edip etmediğini öğrenmek istiyoruz."

Hepsinin yüzünde, onları da tehdit ettiğini, ancak bunu gizlediklerini ve şimdi de kesinlikle itiraf etmeyi düşünmediklerini gösteren, sıkkın bir ifade belirdi. Ayrıca -Sotiropoulos'un deyişiyle- aptal yerine konmak istemedikleri de belli oluyordu. Bu nedenle hücum sırasının bana geldiğine karar verdim.

"Sayın Cinayet Şube Amirimizin söylediklerine şunu da ilave etmek istiyorum: Katil bizzat beni telefonla arayarak bu bilgiyi verdi. Bu nedenle eğer reklam filmleri durdurulmazsa,

cinayetlere devam edeceği konusunda uyarı yaptığını kendisinden öğrenmiş bulunuyoruz. Reklam şirketlerine böyle bir uyarıda bulunduğu göre mantiken bu filmleri yayınlayan kanalları da uyarılmış olması gerektiği sonucuna vardık."

"Yalnızca yayınlamıyorlar, bunların sayesinde ayakta duruyorlar." Bunu söyleyen yedinci kişi, Yunan Reklamcılar Sendikası başkanı Galakteros'tu. "Eğer seri katilin kurbanlarını reklam sektöründen seçtiği duyulursa, yalnızca reklam sektörü değil, tüm televizyonlar da risk altına girer."

"Ne yazık ki bunu gizli tutmamız olanaksız," diye karşılık verdim ve Gikas'ın huzursuz bakışlarını görmezden geldim.

Baştan aşağı bej renkte giyinmiş olan, kel kafalı, topluca bir adam, "Bu bilginin bizler tarafından sızdırılması mümkün değil," dedi. "Bu durumda yalnız sizin örgütünüz bir tehlike oluşturuyor."

Gikas, "Beyler sizleri buraya karşılıklı olarak birbirimizi suçlamak için değil, işbirliği yapmak için çağırdık," diyerek havayı yumuşatmaya çalıştı. "Karşımızda iki fotomodeli öldürmüş olan ve bizleri cinayetlere devam etmekle tehdit eden bir katil var. Üstelik ne yazık ki şu anda elimizde herhangi birini tutuklayacak kesin bir kanıt yok."

Galakteros, "Bu durumda daha somut sorularla devam edelim," diye söze başladı ve diğerlerine dönerek, "Sizleri tehdit etti mi etmedi mi?" diye sordu.

Kanal Hellas'ın yöneticisi Delopoulos, "Bizi etti ama şu anda onu ciddiye almamız olanaksız," diye karşılık verdi.

"Tam olarak ne zaman aradığını söyleyebilir misiniz?" diye sordum.

"İlk cinayetten bir hafta önce."

"Bu tarihte yanılmadığınızdan emin misiniz?"

"Kesinlikle. Bize bir süre tanıdıktı."

Gikas, "Nasıl bir süre?" diye sordu.

"Reklam yayınlarını durdurmamız için tam bir hafta süre verdi. Aksi takdirde reklam sektöründe çalışan kişileri öldürmeye başlayacağını söyledi."

“Bunu size kendisi mi söyledi?”

“Hayır, bizim kanalın reklam bölümüyle konuşmuş, bana onlar iletti. Ama gerçekten saçma bir şaka olduğunu düşündük.”

Masanın çevresindekilere şöyle bir baktıktan sonra, “Peki sizleri ne zaman aradı?” diye sordum.

“Aynı gün art arda bütün kanalları aramış. Bunu cinayet-ten sonra aramızda görüşünce saptadık.”

Gikas endişeyle bana baktı. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk: Dışarıda, reklam filmlerinin hem yapımını hem de yayınlanmasını durdurmak isteyen bir seri katil elini kolunu sallayarak dolaşıyordu. Eğer onu gecikmeden yakalayamazsak, –televizyon kanallarından ve reklam firmalarından başbakana kadar– herkes boğazımıza sarılacaktı. Şu ana kadar öğrenmiş olduğumuz da onun kendini “Büyük Ortak’ın Katili” olarak adlandırdığı, Harley-Davidson motosiklet kullandığı, vücut geliştirenler gibi kaslı bir yapıya ve ihtiyar bir adamın sesine sahip olduğuydu.

Galakteros, Gikas’a dönerek, “Acaba tele-marketing firmalarını da aramış mıdır?” diye sordu.

“Bu konuyla siz ilgilenin, Kostas. Bunun için radyo birliğinden adresleri almamız gerekiyor.”

Galakteros, “Siz uğraşmayın. Liste bende var. Ofisime gidine size gönderirim,” diye önerdi.

“Dünyayı reklamcılardan temizlemek gibi bir fikir hangi deliden çıkar acaba?”

Hâlâ adını çıkaramadığım, bej giysili, kel kafalı adam, “Başarısız olmuş herhangi bir reklamcı olabilir,” diye bir yorum yaptı.

“Renos, günümüzde artık başarısız reklamcı yok ki. Hepsi de kürekle para kazanıyor, hem de ne yapsalar. Ancak belki sizlerin iki yılda zirveye çıkarıp sonra da boş çuval gibi kenara attığınız bir aktörün intikam girişimi olabilir.”

“Ama insanları boş çuval gibi kenara fırlatıp atan bizler değiliz ki bunu yapanlar yapımcılar.”

Delopoulos "Bırak şimdi Renos," diye söze karıştı. "Oyuncu seçimini reklam firmalarıyla birlikte yapmıyor muyuz sanki?"

Ben de o zaman doğru kişileri hedef alıyor diye düşündüm. Gerçekten de kendini bu sistemden dışlanmış hisseden bir oyuncunun katil olması olasıydı. "Sizinle nasıl iletişim kurdu?" diye sordum. "Doğrudan mı yoksa başkası aracılığıyla mı?"

"Santraldan reklam departmanına bağlanmak istemiş."

"Tekrar arayacak olursa sesini kaydedebilmemiz için sant-ralınıza gelen çağrılar kaydedebilir miyiz?"

Kararsız bir şekilde birbirlerine baktılar. Neden çekindik-lerini biliyordum: Birinin bu tehdidi gazetecilere sızdırmasın-dan.

"Katilin reklam filmlerinin kaldırılmasına ilişkin tehdidi-nin aramızda kalacağı garanti edilirse bir itirazımız yok."

Gikas -her zamanki gibi- işin kolayına kaçarak, hemen "Tabii ki," diye güvence verdi.

"Sayın Şube Amiri ve benim açımdan endişe etmeniz ge-rekmez," dedim. "Ancak katilin kendisi için güvence vere-meyiz." Yine şaşkınlıkla bana baktılar, ben de daha önce iki reklam şirketinin yöneticisine yapmış olduğum açıklamayı yineledim.

Galakteros bana dönerek, "Sizce katilin bizzat gazetelere bilgi vermesi olası mı?" diye sordu.

"Kesin demiyorum. Ama bunu gizlemeyi sürdürürsek, kanımca bir kişiyi daha öldürecek ve ardından basına açık-lama yapacak."

Delopoulos sinirli bir şekilde Gikas'a dönüp, "O zaman onu bir an önce yakalamalısınız," dedi.

Gikas, tıpkı yaşamından umut kesilen bir hastanın yakı-nına doktorların söylediği gibi, "Elimizden geleni yapıyoruz zaten," diye klasik bir açıklama yaptı.

Koridorda beni gören Vlassopoulos arkamdan koştu ve "İşe yarar bir şey ortaya çıktı mı?" diye sordu.

“Şu anda çok çarpıcı bir sonuç yok, zamanla bir şeyler ortaya çıkacak. Sen tek tek bütün radyo istasyonlarını ara ve onlara da reklam firmaları ve televizyon kanalları gibi tehdit telefonları gelip gelmediğini öğren.”

“Televizyon kanallarını da aramış mı?”

“Evet, bu gidişle yakında bir çağrı merkezi kuracak.”

Fanis'i aradım ve Alexander Bulvarı'nın bitimindeki bir kafede buluşmayı kararlaştırdık. Aslında bana çok yakın olduğu için oraya ilk varan ben oldum. Küçük yudumlarla espressomu içerek on beş dakika bekledikten sonra Fanis'in geldiğini gördüm.

Beni selamlayacağı yerde, “Katerina iyi değil,” diyerek konuya girdi, sanki sırtındaki yükü bir an önce bana yüklemek istiyordu.

“Ben de farkındayım,” diye karşılık verdim.

“Böyle devam ederse yardım alması gerekecek.”

Nasıl bir yanıt alacağımı bile bile, “Ne gibi bir yardım?” diye sordum.

“Bir psikolog veya psikiyatrin yardımı.”

Geleneksel bir *pater familias** olarak psikiyatra delilerin gittiğini, kızımın ise aklını kaçırmadığını düşünüyordum. Bir polis olarak ise, psikologların suçluların bir profilini oluşturdıklarını, buna göre de suçlunun genellikle çocukluğunda ağır sorunlar yaşadığının ortaya çıktığını biliyordum. Karşımda oturan doktorun bir kardiyoloji uzmanı olduğunu bilmeme karşın, “Sence ona biraz daha zaman tanımamız gerekmez mi?” diye sordum.

“Bir gün öncesine kadar sana hak verebilirdim. Ancak dün dikkatimi çeken bir şey iyice huzurumu kaçırdı.”

“Anlat,” diye onu yüreklendirmeye çalışırken, sanki bir ateş korunun üzerinde oturuyor gibiydim.

“Sinemaya gittik, çıkınca onu arabamla eve getirdim. Yol-
da birdenbire bana, teröristlerin gemide sürekli bir şekilde uygulamış oldukları şiddeti, farklı koşullar altında polislerin de uygulayıp uygulamadıklarını sordu.”

* Lat. Aile babası. (ç.n.)

Şaşkınlıkla, "Nereden aklına gelmiş bu?" dedim.

"Ben de aynı şeyi sordum. Bana rehin tutulduğu süre içinde yaşadığı şiddet ortamında, her gün kendi kendine, babasının da böyle sistematik bir biçimde şiddet uygulayanlardan biri olup olmadığını sorduğunu söyledi."

Dilim tutulmuştu, aynı anda içimdeki korku da giderek güçleniyordu. Fanis yüzümdeki ifadeyi görünce, ilave bir açıklama yapmak gereğini duydu.

"Şunu anlamamı istiyorum: Katerina yıllardır, polisin olumsuz imajı ile dünyada her şeyden çok sevdiği bir babasının imajını bir arada taşımaya çalışıyor.

"Yunan tarihinde şiddet uygulanmış olan dönemleri ele alan sayısız kitabı okudu, Metaxas diktatörlüğünden askeri cunta sonrası döneme kadar. Polisin bu dönemlerde nasıl bir rol oynadığını biliyor. Ayrıca dedesinin jandarma birliğinde astsubaylık yaptığını ve jandarmanın kırsal alandaki köylülere nasıl şiddet uyguladığından da haberi var. Yıllardır bu ikileme bir yanıt bulmaya çalışıyor."

Şaşkınlığım giderek artıyordu. "Bütün bunları ne zaman okumuş?"

"Selanik'te tezini hazırlarken. Ben bile hukuk bilgisi mi yoksa Yunanistan'ın yakın tarihine ilişkin bilgisi mi daha derin kestiremiyorum. En sonunda, polisin böyle çalkantılı dönemlerde mevcut yasal düzeni koruma görevi gereği, zorunlu olarak zaman zaman çamura bulaştığı sonucuna vardı. Ya bu kitaplardaki suçlamaların, polise taraflı bir yaklaşımın etkisiyle yapıldığını düşündü veya bu örgütte de her yerde olduğu gibi istisnaların bulunduğu ve babasının da bunlardan biri olduğuna kendini inandırdı. Her iki varsayımı da benimsemeye çalışarak bu soruya kesin bir yanıt vermekten kaçındı."

Konuşmasına ara vererek, duyduklarımı yutabilmem için bana bir fırsat tanıdı fakat yine de boğazıma bir şeyler takılmıştı.

"Ama dün akşam gördüm ki yeniden babasının büyük bir istisna olmayabileceğinden kuşku duymaya başlamış. Onun

için hemen harekete geçmemiz gerektiğini düşünüyorum. Eğer ilişkiniz bozulursa ve Katerina dengesini yitirirse sorun daha çok büyür ve çözmemiz daha çok güçleşir.”

İçine düştüğüm çaresizlik ve panik içinde yalnızca, “Bana söylediğin için sağ ol,” diye karşılık verebildim.

“Ne diyorsun sen, seni doğrudan ilgilendiren bir konuyu senden nasıl gizlerim? Ben gerçekleri hastalarından gizleyen hekimlerden değilim. Bence tüm gerçeği bilmelerinde yarar var.”

“nce duyduklarımı sindireyim, yarın yine konuşuruz.”

“Tamam, ancak fazla erteleme. Çünkü zaman kaybetmeden harekete geçmemiz gerekiyor.”

Fanis, Katerina’yı almaya gitti. Nöbetçi olduğu geceler dışında her gün onunla ilgileniyor ve akşamları onu dışarı çıkartıyordu. Ben de merkeze dönüp kendimi odama kapattım.

Güç: 1. Bir kişi hakkında karar verme ve onu egemenlik altına alma hakkına ve araçlarına sahip olmak, iktidar: Kuvvetlerin yasama, yargılama ve yürütme şeklinde ayrımı. 2. a) Bir kişiye zorla bir şey yaptırmak için uygulanan haksız eylem, b) Belirli bir amaca ulaşmak için (bir kişiye veya bir nesneye karşı orantısız olarak kullanılan) fiziksel güç, şiddet. 3. Zorlayıcı etkisi olan, temel güç: Fırtına gücü, dalgaların gücü.

Gözüme uyku girmediği gecenin yarısında, zaman geçirmek için Dimitrakos'un sözlüğüne göz atarken bu düşünce aklıma geldi. Bu sözlüğe bakmayalı uzunca bir süre geçmişti, sanki benim için eski geçerliliğini yitirmiş gibiydi.

Fanis'in o öğleden sonra söyledikleri adeta iliklerime işlemişti. Polis örgütünün ne UNICEF gibi bir yardım kuruluşu ne de rahipler tarafından yönetilen bir manastır olmadığı doğrudur. Özellikle, Metaxas diktatörlüğü döneminden başlayarak Alman işgaline ve askeri cuntaya kadar uzanan dönemlerde tüm iktidar sahiplerine hizmet ettiği göz önüne alınca, damgalanması ve yaptığı fiillerin sözlükteki 2. (a) ve (b) kategorilerinde yer alan tanımın kapsamına girmesi kaçınılmazdı. Çünkü bu dönemlerde sürekli olarak şiddet eylemleri ve şiddet uygulamaları, güç sahipleri ve güç kullananlar, şiddet içeren önlemler ve şiddet gösterileri ön plandaydı.

Bu noktaya kadar sözlükteki tanım gereği polis teröristlerle bir tutulabilir. Ancak hepimiz aynı kategoriye girmeyiz, aramızda ayrıntılar ve farklılıklar vardır. Meslektaşlarımızın bir bölümü hiçbir ayırım yapmaksızın daima iktidar sahi-

binin yanında yer alır; onurlu ve vicdan sahibi ulusalcıların oluşturduğu diğer bir grup ise, ne tür olursa olsun, görevlerini inanarak yerine getirir. Buna karşılık, üçüncü gruptakiler ise hiçbir şeye inanmazlar ve tüm gizli kapaklı işleri yerine getirirler. Dördüncü grubun ilkesi “Gözünü kapat ve görevini yap. Senin fikrini soran yok!” şeklinde tanımlanabilir. Örneğin Gikas birinci grupta yer alırken, ben ikinci gruba girerim.

Katerina acaba nasıl olmuş da teröristlerin uyguladığı şiddet ile polisin uyguladığı şiddet arasında bir bağlantı kurmuştu? Acaba Dimitrakos Sözlüğü’ne mi bakmıştı? Bu pek olası değildi, çünkü sözlüğü çok seyrek olarak kullanırdı. Daha çağdaş olduğunu düşündüğü için Yeni Yunan Dili sözlüğünü yeğliyordu. Bu durumda aklıma gelen en mantıklı yorum, ilk kez çıplak bir şiddet uygulamasıyla yüz yüze geldiği için, izlediğini Fanis’ten yeni duymuş olduğum derslerden öğrendikleriyle ilişki kurmuş ve buradan hareketle benim rolümü sorgulamaya başlamıştı.

Birçok nedenle bu konudan Adriani’ye hiç söz etmedim. Birincisi, benim iş etiğime ve tutarlılığıma toz kondurmazdı. Oysa yüzlerce kez –yalnızca alçakgönüllü davranmış olmak için de olsa– şunu anlatmaya çalışmıştım: Balık baştan kokmaya başlayınca artık kuyruğunun deniz gibi kokması olanaksızdı. İkincisi Adriani, Katerina’yı, düşündüklerinin yanlış olduğuna ikna etmeye kalkışır ve yalnız teorik düzeyde bile olsa, babasının dürüstlüğünden kuşku duymaya cesaret ettiği için ağır bir şekilde eleştirebilirdi. Bu durumda Katerina’ya artık yalnızca bir psikiyatr yeterli olmaz, doğrudan İsviçre Alplerinde bir kliniğe yatırılması gerekebilirdi.

Uyku tutmayan bir gecenin yarısında aklıma gelen düşünce şuydu: Katerina Alpler’de bir klinik yerine Atina’da, Nea Philadelphia’da* şifa bulabilirdi. Artık sabah olmuştu; önerimi evdekilere açmak için uygun zamanı kolluyordum. Yine her zamanki gibi sabah kahvemizi içmek için bir aradaydık,

* Atina’nın 1 kilometre kuzeyinde yer alan bir sayfiye bölgesi. (ç.n.)

fakat eski neşemiz yoktu. Katerina, lisenin son sınıflarındayken hatta daha sonraları da Selanik'ten eve döndüğü zamanlar, kahvaltıda hep konuşurdu. Hiç durmadan okulunu, derslerini ve profesörleri anlatırdı. Biz de hiç konuşmadan, fakat mutluluk duyarak onu dinlerdik. Şimdiyse gözlerini fincanından ayırmadan, sessizce oturuyordu. Ben de konuşmadan onun sessizliğine eşlik ediyordum. Aramızda yalnız Adriani bütün gücüyle havayı değiştirmeye çabalıyor fakat hiçbir sonuç alamıyordu.

Birden Katerina'ya, "Arabayla kısa bir tur atalım mı?" diye sordum.

Benden böyle bir öneri beklemediği için, belki annesi bu sabah gezintisini niçin istediğini açıklayabilir umuduyla, sıkıntılı bakışlarını ona çevirdi.

Adriani şaşkınlıkla, "İşe gitmeyecek misin?" diyebilirdi.

"Bir veya iki saatçik geciksem ne olur ki?"

Bunun üzerine, "Peki neden Fanis'e de haber verip hep birlikte akşam dışarı çıkmıyoruz?" diyerek yeni bir parlak fikir ortaya attı.

"Çünkü niyetim aile pikniği yapmak değil," diye sözünü kestim. "Kızım ile yalnız kalmak istiyorum. Çoktan beri baş başa arabayla gezmedik, bunu özledim. Ayrıca dondurmalı bir kup, meyveli sorbe veya meyve suyu da benden," diyerek göz kırptım.

Katerina'nın bakışından, bu davetimin ona pek çekici gelmediği ama yine de reddetmek istemediği anlaşıyordu. İsteksiz bir halde yerinden kalktı. "Üstümü değiştirip hemen geliyorum."

Yalnız kalınca Adriani hemen, "Açık havada piknik yapmak gibi komik fikirler de nereden aklına geldi..." diye yorum yaptı. "Sanki tatildegiz."

"Bu sabah uyandığımdan beri canım kızım ile araba gezisi yapmak istiyor."

Karşılık vermeye gerek duymadı, yalnızca gözlerini çevirmekle yetindi. Az sonra Katerina yanımıza geldi, üzerinde

ince bir bluzla kot pantolon vardı, ayağına sandaletlerini giymişti. Kapıdan çıkarken Adriani kızını yanağından öptü, beni de görmezlikten gelmeyi yeğledi.

Mirafiori'yi çalıştırırken Katerina, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Nea Philadelphia'ya gideriz diye düşünmüştüm."

"Bugün beni gerçekten şaşırtıyorsun," diye karşılık verdi. "Nea Philadelphia da nereden aklına geldi? Kifissia, Malakassa veya Ajios Merkourios'a ne oldu ki?"

"En güzel kaymaklı dondurma Kanakis'te de ondan."

Yanağıma sevecen bir öpücük kondurdu; normal yaşamına döndüğünden beri ilk kez. "Yıllarca Selanik'te yaşadım ama sen yine de niye hayır diyemeyeceğimi unutmuyorsun."

Aslında bu doğru değildi, çünkü yalnızca bir bahane bulmaya çalışıyordum. Yine de yüzündeki gülümseme beni mutlu etti. "Seni gülerken görmeyeli ne kadar uzun bir süre geçti biliyor musun? Neredeyse nasıl güldüğünü unuttuktım," diye takıldım.

Yeniden ciddileşerek, "Henüz atlatamadım," diye açıklama yaptı.

"Neyi atlatamadın?"

"Hem yaşadığım olayı hem de kendimle ilgili şeyleri," diye karşılık verdi ve ayrıntıya girmede. Ben de onu zorlamadım.

Vassileos-Kostantinou Bulvarı'ndan Zappion Sarayı'na kadar inerek, Amalias Bulvarı'na çıktım. Katerina konuşmaya istekli görünmüyor, ön camdan yolu izlemeyi tercih ediyordu. Saat dokuz buçuğa gelmiş olmasına karşın trafik hâlâ ağır ilerliyordu. Panepistimiou Caddesi'ni fazla zorlanmadan geçip Omonia Alanı'na gelince trafik tıkanı.

Katerina, "Uzun zamandır sabahleyin kent merkezinden geçmemiştim," diyerek sessizliği bozdu. "Her zaman böyle mi oluyor?"

"Aslında yirmi yıldır hep aynı, yalnız 2004 yılının Ağustos ve Eylül aylarında farklıydı."

“Olimpiyatlar nedeniyle değil mi?”

“Evet. O iki ay boyunca sanki yeni bir Yunanistan doğuyor gibiydi. Ama sonra her şey yine eski haline döndü.”

Dekelias Bulvarı’nı geçince Kanakis Pastanesi’ne geldik. Biraz ileride bir park yeri buldum ve güneş şemsiyelerinin altındaki masalardan birine oturduk. Katerina iki top kaymaklı dondurma istedi, ben de çilekli sorbe ısmarladım.

Daha ilk kaşıқта dondurmadan son derece hoşnut kaldığını belirten bir ifadeyle, “Buraya gelmek hiç de fena bir fikir değilmiş,” dedi.

“Seni buraya yalnız dondurma yedirmek için getirmedim, bir de burada oturan bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum.”

Merakla yüzüme baktı. “Arkadaşlarından biriyle tanıştırmak için böyle bir senaryoya ne gerek vardı?”

“Bu arkadaşımı kimse tanımıyor. Ne annen, ne meslektaşlarım ne de diğer tanıdıklarım. Onu tanıyacak olan ilk kişi sensin.”

“Adı ne?”

“Lambros Sissis.”

“Bu isim benim için hiçbir anlam taşıyor.”

“Neden taşıyın ki? Onu benim dışımda da çok az kişi tanır. Benim adım hiç olmazsa bazen haberlerde geçer ama onunki hiçbir yerde geçmez.”

“Peki, o zaman benim niçin onunla tanışmam gerekiyor?”

“Onu görünce anlayacaksınız.”

Merakını bastırarak yeniden dondurmasına odaklandı. Hesabı ödedikten sonra dondurmayı bitirmesini bekledim. Acelem yoktu, çünkü Sissis’i günün bu saatlerinde evinde bulacağımdan emindim. Nea-Philadelphia Parkı’nı geçtikten sonra sola saptım. Mirafiori’yi ara sokakta park ettikten sonra Ekavidis Caddesi’ne çıktım. Katerina hiç konuşmadan beni izliyordu. Bahçenin girişinde Sissis’in hasır bir koltuğa oturmuş kahvesini içtiğini gördüm. Bahçedeki çimento plakalar henüz nemli olduğuna göre, bunları yeni döşemiş olmalıydı. Yalnız geldiğimde beni görmemiş gibi yapar, benim ona

seslenmemi beklerdi. Sanki aramızda bir dargınlık varmış da barışmak için ilk adımı benim atmam gerekiyormuş gibi davranırdı. Ancak bu kez Katerina'yı görünce şaşkınlıktan farklı bir tepki verdi. Biz küçük verandanın merdivenlerini çıkarken, elindeki kahveyi bıraktı ve ayağa kalktı.

"Seni kızım Katerina ile tanıştırmak istiyorum," diyerek Katerina'ya döndüm. "İşte, sana sözünü ettiğim Lambros Sis-sis."

Katerina'da bir polis kızı olduğuna ilişkin en ufak bir belirti yoktu. Ne eğitim gördüğü alan, ne giyinmesi ne de konuşması. Bir polisle akraba olduğunun tek göstergesi selamlaşma biçimiydi. Birine elini uzatırken, üniformalıların kendilerinden yüksek rütbeli biriyle tokalaşırken yaptıkları gibi başını hafifçe öne eğdi.

"Katerina çok zor bir dönem geçirdi," diye söze başladık-tan sonra, ayrıntılara girmek üzereyken sözümü kesti.

"Biliyorum. Televizyonum yok mu sanıyorsun? Tüm yoldaşlarımdan geriye bir tek o kaldı ve ben de tüm yayınları izliyorum."

"Katerina ile konuşmanı istiyorum."

"Ona ne söyleyeceğim?"

"Katerina çok yakından şiddete tanık oldu ve hâlâ bunun şokunda. Sana yaşadıklarını anlatırsa, ona bu konuda en uygun şeyleri söyleyeceğini düşündüm Ben de bir şeyler söyleyebilirim ama senin daha iyi konuşacağından eminim."

Sessizce söylediklerimi dinledi, Katerina ise hem konuştuklarımızı dinliyor hem de aramızdaki ilişkiyi çözmeye çalışıyordu. Katerina'ya "Ben, şimdi parkta bir gezinti yapacağım," dedim. "İşiniz bitince beni cep telefonumdan ararsın." Sonra da merdivenleri inerken yeniden durup, "Kahve ikram etmek isterse sakın reddetme, Atina'da ondan iyi kahve pişiren yoktur," dedim.

Övgüme alçakgönüllülükle karşılık verdi ama içinden sevindiğinden emindim. Üstelik abartmamıştım, gerçekten de Atina'da en iyi kahve pişiren kişiydi.

Fazla geniş olmayan Ekavis Sokağı'na çıkınca, Katerina'yı Sissis'le tanıştırmakla bir hata yapıp yapmadığımı düşündüm. Eğer Adriani veya meslektaşlarımdan birisi, kızımı psikoterapi amacıyla eski tüfek bir komüniste emanet ettiğimi öğrenecek olsalar, delirdiğimi düşünürlerdi. Oysa ben gerek iş gerekse özel yaşamımda kişinin her zaman –çok fazla umut olmasa bile– kendi kendine yardımcı olması gerektiği görüşündeydim. Üstelik zamanı geri çeviremeyeceğime göre fikir yürütmenin de artık bir yararı yoktu.

Parkta ağaçların altında bir tur attım. Gidip bir kafede oturmayı düşündüm, ancak huzursuzluktan beş dakikadan fazla oturamayacağımı bildiğim için dolaşmayı sürdürmenin daha iyi olacağına karar verdim.

Sissis ile Katerina'nın buluşmalarına ilişkin olarak bazı göstergeler üretmiştim. Katerina örneğin on dakika sonra arayacak olursa, henüz Sissis'in ilk konuşma girişiminde kaçmaya karar vermiş demektir. Görüşme yarım saat sürerse, belirli bir uyum sağladıkları düşünülebilirdi. Sürenin yarım saati aşması sohbetin derinleştiğini gösterecekti. Sürenin bundan sonra ne kadar uzayabileceği ise birbirlerine duyacakları güvene bağlı olacaktı.

Katerina iki saat sonra aradığında, tabanlarım yürümekten su topladığı için bir kafede oturmaya mecbur kalmış, orta şekerli kahvemi yudumluyordum. Beni Mirafiori'nin yanında bekliyordu. Hiçbir şey söylemedim, görüşmenin nasıl geçtiğine veya Sissis hakkında ne düşündüğüne ilişkin hiçbir şey de sormadım. Yalnızca gaz pedalına basıp arabayı sürmeye başladım.

Katerina, "Bir kahve içecek kadar zamanın var mı?" diye sordu.

"Hımm."

Yeniden Kanakis'e gittik. Bu kez buzlu kapuçino ısmarladım, bense yarım bırakmak zorunda kaldığım kahveme bu kez şekerli bir kahveyle devam ettim.

Yalnız kalınca, "Sissis'le nasıl tanıştınız?" diye sordu.

“Çok uzun bir hikaye. O sana ne anlattı?”

“Kafamdan silemediğim görüntülerin beni bitirmesine izin vermememi söyledi. Bir de şiddetle baş etmenin en iyi yolunun onu bir hastalık olarak kabul etmek olduğunu. Tıpkı bir hastalık nedeniyle ağrı çektiğimiz zaman, nasıl olsa bu hastalık geçecek diyerek kendimizi avutmaya çalıştığımız gibi davranmamız gerekiyormuş.” Kısa bir süre soluklanıp düşündükten sonra, “Ama asıl etkileyici olan ne söylediği değil, bunları nasıl söylediği,” diye ekledi.

“Peki, nasıl söyledi?”

“Kendimi çalışmaya vermemi, en iyi ilacın bu olacağını söyledi. ‘Beni her içeri aldıklarında, yanıma mutlaka ufak ve sivri bir şey alırdım, bir iğne, bir ataş veya en iyisi kırık bir cam parçası,’ diye anlattı. ‘Beni hücreye attıkları zaman, hemen duvarda kendime bir alan çizer ve buradaki boyayı kazımaya başlardım. Bunun her gün yapmam gereken işim olduğunu düşünür, çalışacağım, öğle tatili yapacağım ve işi bırakacağım saatleri belirlerdim.’ Bunu niçin yaptığını sorunca şöyle yanıtladı: ‘Sistemi çökertmek için altını oyduğumu düşünerek kendimi kandırmak için.’” Yine ara verdikten sonra anlatmayı sürdürdü: “Bana bir şey daha söyledi. Gördüğü karabasanlarla baş edebilmek için şiddeti dört ana başlık altında toplamış: Metaxas rejimi dönemindeki şiddet, Alman SS subaylarının Merlin Caddesi’nde karargâh kurdukları dönemdeki şiddet, Ai-Stratis toplama kampındaki şiddet ve cunta döneminde Bouboulinas Caddesi’ndeki hapishanede uygulanan şiddet.”

“Sana dördüncü başlıktaki, Bouboulinas Caddesi’nde tanıştığımı anlattı mı?”

“Hayır, hiç söz etmedi. Bende daha çok, oldukça uzun bir süreden beri birbirinizi tanıdığınız izlenimini uyandırdı.”

İçimde çok derinlerde bir yerde benim için iyi bir şey söylemiş olmasını umuyordum. Ben de onunla nasıl tanıştığımı, Bouboulinas Caddesi’ndeki hapishanede işkence gördüğü zamanlar hiç ses çıkarmadığını, nöbet tuttuğum geceler hü-

resinden çıkartıp sigara ikram ettiğimi ve giysilerini kurutabilmesi için kaloriferin yanına götürdüğümü, çünkü işkence sırasında içi buz gibi soğuk suyla dolu bir fıçıya soktuklarını anlattım.

“Bunlardan hiç söz etmedi mi?”

“Tek bir sözcük bile söylemedi. Sanki birbirinizi gençlik yıllarından beri tanıyan iki arkadaşmışsınız gibi konuştu.”

İnsanın yasadışı olaylara ilişkin gizli anıları açığa çıkaramadığını düşündüm.

“Fanis seninle mi konuştu?”

“Evet. Bundan sana söz etmememi rica etti. Ben de sözümü tuttum. Ama sen yine de anladın.”

Suçluluk duyarak, “Durumum onu çok korkutuyor,” dedi.

“En fazla da senin benden kuşku duymaya başladığın için korkuyor.”

Şaşkınlıkla bana baktı, ardından Katerina’nın her zaman ki, tasasız gülüşünü duydum. “Bunu da nereden çıkarıyorsun! Senden hiçbir zaman kuşkulanmadım. Yalnızca bir konuşmamızda sana niçin güç kullanmanı gerektiren bir meslek seçtiğini sormuştum.”

“Bu mesleği özellikle seçmedim. Benim zamanımda insan öyle her istediği mesleğe giremiyordu. Önemli olan bir yerden ekmeyi kazanabilmektir. Babam jandarma astsubayıydı. Beni üniversitede veya yüksek teknik okulda okutacak olanakları yoktu. Sadece polis okuluna gitmem mümkündü. Aksi halde köyde kalacak ve tüm yaşamım boyunca tarlada çalışacaktım.”

“Peki, anneme niçin hiç Sissis’ten söz etmedin?”

“Annen her zaman benim içimi okur. Her şeyi paylaşırız ve birbirimizin her şeyini biliriz. Bunun için, ben de bunu kendime saklamak istedim, başka hiç kimsenin bilmesini istemedim.” İçimden, saçmalık diye düşünüyordum. Aslında benim de Sissis’ten farkım yoktu, çünkü ben de onun gibi geçmişe ait sırların ortaya çıkmaması bahanesine sığınıyor-

dum. Herhalde bu bizim kuşağın ortak özelliği idi. "Onu ne zaman istersen ziyaret edebilirsin," dedim.

Yaramaz bir çocuk edasıyla, "Sen izin vermesen bile yapacağım zaten," diye karşılık verdi. "Telefon numarasını aldım." Kısa bir duraksamadan sonra, "Fanis'i de götürebilir miyim?" diye sordu. "Bilmeyerek de olsa beni Sissis'e o gönderdi sayılır."

"Olur, ama önceden Sissis'e haber ver. Bazı garip davranışları vardır. Eğer ona haber vermeden Fanis'i götürürsen, belki yaptığını doğru bulmayabilir."

Bir an bana baktıktan sonra birdenbire, "Sana bir şey sorabilir miyim baba? Hiç annemi aldattın mı?" diye sordu.

Hiç düşünmeden, "Hiçbir zaman," diye karşılık verdim. "Ama bunun nedeni sevgi mi yoksa Yunan-Ortodoks burjuvazi geleneği mi bunu bilemiyorum."

Bana doğru eğildi ve gülerek, "Yine de Bouboulinas Hapishanesi'nde Sissis'le tanıştığını gizlediğin günden beri farkında olmadan onu aldatıyorsun," dedi.

Odama çıkmak için asansöre bindiğim sırada cep telefonum çaldı.

Vlassopoulos, "Neredesiniz komiserim?" diye sordu.

"Aşağıda, asansördeyim."

"Yukarı çıkmayın. Devriye arabası sizi şimdi alacak. Yeni bir kurbanımız var, bu kez ünlü birisi."

"Kim?"

"Gazeteci Chara Yannakaki."

"Cesedi nerede bulundu?"

"Messojion Caddesi'nde, hem de bir düzine araba ve yirmi yaya tarafından. Arabasında öldürülmüş. Hepsini size kendim gelip anlatacağım."

Anlatacağından kuşku yoktu, ancak bu kez durum farklıydı. Her şeyden önce Chara Yannakaki gazeteciydi. Tüm Yunanistan'da yayın yapan radyo kanallarından birinde, sabahları saat yedi ile on arasında tekdüze bir müzik programı sunuyordu. Reklam sektörüyle nasıl bir ilişkisi olabilirdi? İkinci, araba kullanırken öldürülmesi daha çok mafyanın veya "17 Kasım" teröristlerinin işlediği cinayetleri andırıyor, fakat "Büyük Ortak'ın Katili'nin" işine benzemiyordu. Oysa Vlassopoulos, benim tutarlı bulduğum bu görüşüme katılmadı.

"Siz radyo dinlemiyorsunuz komiserim."

"Dinlerim ama Chara Yannakaki'yi dinlemem gerekmez."

"Dinleseydiniz, programında belirli ürünlerin reklamını yaptığından haberiniz olurdu." Ardından, söylediklerini somutlaştırmak için, sunucunun konuşma biçimini taklit etmeye çalıştı. "Geçtiğimiz hafta sonunu Parga'daki 'Resort Loulis

Oteli ve Apart Tesisleri'nde geçirdik. Burası, denize sıfır konumlu, deniz gören, harika dekorasyonlu odalara sahip süper lüks bir otel. Buna karşın fiyatları ulaşılabilir düzeyde: İki kişilik odalar yüz elli avro, apart oteller ise iki yüz elli avro. Otelde yer alan iki restorandan birinde deniz ürünleri, diğerinde ise ızgarada pişmiş son derece lezzetli et yemekleri servis ediliyor. Çatıdaki bahçeyi ise sizleri daha fazla büyülememek için anlatmak istemiyorum. İlgi duyanlar için telefon numaralarını veriyorum." Soluklandıktan sonra, bana çok daha sempatik gelen, kendi konuşma biçimine geri döndü: "Sizce bu reklam değil mi?"

"Tamam, sen kazandın. Ama yine de bu cinayet diğerlerine benzemiyor."

"Haklısınız fakat öldürülen kişi de tanınmış bir haberci. Onun için eşcinsellere yaptığı gibi kolayca yanına yaklaşamamıştır."

"Cinayette kullanılan silah çok önemli. Eğer aynı silahsa üçüncü kurbanla karşı karşıya bulunuyoruz demektir. Başka bir silah kullanılmışsa o zaman başımıza bir bela daha açıldığını kabul etmemiz gerekir."

Bu kez itiraz etmedi. Cinayet darphanenin yer aldığı tepede işlenmişti. Trafik polisi Arkat-Palais'nin önünden geçen caddeyi Zoodochou-Pijis Caddesi'ne kadar kapattığı için, Messojion Caddesi'ndeki trafik olimpiyatlar dönemindeki haline dönmüştü. Sürücüler yine Messojion Caddesi'ne sızıp, cinayetin işlendiği yerde duraklayarak burada olup biteni izlemeye çalışıyorlardı. Bu duraklamaların etkisiyle yolda kilometrelerce araba kuyruğu oluşmuştu. Bizim arabanın sürücüsü de siren çalarak kendisine yol açmaya çalıştı, ancak geçebileceğimiz bir boşluk bile oluşmadı. Bu nedenle paralel caddeden geçerek Messojion Caddesi'ne ulaşmayı denedi. Burada da durum pek farklı değildi ama en azından siren sesi etkili oldu.

Caddeye bu yönden giriş dört devriye arabası tarafından kapatılmıştı. Karşı kaldırımda yığılmış olan insanlar, bir yan-

dan şaşkın gözlerle olup biteni izliyor ve aralarında konuşuyor, öte yandan da sürekli birbirlerini iterek öne geçmeye çalışıyorlardı. Bazıları daha iyi görebilmek için ayaklarının üzerinde zıplıyor ve öndekilere, "Biraz kenara çekilin de biz de görelim!" diye bağıırıyordu.

Yannakaki gümüş renkli bir Smart kullanıyormuş. Katilin attığı kurşun isabet edince aracın kontrolünü yitirerek kaldırırma çıkmış ve darphanenin duvarına çarpmış. Biraz ötesinde duran Daihatsu cipin ise arka camı parçalanmış ve bagaj bölümü ezilmişti. Smart'ın önce cipe çarpıp ardından duvara tosladığı açıkça belli oluyordu.

Yannakaki'nin başı direksiyonun üzerine düşmüş, gözleri darphaneyi çevreleyen bahçeye yönelmişti. Kurşun yarasını, başının direksiyona dayanan tarafında olduğu için göremedim. Zaten görebilsem bile, kurbanın Luger marka bir silahla öldürölüp öldürölmediğini belirlemem mümkün olamayacağı için bu beni çok rahatsız etmedi.

Devriye arabasındaki nöbetçi amir, "Kazaya karışan iki arabanın da sürücüsünü bekletiyorum," dedi. "Bir de olay anında oradan yürüyerek geçmekte olan ve tanıklık yapmak isteyen bir hanım var. "

Sorgulamaya, Daihatsu'nun sürücüsüyle başladım. Yirmili yaşların ortalarında gösteren bu kısa saçlı bir genç adamın üzerinde kot pantolon ile bir tişört, boynunda altın zincir bir kolyesi vardı. Güneş çarpmasından korunmak için, güneş gözlüğünü başının ortasına kadar yukarı itmişti.

Ona doğru yaklaşırken, "Şuraya bak! Araba mahvoldu!" diye öfkeyle bağırdı.

"Onun önünde mi gidiyordun?"

Açıkça görünen bir şeyi sormam üzerine, adeta kendini kaybederek, "Siz beni çıldırtmak mı istiyorsunuz, söylesenize!" diye haykırdı. "Eğer tam önünde gidiyor olmasaydım başıma bu gelir miydi acaba? Lanet olsun!"

Hiçbir şey söylemeden kolundan tutup Yannakaki'nin arabasının yanına götürdüm. "Bak bu gazeteci Chara Yan-

nakaki. Bir kurşunla şakağından vurularak öldü ve sen de hâlâ farkında değilsen, görgü tanığısin. Ya şimdi gördüklerini anlatırsın ya da seni merkeze götürür, arabayı da çektiririm.”

Kendini topladı ve davranışını affettirmek için, “Öldürülmüş olduğu için üzgünüm. Onu çok beğenirdim, radyodaki programlarını her zaman izliyordum,” dedi. Ancak o sırada yine kendi uğradığı zararı anımsayarak, “Ama tam da bana rastladı, Allah kahretsin! Katalizörleri bile olmayan şu hurda yığınlarından birine çarpsa olmaz mıydı sanki? Benimki henüz iki bin kilometrede,” diye söylendi.

“Ateş edeni gördün mü?”

“Dikiz aynasında çok büyük bir motosiklet kullanan bir adam gördüm, şerit değiştirerek hızla gidiyordu. Belasını arıyor diye düşündüm. Ama asıl bela muhabir kadını buldu.”

“Cinayeti gördün mü?”

“Aslında bir şey görmedim ama birdenbire iki el ateş edildiğini duydum ve ardından büyük bir gürültüyle arabama vurdular. İyi ki emniyet kemerimi takmıştım. O sırada motosiklet yıldırım hızıyla yanımdan geçip gitti.”

“Hangi yöne gittiğini gördün mü?”

“Hayır, o sırada arkamdaki araba çarptığı için kendi derdime düştüm.”

Katilin hangi yöne gittiğini, o sırada sol şeritte gitmekte olan diğer arabanın sürücüsü görmüştü. “Birdenbire, sanki gökten inmiş gibi, Smart’la aramda ortaya çıkıverdi. Birkaç metre kadar birbirimize paralel gittikten sonra Smart’a yaklaştı. Silah seslerini duydum ve Smart yoldan çıktı. Motosiklet ise yoluna devam etti ve sağdaki ilk yola saptı.”

Devriye arabasındaki, bu çevreyi iyi bildiği anlaşılan diğer bir polis memuru, “Büyük bir olasılıkla Lefkosias Caddesi’nden yukarı çıkıp Sarandaporou Caddesi’ne geçmiş ve bir daha bulunmamak üzere ortadan kaybolmuştur,” diye fikir yürüttü.

“Görünüğü nasıldı?”

“Elbise dolabına benziyordu, motosiklet yanında küçük kalmıştı. Ayrıca yaz sıcağında baştan aşağı siyahlar giymişti.”

“Başında kaskı var mıydı?”

Ford Escort’un sürücüsü sinirlenerek, “Ama komiserim, eğer insan birini öldürecekse başına kask takmayacak kadar aptal olabilir mi?” diye karşılık verdi.

Tabii ki olmazdı. Sadece ben böyle bir soru sormakla kendimi aptal durumuna düşürmüştüm, ama yine de ne olacağı bilinmezdi. “Motosikletin markasına dikkat ettiniz mi?”

“Evet, Harley-Davidson’du.”

Devriye arabalarına çevreyi araştırmaları için talimat verdim. Motosikleti bir yerde bırakıp gitmiş olması olasılığı yüksekti, çünkü yüzlerce kişinin gördüğü bir aracı tekrar kullanmaya cesaret edemezdi.

Bu arada cesedi incelemek için olay yerine gelen Stavropoulos’un yanına gittim. Yannakaki’nin direksiyonun üzerine düşen başını kaldırmış, asistanlarından biri cesedi tutarken kendisi de kurşunun açtığı yarayı inceliyordu. Bana döndü ve gözünün ucuyla bakarak, “Bütün yollar Bağdat’a çıkıyor değil mi?” dedi.

“İyi ama nereye kadar?”

Omuzlarını silkti. “İlk bakışta bu yara da diğer cinayetlerden farksız görünüyor, ama bu mutlaka silahın da aynı olacağı anlamına gelmez. Dokuz milimetre çapındaki kurşunların tümü benzer yaralar açar ve kurbanı hemen öldürür.”

Vlassopoulos, “Demek ki katil sıkı bir nişancıymış,” diye yorum yaptı.

“Bu kanıya nasıl vardın?”

“Trafik ilerlerken ateş etmiş, kırmızı ışığın yanmasını beklememiş.”

“Çıkan panikten yararlanıp daha rahat kaçabilmek için”

“Evet, ama bu da kararlılık gerektirir.”

Elli yaşlarında, sade giyimli ve makyajsız bir kadın, kaldırımında beni bekliyordu. Benimle tanıştırmışken, cinayeti baştan sona izlemiş olan bir görgü tanığı olduğunu söylediler.

Biraz ötedeki Pentikosti Kilisesi'ni işaret ederek, "Bir mum yakmak için kiliseye gitmiştim," dedi. "O sırada yolda yürüdüğüm için olay gözlerimin önünde oldu. Arabaların arkasından gelerek orta şeride geçti, arabaya yaklaştı ve sanki arabayı kullanan kadınla konuşmak istiyormuş gibi ona doğru eğildi. O sırada ceketinin cebinden çıkardığı bir tabancayla iki el ateş etti. Sol eliyle de motosikleti tutuyordu. Ardından silahı yine cebine soktu ve gaza basıp yıldırım hızıyla sağ tarafa doğru uzaklaştı."

Aslında gördükleri, Ford Escort'un sürücüsünün gördüklerinden farksızdı. Ancak o olayı farklı bir açıdan görmüştü. Kibarca, "Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Evet, aklıma bir şey daha geldi."

"Nedir?"

Hiç duraksamadan, "Tabanca," dedi. "İnce ve uzun bir namlusu vardı. Eski savaş filmlerinde gördüklerimize benziyordu."

İşte şimdi Vlassopoulos haklı çıkmıştı. Aynı katilin üçüncü kurbanı ile karşı karşıya bulunuyorduk. Stavropoulos'un işi bitmişti. Cesedin üzerine beyaz bir örtü örterek, ambulansa taşıdılar. Bu arada sahneye konan oyun artık heyecanını kaybetmeye başladığı için, karşı kaldırımında toplanan kalabalık dağılıyordu.

O devriye arabalarından biri yanıma gelip durdu. Sürücünün yanında oturan polis memuru, "Motosikleti bulduk, komiserim," diye haber verdi.

"Nerede?"

"Buraya çok uzak değil. Sarandaporou ve Souliou cadde-
lerinin birleştiği köşede."

Vlassopoulos'la birlikte devriye arabasına bindik. Lefkosias Caddesi'nden yukarı çıktıktan sonra sağa saparak Sarandaporou Caddesi'ne çıktık. Ajia Paraskevi yönünde yaklaşık üç yüz metre kadar ilerledikten sonra, devriye arabası, motosikletin başında nöbet tutan bir memurun yanında durdu.

Devriye amiri, "Plakasını araştırdık, çalındığı bildirilmiş," diye açıkladı.

Polislerden biri, "Nasıl olur da bu plakayla dolaşır?" diye şaşkınlığını dile getirdi. "Trafik polisinin çevirmesinden korkmamış mı?"

"Orijinal plakayla dolaşmıyormuş," diye açıklama yaptım. "Sahte bir plaka takmış, eskisini de söküp saklamış." Ardından Vlassopoulos'a dönüp, "Adli Tıp'la konuş, motoru alıp kanıt inceleme laboratuvarına götürsünler," diye ekledim. Aslında katilin, bir kanıt bulamamamız için tüm önlemleri almış olduğundan emindim.

Tekrar olay yerine dönmek üzere devriye arabasına bindik. Devriye amiri, "Sizce bu Yannakaki'nin karanlık çevrelerle ilişkisi var mıdır?" diye sordu.

"Yalnızca reklam sektörüyle ilişkisi vardı," diye karşılık verdim. "Bu da canına mal oldu."

Yüzünde büyük bir soru işareti belirdi. Bu işaretin çok yakında bir ünlem işareti dönüşeceğinden hiç kuşku yoktu.

Katerina ile Sissis'in buluşması umduğumdan iyi geçtiği için, Adriani'nin isteğini gerçekleştirerek herkesi akşam yemeğine dışarı götürmeyi planlamıştım. Şimdi de Kessariani'de, kilisenin tam arkasında yer alan küçük bir tavernada oturmuş, midye, marine sardalye ve kalamar tavayla birlikte karışık salatamızı yiyorduk. Bu gece yaz sıcağı iyice hissediliyordu, çünkü çevresi dağlık olduğu için genelde serin olan Kessariani'de bile nemli sıcağın etkisiyle giysilerimiz gövdemize yapışyordu.

Katerina, uzun zamandır ilk kez eski neşesine kavuşmuştu. Bizlerle sohbet ediyor ve arada bir eskisi gibi içten gülüyordu. Fanis de masanın karşı tarafından arada bir benimle göz göze geliyor ve gülümseyerek hoşnutluğunu belli ediyordu. Katerina'nın ona sabahleyin yaptığımız geziden söz ettiği açıkça anlaşılıyordu. Bense yaşamım boyunca ilk kez bir şeyi iş iştenden geçtikten sonra değil, önceden önlemeye çalıştığımı hissediyordum. Olan bitenden habersiz olan tek kişi Adriani'ydi. Ama o da kızındaki gözle görülen değişimin farkında olduğu için son kertede mutluydu. Hatta bu sevincin etkisiyle her zamanki ilkelerini bile unutmuş ve yemeklerden şikâyet etmemişti. Zira genelde –hangi restoranda veya tavernada olursak olalım– yemeklere mutlaka bir kusur bulur ve böylece yemek pişirmekteki ustalığını kendince bir kez daha onaylamış olurdu. Garson bir tabak tava barbunyayı –en sevdiğim balığı– masamıza getirdiği anda cep telefonum çaldı ve içime doğan kötü haber anında doğrulandı.

Hattın diğer ucundaki Gikas, "Derhal büroma gelin," dedi.

Dehşetle irkilerek, "Bir kurban daha mı yoksa?" diye sordum. Oysa ortaya yeni bir kurban daha çıkması halinde beni bürosuna çağırmayacağını bilmem gerekirdi.

"Hayır, bir yazı geldi."

Merakımı dizginleyemedim. "Kime gönderilmiş?"

"Buraya gelince öğreneceksiniz," diye belirsiz bir yanıt verdikten sonra telefonu kapattı.

Adriani'ye, "Benim barbunyalaramı paket yaptırın, evde yerim," diyerek ayağa kalktım.

Şaşkınlıkla, "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Şef aradı, acılmış."

"Neden böyle işgüzarlık yapıyor ki? Tüm cinayetleri bir hafta içinde mi çözecekmiş?"

"Bunun işgüzarlıkla ilgisi yok. Çok zor durumda." Daha fazla açıklama yapmak istemiyordum. Oraya Fanis'in arabasıyla gelmiş olduğumuz için, taksi çağırarak istedim.

Fanis, "Gerek yok, ben seni hemen götürürüm," diyerek ayağa kalktı.

Adriani, "Peki, seni bekleyelim mi?" diye sordu.

"Şu anda bilemiyorum, kalkacağınız zaman beni cebimden arayın."

Fanis ise "Ama benden o kadar çabuk kurtulamayacaksınız," diye espri yaptı.

Alexandras Bulvarı'ndaki Emniyet Müdürlüğü'ne on beş dakikada vardık. Asansörle beşinci kata çıktım ve boş olan sekreterlik odasından geçtim. Koula herhalde çok önce çıkmıştı. Gikas masasındaydı, önündeki koltukta, kiremit rengi bir gömlekle beyaz buruşuk bir pantolon giymiş olan, elli yaşlarında bir adam oturuyordu. Çorapsız ayaklarına moka-sen giymişti.

Gikas, hiç zaman yitirmeden, "Sizi Bay Timos Petrochilos'la tanıştırayım," dedi. "Bay Petrochilos, Politia gazetesinin yazı işleri müdürü. Yazı oraya gönderilmiş."

"Size doğrudan mı gönderildi yoksa bir yerden almanız mı istendi?" diye sordum.

“Bize, yazı işlerimizin karşısında yer alan telefon kulübesine bırakıldığı haber verildi.”

“Sizinle bizzat görüştüler mi yoksa santrale mı not bıraktılar?”

“Santrale not bırakılmış, operatör bana ilettiler.”

“Saatini anımsıyor musunuz?”

“Herhalde sekize geliyordu, çünkü bir saat kadar da ne yapmam gerektiğini düşündüm.”

Gikas, önünde duran kâğıdı bana uzatarak, “İşte burada,” dedi.

Eskiden tutanak veya dilekçe yazmak için kullanılan, çizgili, beyaz bir kâğıda yazılmıştı. Ve yine o dönemlerde yapıldığı şekilde elle yazılmıştı: Alıcının ismi solda, asıl metin sağ tarafta yer alıyordu. Yazı bir öğrencinin yazısını andırıyordu, yazanın okunaklı ve anlaşılır bir biçimde yazmak için çaba sarf etmiş olduğu açıkça belli oluyordu.

“Sayın Yazı İşleri Müdürü!”

Anlaşılan sağır kulaklara sesleniyorum. İki hafta önce reklam şirketleri ile televizyon ve radyo kanallarını reklam yayınlarını durdurmaları konusunda uyardım. Aksi halde, bu sektörle ilgisi olanları art arda öldüreceğimi söyledim. Hatta bu uyarımı kamuya açıklayacağımı belirttim. Böylece hem reklam yayınlarını durdurma isteğimin haklı nedenlerini duyurmuş olacak hem de haftanın yedi günü yirmi dört saat süreyle önlerine aynı çöpün konmasını artık bazı kişilerin kaldıramadığını, herkes öğrenmiş olacaktı. Şaka yapmadığımı kanıtlamak için, bir reklam filmi oyuncusunu öldürdüm. Reklamcılar ve medya mensupları sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandılar. Bunun üzerine yine bu piyasadan birini daha öldürdüm. Yine hiçbir tepki vermediler. Bugün de programlarını üstü kapalı reklamlarla zehirleyen haberci Chara Yannakaki'yi öldürdüm. Şimdi de size bu yazıyı gönderiyor ve derhal yayınlamanızı istiyorum. Bu yazı yayın-

lanmaz ve reklam yayınlarına son verilmezse, bunları yeni kurbanlar izleyecek. ARTIK REKLAM İSTEMİYORUZ! ARTIK KAZIKLANMAK İSTEMİYORUZ! ARTIK YALANCILARIN VE DOLANDIRICILARIN ELİNDE OYUNCAK OLMAK İSTEMİYORUZ!

Okumamı bitirince Petrochilos, "Peki şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Aynı soruyu ben size sormak istiyordum."

Gikas, "Ne yapmanız gerektiğini biz size söyleyemeyiz," diye söze karıştı. "Hemen basına sansür koymakla suçlanırsınız."

"Ben buraya ne yapacağımı sormak için gelmedim. Yalnızca akıl danışmak istiyorum."

Gikas, "Bu yazıyı başka kim gördü?" diye sordu.

"Hiç kimse."

Kararsız bir ifadeyle bana döndü ve "Siz ne diyorsunuz, Kostas?" diye sordu.

Petrochilos yanıt vermeme fırsat vermedi. "Size karşı dürüst olmak istiyorum. Aslında bu durum benim için çok çekici. Çünkü yazıyı yayımlarsam, reklam sektörü dehşete kapılacak ve hem televizyon hem de radyo reklamlarında büyük bir düşüş olacak. Bunun sonucunda, otomatik olarak yazılı medyaya verilen reklamlar artacak. Burada ne boyutta bir gelir artışından söz ettiğimi anlayabiliyor musunuz?"

Gikas meraklanarak, "Peki eğer yayımlamazsanız?" diye sordu.

Petrochilos omuzlarını silkti. "Herhalde yine artış olur ama çok daha düşük düzeyde, üstelik cinayetler de devam eder. Bu durumda yazının yayımlanması, hem gelirlerin artması hem de kurban sayısının azalması olasılığını artırır."

Kararlı bir tonda, "Öyleyse yayımlamanız gerekiyor," dedim.

Gikas şaşkınlıkla bana baktı, Petrochilos ise mutlu olmuştu. "Sizde bir girişimci ruhu var, komiserim," diye yorum yaptı.

“Aslında beni reklamların durdurulması da girişimcilik ruhu da ilgilendirmiyor. Benim için önemli olan tek şey cinayetlerin sona ermesi. Eğer bu yazı yarın yayımlanırsa katil bir süre cinayetlere ara verecek ve reklamların durdurulmasını bekleyecek. Bu süreden, onu yakalamak için yararlanabiliriz. Oysa bu yazıyı yayımlamazsanız, üç güne kalmaz bir kurbanla daha karşılaşabiliriz.”

Gikas da “Ben de komiser Haritos’la aynı fikirdeyim,” diyerek benimle görüş birliği yaptığını vurguladı. “Yalnız sizden bir ricam olacak. Reklamcılara ve kanal sahiplerine bu konuda bizden görüş aldığınızı söylemeyin, yoksa hemen üzerimize çullanırlar.”

“Hiç kimseye hiçbir açıklama yapmak zorunda değilim. Mademki katil bize bir yazı gönderdi, günlük bir gazete olarak bunu yayımlamak zaten görevimiz.”

Karar bu yönde verildiği için artık önünde hiçbir engel kalmamıştı. Yüzüne yayılan kocaman gülümsemeyle yerinden fırladı ve dostça elimizi sıktı.

Gikas bana dönerek, “Sizce bu arada katilin izini bulabilecek miyiz?” diye sordu.

“Eğer Luger marka silahın kaynağını bulabilirsek mümkün. Çünkü işin kilit noktası bu silahta, ama buna ulaşmak pek kolay değil.”

Koridora çıkınca, hâlâ tavernada olup olmadıklarını öğrenmek için cep telefonumla Adriani’yi aradım.

“Daha oturuyoruz,” diye yanıt verdi. “Hava biraz serinledi, kalkmak istemedik.”

“Barbunya kaldı mı?”

“Birkaç tane.”

“Bir porsiyon daha söyleyin, geliyorum.”

Alexandras Caddesi’ne çıktım ve konvoy halinde ilerleyen beş tane boş taksiden ilkinin durdurum.

Albay Vavidakis, önündeki silah kataloğunun sayfalarını çeviriyordu. Kara Kuvvetleri'nde silahlar ve savunma sistemleri konusunda uzman olan albayın ofisi Savunma Bakanlığı'ndaydı. Bizim laboratuvarıdan, Andonakakis onu bana bir hemşerisi olarak tavsiye etmişti. Bu tavsiyesi beni biraz kuşkulandırmıştı, çünkü Giritliler kendi adalarında sürekli olarak aralarında şiddetli çatışmalar yaşarlardı. Ancak, ada dışında bulundukları sürece gizli bir dayanışma derneğinin üyeleri gibi davranırlar, kendi topraklarına ayak bastıkları anda eski tutumlarına geri dönerlerdi. Bu nedenle Gikas'ın da bu konudaki görüşünü almak istedim. Gikas, "Top'tır" diyerek, Andonakakis'i onayladı, rehinelerin kurtarılma olayından sonra büründüğü sessizlikten yavaş yavaş sıyrılmış ve yine her zamanki Amerikan özentisi konuşma biçimine geri dönmüştü.

Silah kataloğunun, Vavidakis'in daha önce baktığı diğer iki cildi de çalışma masasının üzerinde duruyordu. Ancak cinayetin işlendiği Luger marka parabellumun resmini bu ciltlerde bulamamıştı. Üçüncü ve sonuncu cilde bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Kitabı bana doğru çevirerek, "Biliyordum, işte burada," dedi. Parmağıyla dar ve uzun namlulu bir tabancayı işaret ediyordu. Resmi görünce, *Pis Onikili* veya *Büyük Kaçış* tarzı savaş filmlerini anımsadığını söyleyen kadın tanığa hak verdim.

Vavidakis, "Bu PO8 modeli," diye açıklama yaptı. "Namlusu yüz üç milimetre uzunluğundadır. 1942 sonunda üretimine son verildi ve yerine P17 modeli üretilmeye başlandı."

“Bu silaha Yunanistan’da kimler sahip olabilir?” diye sordum.

Omuzlarını kaldırdı. “Bir kere, askerde yoktur. Yakındoğu’da savaşıyan birlikler, İngiliz silahları kullandılar. İşgal sonrası oluşturulan Yunan birlikleri ise Amerikan yapımı silahlarla donatıldı. Eğer Almanlara direniş gösterdiğimiz kısa süre içinde –bence pek olası değil ama teorik olarak mümkün olabilir– birkaç Yunan askerinin eline Luger marka tabanca geçmiş olduğunu kabul etsek bile, bunların da ya Almanlara teslim oldukları ya da tutuklanıp hapse atıldıkları zaman, silahlarının ellerinden alınmış olması gerekir”

“Diğer bir deyişle: Hiçbir Yunan’ın elinde Luger marka bir tabanca bulunması olası değil.”

“Bildiğim kadarıyla savaş müzesinde birkaç tane olacaktı.”

“İlk oraya baktık zaten. Örneklerin hepsi duruyormuş, hiçbir eksikleri olmadığını belirttiler.”

“Bir olasılık daha var ama o da çok da güçlü görünmüyor.”

“Nedir?”

“Aris Velouchiotis’in liderliğindeki partizanlar. Alman işgali sırasında aralarında çok kanlı çarpışmalar oldu. Bunlardan bazılarının ölen Alman askerlerinin silahlarını almış olmaları mümkün.”

“Evet, ama Yunan Halk Kurtuluş Ordusu 1941 tarihli Var-kisa Antlaşması uyarınca silahlarını teslim etti.”

Vavidakis yüksek sesle güldü. “Yapmayın komiserim, Yunan Halk Kurtuluş Ordusu’nda silahlarını teslim etmeye yanaşmayanlar bir yana, teslim edenler bile yalnızca ağır silahları götürüp verdiler. Hiçbirinin, bir tabancayı veya tüfeği anı olarak saklamadığını kim iddia edebilir ki? Hem o dönemde denetleme olanaklarının da bulunmadığını unutmayın.”

Ethniki Amynta istasyonundan bindiğim metroda Ambelokipi’ye doğru giderken, Vavidakis’in varsayımı, her ne kadar

zayıf ve zorlama sonucu üretilmiş bir olasılık gibi görünse bile, yine de belirli bir temele dayanıyordu. Birincisi, Luger'in nasıl ele geçirilebilmiş olacağını açıklıyor, ikincisi işin içinde yaşlı bir kişinin bulunmasını anlamlı kılıyordu. Eğer gerçekten yaşlı bir partizan söz konusuysa, yaşının seksenin üzerinde olması gerekiyordu. Bu arada bir şey açıklığa kavuşuyordu: Karşımızda bir katil ile bir de onun işbirlikçisi vardı. Kas geliştiren tip cinayetleri işliyor, yaşlı adam da telefon görüşmelerini üstleniyordu. Burada da karşımıza, Luger konusunda olduğu gibi yanıtlaması güç bir soru çıkıyordu: Seksenlik bir adam acaba hangi amaçla, reklam sektöründe çalışanları ve ilgili kişileri öldürmesi için genç bir adama yardım ediyor, hatta ona silah sağlıyordu? Seksenli yaştakiler ya televizyonun karşısında oturur, ya torunlarıyla gezmeye çıkar ya da en yakın kahveye giderek geçmişe ait romantik anılarını canlandırıyorlardı. Acaba reklam kampanyalarının etkisiyle iflas etmiş olan küçük bir işletme sahibi, intikam almaya mı çalışıyordu? Ancak bu varsayımlar beni bile ikna etmeye yeterli değildi. Hâlâ el yordamıyla ilerlemeye çalışıyordum.

Ambelokipi metro istasyonundan Alexandras Bulvarı'na çıkar çıkmaz, olaylar, polis balosunda ilk kez Adriani ile yaptığımız Mavi Tuna valsinin dalgaları yansıtan temposuyla üzerime gelmeye başladı. Polis baloları her zaman valsle, diğer bir deyişle Mavi Tuna valsile açılır ve bunu tango, yani *La Comparsita* izlerdi. Ondan sonra da halk şarkıları başlar ve mutlaka *Kartal Yuvasında Oturmuş...* şarkısı söylenirdi. Son bölüme kalmak istemeyenlerin, en geç *La Comparsita*'nın bitiminde çıkmaları gerekirdi. Çünkü halk şarkıları başladığı zaman herkesin bir ağızdan koro halinde söylemesi gerekiyordu. Aksi halde gizli bir komünist olmasa da iktidar karşıtı olarak damgalanma riski söz konusuydu.

Gazete kulübelerinin önünde birikmiş, gözlerini başlıklardan alamayan kalabalığı görünce, bir zamanlar Mavi Tuna valsinin ilk notalarıyla birlikte hissettiklerim yinelendi. Birkaç yıl öncesine kadar olağan sayılan bu görüntüye günü-

müzde artık hiç rastlanmıyordu. En fazla bazı spor gazeteleri benzer şekilde ilgi çekerti. Gazete okuyanların sayısı azaldıkça, gazete satan bayilerin önünde biriken okuyucu grupları da azalmıştı. Ama şimdi gazete kulübesinin önünde yeniden başlıkları okuyan insanlar biriktiğine göre, dün gece televizyonlarda yayımlanmamış olan, olağanüstü bir olay gerçekleşmiş demektir. Ne olduğunu tahmin etmeme karşın, bir de gözümle görmüş olmak için ben de durdum.

Politia gazetesi katilin mektubunu "Reklamlara Son!" başlığıyla yayımlamıştı. Altında da "Seri katil reklam sektörünü hedef aldı. Son kurban: Chara Yannakaki" yazıyordu. Sağ sayfadaki iki sütunda ise "Büyük Ortak'ın Katili" tarafından gönderilen yazının tam metnine yer verilmişti.

Merkezde beni bekleyen ikinci dalga ise, Mavi Tuna valsinin ilk notalarından çok daha hareketliydi. Haberciler, kordorda onlara doğru geldiğimi görünce, üzerime hücum edip sorularıyla yoğun bir yayılım ateşine tuttular. Diğer odalarda çalışan polis memurları dışarı çıkmış bizi izliyorlardı. Bense yumuşak bir ifadeyle, "Niçin odamda konuşmuyoruz?" diye karşılık verdim.

Böyle bir tepkiyi hiç beklemiyorlardı, çünkü normalde bu tür çağrılara alışık değillerdi. Her zamanki gibi odama girerken, isteyenlerin beni izlemesi için kapıyı açık bıraktım. Çekingeni bir tavırla kapının önünde durup bir an önce teknik donanımlarını yerleştirmek için sabırsızlıkla masama oturmamı beklediler.

Kritik durumlarda her zamanki öncü rolünü üstlenen Sotiropoulos, "Bu da ne demek oluyor, komiserim?" diye sordu. Bu saldırgan tavrından hoşnut olduğu belliydi. "Artık son durumu günlük gazetelerden mi öğreneceğiz?"

Kibarca kendisine gülümsedim. "Ne oldu? Katil size öncelik vermekten vazgeçip yazılı basını yeğlediği için rahatsız mı oldunuz yoksa?"

Bu iğneleyici sözlerim, yüksek sesli itirazlar ve çeşitli yorumlardan oluşan bir protesto dalgasına yol açtı. Arkalardan,

yerini belirleyemediğim bir kadın sesi duyuldu. “Bizim de bilgilendirilmemiz gerektiğini düşünmüyor musunuz?”

“Şikâyetlerinizi lütfen katile yöneltin. Basın açıklamasını o yaptı.”

“Peki, Politia’nın yazı işleri müdürünün bu yazıyı yayımlamadan önce onayınızı almadığını söyleyebilir misiniz?”

“Siz hangi çağda yaşıyorsunuz, Sotiropoulos? Basının bir şeyi yayımlamadan önce polisten izin aldığı günler artık otuz yıl geride kaldı. Hatta daha da kesin konuşacak olursak, bu yıl otuz bir oldu.”

“Ama mutlaka size bilgi vermiştir.”

“Bize, yazıyı yayımlayacağını bildirdi. Ne yapacaktık ki? Her kanalı ayrı ayrı arayıp, bir de gazetenin rotatifini mi çalacaktık? Polis her zaman kitlesel medya araçlarının eşitliğine ve eşit haklara sahip olmasına saygı duymuştur. Bu nedenle de tarafsız kalır.”

Buna karşı ileri sürecek geçerli bir sav bulamadıklarından kısa bir sessizlik oldu ve başka bir açık aramaya başladılar.

Çok yetenekli bir radyo programcısı olan Koronis, “Daha önce de kamuoyuna duyurmadığınız tehditler oldu mu?”

Hiç duraksamadan, “Evet oldu,” diye karşılık verdim. Nasıl olsa öğrenecekleri için artık saklamanın bir anlamı yoktu.

Sotiropoulos, “Peki niçin bize bundan hiç söz etmediniz?” diye sordu.

“Çünkü böylelikle, soruşturmanın olumlu yönde ilerleyeceğine düşündük.”

“Burada insanlar planlı bir şekilde öldürülüyor, sizse kamuoyunu bilgilendirmiyorsunuz.”

“Burada, bütün ülkeye bilgi verilmesi gereken bir terör saldırısı söz konusu değil. İlgili kişiler zaten zamanında uyarıldı.”

Her akşam, üzerinde bir yelek ve ayağında asker çizmeleri ile haberleri sunan, saçları alev kırmızısı bir kadın televizyoncu, “Şimdi ne yapacaksınız?” diye sordu.

İlk aklıma geleni söyledim. “Katili yakalayacağız, başka ne olabilir ki?”

Bazıları alaycı bir biçimde gülümsedi, Sotiropoulos da dönüp yan gözle kadına baktı. Ancak o çok uyanık biri olmadığı için bunların hiçbirine aldırmadı.

Koronis yeniden söze girerek, "Yeni bir ipucu var mı?" diye sordu.

"Yeni ipuçları şunlar." Konuşmama ara verdim ve mırıldanmaların kesilmesini bekledim. "Size cinayette kullanılan silahtan söz etmiştim. Üçüncü cinayetten sonra, bunun 1942 model, Luger marka bir tabanca olduğu kesinleşti. Ayrıca görgü tanıklarının verdikleri ifadelerden katilin, yirmi beş otuz yaşlarında, güçlü ve iri yapılı bir erkek olduğunu biliyoruz. Ancak sürekli başında kaskla dolaştığı için yüzü tanımlanamadı. Yannakaki cinayetinde kullandığı motosikleti Sarandaporou-Souliou caddelerinin kavşağında terk edilmiş halde bulduk. Sporster modeli, çalıntı bir Harley-Davidson. Kriminal inceleme için laboratuvara gönderdik."

Katille işbirliği yapan kişiye hiç değinmedim, çünkü bu katil ikilisine elimizdeki tüm kartları birden açmak istemiyordum. Zaten verdiğim bilgiler habercileri tatmin etmeye yetmişti.

Sotiropoulos, "Cinayetler devam edecek mi sizce?" diye sordu.

O sırada telefonum çaldığı için sorusunu yanıtlayamadım. Ahizeyi kaldırınca Gikas'ın sesini duydum: "Her şeyi hemen bırakın ve yukarı gelin. Bakan bizimle görüşmek istiyor."

"Üzgünüm beyler. Cinayet Şube Amirimiz beni acilen toplantıya çağırıyor," diyerek yerimden kalktım.

Çok seyrek olarak yaptığım bir şeyi yineledim ve onlar henüz çıkmadan odamdan çıktım.

Bakanın başkanlığında, bakanlık ofisindeki dikdörtgen toplantı masasının çevresinde yerlerini almışlardı. Çoğuyla, Gikas'ın bir gün önceki toplantısı sırasında tanışmıştın. Aralarına bir kişi daha katılmıştı: Yunan Sanayicileri Birliği Başkanı. Onunla aynı anda odaya girdik. Bakan tanıştırma faslını kısa keserek, "Zaten birbirimizi tanıyoruz," dedikten sonra, bizi başıyla uzaktan selamladı. Yerlerimize oturur oturmaz, Yunan Sanayicileri Birliği Başkanı herkesi hedefleyen saldırısını başlattı.

"Bu durum kabul edilemez, üstelik tüm sorumluluğu da biz taşıyoruz. Bunu zaten bakana belirtmiş bulunuyorum."

Gikas, bizlere çok seyrek olarak gösterdiği, soğukkanlı ve resmi bir Cinayet Şube Amiri tavrına bürünerek, "Neden söz ettiğinizi anlamadım, Sayın Başkan," dedi.

Yunan Reklamcılar Odası Başkanı Galakteros ise tıpkı sanayicilerin temsilcisi gibi saldırgan bir tavırla, "Neyi kastettiği gayet açık," diye karşılık verdi. "Katilin yazısının yayımlanması. Nasıl olur da bunu engelleyemezsiniz?"

Gikas dört yıllık amirimdi. Zaman zaman sanki çocukluğumdan beri onun yanında çalıştığım duygusuna kapılıyordum. Şimdiye kadar hiç onun böyle bir sözlü çapraz ateş altında kaldığına tanık olmamıştım. Dün bile görüşümü soracak olsalar, onun geri çekilmeyi yeğleyen biri olduğunu söylerdim. Ancak bugünkü tepkisi beni yalancı durumuna düşürdü. Gikas, yeniden az önce yaptığı gibi yüzünde buz gibi bir ifadeyle Galakteros'a baktı.

"Yanlış anımsamıyorsam cunta döneminden sonra basına uygulanan sansür kaldırıldı. Dolayısıyla, yazının yayımlanmasına nasıl engel olabilirdik bilemiyorum."

Sanayicilerin temsilcisi yeniden söze girerek, "Sizden sansür uygulamanızı zaten istemiyoruz. Sizin gazetelerden önce davranmanızı beklerdik," dedi.

Bakan da hemen ardından, "Beni bilgilendirmiş olsaydınız, gazetenin yazı işlerine bu yazıyı yayımlamamaları için bizzat rica ederdim," diye ekledi.

Başka koşullarda Gikas belki kekeleyerek, kendini haklı göstermeye çalışırdı. Oysa bugün, El Greco'nun teröristlerden kurtarılması operasyonunda polisi devre dışı bırakmış olduğu için, bakanla görülecek bir hesabı vardı. Bu nedenle, karşı saldırıya geçerek, bu hesabı ödetmek istedi.

"Sizin bu tür bir yayın yasağına katkıda bulunmak isteyeceğinizi aklımdan bile geçirmedi. Bu nedenle de size danışmaya bile cesaret edemedim. Bunu yaptığım takdirde çok şiddetli bir tepki almaktan çekindim."

Bakan, sesini alçaltarak, "Ben zaten yayın yasağından söz etmiyorum, yalnızca dostça rica etmeyi kastettim," diye karşılık verdi.

Gikas, bakana, "Yazıyı basan gazete, bildiğim kadarıyla muhalefete yakın duruyor. Onlara dostça bir ricada bulunmanız acaba nasıl bir tepki yarattı?" diye sorarak, onu savunmasız bıraktı.

Tartışmanın çıkmaza gireceğinden çekindiğim için ağzımı açmaya karar verdim. Aslında bana yukarıdan baktıklarının ve sesini çıkarmadan oturması gereken düşük rütbeli bir eleman olarak gördüklerinin farkındaydım. Ama bu kesinlikle benim cesaretimi kırmıyordu.

"Bu yayının yapılmamış olması, zaten katilin üç kişiyi öldürmüş olduğu ve reklam yayınları durduruluncaya kadar cinayetlerini sürdüreceği gerçeğini değiştirmeyecekti."

Sanayicilerin temsilcisi soğuk bir tavırla, "Katilin cinayetlerini sürdürmesini engellemek sizin göreviniz. Biz bu konuda yetkili değiliz," diye karşılık verdi. "Bizim işimiz mal üretmek ve bunların reklamını yapmak."

Galakteros, "Bütün reklamcılar sabahtan beri alarm durumunda," dedi. "Birliğimizin telefonları da benim cebim de susmak bilmiyor. Reklam şirketleri ne yapmaları gerektiğini bize soruyor. Katil tutuklanana kadar reklam filmlerinin yapımına ara verip vermemeleri konusunda karar veremiyorlar."

Delopoulos da Galakteros'a dönerek, "Sizi kaç firma aradıysa bir o kadarı da bizi aradı ve reklam filmlerini yayınlamaya devam edip etmeyeceklerini sordular," dedi.

Son toplantıda bej renkli bir takım elbise, bugünse baştan aşağı açık mavi giyinmiş olan, kel kafalı, şişmanca adam da, "Ben her türlü olasılığı göz önüne alarak muhasebe bölümüne şimdilik tüm ödemeleri durdurmasını söyledim. Bu durumun ne kadar süreceği ve ne gibi sonuçlara yol açacağı henüz belirsiz. Bu nedenle tedbirli olmakta yarar var," diye söze karıştı. "Televizyon dizilerinin ve diğer yayınların yapımcılarının, ödemelerin katil tutuklanana kadar durdurulduğunu öğrendikleri zaman nasıl bir paniğe kapılacaklarını herhalde tahmin edersiniz. Hepsi birden üzerimize çullanacaklar." Son söylediklerini bize yöneltmiş olmakla birlikte asıl adres bakanın kendisiydi.

"Reklam yayınlarının durdurulması, katilin cinayetlere ara vermesini sağlayabilir ve biz de onu yakalamak için zaman kazanmış oluruz."

Gikas, benim Petrochilos'a ileri sürdüğüm gerekçeyi yeniden kullanmayı denemiş ancak bu kez duvara toslamıştı.

Delopoulos, "Peki bu ara ne kadar sürecek Bay Gikas?" diye adeta gürledi. "Anladığım kadarıyla katili yakalamak için –ki o bile kesin değil!– reklamlara belirsiz bir süre ara verilmesini istiyorsunuz. Ve biz de bu sürede ekonomik olarak çökeceğiz."

"Hem yalnızca televizyon kanalları değil, aynı zamanda reklam firmaları ile dizilerin, eğlence programlarının, Talk-Show'ların ve Reality-Show'ların yapımcıları da batacak. Aynı şekilde, artık ürünlerinin reklamını yapamayan firma-

ların da satışlarında büyük bir düşüş olacak." Şişmanca, kel kafalı, yakınmasını bitirdiğinde soluk soluğa kalmıştı.

Sanayiciler Birliği Başkanı, "Özür dilerim Sayın Bakan, yazının kimin tarafından imzalanmış olduğuna dikkat ettiniz mi acaba?" diye sorarak bakanı zor duruma düşürdü.

Bakan, "İmzalayan mı?.. Evet, sanırım..." diyerek yanıtlamaya çalıştı.

"Anımsatmama izin verin lütfen: Büyük Ortak'ın Katili. Bu imzayla nasıl bir mesaj verildiğini biliyor musunuz? Buradaki büyük ortak, hisselerin yüzde beşine veya ellisine sahip bir ortak değil, bütün reklam firmaları. Çünkü programları onlar seçiyor, hangi dizide hangi oyuncuların oynayacağını, hangi habercilerin hangi Talk-Show'ları sunacağını, hangi yarışma programlarının veya Reality-Show'ların yayınlanacağını ve bunları kimlerin sunacağını hep onlar belirliyor. Reklamcıların istemediği programlar derhal yayından kaldırılır. Bu nedenle hissedarlar değil, reklamcılar son sözü söyler."

Saçsız olan adam, "Abartıyorsunuz ama," diyerek itiraz etti.

Delopoulos, "Kesinlikle abartmıyor, sevgili dostum," diye kendini savundu. "Çünkü para onlarda, bizleri de parmaklarında oynatıyorlar."

Galakteros da "Şimdi de Cinayet Şube Amiri, bir seri katilin deli saçması isteğini yerine getirmemizi istedi diye bizden reklamları durdurmamızı mı bekliyorsunuz?" diyerek, bakanın, kararlı bir politikacı olarak golü atması için topu kale önüne gönderdi:

"Mümkün değil! Kayıtsız şartsız bilmenizi isterim: Hükümet kesinlikle bir katilin baskısına boyun eğmeyecektir."

Tüm cephelerden topa tutulmuş olan Gikas yalnız kalmıştı. Bu durum beni üzüyor, öte yandan onunla dayanışma içinde olmamı yadırgıyordum. Yıllardır süregelen zıtlıklarımıza ne olmuştu? Onun yenik düştüğü zamanlar duyduğum gizli sevinç nerede kalmıştı? Bilemiyorum, belki de bu, kısa süre önce yaşananlar sırasında bana vermiş olduğu destekle ilgiliydi.

“Belki de kimsenin canını tehlikeye atmamak için, reklam filmlerini kadın ve erkek oyuncularını veya sunucuları kullanmadan çevirebilirsiniz.”

Açık mavili, kel kafalı, sanki en kutsal noktaya değinmiş gibi yerinden fırladı. “Biz tele-marketing firması değiliz, biz televizyon kanalıyız bayım. Tüm görkemli ve albenili tasarımı ürünleri ancak gençlik ve güzellikle birlikte sunulursa değerini bulur.”

Galakteros da “Artık reklam filmleri, bizim zamanımızdaki Dallas’ın* yerini aldı, komiserim,” diyerek beni aydınlatmak istedi.

“Tamam, hepsi iyi ve güzel ama polis tüm reklam piyasasını artık televizyon ve radyo kanallarını koruyacak durumda değil.”

Sanayicilerin temsilcisi kararlı bir sesle, “Bir çözüm var ama” diye söze girdi. “Güvenlik önemlerini artırırız.” Eğer güvenlik elemanlarının sizi bir seri katilden koruyacağına inanıyorsanız, henüz hiçbir şeyin farkında değilsiniz, diye düşündüm.

Galakteros, “Biz yine de reklam filmleri üretmeyi sürdürüreceğiz,” dedi.

Delopoulos da “Biz de onları yayınlayacağız,” diyerek onu destekledi.

“Benim düşüncemi soracak olursanız Sayın Bakan, reklamların kaldırılması partinizin çok sayıda oy yitirmesine neden olur.”

Bakan, toplantıya katılanları, “İş bu noktaya varmayacak,” diyerek rahatlattı. “Polis örgütünde seri katilin eylemlerine son verebilecek birçok yetenekli elemanımız var.”

Bu söylediği Gikas ve benim için şu anlamı taşıyordu: Eğer siz katili bir an önce yakalayamazsanız, bu görevi başkaları devralacak. Bakan konuklarına toplantı odasının kapısına kadar eşlik etti. Hemen ardından canı sıkkın ve keyifsiz bir tavırla bize döndü.

* 1978–91 yılları arasında yayınlanan, birçok ülkede kalabalık kitleler tarafından izlenen Amerikan yapımı pembe dizi.(ç.n.)

"Bu sorunun bir karabasana dönmeden önce çözülmesi gerekiyor," diye görüşünü açıkladı, gözlerini Gikas'tan ayırmıyordu. İkisinin de yeşil olmadığı dikkati çekiyordu.

Gikas, "Elimizden geleni yapıyoruz, ancak işimiz kolay değil. Adeta samanlıkta iğne arıyoruz," diye karşılık verdi.

"Size her türlü desteği sağlamaya hazırım, yeter ki bu işi sona erdirin."

Gikas bana baktı. "Şu anda bir desteğe gereksinim duymuyoruz, Sayın Bakan. Çünkü elimizde henüz büyük çapta araştırma yapacak kadar ipucu yok. Silahın veya katilin yerine ilişkin ipuçları bulabilirsek, destek isteyebiliriz."

"Şu anda soruşturma hangi aşamada?"

Aslında bu soruyu da Gikas'a yöneltmişti fakat onun yerine ben yanıtladım: Katile, eski model silaha ve katilin olası işbirlikçisine ilişkin tüm bulguları kendisine aktardım.

Sözlerimi bitirince, "Bir parabellumu ortaya çıkarmak bu denli güç mü yani?" diye sordu.

"Evet, çünkü bütün Yunanistan'da resmi kayıtlı Luger marka tabanca mevcut değil. Tüm silah satıcılarında ve savaş müzesinde araştırdık, hatta Savunma Bakanlığı'nın silah uzmanı Albay Vavidakis'e bile sorduk."

"Peki, uzman ne diyor?"

"Tek olasılık, bu silahın Yunan Halk Kurtuluş Ordusu'nda savaşmış olan birisi tarafından alıkonmuş ve bugüne kadar saklanmış olduğu."

"Ne demek istiyorsunuz? Katilin bir komünist olduğunu mu kastediyorsunuz? Kendinize gelin, o günler çok geride kaldı."

Gikas, "Bunca yıl boyunca silahın kaç kez el değiştirmiş olduğunu bilemeyiz ki," diyerek görüşünü açıkladı.

Bakan bunun üzerine yapacağı yorumdan vazgeçti ve onun yerine görüşmenin sona erdiğini göstermek için ayağa kalktı ve biz kapıdan çıkmak üzereyken, "Gelişmeler hakkın-da her gün bilgi vermenizi istiyorum," diye ekledi.

Asansörle aşağıya inerken Gikas, "Hiçbir şey anlamıyor, bu da hayatımızı daha fazla zorlaştıracak olduğunu gösterir," dedi.

"Eğer silah konusunda şansımız yaver giderse, işimiz kolaylaşacak," dedim ve o anda, kimin gözlerimi açmaya yaradım edebileceğini buldum.

Koridorda yürürken odamdaki telefonun çaldığını duydum ve yetişmek için adımlarımı sıklaştırdım. Kriminal laboratuvarından Dimitriou arıyordu. "Motosiklette hiçbir şey bulamadık," dedi. "Ne parmak izi ne de başka bir şey. Yalnız..."

İçimde bir umut ışığı yandı. "Yalnız?" diye yineledim.

Kısa bir süre düşündükten sonra çekinerek, "Katilin acaba kırsal kesimde yaşıyor olması mümkün mü?" diye sordu.

"Niçin?"

"Çünkü arka egzoz borusunda kurumuş ot ve diken bulduk. Dikkat çekecek kadar fazla değil ama yine de biraz var."

"Çok teşekkür ederim, Yorgos. Başka bir şey buldunuz mu?"

"Hayır, ama bu çok ilginç."

Birden aklımda bir şimşek çaktı. Belki katilin işbirlikçisi Attika bölgesinde yaşıyor, o da onu ziyarete gidiyordu. Çünkü onun bizzat bu denli uzakta yaşaması pek olası görünmüyordu.

Düşüncelerim, o sırada Dermitsakis'in içeri girmesiyle bölündü. "Harley'in sahibini saptadık."

"Kimmiş?"

"Bir spor gazetesinin yazarı, Lykavitos Caddesi'nde oturuyor. Ama araç orada çalınmamış."

"Öyleyse?"

"Kalogresa'daki olimpiyat stadının otoparkından çalınmış. Spor yazarı orada maç izlemiş ve çıktığından aracını yerinde bulamamış. Hırsızlık olayını hemen bölge karakoluna bildirmiş."

Bu durumda, motosiklette bulunan kırsal bölge kalıntıların gazeteciye ait olması olanaksız hale geliyordu. "Hemen motosikletin resmini çekin ve resmi karakollara gönderin, öncelikle Attika bölgesindekilere. Aracın orada görülüp görülmediğini bize bildirsinler."

"Özür dilerim komiserim, ama bunu hangi amaçla yapıyorsunuz?"

Aracın üzerinde bulunan kalıntılardan ona da söz ettim. "Katilin suç ortağı büyük bir olasılıkla Atina dışında yaşıyor, o da onu ziyaret ediyor."

Dermitsakis'i gönderdikten sonra, içimden gelen sesin öncelik vermeme söylediği gibi parabellum tabancayla ilgili bilgi toplamaya başladım.

Oraya vardığımda, saksıların topraklarını değiştirmek için gerekli bahçe gereçlerini önüne yaymıştı Bana şöyle bir baktıktan sonra önündeki işe devam etti.

Söze başlamış olmak için, "Bahçıvanlık mı yapıyorsun?" diye sordum.

"Aslında yazın bu işleri ya sabahleyin erkenden veya güneş battıktan sonra yapmak gerekir."

Sissis'in özenle toprağı paylaştırmasını, gübreyi eklemesini ve sonra da bitkilere su püskürtmesini izlemeye koyuldum. İlk saksının işini bitirince, kalkıp bahçe musluğunda ellerini yıkadı.

"Bu saatte kahve içmek ister misin?"

"Senin kahveni gece yarısı bile içerim."

Ağır ağır küçük verandanın merdivenlerini çıktı, ben de onu izledim. Kahve pişirmek üzere içeri girmeden önce dönüp bir kez daha bana baktı ve "Harika bir kızın var," dedi.

Aslında sözü Katerina'nın ziyaretine getirmek için kahve pişirmesini beklemeye karar vermiştim, ancak onun benden önce davranması beni şaşırttı. Normalde lafı kerpetenle çekip ağzından almak gerekirdi. Karşılık vermeden onun söze devam etmesini bekledim. "Eğer bundan sonra birisi bana 'Tüm polisler birbirinin aynıdır,' diyecek olsa, hemen kızını anımsayıp, 'Hiç de değil,' diyeceğim."

Artık Katerina konusu onun için kapanmıştı, sustu ve kahve pişirmeye gitti. Karmaşık duygular içinde verandada kalmıştım. Katerina'dan ve dolayısıyla aramızdaki ilişkiden bu denli olumlu söz etmesi beni sevindirmiş, fakat aynı zamanda Katerina'yı tanıyana kadar tüm polislerin aynı olma-

dığını anlamamış olmasına bozulmuştum. Aslında hiçbir zaman ona karşı kusurlu bir davranışta bulunmamıştım. Oysa cunta döneminde bir komüniste iyi davranmak hem zor hem de riskliydi. Ama itiraf etmem gerekir ki o zamanlar –acemi bir polis olarak– henüz bunun bilincinde değildim. O anda, uzun yıllar sonra emniyet müdürlüğünde yeniden karşılaştığımızda bana ilk kez söylemiş olduğu olumlu sözleri anımsadım: “Sen iyi bir insansın ama ne yazık ki polis olmuşsun.” Gülmekten kendimi alamadım. Bunca yıl sonra bana diğer polislerden farklı olduğumu söylüyordu, hem de yalnızca iyi bir insan olduğum için değil, aynı zamanda çocuğumu iyi yetiştirmiş olduğum için. Doğru yolda atılmış bir adım daha...

Gümüş bir tepsiye koyduğu iki fincan kahveyle döndü. Karşılıklı oturduk ve kahvemden bir yudum aldım. Bana niçin geldiğimi ve ne istediğimi sormayacağını biliyordum. İlk adımı benim atmamı bekleyecekti. “Sence Yunan Halk Kurtuluş Ordusu’na katılmış olan savaş gazilerinin ellerinde Luger marka tabanca olması mümkün mü?”

Şaşkınlıkla, “Nereden bulacaklar ki?” diye karşılık verdi.

“Dağlarda çarpışmaya girdikleri Almanlardan.”

İlk kez bu denli içten güldüğüne tanık oldum.

“Bunu sana kim anlattı?”

“Savunma Bakanlığı’nda görevli bir silah uzmanı.”

“Ona benden selam söyle ve sor bakalım, Aris Velouchiotis’in adamları Almanlarla nasıl savaşmışlar? Arada bir hücumla geçip Almanları yaylım ateşine tuttuktan sonra, geri çekilip, avuçlarının içi gibi bildikleri bölgeye dağılıyorlardı. Yanlarına yaklaşmaya kim cesaret edebilirdi ki? Zaten Almanlar da hiçbir zaman yalnız ortaya çıkmıyor, daima birlikler halinde hareket ediyorlardı. Vurulup ölenleri diğer askerler hemen taşıyıp götürüyordu. Bu nedenle ölen bir Alman askerini üzerinde silahlarıyla birlikte Yunan Halk Kurtuluş Ordusu’nun askerlerine terk etmiş olmaları mümkün değil.”

Az önce söylediklerimle hâlâ eğleniyor ve durup durup kahkaha atıyordu. Oysa parabellum tabancaya ulaşmamı sağlayacak son olanağımı da elimden almıştı.

“Öldürülen reklamcılar izliyor musun?”

“Evet.”

“Katil, 1942 yapımı Luger marka bir tabanca kullanıyor. Bunu nereden eline geçirmiş olabileceğini bulmaya çalışıyorum.”

“Niye zorlanıyorsun ki? İşte sana yanıt: Güvenlik Taburlarında* görev yapmış olanlardan birine aittir. Çünkü bunları Alman ordusu silahlandırdığı için yalnız onlarda Alman yapımı silahlar vardı.”

Neredeyse kendi kendime bir tokat atacaktım. Bir jandarma astsubayının oğlu olarak nasıl olmuş da Güvenlik Taburlarını düşünememiştim! Baştan beri hep Almanlara karşı savaşanlar üzerinde durmuş fakat onlarla işbirliği yapanları aklıma getirmemiştim.

“Aralarında hâlâ hayatta olanlar var mıdır acaba?”

Omuzlarını silkti. “Aris Velouchiotis’in partizanlarıyla aynı yaşadılar. Ancak onlar, Yunan Halk Kurtuluş Ordusu direnişçileri gibi kendilerini belli edemezler. Aralık ayaklanmasından sonra orduda, jandarmada ve poliste görev alarak izlerini kaybettirdiler. Artık onları bulup ortaya çıkarmak olanak dışı.”

“Ama ben yine de aramak zorundayım, çünkü başka çarem yok.”

“Katilin Güvenlik Taburları mensuplarından birisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Katilin kendisi değil ama ortağı olabilir. Katile silahı o sağlamıştır.” Tehlikeli bir adım attığımı fark ettiğimden sözlerime ara verdim. Bu varsayımı onaylaması olası olduğu kadar, Katerina’ya sempati duymasına karşın beni terslemesi

* İkinci Dünya Savaşı sırasında Yunan Başbakanı Ioannis Rallis tarafından kurulmuş ve 1943–49 yılları arasında işgal ordularıyla işbirliği yapmış olan birlikler. (ç.n.)

de olasıydı. “Bana bir iyilik yapar mısın? Adamlarına sorup bu konuda kimden daha fazla bilgi alabileceğimi öğrenebilir misin?”

Önerime fazla sıcak bakmasa da karşı çıkmadı. “Bir araştırayım ama fazla umutlanma. Büyük bir olasılıkla seni düş kırıklığına uğratabilirim: Bunların çoğu artık yaşamıyor. Sağ olanlar da ileri yaş nedeniyle bunamış veya alzheimer olmuştur. Geriye kalanlar ise şunu soracaktır: Ne diye geçmişini deşiyorsun? Her şey artık geçmişte kaldı ve unutuldu. Buna karşın yine de şansın varsa sana bilgi verebilecek birini bulurum belki.”

Vedalaşırken Katerina’ya selam söyledi, ben de kendisinin buna sevineceğini belirttim.

Bu arada güneş batmıştı, yeniden bahçe işine –bu kez uygun zamanda– devam edeceğini düşündüm. Bu saatte trafiğin yoğun olmasından çekindiğim için Patission Caddesi’ne saptıktan vazgeçtim ve otoyola çıkarak buradan Lioission Caddesi sapağından çıkıp Acharnon Bulvarı’na ulaşmaya karar verdim. Ancak Acharnon Bulvarı’na bağlanan caddelerdeki trafik tıkanıklığını görünce talihsiz bir hata yapmış olduğumu anladım. Şehirlerarası otobüs garının çevresindeki bazı dar yollara saptarak trafikten kaçmayı denedim, fakat her defasında daha beter bir duruma düştüm. Sonunda, Koliatsou Alanı’nın bulunduğu yerde Patission Caddesi’ne ulaşabildim.

Eve dönmem tam bir saat sürmüştü. Adriani, elinde kumanda televizyonun karşısında oturuyordu. O anda birden, onu son kez bu pozisyonda görmemin üzerinden bir ay geçmiş olduğunu fark ettim. Bu da huzur ve günlük yaşamın artık geri döndüğünü gösteriyordu. Rahat bir soluk aldım.

Adriani, içeri girdiğimi görünce, “Reklamcıları öldüren bu seri katil de nereden çıktı?” diye sordu.

“İşte onun yüzünden Girit’te olup biteni yüzüstü bırakmak zorunda kaldım. Yazıyı okudular mı?”

“Evet, haberlerden hemen sonra bir açikoturum yapılacağını söylediler. Sotiropoulos yönetecekti.”

"O zaman artık tüm küçük pencereler açılır ve hepsi ayrı bir telden çalar, katile de gülecek malzeme çıkar."

Adriani de kesin bir tavırla, "Mümkün değil, çünkü Sotiropoulos yönetecek," diye düşüncesini açıkladı.

"Niye, yoksa BBC düzeyinde program mı yapıyor?"

"Konuyu nereye getireceğini çok iyi biliyor, inan bana çünkü bunu bizzat yaşadım."

Yunanistan'ın tüm denizlerinde gün batımından sonra genellikle rüzgâr hızı kesilir. Bizim evdeyse aksine hava karardıkça rüzgâr şiddetini artırıyordu.

Hem alınmış hem de öfkelenmişim. "Seninle bir kez söyleşi yaptı diye Sotiropoulos'u benden daha iyi tanıdığını mı iddia ediyorsun? On yıldır her an burnumun dibinde dolaşıp Robespierre edasıyla soru sorup duran adamı?"

Adriani, hiç istifini bozmadan, "Sen önyargılı olduğun için onu doğru değerlendiremiyorsun," diye karşılık verdi.

"Kimin iddiası bu?"

"Onun kendi iddiası. Söyleşiden sonra bana: 'Bayan Haritos sizinle çok güzel anlaştık. Keşke eşinizle de bu denli iyi anlaşabilseydik. Ama kendisi bana karşı önyargılı,' dedi."

"Genelde gazeteciler polislerle karşı önyargılı olurlar. Bir tek o bu kuralın dışında mı kalıyormuş?"

"Ama nasıl ön yargılı olduğunu sen de görüyorsun işte."

Tam tepem atmak üzereyken konuyu akşam yemeğine getirdi. "İstersen şimdi yiyelim de açıkoturumu kaçırmayalım."

Pişirdiği yemekleri çok beğendiğim için bu öneri üzerimde adeta sakinleştirici etkisi yaptı. Fırında pişirilmiş sardalye ile yanındaki soğanlı bezelye püresini yedikçe öfkemin dindiğini hissettim. Artık fazla gerilmeden Sotiropoulos'u izleyebilirdim.

Açıkoturumun konukları, AD Hellas şirketinin, Stelios Ifantidis ile birlikte çalışmış olan patronu, televizyon yıldızı bir hanım, medya konusunda uzmanlaşmış bir üniversite profesörü ve iki politikacıdan oluşuyordu: İçişleri Bakanımız ve muhalefet partisinin bir üyesi. İleri sürdükleri savları daha

bu sabah Yunan Reklamcılar Sendikası'nın başkanı ile Yunan Sanayicileri Birliği'nin başkanından dinlemiştim: Katilin, kitlesel medya kuruluşlarını dize getirmek amacıyla reklam yayınlarının durdurulmasını isteyen bir kaçık olduğu, buna karşın reklam sektörünün onun bu istekleri karşısında boyun eğmemeye kararlı olduğu bildirildi. Bakan, katilin önümüzdeki birkaç gün içinde yakalanacağını söyleyerek iyimser bir hava yaratmaya çalıştı. Soruşturmada bir arpa boyu ilerlenmemesine karşın, bu güvenceyi neye dayanarak verdiğini merak ediyordum. Herhalde, sanayicilerin temsilcisinin, partisinin oy kaybına uğrayabileceği yolundaki tehdidinden etkilenmişti. Muhalefet partisinin sözcüsü, hükümeti ve polisi sorumsuzlukla suçluyor, aralarındaki yıldız(cık) ise bilgisini satmak için her konuşmacının sözünü kesiyordu.

"Oyuncuların da reklam filmlerinde rol aldığını unutmayın. Şu halde bizler de tehlike altındayız. Örneğin ben son zamanlarda her ihtimale karşı geceleri arkadaşlarımda kalıyorum."

Profesör bunun üzerine öfkeli bir şekilde ona bakarak, "Ama Chara Yannakaki arabasında öldürüldü. O zaman gündüzleri de sokağa çıkmamanız gerekiyor," diye karşılık verdi.

Sotiropoulos'un yönettiği açıkoturumun en ilginç katılımcısı televizyon reklamlarında oynayan bir modeldi. Reklamını yaptığı her ürünü, kadınların onu gördüğü anda arzulamasını sağlayacak tipteki ideal erkeklerden biriydi: Cep telefonlarından deodorantlara, mobilyalara hatta arabalara kadar.

Sotiropoulos'a "Ben de her ihtimale karşı bu olay sona erinceye kadar reklamlardan uzak durmaya karar verdim," dedi.

"Bu olayın sizi korkuttuğu anlamına mı geliyor?"

"Üç kişinin ölmesinden korkmayan ya bir mafya üyesi ya da budaladır, Bay Sotiropoulos. Tamam, reklam sektöründe iyi kazanıyorum, bu kesin, ama bunun için alnımın ortasına bir kurşun yemeye hiç niyetim yok."

“Peki, Bay Meidanis, bağılı olduğunuz reklam şirketi veya kanal size bir hayat sigortası yaptırmayı önerse, çalışmaya devam eder miydiniz?”

Evet, Sotiropoulos’un beni sinir ettiği doğrudu, fakat bazı anlarda da onun önünde saygıyla eğilmem gerekiyordu. Bu söylediğini, bu sabah bakanın toplantısına katılmış olan üst düzey yetkililerden hiçbiri akıl etmemiştir.

Bu sırada Petrakis, “Yüksek bir risk söz konusu olduğu zaman sigorta şirketlerinin ne kadar yüksek prim talep ettiklerinden haberiniz var mı?” diyerek söze karıştı.

Yakışıklı, “Benim için önemli olan hayatta kalmak, geride kalanlara para bırakmak değil,” diye karşılık verdi. “Ben eşimden boşandım, çocuğum yok, annem hayatta değil, babamsa ben sekiz yaşındayken bizi terk etti. Servetimi kime bırakabilirim ki?”

Sotiropoulos, “Bizden ayrılmayın, reklamlardan sonra tekrar birlikte olacağız,” diyerek oturuma ara verdi.

Adriani şaşkınlıkla, “Bu da ne demek oluyor? Tam reklamlar nedeniyle cinayet işleyen bir katili tartışırken araya reklam konur mu?” diye sordu.

“Cinayetlerin sürmesini yeğleyen birçok kişi olduğunu da göz ardı edemeyiz,” diyerek, Gikas’a telefon etmek üzere yerimden kalktım.

Sesimi duyar duymaz, “Zannederseniz siz de benim izlediğim kanalı izliyorsunuz,” dedi. “Acaba ne zaman bir sonraki kurbanı sıra gelecek?”

“İki veya en geç üç güne kadar. Şu anda televizyonun karşısında oturmuş ellerini ovuşturuyordur. Çünkü oyuna gelip onu kışkırtıyorlar. Umarım bu kez öfkesine yenilip bir hata yapar.”

“Zaten güvenlik elemanlarının onları koruyacağını zannetmekle başlarına gelecekleri hak ediyorlar.”

“İyi de Bakan ne diye yayına katılıyor acaba?”

“Söylediklerimi anımsıyor musunuz? Adamda çap yok. Oy kaybetme korkusuna kapıldı.”

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Reklamları izleyeceğiz," diye içini çekti ve telefonu kapattı.

Aradan on beş dakika daha geçmesine karşın reklamlar hâlâ bitmemişti. Daha fazla dayanamayacağım için, gidip yattım.

Sabahleyin büroma gelir gelmez Dermitsakis'i, son günlerde dikkat çeken bir açıklama yapıp yapmadığını veya izlendiğinden kuşku duyup duymadığını soruşturması için Yannakaki'nin evine gönderdim. Aslında bu soruşturmada yeni bir bulgunun ortaya çıkmayacağından kesinlikle emindim. Çünkü aradan geçen süre içinde katilin davranış biçimini çözmüştüm. Ifantidis ve Koutsouvelos'un eşcinsel olduklarını biliyordu ve bu nedenle onlara sanki bir hayranlarıymış gibi yaklaşmıştı. Onlar da bunu mutlu bir rastlantı olarak yorumladıkları için şimdi toprağın altında yatıyorlardı. Oysa Yannakaki'ye aynı şekilde yaklaşmaya cesaret edememişti, çünkü kadının onu tersleyeceğini ve bu durumda saygınlığını yitireceğini biliyordu. Zaten cinayetlerinin gerekçesi su yüzüne çıktığından beri kurbanlarını alınlarının ortasına ateş ederek öldürme seremonisi de markası olma özelliğini yitirmişti. Öte yandan Yannakaki, programlarında üstü örtülü reklam yapan tek kişi olmadığına göre acaba niçin özellikle onu öldürmüştü? Bunun bir nedeni, kadının medyada ünlü olması ve ölümünün dikkat çekeceğinin kesin olması olabilirdi. Diğer bir neden de onunla bir şekilde tanışıyor olması olasılığıydı. Acaba onu nereden tanıyor olabilirdi? Aile veya tanıdık çevresinden mi? Bu olasılık hemen hemen olanaksızdı. Yoksa o da aynı radyo istasyonunda çalışmış ve onunla orada mı tanışmıştı? Bu olasılık hiç olmazsa biraz daha akla yakındı. Kendimi inci çıkarmak için dalış yapan fakat bunun yerine yalnızca eski bir ayakkabı bulan bir dalgıca benzetiyordum. Şansım yüzde bir olsa da denemeye değirdi.

Koula Gikas'ın yanında durmuş ona bazı belgeler imzalattıyordu. Beni görünce, "Siz oturun, işim bir dakikaya kadar bitiyor," diye seslendi.

Ancak bu bir dakika on dakika oldu, çünkü Koula'nın uzattığı her belgeyi imzalamadan önce açıklamasını istedi. İmzaları bitirince, "Umarım yeni gelişmeler, son günlerdeki felaketler gibi değildir," dedi.

"Aslında yeni bir gelişme yok. Yalnız Luger marka parabelumun başka bir kaynaktan sağlanmış olabileceğini öğrendim."

Merakla, "Nereden?" diye sordu.

"Güvenlik taburu subaylarından birinden sağlanmış olabilir, çünkü onları Almanlar silahlandırmıştı. Yaptığım araştırmada, Yunan Halk Kurtuluş Ordusu askerlerinin Alman askerlerine hiç yaklaşmamış olduklarını öğrendim. Hep vur kaç taktiği uygulamışlar. Bu nedenle Almanlardan parabelum gibi teçhizat ele geçirmiş olmaları çok zayıf bir olasılık."

Yüzü asıldı ve umutsuzca başını salladı. "Bu olayda ne kadar çok çelişki olduğunun farkında mısınız? Bir türlü çıkar bir yol bulamıyoruz."

"Nasıl?"

"Çünkü Meligalas meydan savaşında Aris'e bağlı partizanlar güvenlik taburundakilerin hepsini öldürdüler. Bu sırada onların silahlarına el koymamış olduklarını kim iddia edebilir? Ayrıca bu silahların Vakisa Anlaşması'ndan sonra teslim edilip edilmediğini de bilemeyiz."

Söyledikleri o denli mantıklıydı ki ikimiz de çaresizce baktık. Alacağım yanıtı bile bile, "Bu durumda bize hiçbir çıkış noktası kalmıyor mu?" diye sordum.

"Öyle görünüyor. Tam barış yapılacağı sırada Keratsini'deki emniyet arşivinin yandığını anımsamıyor musunuz? Buradaki belgeler gerçekten yandı ve kül oldu ve hiçbirinin kopyası da yok."

Sissis aklıma geldi. Gikas'a "Belki de bir ipucu bulabiliriz," dedim.

“Ne gibi?”

“Direnişçilerin emeklilik başvuruları. Bunların saklandığı dosyalarda mutlaka her başvuru sahibinin özgeçmişi vardır.”

Gikas’ın yüzü aydınlandı ve “İyi fikir,” dedi. “Hemen birkaç kişiyi arşivde araştırma yapmaları için görevlendireceğim. Dün Bakan istediğimiz kadar takviye alacağımızı söylemedi mi? İşte sözünde durması için bir fırsat.”

“Peki, Güvenlik Taburu subayları ne olacak?”

Umarsızca kollarını havaya kaldırdı. “Bunların durumu çok daha karmaşık. Çoğunu İngilizler savaştan sonra polis örgütüne sokarak, Güvenlik Taburu’nda görev yaptıklarına ilişkin bilgileri yok ettiler. Artık hiç kimse o zaman kimlerin bu görevi yaptığını bilemez.” Kısa bir soluk aldıktan sonra asıl haberi verdi: “Ama sizin de çok iyi anımsayacağınız birini tanıyorum.”

Merakla “Kimi?” diye sordum.

“Kostaras.”

Neredeyse, “Sissis’e işkence yapan şu uşak!” diye bağırarak üzereydim ama dudaklarımı ısırarak kendimi frenledim. Çünkü bugün bile kimse işkencecilerden söz etmekten hoşlanmaz. “Onu anımsıyorum. O zamanlar polisliğe yeni başlamıştım, o da hapishanede gardiyandı.”

Gikas bir kahkaha attı. “Ve siz de tutukluları her götürüşünüzde kalıp işkenceyi izlemeniz için sizleri zorluyordu değil mi?.. Sözde eğitim amacıyla.”

Hem konuya girmek hem de konuşmanın yönünü değiştirmek için, “Hâlâ yaşıyor mu?” diye sordum.

“Bildiğim kadarıyla evet. En azından yakın bir süre önce-sine kadar hayattaydı. Bildiğiniz gibi cunta dönemi sona erer ermez işten atılanlardan biri de oydu. Ondan sonra karısı öldü, çocukları da yoktu, onu da bir huzurevine yerleştirdiler. İsterseniz huzurevinin adını ve adresini bulabilirim.”

Kostaras’ın suratını yeniden görmeye hiç hevesli değilim. Ayrıca bana karşı dürüst davranacağını da hiç sanmı-

yordum. Zaten askeri diktatörlük döneminde oynadığı rol nedeniyle yeteri kadar eleştirilmiş olduğundan bir de Güvenlik Taburu'ndaki göreviyle övünecek hali kalmamıştı. Ama öte yandan, istesem de istemesem de bize bilgi verebilecek tek kişi oydu.

"Evet, onunla konuşmak isterim."

Mirafiori'mi alıp Yannakaki'nin çalışmış olduğu "Time" radyo istasyonuna gitmek üzere asansörle garaja indim. Arabamı, Yerakas'ta, tam Irakliou Caddesi'nin üzerinde bulunan binanın giriş kapısının önüne park ettim. Resepsiyon görevlisine adımla ve mesleğimi söyleyince, "Ah, evet, anlıyorum, Chara Yannakaki için gelmiş olmalısınız," dedi. "Direktörümüz Bay Loukanidis'le görüşmeniz gerekiyor."

İki ayrı telefon görüşmesi yapmasını bekledikten sonra, otuzlu yaşlarının ortalarında, beyaz kot pantolon ile gül pembesi yazlık bir gömlek giymiş olan, kısa saçlı, genç bir adam beni kabul etti. En sempatik tarafı, yüzündeki içten ve seven gülümsemeydi.

Çalışma masasının önündeki tek koltuğu işaret ederek, "Buyurun, oturun komiserim," dedi.

"Çok zamanınızı almayacağım. Yalnızca sorgulamalar sırasında açıklığa kavuşmamış olan birkaç noktayı aydınlatmak istiyorum. Son günlerde Chara Yannakaki'de dikkatinizi çeken bir huzursuzluk veya rahatsızlık var mıydı?"

Hiç bekletmeden gayet net bir yanıt verdi. "Hayır, kesinlikle. Bana karşı her zaman çok açık davranırdı. İkimiz de aynı zamanda bu kanalda çalışmaya başladık ve bu ilk iş deneyimimizde birlikte attığımız adımlar, aramızda bir güven ilişkisi oluşturdu. Hiçbir şekilde değişmemiş olduğu konusunda size güvence verebilirim."

"Acaba son günlerde size hiç izlendiğine ilişkin bir kuşku duyduğundan söz etti mi?"

"Kesinlikle hayır ama bu konuyu bir de ses mühendisi-miz Klearchos'a sormalısınız. Onu benden daha sık görüyordum."

Telefonu kaldırıp Klearchos'un kanalda olup olmadığını sordu. Şansına kendisi oradaydı, halen süren yayının bitince yanımıza gelmesini söyledi.

Loukanidis, "Nasıl bir işe bulaştık böyle?" diye sordu. "Bu kaçık daha çok televizyonu hedef alıyor ama bize de zarar verebilir."

"Evet, ama televizyon kanalları hiç olmazsa biz katili yakalayınca kadar geri adım atmıyorlar. Tam tersine, katille ilgili açikoturumun bile arasına reklam yayını koyuyorlar."

Öne doğru eğilerek yüzünü iyice benimkine yaklaştırdı. "Çünkü başka seçenekleri yok, komiserim. İnanın, reklamlara iki hafta bile ara verirlerse bu onların sonu olur. Örneğin Chara Yannakaki'nin programını ele alalım: Chara'nın ücretini doğrudan reklamını yaptığı firmalar ödüyordu. Klasik reklam yayınlarının geliri kanalların kasasına girer. Eğer Chara herhangi bir nedenle programında yaptığı örtülü reklamlardan gelir sağlayamaz duruma düşseydi, programı hemen yayından kaldırılırdı. Çünkü geri kalan reklamlardan sağlanan gelirle ücretinin karşılanması olanaklı değildi, aksi halde radyo zarar eder. Ben yalnızca bir radyo kanalından söz ediyorum. Televizyon kanallarındaki durumu artık siz tahmin edin."

Konuşma, Klearchos'un gelmesiyle kesildi. Loukanidis'e sorduğum soruların aynısını ona da yönelttim ve aynı yanıtları aldım. Şansına son bir deneme yaptım.

"Son zamanlarda yaşamına yeni bir erkeğin girip girmediğini biliyor musunuz? Acaba yeni biriyle tanıştığından size hiç söz etti mi?"

"Hayır komiserim. Ayrıca yaşamında bir erkek olduğunu veya olmasını istediğini hiç sanmıyorum."

"Niçin? Bildiğim kadarıyla evli değildi."

"Evet değildi, fakat bir yıl önce erkek arkadaşı bir araba kazasında öldü ve Chara da o zamandan beri başka bir erkekle ilgilenmedi."

Böylece bu olasılık da elenmiş oldu ve Klearchos işinin başına döndü. Loukanidis'e "Size bir soru daha sorduktan sonra artık rahatsız etmeyeceğim," dedim.

"Lütfen sorun. Ben de Chara'nın katilinin bulunmasını isterim."

"Radyoda güvenlik görevlisi çalışıyor mu?"

"Tabii, ama güvenliği sağlamaktan çok, günümüzde âdet haline geldiği için," diye açıklama yaptı.

"Peki, güvenlik personelinin içinde kas geliştirenlerin vücut yapısına sahip birisi var mı?"

Omuzlarını silkti. "Doğrusunu söylemek gerekirse hiç dikkat etmedim. Ama Thanassis'i çağırayım. Kendisi ancak yarım porsiyon eder ve şu anda o nöbette. Belki bir şeyler biliyordur."

Yarım porsiyon hızla içeri daldı ve bana doğru elini uzatıp, "Çok memnum oldum, meslektaşım," dedi.

Ona doğru bakarken aynı zamanda kendime hâkim olmaya çalıştım ve şaşkınlıkla, "Ne zamandan beri meslektaş oluyoruz?" diye sordum.

"İkimiz de vatandaşların güvenliği için çalışmıyor muyuz?"

"Evet, ama arada küçük bir fark var."

"Ne gibi?"

"Seni her zaman merkeze götürüp tutuklayabilirim, ama sen beni götüremezsin."

Bir an düşündü, yüzündeki ifadeye baktı ve yutkundu.

"Evet, bu doğru."

"Hiç burada çalışan aşırı iri yapılı bir meslektaşınızla karşılaştınız mı?"

"Hayır, komiserim." Artık saygılı bir tavır takınmıştı. "Benden önce Eftychia isimli genç bir hanım çalışıyordu. Altı ay önce görevi ondan devraldım."

Artık bu olasılık da devre dışı kalmıştı. Tam kalkmak üzereyken cep telefonum çaldı; arayan Gikas'tı.

"Kostaras'ın kaldığı yaşlılar evinin adı, 'Huzur Yuvası,' yeri de Nikea'da, Nikomidias Caddesi üzerinde."

Telefonu kapatıp Loukanidis'le vedalaştıktan sonra bir sonraki hedefime doğru yola çıktım.

Attika çevre yolu yapılmadan önce Jerakas'tan Pire'ye arabayla gidiş süresi, yaklaşık Atina'dan Lamia'ya gidiş süresi kadardı. Şimdiyse Atina'dan Thiva'ya gidiş kadar sürüyor. Bunun belirli bir gelişme sayılmasına karşın, yine de bu bir yolculuk olup kent dışına küçük bir kaçamak olarak nitelemez.

Yerakas'tan Stavros'a kadar trafik oldukça akıcıydı. Stavros'a gelince şanzımana biraz kum girmeye başladı. Ajia Parakevi'ye çıkınca tek tük korna sesleri duyuldu. Az sonra bu sesler artarak kulakları sağır edecek bir gürültüye dönüştü, çünkü trafik ışıkları bozulmuş, arabalar aynı Aziz Meryem'in Göğe Yükseliş Yortusu'na katılan insanların feribotlara hücum ettikleri gibi birbirinin yolunu kesmişti. Arabamı yeniden hareket ettirebilmem için kırk beş dakika beklemem gerekti. Yunanistan'ın dört bir yanı kilise ve şapellerle dolu olabilir ama Atina'nın hâlâ Olimpos'ta yaşayan ve insanları hiçbir günahları olmasa da cezalandıran veya hiç hak etmedikleri halde ödüllendiren on iki tanrı tarafından yönetildiği kesindi. Sonunda ben de böyle bir ödüle layık görüldüm, çünkü Cholargos'u geçince, trafik sanki Attika çevre yolundaymışım gibi hızlandı. Vassilissis-Sofias Bulvarı dönemecisine ulaşmam yalnızca beş dakika sürdü.

Güneş tam tepedeydi ve arabadaki sıcaklığın tavanın kızmasından mı yoksa motorun ısınmasından mı kaynaklandığını ayırt edemiyordum. İçimden bir bu eksikti diye geçirdim, Panepistimiou Caddesi'nin ortasında kalıp gelip geçenleri güldürmek. Ama Mirafiori'mle ilişkim aslında damatla kayınvalidesi arasındaki ilişkiye benziyordu. Homurdanır, öf-

kelenir ama sonunda hep benim dediğimi yapardı. İşte yine durum farksızdı: Ajiou-Konstatinou Caddesi'ne saparak soldaki Mendrou Caddesi üzerinden Pireos Caddesi'ne çıkmayı başardım. Trafik bundan sonra belirgin bir şekilde düzeldi ve başka bir sorun yaşamaksızın Nikea'ya vardım.

"Huzur Yuvası" isimli bakımevi, en ucuz yapı malzemesiyle inşa edilmiş, barakadan biraz daha iyice, üç katlı bir yapıydı. Başta konut olarak yapılması planlanmış ancak sonra ya para bittiğinden ya da yüklenicisi iflas ettiğinden yapımına üçüncü katta son verilmiş gibi görünüyordu. Giriş kapısından geçip karşıma çıkan beş basamaklık merdiveni çıktıktan sonra, geçmiş dönemlerde apartman girişlerinde bekleyen karşılama görevlilerinin durduğu mekânı çağrıştıran, rezopal kaplı bir resepsiyon tezgâhının yer aldığı sahanlığa ulaştım. Üzerinde "resepsiyon" yazan bir levha bulunmasına rağmen beni karşılayacak kimse yoktu. Yanımdan aceleyle geçen, iş önlüklü, kırk yaşlarındaki bir kadına soru sormayı denedim fakat "Lütfen," diyerek sözümü kesti ve "bekleyin, genç hanım şimdi gelecek," dedi. Beş dakika kadar bekledikten sonra birinci kattan sesler geldiğini duyunca yukarı çıkmaya karar verdim.

Merdivenin bitiminde –biri elli yaşlarında ve şişman, diğeri de onun yarı yaşında ve yarı ağırlığında olan– iki bakıcı kadınla karşılaştım. Dağıtacakları ilaçları tekerlekli bir arabaya yerleştirmişler, genç olanın nişanından konuşuyorlardı.

"Affedersiniz, Bay Stathis Kostaras'ı nerede bulabilirim acaba?"

İkisi de şaşkınlıkla bana baktı. Elli yaşlarında olanı, "Bunca yıldır burada çalışıyorum, bu *ucubeye* ziyaretçi geldiğini ilk kez görüyorum," dedi.

Şaşıрма sırası şimdi bana gelmişti. Çünkü iki bakıcı kadının huzurevi sakinlerinden birini "iğrenç yaratık" şeklinde adlandırmaları hiç de alışılmış bir durum değildi. Genç olanı şaşkınlığımı fark etti ve bana bir açıklama yapmak zorunluluğunu duydu.

“Onu bu şekilde tanımlamamız sizi şaşırtmasın. Çünkü dayanılmaz birisi, size yeminle söylüyorum daha bir gün önce Bayan Loukia’yı bastonuyla dövdü. Onu odasına sokup kilitleyinceye kadar bayağı bir mücadele etmek zorunda kaldık. Kendisine sakinleştirici bir iğne yapmaya çalışan bir hemşireyi öyle bir ısırdı ki kolu kanadı.”

Onu çok daha gençken ve kötüyken tanıdığımı bakıcılara söylemeye gerek görmedim. Bu nedenle sadece kendimi tanıtmakla yetindim. “Adım Haritos. Cinayet masası komiseriyim ve onunla iş gereği görüşmek istiyorum.”

Genç bakıcı umutlanarak, “Umarız hapse atarsınız da ondan kurtuluruz,” dedi.

“Ne yazık ki hayır.”

Şişman olanı da “Gelin size bulunduğu yeri göstereyim,” dedi.

Koridordan geçerek camdan bir bölmenin önüne geldik. Camın ardında, kanepeler ve sehparlarla kafeterya gibi döşenmiş bir salon yer alıyordu. Kanepelerden birinde, öne eğilmiş bir şekilde yaşlı bir adam oturuyordu. Bir eliyle bastonunun sapına, diğer eliyle de kanepeye tutunmuştu. Beyaz sakalları en az üç günlüktü. Dağınık saçları ayırık yerinde kabarmış, horozibiğine benzemişti.

Şişman olan bakıcı, “Sakin onun yaşlı ve güçsüz olduğu düşüncesine kapılmayın,” diye uyardı. “Bastonunu öyle bir ustalıklı savuruyor ki tıpkı bir samuray gibi.”

Bu bitkin görünümlü ihtiyar adamın, cunta döneminde rejim karşıtlarına korku ve dehşet salmış olan Kostaras olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Yanına gidince yumuşak bir sesle, “Bay Kostaras,” dedim.

O ana kadar yere dikili olan gözlerini kaldırıp bana bakınca eski Kostaras’ı yeniden karşımda buldum. Yorgun bir sesle, “Kendimden başka ismimi anımsayan tek kişi sensin,” dedi. “O zamanki meslektaşlarım beni defterden sildiler, buradakiler de bana iğrenç yaratık diyor.”

“Polis olduğum zaman ilk görevim Bouboulinas Cad-desi’nde tutuklulara bekçilik yapmaktı, sizi oradan tanıy-
rum. Size sorguya çekeceğiniz tutukluları getirirdim.”

Bakışları aydınlandı ve beni sorgulayan gözlerle szdi. “Bir şeyler ğrenebildin mi? Siz acemiler bir şeyler öğrenin
diye yanımda tutardım. Sen de öğrendin mi?”

“Sorgulama yöntemleri artık değişti.”

“Biliyorum, zaten ben de onun için burada oturuyorum,”
diye bıkkın bir sesle karşılık verdi.

Yakında nişanlanacak olan genç bakıcı, ilaç arabasıyla ya-
nımıza geldi. “İlaç saatiniz, Bay Kostaras.”

şışman bakıcının neyi anlatmak istediğini o anda anladım.
Kostaras, yaşından beklenmeyen bir çeviklikle bastonunu bir
mızrak gibi fırlatarak, ilaç arabasının yolunu kesti.

“Kaybol!” diye kükreyerek bakıcıyı sindirmeye çalıştı.

“Ama ilacınızı almanız gerekiyor.”

Yine hayranlık uyandıran bir ustalıkla bastonunu araba-
nın altına doğru uzatıp arabayı sarsmaya başladı ve ilaçların
havaya uçup yere düşmesini sağladı.

Bakıcı kendini kaybetmişti. “Size boşuna iğrenç yaratık
demiyorlar,” diye bağırdıktan sonra, boş arabayı orada bıra-
kıp koşarak dışarı ıktı.

Kostaras gldk ciğerleri ritmik bir şekilde ötüyordu.
“Beni ilaçla uyutup rahatınıza bakmak istiyorsunuz. Ama
ben hâlâ aynı anda en azılısından  komünisti birden sorgu-
layabilecek durumdayım.”

O anda artık öfkeden mi yoksa yıllardır içimde kalmış ol-
duğundan mı bilmem, birdenbire, “Size Sissis’i de sorgula-
mak için getirmiştim. Sissis’i anımsadınız mı?” diye sormak-
tan kendimi alamadım.

Hemen yanıtlamadı. Herhalde anımsamaya çalışıyordu.
Ardından ağır ağır, “Ve belki de...” diye konuşmaya başladı.
“Bir tek onun gururunu kıramamıştım. Ne yaptıysam sonuç
vermedi. Bir kez dahi ağzını açıp konuşmadı.”

“Ama hayır! Aslında acıdan bağırıp haykıırıyordu.”

İyice küçümseyen gözlerle bana baktı. "Hiçbir şey öğrenememişsin. Acıdan bağırıyordu. Daha fazla direnebilmek için bağırıyordu." Soluklandıktan sonra, "Ama direncini kırmak mümkün değildi," diye ekledi. "Eğer ondan o denli nefret etmeseydim, birlikte bir kahve içmek isterdim."

Az önce kaçıp gitmeyi yeğlemiş olan genç bakıcının yerini şimdi ağır silah almıştı. Şişman bakıcı Kostaras'a, "Neler duyuyorum? Yoksa ilaçlarımızı almak istemiyor muyuz?" derken aynı anda yere düşen ilaçları topluyor ve tekerlekli arabaya yerleştiriyordu.

Kostaras nefretle ona baktı. "Seni buz gibi su dolu bir fıçıya sokup orada birkaç saat yumuşatmak gerekir," dedi.

Şişman kadın gayet sakin bir tavırla blistere bastırıp içindeki hapi çıkarırken, "Sence bir fıçıya sığabilir miyim? Önce diyet yapıp zayıflamam gerekir," diye karşılık verdi.

"O zaman daha kolay bir yöntem uygulayalım. Seni çatıdaki terasa çıkarıp, en kenara getiririm ve bana bir daha ilaç vermeyeceğine yemin edene kadar itmeye devam ederim." Kendinden hoşnut bir şekilde güldü. "Bu yöntem Bouboulinas Caddesi'nde de hep işe yarardı. Bazılarının yükseğe çıkınca başı döner ve onları kenara götürmemem için yalvarmaya başlardı. Ama bizim güçlü kuvvetli gençlerimiz onları kollarından tutup aşağı sarkıtlardı."

Kostaras keyifli kahkahalar atmayı sürdürürken, şişman kadın birden üzerine çullandı ve bir eliyle çenesini kavrarak zorla ağzını açtı; diğer eliyle hapi gırtlığına kadar itti.

Bir yandan eliyle ağzını sımsıkı kapatırken bir yandan da, "Bu ilaçları içirmek benim görevim," dedi. "Artık susuz mu yoksa suyla mı yutarsın yoksa tükürüp atar mısın o senin bileceğin iş. Ben görevimi yaptım."

Kostaras'ı serbest bıraktı ve tekerlekli arabayı iterek yanımızdan ayrıldı. Kostaras boğulacak gibi olmuştu, soluk almaya çalıştı. Ondan öğrenmek istediklerimi anlattırmadan bir şey olmasını istemiyordum. O sırada sehpanın üzerinde duran sürahiyle su bardağı gözüme ilişti. Hemen bardağa su doldurup içmesi için uzattım.

Başta öksürerek suyun bir bölümünü dışarı püskürttü fakat birkaç denemeden sonra birazını yutmayı başardı. Bir parça kendine gelmişti fakat soluk aldıkça hâlâ öksürüyordu.

Bir yandan öksürürken bir yandan da, "Bunu Kostaras'a nasıl yaparlar, Allah kahretsin!" diye söyleniyordu. "Sen o günleri benimle birlikte yaşadın. Gayet iyi bilirsin, Ulusal Halk Cephesi'nin ve Yunan Halk Kurtuluş Ordusu'nun üyeleri benim elime düşmektense vurulup ölmeyi yeğlerlerdi. Önümde diz çöküp onları vurmam için yalvaran çok komünist gördüm ben. Kostaras'a böyle davranmaya kimsenin hakkı yok."

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama beni tek ilgilendiren istediğim bilgileri ağzından almadan uyuyup kalmamasıydı.

"Hazır Halk Cephesi'nden ve Halk Kurtuluş Ordusu'ndan söz ederken bir şey soracağım Bay Kostaras: Polis örgütüne girmeden önce Güvenlik Taburu'nda görev aldınız mı?"

Az önce yerlerde sürünürken birden tüm gücüyle dirildi ve gözyaşları aniden kurudu. Biraz tedirgin bir tavırla, "Güvenlik Taburu subaylarıyla ne ilgin var senin?" diye sordu.

"Benim mi? Kişisel olarak hiçbir ilgim yok. Ama savaş yıllarından kalma Luger marka bir parabellumla cinayet işleyen bir katilin peşindeyiz."

Hayranlıkla, "Luger? Harika bir silahtır," diye açıklama yaptı. "Elde tutması son derece rahattır, ayrıca o ince uzun namlusu. Sanki oyuncak bir tabanca gibi görünür ama tek kurşunla işi bitirir."

Bu hayranlığından yararlanmaya karar verdim. Aksi halde ya öfkesine ya da uykusuna yenileceği belliydi. "Katil genç bir adam ama silahı ona daha yaşlı biri vermiş olmalı. Çünkü artık günümüzde bu model silahlar alınıp satılmıyor. Almanların bu silahı Güvenlik Taburu subaylarına vermiş olduklarını biliyoruz."

Birden yerinden fırladı ve kendinden geçercesine, "Artık Güvenlik Taburu'nda görev yapan hiç kimse kalmadı ki!" diye bağırdı. "Komünistler hepsini Meligalas'ta yok etti."

Yalnız ben ve o, ikimiz hayatta kaldık, çünkü ölülerin altına saklandık ve bizim hâlâ canlı olduğumuzu fark etmediler." Konuşması bittiğinde soluğu kesilmişti.

Ardından bana doğru eğildi ve sırrını açıkladı: "Benimki hâlâ duruyor. Tabii ki burada tutacak kadar aptal değilim. Güvenli bir yere gizledim." Artık mutlulukla gülümseyordu.

Acaba katilin ortağı Kostaras olabilir mi diye aklımdan geçirdim. Olanaksız değildi ama çok zayıf bir olasılıktı. Hem bu durumda böyle bir şey yapabileceğini zannetmiyordum hem de eğer öyleyse, parabellumun onda olduğunu bana açıklamayacağını biliyordum.

Onu gençliğinden beri iyi tanıdığım için, gururunu okşayacağından emin olarak yapmacık bir saygıyla, "O zaman diğer kişi de sizin gibi silahını saklamış olabilir, Bay Kostaras," dedim. "Ve Luger tabancalarını saklayan bu iki kişiden biri bunu birilerini öldürmesi için genç bir adama veriyor." Hatta yağcılığı biraz daha ileri götürerek, "Ben de sırf sizin yetenekli bir polis olduğunuzu bildiğim için size geldim," diye ekledim.

"Peki, katil komünistleri mi öldürüyor?" diye sordu.

"Hayır, reklam sektöründe çalışan reklamcılar ve oyuncular öldürüyor."

Tekrar yerinden fırladı. "Yıkıl karşımdan!" diye bağırdı. "Güvenlik Taburu'nun askerleri onurlu kişilerdi, onlar katil olamaz. Asla masum Yunanları öldürmezler."

"Bizzat öldürmüyor ki Bay Kostaras, cinayetleri genç bir adam işliyor. Belki de onun silahını çalmıştır. Bu nedenle ona ulaşmak istiyoruz."

Beni yanıtlayacağı yerde bastonunu havaya kaldırdı. Yine içindeki samuray uyanmıştı.

Bakımeviden çıkar çıkmaz cep telefonum çaldı.

Katerina arıyordu. "Bir kahve içmeye var mısın?" diye sordu.

"Bu teklifi tam zamanında yaptın. Tam şimdi korkunç bir görüşmeden çıktım ve kendimi nasıl gevşetebileceğimi düşünüyordum."

"Şu anda neredesin?"

"Nikea'da."

"İyi. O zaman Pireos Caddesi'nden Ajion-Assomaton Caddesi'ne çık. Ermou ve Ajion-Assomaton Caddeleri'nin kesiştiği köşedeki kafede seni bekleyeceğim."

Birden endişelendim ve "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Kötü bir şey yok," dedikten sonra telefonu kapattı.

Katerina beni Ajion-Assomaton Alanı'nın Theseus Tapınağı'na bakan tarafında bulunan küçük kafede bekliyordu. Önünde, içinde kamışı olan buzlu, köpürtülmüş kahvesi duruyordu. Beni görünce ayağa kalktı ve yanağımdan öptü. Yüzündeki, moralinin iyi olduğuna işaret eden gülümsemeyi görünce rahatladım. Aslında bu konuda abartılı davrandığımin farkındaydım, ancak son günlerde art arda çok fazla darbe almış olduğum için aklıma hemen kötü şeyler geliyordu.

Oturur oturmaz yanıma gelen, saçları sıfır numara tıraşlı ve sağ burun deliğinde gümüş bir piercing* takılı garson ne almak istediğimi sordu. Şekerli kahve istediğimi duyunca, mönüde bulunmadığını söylemeye üşenerek, onun yerine "Buzlu köpürtülmüş kahve, espresso, filtre kahve, kapuçino ve soğuk kapuçino," diyerek kısaca mönüdekileri saymakla yetindi. İçinde buz parçaları olan kahveden nefret ettiğim için espresso ısmarladım.

Gülerek, "Kahve içme fikrin ilaç gibi geldi," dedim. "Gerçekten ihtiyacım vardı."

"Bir gün Nea Philadelphia'da sabah kahvesi, ertesi gün Ajion-Assomaton Alanı'nda öğleden sonra kahvesi içerek sohbet etmek... bu gidişle bunu kızlar grubu gibi alışkanlık haline getireceğiz."

"Samimi iki kız arkadaş olamayız ama yakın dost olduğumuz kesin."

"Seninle niçin baş başa konuşmak istediğimi biliyor musun? Sana bundan sonra ne yapmayı planladığımı söylemek

* İng. Vücut süsleme amacıyla deri altındaki yağ veya kıkırdak tabakası delinerek takı ya da iğne takılması. (ç.n.)

istiyorum. Annemle Fanis bunu pazar günü birlikte yemek yerken öğrenecekler ama ilk sen bil istedim."

"Niçin ilk ben?"

Niçin Adriani'den önce bilmem gerektiğini anlıyordum, acaba neden Fanis'ten de önce? Aslında bundan müthiş bir gurur duymam gerektiğini biliyordum, ancak duyacaklarım beni korkutuyordu.

"Hep böyle yaparım bilirsin: Hukuk öğrenimi yapacağımı ilk sana söylemiştim. Yine doktoraya karar verince bunu da ilk sen öğrendin." Evet, söyledikleri doğrudu, ama bunları o zaman ilk bana söylemesinin bir nedeni vardı. Düşünceli durduğumu görünce, "Bu dikkatini çekmedi miydi yoksa" diye sordu.

"Tabii ki çekti ama o zaman farklı yorumlamıştım."

"Nasıl?"

"Öğrenimini ben finanse ettiğim için konuyu ilk bana açtığını düşünmüştüm."

"Oysa ben parayı sen verdiğin için değil, görüşlerine önem verdiğim için ilk seninle konuşmuştum," diyerek biraz alındığını belli etti.

Yine de sonunun iyi bittiğinden ve tamamen geçmişte kaldığından emin olduğumuz konulardan söz etmenin getirdiği rahatlıkla konuşmamızı sürdürdük.

"Aslında görüşüme önem verilmesine ve yalnız memur ücretimin ön planda olmamasına sevindim. Ama... şimdi, önce Fanis'le konuşacak olsan da bu beni rahatsız etmez."

Gülerek, "Aman Tanrım! Sen de mi?" diye karşılık verdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek sen de beni artık evli bir kadın gibi görüyorsun, tıpkı annem gibi." Yüzündeki ifade birden değişti. "Şimdi artık ciddi konulara dönelim. Bugün Adalet Bakanlığı'na gittim ve başvuru için ne gibi belgeler istediklerini sordum."

"Peki ya üniversite?"

"Bir dakika sabırlı ol, her şey sırayla. Stajımı yapmak için bir avukatlık bürosu bulmam gerekiyor."

"Peki ya üniversite?" diye sorumu yineledim. Demek ki akademik kariyer yapması fikrini farkında olmadan benimsemiştim ve şimdi ondan ayrılmak bana güç geliyordu.

"Yeniden düşündüm ve bana uygun olmadığına karar verdim. Belki öğrencilere pratik yaptırmak kısa bir süre için hoşuma gitti ama ne ders vermek, ne teorik çalışmalar ne de araştırma yapmak bana göre değil. Bu konuya doktora tezimle birlikte nokta koydum. Ama bilmen gereken bir şey var."

"Nedir?"

"Yargıç olmayı düşünmüyorum, savcı olmak istiyorum. Stajımı bitirir bitirmez savcı yardımcılığı sınavına başvuracağım."

Yargıçlık konusunda yaptığımız konuşmayı anımsadım. "Katerina, sen bana kadınlar için yargıçlığın çok zor bir görev olduğunu söylemiştin. Oysa savcılık daha da zor."

"Olabilir ama şundan artık eminim: Bu iş bana uygun ve bunun için mücadele edeceğim. Hem ben bu aşamaya gelinceye kadar bazı süreçlerin kolaylaşacağını umuyorum."

Gülerek, "Ben o zamana kadar emekli olurum," dedim. "O zaman kahve istemekle hata yapmışız, bunu başka türlü ıslatmamız gerekirdi."

"Pazar günü ıslatırız. Onların da hakkını yemeyelim," diyerek yanağımdan öptü.

O anda aklıma gelen bir düşünceyi hemen açıklığa kavuşturmak istedim ve "Karar vermene Sissis de yardımcı oldu mu?" diye sordum.

Hiç düşünmeden, "Yaşadığım deneyim bana yardımcı oldu," diye yanıt verdi. "Her şeyi yeniden baştan sona bir kez daha düşününce, önceliklerimin değiştiğini anladım. Sissis bana başka konularda yardımcı oldu, mesleğimle ilgili planlarımda onun rolü olmadı."

Bunu duymak beni sevindirdi, çünkü Sissis'i ne denli çok sevsem de kızımın geleceğiyle ilgili planlarına karışması hoşuma gitmeyecekti. Bu güzel buluşmayı biraz daha uzatmak

için bir espresso daha ısmarlamayı planlarken cep telefonunun çalması buna engel oldu. Açtım ve Gikas'ın sesini duydum.

Oldukça tatsız bir tavırla, "Birini daha öldürdü," dedi.

Her sevindirici olayın ardından ağır bir şamar yemek herhalde kaderimdi. Böyle bir şeyi zaten beklemekte olduğundan, kaderime boyun eğerek, "Kimi?" diye sordum.

"Alibrandis'i, Mediastar'ın reklam yönetmeni."

"Yine yolda mı?"

"Hayır, kendi evinde. İşten dönünce evinin park yerine girmiş, katil de herhalde orada gizlenip onu beklemiş ve arabaların arasından fırlayıp iki el ateş ettikten sonra kaçıp gitmiş."

"Yine motosikletle mi?"

"Henüz belli değil. Alibrandis'in evi, Cholargos'ta Stratigou-Dangli Caddesi üzerindeymiş. Papaflessa Alanı yakınlarında. Cholargos karakolundan hemen oraya bir devriye arabası göndermelerini istedim. Vlassopoulos ile Dermitsakis de sizi bekliyorlar."

Telefonu kapatınca, Katerina sakın bir şekilde, "Ne olmuş?" diye sordu.

"Bir televizyon kanalının reklam yönetmenini öldürmüş."

"Ne biçim bir insan bu? İnsanın akli almıyor, sanki bir hayalet gibi..."

"Ama bizim sırtımızda kocaman bir kambur," diyerek yerimden kalktım. Cüzdanıma davrandım fakat Katerina engel oldu.

"Sen git, ben hallederim."

Şehirlerarası otobüs terminalinin arkasına park etmiş olduğum Mirafiori'min direksiyonuna geçtim ve Syntagma Alanı'na doğru sürmeye başladım.

Olay yerine terden yapış yapış olmuş, bitkin bir halde vardığımda herkes yoğun bir şekilde çalışıyordu. Hâlâ yerinden oynatılmamış olan ceset Stavropoulos'un yetenekli ellerine teslim edilmişti. Alibrandis, vurulunca yüzüstü düştüğünden başı evin giriş kapısı yönündeydi. BMW marka otomobilinin sürücü kapısı açık duruyordu.

Gikas'ın da olay yerinde olduğunu görmek benim için beklenmedik bir sürpriz oldu. Buna, birlikte çalışmaya başladığımızdan beri ilk kez tanık olduğum için tedirgin oldum. Aslında olumlu yanlarından biri de daima işimi bildiğim gibi yapmama izin vermesi ve bana hiçbir şekilde engel olmamasıydı. Hoşnutsuz bir şekilde kendisine baktığımı fark edince niçin orada bulunduğunu açıklama gereğini duydu.

"Kuşlar kulağıma Bakan'ın birazdan ortaya çıkacağını fısıldadı. Ben de olayı çok ciddiye aldığımızı ve tam kadro olay yerinde bulunduğumuzu göstermek için buraya geldim. Aksi halde soruşturmaya bizzat el koymaya kalkışabilir. Onunla işim bitince herkese iyi geceler."

Çalışmama engel olmamak için yanımdan uzaklaştı ve amaçsız bir halde Stavropoulos'un, olay yeri inceleme elemanlarının ve yardımcılarımınla benim aramda dolaşmaya başladı. Bürosundayken severek başrolü üstlenmesine karşılık burada sadece bir figüran olduğunun farkındaydı.

Huzursuz bir şekilde yeniden yanıma gelince, "Niçin devriye arabalarından birinde oturmuyorsunuz? Orada daha rahat edersiniz," dedim.

"Size az önce söyledim ya, belki süper zekânın geleceği tutar."

"Eğer gerçekten gelecek olursa, nasıl olsa haberciler ondan önce ortaya çıkarlar."

"Doğru söylüyorsunuz," diye karşılık verdi. Demek ki bunca yıl boyunca yine de ondan bir şeyler öğrenmiştim.

Stavropoulos cesedin yanında doğruldu ve sedyecilere alıp götürmelerini işaret etti.

Eldivenlerini sıyırıp çıkarırken canı sıkkın bir halde, "Ne diyebilirim ki? Zaten her şeyi biliyorsunuz," dedi.

"Silah?"

"Aynı silah, ne zaman vurulduğunu da zaten biliyorsunuz."

"Geriye bir tek katilin kendisiyle tanışmak kalıyor."

"Bu konuda size yardımcı olamayacağım." Gereçlerini toplamaya başladı. "Teknik ayrıntıları okumanız için raporu yarın size gönderirim. Ama bunlarla pek ilgilendiğinizi sanmıyorum."

Başıyla kısa bir selam verdikten sonra arabasına gitti. O sırada apartmandan çıkıp aceleyle yanıma gelen Dermitsakis'e, "Eşini gördünüz mü?" diye sordum.

"Eşinden ayrıldığını öğrendik. Kadın Amerikalıymış ve ülkesine dönmüş."

"Annesiyle babası?"

"İkisi de hayatta ama Samos'ta oturuyorlarmış." Soluklandı ve hınzır bir ifadeyle yüzüme baktı. O anda içimden onu tokatlamak geldi, çünkü oyun oynamaya hiç halim yoktu. Yine de kendimi tutup, "Söyle haydi," dedim.

"Bir görgü tanışımız var."

"Peki, niye baştan beri söylemiyorsun? Burada ne yapıyoruz acaba? Televizyon yarışması mı? Benim doğru şıkkı tahmin edip ödül kazanmamı mı bekliyorsun?" Tepemi attırdığını anlamış, ne yapacağını şaşırmış bir halde bana bakıyordu. "Kimmiş bu tanık?"

"Bir hanım. Bayan Karasavva. Birinci katta oturuyor."

"Yürü çabuk."

Alibrandis'in cesedini taşıyan ambulans ağır ağır garajdan çıkıyordu. O sırada hâlâ devriye aracında oturan Gikas'a gözüm takıldı. Yüzünden son derece sıkıldığı açıkça okunuyordu. Onu evine göndermeye karar verdim. Herkes etrafta koşuşurken hiçbir şey yapmadan öylece oturmak yalnızca sıkıcı değil aynı zamanda utanç vericiydi.

"Ufukta bakan filan gözüküyor, siz en iyisi evinize gidin," dedim. "İşimiz biter bitmez sizi arayıp önemli bulguları aktarırım."

"Yanıyorsunuz. Televizyoncularla birlikte buraya geliyormuş." Yalnızca birbirimize bakmakla yetindik, herhangi bir yorum gereksizdi.

"Ben görgü tanığı bir hanımla konuşmaya gidiyorum."

"Katili görmüş mü?"

"İfadesini alır almaz size söylerim. Ama görebildiğini sanmıyorum, çünkü başında kaskı olduğuna eminim."

"Bakana tanıktan hiç söz etmeyin. Yoksa onu kendi sorgulayıp habercilere şov yapmak isteyebilir."

Gikas'la aramızda, El Greco kaçırıldığı zaman başlayan balayı havasının acaba ne kadar daha süreceğini düşündüm. Doğruyu söylemek gerekirse bu durum beni biraz huzursuz yapıyordu. Kuşkusuz ikimiz de birer yasa ve düzen koruyucusu olarak aynı saftaydık fakat hiçbir zaman birlik olmamıştık. Zaten kendimi kandıracak değildim. Aramızdaki oluşan bu geçici bağ, aslında Gikas'ın son dönemde art arda aldığı ağır darbelerin bir sonucuydu. Çünkü insanın irade gücünü kırmak o kadar da güç değildi. Önce El Greco baskınında polis örgütü göz ardı edilmiş, ardından ilk kez kolayca baş edemediği bir bakanla karşı karşıya kalmıştı. Gikas, bundan önceki tüm bakanlarla iyi ilişkiler kurmuştu. Bir tek şimdikini denetimi altına alamamıştı. Tabii ki bunun nedeni, bakanın kolay etkilenebilir bir kişi olmaması değil, zeki olmadığı için Gikas'ı kolayca elde edememiş olmasıydı.

Bize kapıyı Bayan Karasavva kendi açtı. Kırklı yaşlarının ortalarındaydı, Giyimi şık, fakat abartısızdı. Baştan aşağı

renkli giyinmiş ve makyaj yapmış olmasına karşın, düzgün bir görünüşü vardı. Bizi ölçülü bir nezaketle karşıladı.

Oturma odasına girer girmez, "Silah sesini duyduğumda alışverişten yeni dönüyordum," diye anlatmaya başladı.

"Kaç el ateş edildi, Bayan Karasavva?"

"Bu sorunuzda ciddi misiniz, komiserim? Neredeyse kordudan ölecektim, bir de kaç el ateş edildiğini mi sayacaktım? Elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaşmaya çalıştım. Elimde iki dolu poşet taşıdığımdan koşamadım. Garaj bölümünün girişinde birden karşıma çıktı ve öyle bir hızla yanımdan geçip gitti ki ellerimdeki paketler yere saçıldı ve ben de düşmemek için parmaklıklara tutunmak zorunda kaldım. O anda Bay Alibrandis'in yerde yattığını gördüm ve hemen polisi aradım."

"Katilin yüzünü görebildiniz mi?" Yanıtın olumsuz olacağından emindim. Gerçekten de varsayımım anında onaylandı.

"Hayır, başında kask vardı."

"Acaba onu tanımlayabilir misiniz? Tabii ki yüzü hariç."

"Enine boyuna biriydi."

"Eni ne kadardı acaba?"

"Aşağıda garajın giriş kapısına bir bakın, eni o kapının tamamı kadardı."

"Gayet net açıkladınız. Peki, boyu ne kadardı?"

"Benim boyun bir altmış beş, aşağı yukarı benden yirmi santim daha uzundur."

"Nasıl giyinmişti?"

"Baştan aşağı simsiyah. Kaskı bile siyahtı."

"Daha sonra ne yaptığını görebildiniz mi? Koşarak mı gitti? Acaba yakınlarda park edilmiş bir araba veya motosiklet var mıydı?"

"Karşıda bir Vespa motosiklet duruyordu, ona bindi gitti."

"Vespa olduğundan emin misiniz?"

"Evet, kızımın da aynısı var, ama rengi mavi. Onunki açık kırmızıydı, daha doğrusu kiraz rengi sanırım."

Daha başka ne sorabileceğimi düşündüm fakat aklıma başka soru gelmedi. Gördüklerini tam olarak tanımlayabilen ve boş konuşmayan tanıklardan biriydi. Ayrıca sansasyon meraklısı da değildi. Tam vedalaşmak için ayağa kalkmak üzereyken, dışarıdan yaklaşmakta olan arabaların sesi duyuldu.

Karasavva, "Neler oluyor?" diye meraklanarak, verandaya çıktı.

Nasıl bir manzarayla karşılaşacağımı bildiğim halde onu izledim. Bakan'ın siyah limuzini, Gikas'ın içinde oturduğu devriye arabasının yanında durmuştu. Bakanın arabasını, medya ordusunun bilinen taşıtlarından oluşan bir konvoy izliyordu: Küçük transportörler, kamyonetler ve cipler. Bakan aracından inmiş, limuzin ile devriye arabasının arasında durmuş Gikas'la konuşuyordu. Gikas garaj tarafını işaret ediyordu. Anlaşılan Bakan'a olay yerini dolaştıracaktı. Aynı zamanda habercileri fazla yaklaştırmamaya özen gösteriyordu.

Girişe geldikleri zaman Gikas, "Lütfen kameralar uzak dursun, yalnız Bakan Bey benimle geliyor," diye seslendi.

Bakan ise "Bırakın onlar da gelsin, ben rahatsız olmam," diye karşılık verince, medya ordusu arkalarından hücum etti. Neyse ki olay yeri inceleme ekibinin işi bitmişti. Eğer bir eksikleri kalmışsa, artık telafi etmeleri mümkün olmayacaktı. Çünkü haberciler her yeri çiğneyip herhangi bir kanıtı yok edeceklerdi.

Karasavva, "İçişleri Bakanı bu adam mı?" diye sordu.

"Evet ta kendisi."

"Peki, burada işi ne?"

"Olay hakkında ilk elden bilgi alacak."

Küçümseyen bir tavırla, "Ne güzel, işin kolayını bulmuş," diye yorum yaptı. "Burada her şey altüst olmuş, o yalnızca akşam haberlerinde boy göstermek peşinde."

Halkın bakanı onaylamaması Gikas'ın lehineydi. Gikas ilk kez, sokaktaki adamın zihniyetiyle bu denli örtüşmüş oluyordu. Merdivenlerden inerek garaj bölümüne geldim.

Dermitsakis'e, "Telsizle tüm devriyelere haber ver, bir Vespa arıyoruz, rengi açıkla koyu kırmızı arasında," diye talimat verdim. "Aracı, büyük bir olasılıkla Cholargos'la Ajia Paraskevi arasında bir yerlerde bırakmıştır, ama başka bir bölgede de olabilir."

Evden ayrılmak üzereyken, Bakan'ın garaj girişinde basın açıklaması yapmak için durmuş, sabırla çekim ekiplerinin hazırlıklarını tamamlamasını beklediğini gördüm. Gikas belli etmeden aralarından süzülüp yanıma geldi. Anlaşılan, Bakan kamuoyunda uyandıracak ilgiyi bir başkasıyla paylaşmaya, Gikas ise onun yanında bulunarak olası bir açığını kapatmaya hiç niyetli değildi.

"Bu akşam, üzülerək, reklam sektörünü hedef almış olan seri katile bir kurban daha verdiğimizizi bildirmek zorundayım. Talihsiz kurbanın yakınlarına en derin üzüntülerimi iletmeğk isterim. Açıkça ifade etmeğk isterim ki bakanlığımıza bağılı birimler bu gözü dönmüş katilin eylemlerine bir son vermek için ellerinden geleni yapmaktadır. Katilin yakalanması için bu birimleri ilave güçlerle takviye etmekte kararlıyım. Yarından itibaren tüm polis güçleri bu acımasız katilin peşine düşecektir."

"Ama kim olduğunu bilmediğimiz birini nasıl yakalayabiliriz ki?" Aslında bu soruyu Gikas'a yöneltmiş olmakla birlikte daha çok kendi kendime sormuştum.

Gikas alaycı bir tavırla, "Oo, siz hâlâ bu soruda mısınız?" diye karşılık verdi.

Arka sıralardan sesinden çıkaramadığım birisi, "Polisin şimdiye kadar yapmış olduğu çalışmadan memnun musunuz?" diye sordu.

"Dediğim gibi polis bu olayda insanüstü bir çaba gösteriyor ve kısa zamanda önemli bulgulara ulaşacağımızdan eminim. Ama yine de daha etkili bir sistem uygulamamız gerekirse onu da hiç tereddütsüz hemen devreye sokarız."

Gikas büyük bir öfkeyle. "Acaba şu anda gidip istifamı yüzüne çarpsam mı?" diye sordu.

“Siz niye yerinizden olacaksınız ki? Kendisi zaten altı ay sonra sıradan bir milletvekili olacak.”

Rahatlamıştı. “Umarım Tanrı söyletmiştir,” diye karşılık verdi.

Bakan limuzinine bindi ve veda etmeden gitti. Bunun, terbiye eksikliğinin bir göstergesi mi olduğu yoksa sessiz bir aşağılama olarak mı yorumlanması gerektiği ortadaydı.

“Katil bir Vespa ile kaçmış, rengi açık veya koyu kırmızı tonlardaymış. Telsizle arama emri verdirdim.”

“Bir de televizyon kanallarına bu modelin resmini gönderin. Belki rastlantı sonucu görmüş olan birisi çıkar. Aslında Atina’da bir Vespa aramak, saman yığnında topluiğne ara-
maktan farksız.”

Bu öneriye aklım yattı ve uygulaması için Vlassopoulos’a talimat verdim. Yapmam gereken başka bir şey kalmadığı için oradan ayrılmaya karar verdim. Gikas kendisini oraya getirmiş olan devriye arabasıyla dönmüştü.

Eve vardığımda saat ikiye geliyordu. Adriani henüz yatmamış, televizyon izliyordu.

“Niçin hâlâ yatmadın?” diye sordum.

“Tek başına yemek yemeyi sevmediğin için boş mideyle yatarsın diye düşündüm.”

“Pek aç değilim ama biraz meyveye hayır demem.”

“O zaman sana beyaz peynirle kavun getireyim,” diye karşılık verdi. Moralim düzelmişti.

Televizyonu kapattım, çünkü bakanın başrol oyunculuğuna özenerek, garaj kapısı önünde poz verdiği “özel haber”i izlemeye hiç hevesim yoktu.

Ertesi sabah merkeze gider gitmez karşıma ilk çıkan kişi Sotiropoulos oldu. Hem de her zamanki gibi haberciler ordusunun sivri uçlu mızrağı olarak değil, tam tersine, yapayalnız, çökük bir durumda ve bir karış suratla. Birbirimizi kısaca selamladıktan sonra odama girdik. Benim ses tonum her zamanki gibi olmasına karşın onunki fısıltı halindeki bir soluk veriş andırıyordu.

Henüz oturmamıza fırsat vermeden, "Onu ne zaman ele geçireceksiniz artık?" diye sordu.

"Kimi?" Sorunun aptalca olduğunun farkındaydım ama böyle bir girişe hiç hazırlıklı değildim.

"Şu seri katili, başka kim olabilir ki?"

Son derece dürüst olarak, "Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdim. "O bir hayalet, yüzü ve ismi olmayan bir insan. Yalnızca öldürüyor ve iz bırakmadan ortadan kayboluyor. İlk kez şu anda sizden hiçbir şey gizlemiyorum, çünkü ben de daha fazlasını bilmiyorum."

"Ve siz öğrenene kadar hepimizi mahvetmiş olacak." Ses tonundaki saldırganlığı görmezden gelmeyi yeğledim. Çünkü ne zaman bir şeyler ters gitse, suçun üzerime atılmasına alışmıştım.

"Haydi canım, karalar bağlamayın," diyerek onu teselli ettim. "Er veya geç onu ele geçireceğiz."

"Davet etmeme gerek kalmadı ki zaten başımızda, üstelik boğazımıza kadar suya gömüldük bile. İşten çıkarmalar başlayacak haberiniz var mı? Bunu yalnız meslektaşlarım için endişe duyup dayanışma duygusuyla söylemiyorum. Beni de kapının önüne koyabilirler."

Kahkaha attım, çünkü bu tip şeyler yalnız şaka olarak algılanabilirdi. "Bana, işten son çıkarılıp kepenkleri indirecek kişi olduğunuzu söylerseniz size inanabilirim ancak."

Ciddi bir tavırla, "Peki benim işten atılmayacağımdan niçin bu denli eminsiniz?" diye sordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Siz çalıştığınız kanalın lokomotifisiniz."

"Peki, son zamanlarda yaptığım programların izlenme oranlarına hiç baktınız mı? Baş aşağı gidiyor."

"Seri katille ilgili programınıza yirmi dakikalık reklam aldınız, buna baş aşağı gidiş mi diyorsunuz?"

"O özel bir yayındı, onun için sayılmaz. Yaptığım diğer programların hepsi düşüşte. Verilen reklamlar yarı yarıya azaldı ve kanal yöneticisinden yapım şefine kadar herkes bana yamuk bakmaya başladı. Son zamanlarda hangi programın en yüksek izlenme payına ulaştı biliyor musunuz?"

"Kesinlikle hayır. İzlenme paylarına niçin dikkat ediyim ki?"

"Eşinizle yaptığım söyleşi, duydunuz mu Kostas?" İçine düştüğü umarsızlıktan kaynaklanan yakınlık duygusunun etkisiyle "Komiserim," sözcüğünü kullanmamıştı. "Benim işimde ilk önce, yüksek ücret alan fakat izlenme payını arttıramayan gider. Ben de şu anda bu kategorideyim. Çünkü ben de bir haberci olarak çok pahalıyım, buna karşılık izlenme oranım onlara kazanç sağlamıyor. Bunun için bir şeyler yapın, artık dayanma gücümüz kalmadı. Aramızda görüş ayrılıkları olabilir ama yine de beni uzun yıllardır tanıyorsunuz, bu nedenle herhalde işsiz kalmama kayıtsız kalmazsınız."

O anda gerçekten kafasından geçenleri birebir söylediğini anladım. "Elimden geleni yapacağıma emin olun, ama yine de biraz şansa ihtiyacım var. Er veya geç bir rastlantı bana yardımcı olacak. Şimdiye kadar hep böyle oldu, bunu deneyimlerime güvenerek söylüyorum."

Hiçbir şey söylemeden yerinden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Gerçekten işsiz kalabileceğinizden korkuyor musunuz?" diye sordum, çünkü hâlâ böyle bir şeyin gerçekten olabileceğini düşünemiyordum.

Döndü ve bana baktı. "Elli yaşındayım ve iyi para kazanıyorum. Eğer otuz yaşında ve asgari ücretle çalışıyor olsaydım, işimi yitirmekten korkmazdım." Kapıyı açtı, ama bu kez farklı bir şey düşünmüş olacak ki geri döndü. "Aslında korkmam gereksiz. Evimin borcu bitti, arabamın ise iki taksiti kaldı. Yine de korkudan ödüm patlıyor. Bizim kuşaktakiler yola solcu idealistler olarak çıktılar ama birer ödleğe dönüştüler," diye ekledikten sonra veda etmeden gitti.

Korkusunu bana bulaştırmayı başarmıştı, hatta doğruyu söylemek gerekirse, zaten içimde gizlenmiş olan korkuyu ortaya çıkarmıştı. Şu anda işimi yitirme tehlikesi altında olmasam da katili yakalama zorunluluğunun, bir de herkesin –reklam firmalarından televizyon kanallarına, bakandan Gikas'a kadar– benden bu konuyu çözmemi beklemesinin yarattığı ruhsal stresin etkisiyle Sotiropoulos'un korkusuna ortak oluyordum.

Stresten uzaklaşabilmek için bürodan çıkıp Alibrandis'in çalıştığı Mediarstar'a gitmeye karar verdim. Ancak bu sırada çalan telefon beni durdurdu. Hattın diğer ucundaki Gikas, sözü fazla uzatmadı.

"Bir mektup daha gelmiş."

"Aynı gazeteye mi?"

"Evet, Politia'ya, ayrıntıları ilk ağızdan duymanız için size Petrochilos'u bağlıyorum."

Birkaç saniye bekledikten sonra Petrochilos'un neşeli sesi geldi. "Birinin derdi diğerini sevindirirmiş, komiserim. Bunu söyleyen mutlaka kâhinmiş ve günümüz serbest piyasa ekonomisinin ürünü olan toplumsal küreselleşmeyi öngörmüş olmalı."

Yeni gelen yazıyı okumasını beklerken, küreselleşme üzerine bir nutuk dinlemek zorunda kalmıştım. Sıkıntılı bir sesle, "Neyi anlatmaya çalışıyorsunuz?" diye sordum.

"Alibrandis vurulduktan sonra, dünden beri telefonlarımız hiç susmadı. İlan başvurularını karşılayamaz olduk. Şimdi bir de bu yazıyı yayınlarsak, bir sonraki baskıya reklamlar için on altı sayfa daha eklememiz gerekecek. Grafikerler de bizimle birlikte ellerini ovuşturuyor, çünkü televizyon reklamlarından artık onlara iş düşmüyordu. Ne zamandır pastanın en büyük dilimini onlar yiyordu, şimdi de biz ellerinden ekmeklerini alıyoruz." Soluk almak için o denli kısa bir ara verdi ki sözünü kesmeye fırsat bulamadım. Ardından üzgün bir sesle konuşmasını sürdürdü: "Vassos Alibrandis'in öldürülmesi aslında beni çok sarstı. Kuşkusuz talep artışına çok seviniyorum, çünkü sonunda biz de kâra geçebileceğiz. Ama her şeye karşın bir insan olarak başına gelene çok üzüldüm."

Bu söylediklerini yorumsuz bırakarak, gelen mektubu okumasını rica ettim. Buna belki de not demek daha doğrudu, çünkü bir sayfa kâğıt üzerinde ancak birkaç satırlık yer tutardı.

"Gördüğüm kadarıyla ya delirdiniz ya da beni ciddiye almıyorsunuz. Zaten ciddiye almış olsaydınız benimle ilgili programda bile reklam yayını yapmazdınız. Ama bu kıskırtmanın bedelini çok ağır ödeyeceksiniz. Vassos Alibrandis'in ölümü ilk sessiz uyarımdı. Reklamlara hemen son verin, yoksa bu sektörle ilgisi olan herkes, ücretli çalışanundan reklam firması ve televizyon kanalı sahiplerine kadar bugünden itibaren hedefindir. Bu size son uyarım olup bundan sonra uyarıda bulunmayacağım."

Petrochilos ile görüşmemi bitirince Mediastar'a gitmek üzere yola çıktım. Ofisleri, Melissia'da, Alexandropoulos Caddesi üzerindeydi ve bu yolu gitmek gözümde büyüydü. Üstelik buraya sırf işim gereği soruşturma yapmak için gittiğimi ve işe yarar bir veri elde etmeden döneceğimi bilmek, işimi hiç de kolaylaştırmıyordu.

Dışarıda boğucu bir sıcak vardı. Arabanın tüm camlarının açık olmasına karşın yüzüme en küçük bir esinti dahi gelmiyor, buna karşılık şakaklarımdan terler süzülüyordu. Sırf

klima için yeni bir araba alabilirdim. İki yıl önce yine sığağa dayanamayıp Mirafiori'ye klima taktırmak için bir tamirciye gitmiştim. Orada çalışan teknisyen bana şöyle bir bakmış ve küçümseyen bir tavırla, "Ufak bir vantilatör isteseydin neyse, ama daha fazlası olanaksız," demişti. Bunun üzerine, egzoz gazlarını soluma pahasına, yine de en güvenilir çözüm olan pencere açmaya devam ettim.

Mediastar, diğer benzerleri gibi tamamen cam ve beton-
dan oluşan, üç katlı yapılardan birinde yer alıyordu. Bu bina-
ların dış yüzeylerinin koyu renkli kalın camlarla kaplı olma-
sına karşın içeriden dışarıya rahatça görünüyordu.

Girişte beni karşılayan güvenlik görevlisi "meslektaşım" diye hitap etmeksizin, doğrudan reklam bölümüne götürerek, kırk yaşlarında, simsiyah saçlı, etli dudaklarını kıpkırmızı boyamış bir kadına teslim etti

Kadın, adımı ve mesleğimi öğrenince, "Ölümün eşliğinde-
kiler seni selamlıyor," dedi.

Şaşkınlıkla, "Sizi de mi tehdit etti?" diye sordum.

"Hayır, ama bizler de sıradayız. Bu kaçık hepimizi öldür-
meye ant içmiş. Ama bizimkiler bildiğini okumaya devam
ediyor, hiçbir şey umurlarında değil."

Yanındaki masada oturan, sarışın bir şişman kadın ise,
"Artık çeneni kapat, Loukia," diye bağırdı. "Zaten Vastos'un
ölümüyle perişan olmamız yetmiyor mu? Bir de senin heze-
yanlarını çekecek halimiz yok."

Yirmili yaşlarının ortalarında görünen diğer bir kadın da,
"Eğer korkuyorsan, istifa et," dedi. "Belki başka yerden bir
gelirin vardır. Ben bu işi bulana kadar bir yıl kapı kapı dolaş-
tım, onun için işimi yitirmektense öldürülmeyi yeğlerim."

Artık konuşmaya başlamam gerekiyordu, zira aksi halde
beni de ağız dalaşının içine çekeceklerdi. Zaten hepsinin si-
nirleri iyice yıpranmış olduğundan, görevimin gerektirdiği
soruşturmayı bile bitirebileceğimden kuşkuluydum.

"Acaba Vastos Alibrandis son zamanlarda birisinin onu
tehdit ettiğinden hiç söz etti mi?"

Kadınlardan genç olanı, "Hayır, en azından bize hiçbir şey söylemedi. Ne son günlerde ne de son bir ay içinde," diye karşılık verdi. "Sana bir şey söylemiş miydi, Jesse?"

Jessey üzerine basarak, "Tek bir sözcük dahi söylemedi," diye yanıtladı.

Siyah saçlı, etli dudaklıya dönerek, "Peki size?" diye sordum.

Kendini zorlayarak, "Hayır öyle bir şey olmadı," diye fısıldadı.

"Peki, acaba birisi tarafından izlendiğinden hiç söz etti mi?"

Hepsi bir ağızdan, "Hayır!" diye karşılık verdi.

Sarışın olanı, "Vassos her zamanki gibiydi, davranışlarında hiçbir değişiklik yoktu," diye açıkladı. "Yalnızca reklamların azabileceğinden korkuyordu. Bütün gün telefonla reklam şirketlerini ve müşterileri arayıp, hiçbir şeyin değişmediğini, kanalın reklam yayınlarına devam edeceğini açıklamaya çalışırdı."

Son olarak sorduğum soru diğerlerine kıyasla daha özel ve bu nedenle de en zor olanıydı. "Alibrandis işten hep aynı saatte mi çıkıyordu, yoksa değişik saatlerde mi?"

Jessey, "Normal olarak altı ile yedi arasında çıkıyordu," diye yanıtladı. "Bazen biraz daha kalırdı. Eskiden arada bir çıkardı, çoğu zaman eğer dışarıda randevusu varsa."

Anlaşılan katil ev adresini bulmuş, kullandığı arabayı öğrenmiş ve orada durup gözetleyerek genellikle hangi saatlerde eve döndüğünü izlemişti. Ondan sonrası çok kolay olmuştu. Hatta ilk gelişinde onu görememişse, ikinci belki de üçüncü kez gelip beklemiş olabilirdi. Olay yerinin tüm çevresini taramamız gerekiyordu. Onun gibi iri yapılı bir adam, herhalde birinin dikkatini çekmişti. Ama kimsenin yüzünü gördüğünü sanmıyordum. Kaskını başından hiç çıkarmamış olduğundan kesinlikle emindim. Belki de Alibrandis'in arabasını görünceye kadar motosikletiyle evin bulunduğu blokun çevresinde tur atmıştı.

Sorduğum soruların yanıtlarını almıştım. Yine de görev sorumluluğumu eksiksiz olarak yerine getirmiş olmak için güvenlik görevlisine de birkaç soru sormayı düşünüyordum. Bu sırada cep telefonum çaldı. Yine Gikas'ın tatsız sesini duydum.

"Neredesiniz?"

"Mediastar'da."

"Doğru merkeze gelin. Bizimle konuşmak istiyor."

Telefonu kapatıp oradan ayrılmak üzereyken, sarışın kadın yanıma geldi. "Lütfen bize gerçeği söyleyin, çünkü bu konu bizi çok huzursuz yaptı. Onu yakalayacağınıza inanıyor musunuz?"

"Er veya geç onu ele geçireceğiz. Ama tek başına çalışıyor, öldürüp kayıplara karışıyor. Bu tür olayların çözülmesi zaman alır. Polis mozaik taşlarını birer birer yerine yerleştirip resmi tamamlamaya çalışıyor."

Etli dudaklı esmer kadın, "Öyleyse siz en iyisi bir falcıya gidin," diyerek zehrini akıttı. "Çünkü polisin tek başına onunla başa çıkabileceğini sanmıyorum. Bu arada hepimizin hayatı tehlikede."

Bu iğneleme kuşkusuz sinirlerimi bozmuştu. Hemen merkeze dönmek zorunda olmasam ona seve seve haddini bildirirdim.

Melissia'dan Katechaki Caddesi'ne varmam yaklaşık kırk beş dakika sürdü.

Çağrılır çağrılmaz, karşılarında hazır ola geçmediğim için, bakanın sekreteri hafif bozuk bir tavırla, "İçeri girin komiserim, sizi bekliyorlar," diye karşıladı.

Son toplantıya katılmış olanların hepsi yine gelmişti. Bu kez oturma düzeni biraz farklıydı ama bakan yine dikdörtgen şeklindeki toplantı masasının başındaki yerini almıştı. Gikas, masanın sağ tarafına Galakteros ile Delopoulos'un arasına oturmuştu. Bakanın tam karşısında Sanayiciler Birliği'nin başkanı yer almıştı. Geç kaldığım için hepsi gergin bir şekilde dönüp bana baktı. Hiç kimse beni yanına oturtmaya istekli görünmedi. Ben de bir iskemle alarak Gikas ile Galakteros'un arasına girdim. Galakteros bundan pek hoşlanmamıştı ama ben hiç umursamadım.

Sanayiciler Birliği Başkanı, Bakan'a yönelik, benim içeri girmemle kesintiye uğramış olan saldırısını sürdürdü.

Keskin diye tanımlanabilecek bir sertlikle, "Gemiye kaçırana karşı çok daha fazla sayıda görevliyi devreye soktunuz, sayın bakanım," dedi. "Terörle mücadele birimini, polis örgütünün büyük bir bölümünü hatta donanmayı. Bu olayda ise her şeyi komiser ve cinayet masasına bırakıyorsunuz. Bu adamın yeteneklerinden kesinlikle kuşku duymuyorum, ama tek bir kırlangıcın görülmesi, ilkbaharın geldiğini göstermez."

Bakan, "Komiser kesinlikle bu işi tek başına üstlenmiş bulunmuyor," diye karşı çıktı. "Şu anda suçluları izlemekle görevli tüm ekiplerimiz hazır durumda. Bunu dün akşam

kamuoyuna da açıkladım. Bunu Cinayet Şube Amirimiz Bay Gikas da doğrulayabilir.”

Sanayiciler Birliği Başkanı, Gikas’ın bu konudaki desteğini gereksiz görerek bakana karşı giriştiği saldırıyı sürdürdü. “Terör saldırısının yol açabileceği politik zarar, reklam sektörünün ve buna bağlı olarak bütün özel televizyon kanallarının uğradığı zararın yanında hiç kalır, Sayın Bakan. Özür dilerim ama hükümetin, durumun ciddiyetinin bilincine henüz varamadığını düşünüyorum. Terör saldırılarıyla politik yönden baş etmek belki daha kolaydır. Ama sizi uyarıyorum, bundan sonraki terör eylemini haber verecek televizyon bulamayacaksınız.”

Bakan, iyice köşeye sıkışmıştı, üzerindeki yükün ağırlığını azaltabilmek için bana döndü. “Bay Gikas bana bilgi vermişti,” diye söze başladı. “Acaba sizde buna ekleyecek yeni bulgular var mı?”

“Mediastar’da çalışan personelle konuştum.” Bunu söylerken, kanalın sahibi olan, bej rengi giysili, kel kafalı Renos Chelmis’e doğru baktım. “Öğrendiğime göre, Vassos Alibrandis ne tehdit edilmiş ne de birisinin onu izlediği izlenimine kapılmış. Bu durumda en güçlü olasılık, katilin kurbanının eve dönüş saatini öğrenmiş olduğu ve onu öldürmek için uygun bir anı kolladığı.”

Bakan alaylı bir ifadeyle, “Tabii ki hiç kimseye görünmeden,” diye ekledi.

Gikas, “Tam olarak değil,” diye söze girdi. “Cinayeti işledikten hemen sonra onunla garajın yakınında karşılaşmış olan bir görgü tanığımız var. Kendisi de aynı apartmanda yaşıyor. Bize katili ayrıntılı bir şekilde tanımladı. Ayrıca katilin açık veya koyu kırmızı tonlarda bir Vespa ile kaçmış olduğunu da söyledi. Şu anda söz konusu aracı arıyoruz.”

Chelmis, “Mediastar’ın bugünden itibaren reklam yayınlarını durduracağını ve hiç kimsenin hayatının tehlikede olmadığından emin olana kadar yeniden başlatmayacağını hepinize duyurmak istiyorum,” dedi.

Bu sözlerin yarattığı sessizlik moral çöküntüsü ile umutsuzluğun yansıması arasında gidip geliyordu, tüm gözler Chelmis'e çevrilmişti.

Galakteros, doğrudan Chelmis'e değil, masanın çevresindeki herkese hitaben, buz gibi bir sesle, "Eğer bir kanal şimdi reklam yayınına son verecek olursa, bu felaketi atlattıktan sonra artık reklam pastasından pay alamaz," diye yorum yaptı.

Chelmis sanki yıldırım çarpmış gibi oturduğu yerden fırladı. "Peki, öyleyse istediğiniz nedir? Kanalın yönetimindeki insanlar öldürülse bile reklam yayınına devam mı etmeliyim? O zaman da izleyicilerden Kabil damgası yemez miyim?"

Galakteros soğukkanlılıkla, "Üzgünüm ama hepimiz aynı gemideyiz. Hiç kimseden ne sana ne de bana bir şey kalmayacak," diye karşılık verdi.

Sanayiciler Birliği Başkanı, "Bay Galakteros son derece haklı," diye vurguladı. "Sizin gibi davranırsak sadece kendinizi batırmakla kalmayıp satış rakamları ürünleri için yayınladığınız reklamlara bağlı olan birçok şirketi peşinizden sürüklersiniz. Siz bu denli kritik bir durumda kalkıp bir seri katilin isteğine boyun eğecek olursanız, onlar bundan sonra size nasıl güvenilebilirler?"

Bakan ise, "Beyler, lütfen... Soğukkanlılığımızı yitirmeyelim," diyerek ortamı sakinleştirmeyi denedi, ancak söylediklerini hiç kimse duymadı.

Galakteros, "Sizden rica ediyorum, yeter artık!" diye sözünü kesti. "Bütün suç, sizin emrinizdeki polisin yeteneksizliğinde Sayın Bakan!" diye öfkeyle çıktı.

Delopoulos da Chelmis'i kendine örnek alarak yerinden fırladı. "Peki, sizin istediğiniz nedir? Siz ürünlerinizin reklamından vazgeçmek istemiyorsunuz diye kurban vermeye devam mı edelim? Bizlere boş tehditler savurmayın, beyler. Burada izlenme oranları en yüksek iki kanal karşınızda duruyor. Eğer bizleri gözden çıkarırsanız reklamlarınızı nerede yayınlayacaksınız? İzleyicilerin ancak yüzde üçüne ulaşabilen kanallarda mı?"

Chelmis, Galakteros'a dönerek, "Dinle Yorgos," dedi. "Her şey buraya kadar, ötesi yok. Hangi programları yayınlayacağımıza siz karar veriyorsunuz. Bizlere ne zaman ve ne kadar ödeme yapılacağına siz karar veriyorsunuz. Bir de hâlâ baskı yapmak mı istiyorsunuz?"

Delopoulos da, "Bu kaçık size Büyük Ortak demekte haklı. Benim şirketimde kararları siz veriyorsunuz, ben değil," diye ekledi. "Büyük Ortak sizsiniz."

Sanayiciler Birliği Başkanı kanalları tehdit etmekle bir yere varamayacağını anladığından, politik güce başvurmayı denedi. Bunun zaten işine de geldiği açıktı.

"Eğer reklam yayınları bir süre için durdurulacak olursa, çok sayıda insan işini yitirecek. Satışlar düştükçe işverenin personeli tutması güçleşecek."

Chelmis ise, "Ben de bugün ayakta kalabilmek için, teknik ve idari bölümlerden kaç kişiyi çıkarmamız gerektiğini hesaplamalarını istedim," diyerek meydan okudu ve aynı zamanda Sotiropoulos'un endişesini doğrulamış oldu.

Gikas, "Peki niçin bir süre için afişlerle veya basın ilanlarıyla idare etmeyi düşünmüyorsunuz?" diye sordu.

Galakteros öfkeyle, "Nasıl olur, Sayın Amirim?" diye Gikas'ı protesto etti. "Sizin hiçbir şeyden haberiniz yok! Hiçbir model artık afiş için poz vermiyor. Hepsi zaten korku ve dehşete kapılmış durumda, telefonlarını bile açmıyorlar."

Herhalde telefondan söz edildiği için olacak... O anda cep telefonum çaldı. Konuşmak için yerimden kalkarak, odanın öbür ucuna gittim.

Dermitsakis, "Komiserim neredesiniz?" diye sordu.

"Toplantıdayım."

"Konuşabilir miyiz?"

"Evet, ama çok kısa."

"Siz çıktığınızdan beri Anna isminde bir kadın kuaförü sizi arıyor."

İşte karşıma tüm öfkemi boşaltabileceğim birisi çıkmıştı. Dişlerimi sıkıp, fısıldayarak, "Saçlarım kuaföre gitsem de git-

mesem de zaten kabarıp duruyor. Perma yaptırmaya ise hiç gereksinim duymuyorum. Bu nasıl bir saçmalık böyle?" diye parlardım.

Dermitsakis, "Bana öfkelenmeyin hiç, benim bir suçum yok," diye kendini savundu. "Ama bu kuaför her on dakika da bir arayıp, oğlunun çektiği bazı fotoğrafları mutlaka sizin görmeniz gerektiğini söylüyor. Kendisi kuaför salonundan ayrılamadığı için gelemiyormuş. Onun için sizin gelmenizi rica etti."

Demek bir kadın kuaförü bana oğlunun çektiği bazı fotoğrafları göstermek istiyordu. Son günlerde hiçbir kuaförle pikiğe gitmediğim için anı olarak çekilmiş olan fotoğraflardan söz etmediği kesin. Anlaşılan bana önemli olduğunu düşündüğü bazı fotoğraflar gösterecek. İşlerin böylesine karmaşık bir duruma geldiği şu aşamada en uzak bir olasılığı dahi göz ardı etmemem gerekiyordu.

"Şu kuaför salonu nerdeymiş?"

"Papagou'da, Gramou Caddesi, 11 numarada."

"Telefonunu aldın mı?"

"Evet, 6588713."

"Tamam, ben onu ararım."

Diğerleri gergin bir ses tonuyla tartışmayı sürdürürken dışarı çıktım. Odadan çıkmadan Gikas'a bir işaret verdim. Sabit telefondan numarayı çevirdim ve telefonu bir kadın açtı.

"Bayan Anna lütfen."

"Benim, buyurun."

"Komiser Haritos."

Kısa bir suskunluktan sonra kuaförün endişeli sesi duyuldu. "Sizi aramakla doğru mu yaptım bilemiyorum ama oğlunun çektiği bazı fotoğraflarla ilgileneceğinizi düşündüm."

"Bu fotoğraflar neye ait?"

"Bunu telefonda söylemek istemiyorum. Aslında büronuza gelmek isterdim ama kuaför salonunu ve çocuğumu yalnız bırakamıyorum."

“Anladım, ben hemen geliyorum.”

Gikas da dışarı çıkmış, konuşmamın bitmesini bekliyordu. Huzursuz bir tavırla, “Ne oldu?” diye sordu.

“Papagou’da kuaför salonu olan bir kadın bana çocuğun çektiği bazı fotoğrafları göstermek istiyor.”

“Ne fotoğrafı?”

“Hiçbir fikrim yok, ama katilin Vespası ile ilgili olduğunu sanıyorum. Önemli olan fotoğrafları ne zaman çektiği. Acaba televizyonda Vespa’yı gördükten sonra mı yoksa daha önce mi? Karşısına çıkmış olan herhangi bir Vespa’nın resmi de olabilir.”

“İyi, siz gidin. Bizler zaten burada fazlalık yapıyoruz. İçeride birbirlerinin boğazına sarılıyorlar. Katil onların bu halini görseydi mutlaka sevinçle ellerini ovuştururdu.”

Olağanüstü bir şeyle karşılaştığım takdirde mutlaka kendisini arayacağıma ilişkin Gikas’a söz verdikten sonra hiç kimseye veda etmeden oradan ayrıldım. Onlara –özellikle bakana– herhangi bir açıklama yapmak istemiyordum. O denli köşeye sıkışmıştı ki henüz ben daha Papagou’ya varmadan, kaşla göz arasında bir haberci ordusuyla orada ortaya çıkabilirdi.

Güneşin altında duran Mirafiori sıcaktan iyice ısınmıştı. Şansıma gideceğim yer çok uzak değildi. İlk önce Messojion Caddesi'ne çıkıp oradan da Kyprou Bulvarı'na geçerek Papagou bölgesine ulaştım. Gramou Caddesi'ne nasıl gidildiğini iki gazete bayiine sordum. İlkini hiçbir fikri yoktu. İkincisinden ise Metaxa Alanı'nı geçtikten hemen sonra Kyprou Bulvarı'nın sağındaki paralel cadde olduğunu öğrendim. Alanın çevresinde küçük bir tur attıktan sonra hemen aradığım yere ulaştım.

Kuaför salonu caddenin orta bölümlerinde yer alıyordu ve adı "*Annie's Art*"tı. Acaba silahlı kuvvetlerden emekli subayların veya Gikas'ın eşi gibi polis eşleri, "*Anna'nın Salonu*" yerine İngilizce yazılı bir tabelayı daha iyi mi anlıyorlardı? Oldukça büyük olan salonda altı koltuk vardı. Ben içeri girdiğimde bunlardan yalnızca biri doluydu. Otuzlu yaşların ortasında gösteren, sade giyimli ve makyajsız bir kadın, elli yaşlarındaki bir kadının saçını tarıyordu.

"Bayan Anna?"

"Benim."

"Haritos. Beni telefonla aramıştınız," dedim ve her ihtimale karşı komiser unvanını kullanmadım.

"A evet. Lütfen bekleyin, işim şimdi bitiyor."

Bekleme koltuklarından birine oturdum ve Anna'nın elli yaşlarındaki kadının saçını nasıl yaptığını izlemeye koyuldum. Kadın, pahalı bir giysi giymiş, özenle makyajını yapmış ve tüm değerli takılarını takmış olduğuna göre, kuaförden çıkıp doğru bir davete gidiyor olmalıydı. Anna, kadının çevresinde dönerek tarak ve saç kurutma makinesiyle saça son

şeklini verdikten sonra, “Buyurun, saçınız tamam Bayan Kalitou,” dedi.

Ancak Bayan Kalitou, saçlarını ayrıntılı olarak incelemekten önce kalkmaya pek istekli değildi. Yorgunluktan ölmek üzere olduğum ve bir an önce eve dönmeyi istediğimden, bırıksalar kadını kolundan tutup dışarı atabilirdim. Sonunda saatine baktı ve “Tanrım, aman Tanrım, çok geç kaldım. Stratos kim bilir ne diyecek?” diyerek yerinden kalktı, parasını ödedi ve –sanki dışıya gidecekmiş gibi– bir dahaki gelişi için randevu aldı.

Ardından Anna bana dönerek, “Özür dilerim, kadın bir ömür törpüsü ama iyi müşterim,” diyerek kendini savundu. Hemen kullandığı gereçleri topladıktan sonra, kalkıp kendisini izlememi istedi.

En sondaki müşteri koltuğunun arkasında bir kapı vardı. Beni bu kapıdan geçirip, arka bahçeye bakan, küçük bir oda ya aldı. İçeride sekiz ile on yaşları arasında gösteren bir erkek çocuk, rezopal kaplı bir masaya oturmuş görünüşte ev ödevlerini yapıyordu.

Kadın gurur duyduğunu belli ederek, “Bu benim oğlum Yannakis,” diye küçük çocuğu takdim etti. “Okul çıkışı onu buraya getiriyorum, çünkü bırakacak kimsem yok. Eşim de ben de çalışıyoruz. Önceki gün doğum günü olduğu için ona bir dijital fotoğraf makinesi hediye ettik. Yannakis o günden beri makinesini yanından hiç ayırmıyor ve objektifin önüne ne gelirse resmini çekiyor. Size sözünü ettiğim fotoğrafları da dün akşam eve dönerken çekti, saat yedi buçuğa geliyordu. Akşam televizyonda katilin kaçarken kullandığı Vespa’yı görünce, birden bizim de yolda aynı aracı gördüğümüz aklıma geldi. Rastlantı bu ya Yannakis, her şeyin resmini çekerken Vespa ile sürücüsünün de resmini çekmiş.”

Beklediğim anın gelip de bu mutlu rastlantı sonucu katile karşı bir hamle yapıp yapamayacağımdan hâlâ emin değildim. Zaten bu tür cinayetlerde şansım pek yaver gitmediği için çoğu kez başımın derde girmesine alışkımtım.

Kuaföre, "Motosikleti nerede gördünüz?" diye sordum.

"Bakın şöyle oldu: Voriou-Ipirou Caddesi'nde oturduğumuz için oraya yürüyerek gidiyoruz. Motosikleti Rodopis ve Agyrokastrou caddelerinin kesiştiği köşede gördük."

"Resmi görebilir miyim?"

"Hemen göstereyim."

Fotoğraf makinesi, masanın üzerinde, Yannakis'in yaymış olduğu okul defterlerinin yanında duruyordu. Annesi almak için uzanınca Yannakis yıldırım hızıyla makineyi kendine doğru çekti ve sıkı sıkıya kavradı

Kadın yumuşak bir sesle, "Yannakis, makineyi bana verir misin, komiserlere çektiğin resimleri göstermek istiyorum," dedi.

"Hayır!"

"Makineni senden almayacağım. Yalnızca resimlere bakıp geri vereceğim."

"Hayır!"

Anna'nın sabrı taşmaya başlamıştı. "Haydi artık, ne oldu sana böyle?" diyerek kamerayı almak üzere çocuğa yaklaştı.

Üç karışık bücür annesinin bacağına var gücüyle bir tekme attıktan sonra en tiz sesiyle bağırmaya başladı. "Hayır, makinemi vermem!"

Annesi acıyla bağırıyordu fakat yine de yalvarmayı sürdürdü. "Bak Yannakis, komiser bey senin makineni alıp götürmeyecek. Komiserler hırsızlık yapmaz. Yarım dakikacık resimlere bakıp geri verecek."

"Hayır! Beni rahat bırak!"

Bunu bacağa gelen ikinci tekme ve kadının bir kez daha acıyla bağırması izledi: Çağdaş Yunanlı anne ile arsız veledi. Yannakis'in elinde sıkı sıkı tuttuğu şu makinenin içinde belki de katilin başka hiçbir yerde bulamayacağımız resimleri vardı ve ben ona yaklaşmıyordum. Belki de birkaç tokat patlattıktan sonra makineyi elinden zorla almak en iyi çözümdü ama artık şiddete başvurulmuyordu... ne Yunan okullarında ne de polis birliklerinde.

Üç karışık yumurcağa, iyice yıpranmış olan sinirlerimin izin verdiği ölçüde yumuşak bir sesle, "Yannakis, bak sana söz veriyorum, makineni alıp götürmeyeceğim," dedim. "Yalnızca resimlere bakıp hemen sana geri vereceğim."

"Hayır!"

Yunanlı anne şımarık oğluna hâlâ yalvarırken, laboratuvarı aradım ve fotoğraf uzmanı olan Efthymoglou'yla görüşmek istediğimi söyledim. Belki o bir çözüm önerebilirdi.

"Burada bir dijital fotoğraf makinesi var ve içinde çok önemli resimler olması olası. Ama makinenin sahibi olan cüce makinesini vermiyor. Bu durumda ne yapabilirim?"

"Suratına iki tane patlatın ve makineyi elinden alın."

"Bunu ben de düşündüm ama mümkün değil."

"O zaman hazır ekiplerden özel bir tim göndermelerini isteyin."

"Sizce bu komik mi, Efthymoglou?"

Hemen kendini topladı ve ciddi bir sesle, "Aygıtın bir markası var mı?" diye sordu.

Kuaföre, "Oğlunuzun makinesi ne marka?" diye sordum.

"Canon."

Yanıtı Efthymoglou da duymuştu ve hemen bana açıklama yaptı. "Aygıtın tamamı gerekli değil. Yalnızca çipini çıkarsanız yeterli."

"Dinle Yannakis, makinenin tamamını istemiyorum. Bana yalnızca içindeki çipi versen yeter."

"Hayır!"

"Tamam, o zaman. Madem öyle istiyorsun makine sende kalsın. O zaman polisler de çektiğin güzel resimlere bakıp 'Aferin Yannakis'e, polisin işine yarayan ne güzel resimler çekmiş,' diyemeyecekler."

Annesi de "Duydun mu?" diye seslendi. "Makinen var ama hiçbir zaman bir üniformayı deneme şansın olmayacak."

Aklımdaki, bu hilenin de işe yaramaması halinde ona tokat atmaktan başka bir çıkar yol kalmadığı düşüncesini uzaklaştırmaya çalışıyordum. Kapıya doğru bir adım atmıştım ki Yannakis'in arkamdan seslendiğini duydum.

"Peki o zaman, alın!" diyerek makineyi bana doğru uzattı.

Anna'ya, "Oğlunuz kusursuz bir Yunan vatandaşı olma yolunda emin adımlarla ilerliyor," dedim.

Kuaförün gözleri gururla parladı, oysa ben tam tersini kas-tetmiştim. Her on Yunandan dokuzu kendilerinden bir şey istendiği zaman önce hemen "Kesinlikle olmaz!" der. Ancak biraz gözlerini korkutunca arkanızdan koşup ondan istediği-niz iyiliği yapmak için adeta yalvarırlar.

Anna, çekilen fotoğrafları bulması için Yannakis'i kucasına aldı. Çocuk makineyi şaşırtacak ölçüde hızlı kullanıyordu.

"İşte bunlar," diyerek bana ufacık ekrandaki resimleri gösterdi.

Kırmızı bir Vespa'nın üzerinde, iki eliyle başındaki kaskı çıkartmakta olan, iriyarı bir adam gördüm. Yannakis bana, adamın kaskını çıkarttıktan sonra elinde tuttuğu diğer resmi gösterdi. Atalarımız ne demiş? Gerçeği, yalnız çocuklarla de-liler söylemiş.

Birden endişelenerek, "Onun, çocuğun resimlerini çektiği-ni görmediğinden emin misiniz?" diye sordum.

Kuaför kararlı bir sesle, "Kesinlikle," diye yanıtladı. "Biz epeyi uzakta duruyorduk. Yannakis onu çekerken objeyi ya-kınlaştırmayı denemiş."

Yannakis'i makinesinin çipini çıkarıp götürmeye ikna et-tim ve ertesi gün ona bir armağanla birlikte geri getireceğime söz verdim.

Anna'ya "Çok teşekkürler," dedim. "Bize çok yardımcı ol-dunuz." Sevinçten gözleri parladı.

Dışarı çıkınca cep telefonumdan Efthymoglou'yu aradım. "Çipi aldım, sana getiriyorum. Fotoğrafları daha net ve bü-yük görmek istiyorum. Katilin yüzü görünüyor."

"Ne zaman görmeniz gerekiyor?"

"En geç dün, Efthymoglou. Aptalca sorular sormasana."

İşi sağlama bağlamak için Gikas'ı da aradım. "Fotoğraf-larda katilin yüzü görünüyor. Siz de laboratuvarı arayın da, baskılar mutlaka yarına hazır olsun."

Övmek: a) bir kişiyi, edimi, davranışı vb. takdir eden sözcüklerle tanımlamak (cesaretlendirmek, onaylamak, vb.), olumlu yönde değerlendirmek ve buna bağlı olarak memnuniyet, sevinç vb. duyguları dile getirmek; b) övgü dolu sözcükler söylemek; c) Tanrı, kader vb. kavramlar karşısında saygı ve şükran duymak.

Methiye: Coşkulu, abartılı övme edimi; bir kişi veya nesne için sözlü-müzikli methiye düzmek.

Yağcılık (yapanı küçümseyen bir tanımlama): Hoşa gitme amaçlı, abartılı, hak edilmeyen övgü.

Beşeri: 1. a) İnsana ait, insana özgü, insanı karakterize eden; b) insana layık, insanın gereksinimlerine uygun, kabul edilebilir. 2. Sabırlı, özenli, insancıl. 3. Özdeyiş: Beşer şaşar.

Beşeriyet: 1. a) İnsan olma, insan şeklinde bir yaratık olarak var olma olgusu; b) İnsanca tutum ve düşünce biçimi. 2. Sevecen, sabırlı karaktere sahip olma.

Televizyonun akşam yayınları, övgü dolu konuşmalar (methiyeler), gerçek insanlığa ilişkin nutuklar ve protestolarla doluydu. Ekranlarda boy gösteren, çeşitli siyasal görüşteki politikacılar, seri katilin yakalanması için büyük kayıpları göze alarak reklam yayınlarını durdurma kararı alan televizyon kanalları patronlarına methiyeler düzmekte birbirleriyle yarıştılar. Bu övgü yarışının aralarında da Chelms ve Delo-

poulos gibi kanal yöneticileri de gerçek birer insanlık örneği olarak kendilerini sergilediler. Televizyonda ve reklam sektöründe çalışan insanların yaşamını ve bedensel bütünlüğünü her türlü kazançtan daha üstün tuttuklarını vurguladılar. Bu insanların bir gün sonra bunun faturasını işsiz kalarak ödeyeceklerinden ise hiç söz etmediler.

Salonda oturmuş kahvemi içerken, Dimitrakos Sözlüğü'ndeki övgü ve insanlık gibi sözcüklerin çeşitli anlamlarını gruplandırmaya çalışıyordum. Fotoğraf laboratuvarından gelecek çağrıyı beklerken, böylece kendimi işimin gerektirdiği görevlerden kısa bir süre için uzaklaştırmayı seçmiştim.

Dimitrakos Sözlüğü'nde bulduğum karşılıklardan edindiğim ilk izlenim şuydu: Övmek fiilini belirli bir kategoriye almam mümkün olmadığından, farklı anlamları birbirleriyle birleştirmem gerekiyordu. Politikacılardan gelen övgünün cesaretlendirme ve onaylamayla ilişkili olduğu kuşkusuzdu. Ama bu tür bir övgü, kolayca abartılarak, VIP'lere yönelik yağ çekme ve methiye düzmeye varabilirdi.

Chelmis ve Delopoulos'un sergiledikleri insanlık tablolarını yorumlama alanı ise daha sınırlıydı. Reklam yayınlarını geçici bir süre için durdurma kararıyla insani bir tutum ve karakter örneği vermeye çalıştıkları kuşkusuzdu. Ama Dimitrakos'un, "Düşünce ve davranışların insan sevgisine dayanması" şeklinde tanımladığı "Humanitas" ile "İnsan onurunu temel alan düşünce ve davranış biçimi" şeklinde tanımladığı "Hümanizm"in reklam dünyasında uzun süreden beri geçerli olmadığı kesindi.

Yağcılar ve insanlığa özenen kanal yöneticilerinin yanı sıra ekranda görünen üçüncü grubu, reklam ambargosunu protesto eden, sokaktaki halk oluşturdu: yayalar, sürücüler, butik sahipleri, süpermarket müşterileri vb. Medyanın bilgi verme yükümlülüğüne indirilen bu darbeye karşı duyulan öfke ve kızgınlığın yanı sıra komplo teorilerine varan çeşitli görüşler ileri sürüldü. En güzel yorumu genç bir butik çalışa-

nı yaptı. "Oynattıkları diziler ve haberler dayanılmaz ölçüde sıkıcı. Bunları yalnızca reklamları kaçırmamak için izliyorum."

Saat dokuz buçuğa doğru Efthymoglou telefon etti. "İşi bitirdik, komiserim."

Merakımı dizginleyemeyerek, "Resimler iyi çıktı mı?" diye sordum.

"Resimlerin kalitesi iyi ama işinize yarayıp yaramayacağına siz karar vereceksiniz."

Trafik açıldı, ama ben sabırsızlıktan olsa gerek sanki trafikte sıkışmış gibi asabi tepkiler veriyordum. Laboratuvara varınca saatime baktım ve yolda yalnızca on beş dakika geçirmiş olduğumu gördüm.

İçeri girince Efthymoglou yerinden kalktı ve beni büyük bir ekranın önüne götürdü. "Fotoğrafları daha iyi görebilmeniz için diya pozitiflerini çıkarttım, daha sonra dağıtmanız için kâğıda basarım."

Ekranı bir caddenin kesiti ile Vespa göründü. motosikletin arkasında, kaldırımında duran genç adam, tüm görgü tanıklarının ifadelerini doğruluyordu: Dev görünümlü bu kişi boyunun uzunluğundan çok, iri gövde yapısıyla dikkati çekiyordu. Herhalde, yaşamının yarısını vücut geliştirme ve yakın dövüş salonlarında geçirmişti. Schwarzenegger'i idol olarak kabul edenlerden biri olduğu kesindi. Ama bu gibiler, onun gibi Kaliforniya valisi değil, çoğunlukla Korydallos Hapishanesi'nin sakınlarından biri olmayı becerebiliyorlardı. Giysileri de yine görgü tanıklarının tanımıyla birebir örtüşüyordu: Baştan aşağı siyahlara bürünmüş olan bu dev, kaskını elinde tutmuştu.

Ancak bu kas geliştiricinin yüzünde bir terslik vardı. Ne olduğunu bulmak için kafamı zorluyordum.

Efthymoglou'ya, "Bu fotoğrafta dikkatinizi çeken bir şey var mı?" diye sordum.

Hiç duraksamadan, "Yüzü," diye yanıt verdi. "Onun gibi tipler çoğunlukla saçlarını sıfır numara tıraş ederler ve en faz-

la kısa bir sakal bırakırlar. Oysa bunun uzun bir sakalı, dağınık ve gür saçları var.”

Sakalın ve saçların maske görevi yaptığını anlamak için filozof olmak gerekmezdi. Tanınmamak için uzatmış olduğu kesindi. Yarın kıvrıkcık saçlı ve sakallı bir adamın peşine düştüğümüz zaman görünüşünü değiştirmesi en fazla yarım saat sürecekti. Kas geliştiriciyi veri bankasındaki fotoğraflarla karşılaştırmayı önerdiğim zaman Efthymoglou’nun yorumu da aynı şeyi düşündüğünü gösterdi.

“Veri bankamızdaki resminin de sakallı olduğunu nereden bilebiliriz? Tek seçenek, yalnız gözlerini kıyaslamak ama o zaman da bilgisayar karşımıza gözleri ona benzeyen belki yüz kişi çıkaracak. İsmi biliyor olsaydık, işimiz çok kolaylaşır.”

“Ne kim olduğunu ne de nerede oturduğunu biliyoruz. Bu yüzü de daha önce hiç görmedim.”

“O zaman bu resimle şansımızı denemekten başka bir çözüm kalmıyor. Ama bu hem çok uzun sürer hem de kesin bir sonuç almamız garanti değil.”

Fotoğraftan birkaç adet basmasını istedim. Hem Gikas’a gösterecek hem de basına dağıtacağım. Öte yandan katilin, fotoğrafını görür görmez görüntüsünü değiştireceğinden hiç kuşku yoktu.

Arabama binip merkeze doğru giderken aklıma bir fikir geldi. Aslında biraz uç bir fikir olabilirdi ama bu olayda zaten her şey sınırdıydı, bu nedenle kaybedeceğimiz bir şey yoktu. Alexandras Bulvarı’na varır varmaz, hemen Gikas’ın bürosuna çıktım.

Koula’ya, “Girebilir miyim?” diye sordum. “Konu acil.”

Gülerek, “Telefon bağlamamam için görünürde benimle görüşüyor,” diye karşılık verdi. Ardından sesini alçaltarak, “Bakanla görüşmek istemiyor da,” diye ekledi.

Çalışma masasına oturmuş, önündeki klasörü inceliyordu.

Daha ben oturmadan, “Şansımız yaver gitti mi yoksa hâlâ bulanık sularda mı avlanıyoruz?” diye sordu.

Hiçbir şey söylemeden içinde fotoğrafın bulunduğu zarfı masasının üzerine koydum. Yavaşça açtı ve bir süre vücut geliştirmesinin yüzünü inceledi.

“İşte aradığımız minik sevgilimiz,” diye yorum yaptı.

“Görünüşü pek sevgiliye benzemiyor ama o olduğu kesin.”

“Bu fotoğrafı hemen gazetelere, televizyon kanallarına, kısacası her yere dağıtın.”

“Tamam, ben ayrıca, resmin veri bankasında kayıtlı kişilerin resimleriyle karşılaştırmasını yaptırıyorum. Ama bütün benzerliklerin ayıklanması zaman alıyor.” Bir soluk aldıktan sonra şunu ekledim: “Aslında bir şey daha deneyebiliriz.”

“Ne gibi?”

“Bence bu olayın anahtarı, işgal zamanında kullanılmış olan Luger marka tabanca.”

Bu sözlerimden hoşlanmadığını belli ederek, “Şu anda konuyu saptırıyorsunuz ama” diye karşılık verdi. “Ben önce bu sefil suratın kime ait olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Lütfen sözümü bitirmeme izin verin. Bu sefil yüzün sahibinin aşırı sağcı, ırkçı örgütlerden birine bağlı olduğuna kuşku yok. Öte yandan, silahın Güvenlik Taburu subaylarından birine ait olması olasılığı akla en yakın gelen varsayım olduğuna göre, bu cinayetleri yaptıran kişi katili aşırı sağcı bir ortamdan seçmiş olabilir.”

Bakışlarından ne demek istediğimi anlamadığı anlaşılıyordu. “Peki, nereye varmaya çalışıyorsunuz?”

“Gemiye kaçırmış olan teröristlerin belki de onu tanıyabileceklerini düşünüyorum.”

“Bu bana pek akla yakın gelmiyor.”

“Olabilir ama yine de içinde bulunduğumuz koşullarda bu olasılığı göz ardı edemeyiz.”

Telefonu kaldırdı ve Koula’ya “Stathakos’la görüşmek istiyorum,” dedi.

Stathakos, on dakika sonra geldi. Girit’te onu hep operasyon üniformasıyla görmeye alıştığım için, büroda giydiği

üniformayı yadırgadım. Stathakos, sivil giyindiği takdirde otoritesinin zayıflayacağını düşündüğünden asla üniformasız dolaşmazdı.

“Loukas, gemiyi kaçırın şu gangster özentilerinin, bugünlerde bizi çıldırtan reklam dünyası katilini tanımlarından veya herhangi bir şekilde ilişkili olmalarından kuşkuluyoruz. Bu nedenle Kostas’ın bu konuda onları sorguya çekmesini öneriyorum.”

Stathakos’un buna itiraz edeceğinden emindim ve bu öngörümde haklı çıktım. Kısa bir suskunluktan sonra, gözlerini Gikas’a dikti ve yapmacık bir üzüntüyle, “Korkarım bu olmaz Sayın Müdürüm.”

“Ama niçin?”

“Çünkü halen sıkı tecrit önemleri altında hem bizim terörle mücadele birimi hem de Yunan İstihbarat Örgütü tarafından sorgulanıyorlar.”

Gikas, sanki duymamış gibi yaparak, “Sorguları halen sürüyor mu?” diye sordu.

“Evet, başka terör örgütleriyle bağlantıları olup olmadığını araştırıyoruz.”

Ben de tamamen budala bir yüz ifadesiyle, “Yani, herhangi bir Thymios, Yurkas veya Vlassis’in El Kaide, ETA, IRA ve hatta Tupamaros* ile ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordum.

Stathakos, beni yanıtlama zahmetine girmedi. Gikas, her zaman olduğu gibi tek muhatabıydı. “Size bir çözüm önerebilirim, Sayın Müdürüm. Kostas bana öğrenmek istediklerini söyler, ben de mevcut bağlantıyı kullanarak onları kendim sorgularım.”

“Evet, onlarla bir bağlantın olabilir, ama şu anda dışarıda elini kolunu sallayarak özgürce dolaşan katili en iyi ben tanıyorum. Ayrıca şu anda televizyon kanallarının batmak üzere olduklarını da ve eğer batacak olurlarsa bizi de aşağı çekebi-

* 1960-70’lerde Uruguay’da faaliyet gösteren bir gerilla örgütü, diğer adı: Movimiento de Liberacion Nacional (MDL). (ç.n.)

leceklerini biliyorum. Bu nedenle, neyi soruşturup açığa çıkaracağımı da yine en iyi ben biliyorum.”

Gikas da “Kostas’a katılıyorum,” diyerek destek verdi.

“O zaman korkarım bir sorunumuz var, Sayın Müdürüm.”

“Ne tür bir sorun?”

“Yunan İstihbarat Örgütü’ne karşı bunun sorumluluğunu ben üstlenemem.”

“Güzel, mademki siz yaşıyorsunuz, o zaman ben de hemen bakanı çağırıp, sorumluluğu üstlenmesini ondan isterim. Bunu hiç duraksamadan yapacağından kuşkunuz olmasın, çünkü onun da koltuğu sallantıda. Ama önümüzdeki terfi döneminde atanacağınız yerden ben sorumlu olmayacağım.”

Dediğini yaptı. Tam ahizeyi kulağına götürürken, Stathakos ondan önce davrandı.

“Bir dakika, beni yanlış anladınız... Benim söylemeye çalıştığım...”

Gikas ahizeyi yerine bıraktı.

“On dakikaya kadar bir devriye arabasının, komiseri bu haydutların tutulduğu yere götürmek üzere hareket ettiğini görmek istiyorum.”

Stathakos, kısaca “Anlaşıldı,” dedikten sonra yerinden kalktı ve bürodan çıktı.

Gikas’la birbirimize baktık, ayrıca bir yoruma gerek kalmamıştı.

Otoyolda, Korinth yönünde bilmediğim bir hedefe doğru ilerliyorduk. Devriye arabasıyla değil, Ford Mondeo marka bir arabaya binmiştik. Poliste bu model gizli görevlerde kullanılır. Araba geldiği zaman, Stathakos sürücünün yanına oturmuştu. Polis örgütündeki takma adının “beton kafa” olması rastlantı değildi. Dediğini ısrarla kabul ettirmeye çalışır veya en azından karşısındakinin istediğini yapmamak için elinden geleni yapardı. Sorgulamayı bizzat yapmak için Gikas’tan onay alamayınca, hiç olmazsa bana eşlik etmeye karar vermişti.

Araba, Atina-Korinth otoyolunda Aspropyrgo’yu geçtikten sonra geniş bir cadde olan ve adı yön tabelasında yazan Dimokratias Bulvarı’na saptı. Kısa bir süre sonra tekrar sağa saptık.

Stathakos, “Burası Fylis Caddesi,” diyerek bana açıklama yaptı. “Başka hiçbir ülkede şimdiki gibi nereye gittiğini göstermezsin, çünkü teröristlerin bulunduğu yer gizli tutuluyor.”

“Öyleyse niçin gözlerimi bağlamıyorsun?”

Benim alaycı bir tavırla söylediğimi ciddi zannetti. “Aslında öyle yapmam gerekirdi,” diye karşılık verdi.

Becerebildiğim kadar rahat bir tavırla, “Dinle, Stathakos,” dedim. “Nasıl olsa Amerikan Ulusal Gizli Servisi’nde bölüm müdürü olamayacağın kesin. Onun için bu tip numaralara gerek yok.”

Sözlerimden alındığı için yanıt vermedi. Oysa beni cezalandırmak için susmasına son derece sevinmişim.

Fylis Caddesi’nde bir süre daha ilerledikten sonra ıssız bir bölgeye ulaştık. Burada artık cadde isimlerine rastlanmı-

yordu. Virajı döndükten sonra araba üç katlı, yeni bir yapının önünde durdu. Kimsenin yaşamadığı bu bölgedeki tek bina burasıydı. Kilitli olan giriş kapısı kodlama sistemiyle çalışıyordu. Stathakos cebinden giriş kartını çıkardı ve kodu tuşladı. Kapı yavaşça açılınca büyük bir hole girdik. Girişin yanındaki küçük bir bölmede sivil giyinmiş iki genç adam oturuyordu.

Stathakos kısaca, "Komiser Haritos, sorgulama için," dedi.

Anlaşılan onlara önceden haber vermişti. Çünkü genç adamlardan biri yerinden kalktı ve "Benimle gelin, komiserim," dedi.

Asansöre bindik, ancak yukarı çıkacağımız yerde hücrelerin bulunduğu bodrum katına indik. Genç görevli, buradaki üniformalı nöbetçiye, "Komiser Haritos, sorgulama için geldi," dedi.

Nöbetçi parmaklıklı kapıyı açtı ve beni tutuklu hücrelerinin girişinin yanında bulunan bir odaya aldı. Boş duvarları açık gri çiplak beton olan bu oda daha çok bir ev hamamını andırıyordu. Penceresi olmayan bu mekânı, tavana sabitlenmiş bir neon lambası aydınlatıyordu. Ortada yine odanın kendisi gibi sevimsiz, boş bir büro masası duruyordu. Masanın tam karşısında beş adet ahşap iskemle vardı. Tiksinti uyandıran ağır bir küf kokusu odayı doldurmuştu.

Henüz odayı incelememi sürdürürken, nöbetçi, ilk bakışta hiçbir ortak yanları olmayan, beş genci içeri getirdi. Hem yaş-yirmiden otuzun üzerine kadar farklı yaşlarda gösteriyorlardı- hem de vücut yapıları yönünden farklıydılar. İçlerinden ağaç gibi iriyarı olan ikisi, "Büyük Ortak'ın Katili"ni andırıyordu. Hepsinden yaşlı gösteren üçüncüsü, ince ve uzun yapılıydı. Yüzündeki sakalıyla bir mühendis veya hukukçu görünümündeydi. Yirmili yaşlarının ortasında gösteren dördüncüsü orta boylu ve iri kemikli olmasına karşın spor çalışmış olduğu belli olan bir vücut yapısına sahipti, karanlık bakışlarında bir katilin ifadesini taşımaktaydı. Küçük boylu

ve zayıf olan sonuncusu ise yaşça en küçükleri olmalıydı. Üçüncünün, grubun strateji planlamacısı, dördüncünün ise katili olduğunu izlenimine kapıldım. Ancak görünüş bazen aldatıcı olabiliyordu. Beşinin de elleri kelepçeliydi.

Nöbetçiye, "Kelepçelerini çıkarın," dedim.

Ne yapacağını bilemedi ve bir yanıt bulmaya çalıştı. Arından çekinerek, "Bize çok kesin emir verildi," diye karşılık verdi.

"Siz dediğimi yapın, sorumluluğu alıyorum."

Ancak bu konuda yetkili olmadığım için, nöbetçi danışmak üzere dışarı çıktı. Onu beklerken geçen süre içinde hepsini sırayla inceleme fırsatını buldum. İşte bu beşi ve bir de kurtarma operasyonu sırasında öldürülen altıncısı, aralarında kızımın ve müstakbel damadımın da bulunduğu üç yüz kişiyi rehin almışlardı. Oysa şu anda karşımda duruyorlar ve beni zerre kadar etkilemiyorlardı. Bunun nedeni acaba aradan zaman geçmiş olması mıydı yoksa Katerina'nın artık düzelmiş olması mıydı? Belki de bunun nedeni, yakalanmadan önce efsaneleşen bir suçlunun, tutuklandıktan sonra bu kimliğinden uzaklaşıp adeta zavallı bir yaratığa dönüşmesiydi. Beşi içinde yalnızca katil bakışlı olanı ısrarla ve düşmanca bana bakıyordu. "Profesör" tipli olan ise rahat görünüyor ve beni gözleriyle tartarak, amacımın ne olduğunu kestirmeye çalışıyordu. Geri kalan iki iriyarı tip ise aralarında fısıldaşıyor, yaşı en küçük gösteren ise gözünü yerden ayıramıyordu.

Kapı yeniden açıldı ve nöbetçi beni dışarıda beklemekte olan Stathakos'un yanına çağırdı.

"Nöbetçi ne diyor böyle? Kelepçelerinin çıkartılmasını mı istiyorsun?"

"Evet, biraz gevşemeleri için."

"Gevşemek mi? Sen Bosna'da bunca kan dökmüş ve burada üç yüz yolcuyu rehin almış olan bu kimselerin gevşemelerini mi istiyorsun?"

Öfkemi güçlkle zapt ediyordum, çünkü birbirimize girerek işin içinden çıkmak daha da güçleşecekti. "Beni dinle

Loukas, benim derdim, onlardan bilgi alabilmek ki zaten bir şey bilseler bile bana söyleyip söylemeyecekleri kesin değil. Tek umudum bu sorgulamayı yumuşak bir şekilde gerçekleştirebilmek.”

”Bunların hepsi vahşi birer hayvan, sana saldırabilirler.”

”Üzerime saldıracaklarını sanmıyorum, ama böyle bir şey yaparlarsa, size seslenirim, hemen içeri dalarsınız.”

Omuzlarını silkti. ”Ben yaptığını onaylamıyorum ama zaten Gikas sana yeşil ışık yakmıştı...”

Nöbetçiye içeri girmesi için işaret etti, yine de her türlü olasılığa karşı kendi de geldi. Ardından nöbetçi kelepçelerini çıkardı.

Stathakos dışarı çıkarken manalı bir tavırla, ”Biz dışarıda bekliyoruz,” dedi.

Kapı kilitlendikten sonra beşli gruba döndüm. ”Ben komiser Haritos’um.”

Hiçbiri karşılık vermedi. Beşi de bileklerini ovuşturuyordu. ”Sizden, burada bulunma nedeninizle ilgili olmayan bir konuda bilgi almak için geldim. Bana yardımcı olursanız ben de yardımınızı karşılıksız bırakmam,” dedikten sonra soluklandım ve bir süre bekledim, ancak yine hiç ses çıkmadı. Sözü nereye getireceğimi bekliyorlardı. Ona göre konuşup konuşmamaya ve karşılığında ne isteyeceklerine karar vereceklerdi. ”Sizin yaşlarınızda ve sizin çevreden olması olası, genç bir adamı arıyoruz. Bu nedenle onu tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek istiyorum.”

Ardından cebimden fotoğrafı çıkartıp ”profesöre” uzattım. şöyle bir baktıktan sonra bana, ”Onu niçin arıyorsunuz?” diye sordu.

”şu ana kadar dört kişiyi öldürdü ve eğer durduramazsak başkalarını da öldürecek.”

”Profesör” hiçbir şey söylemeden resmi inceledi ve diğerlerine uzattı. Hepsi de resme anlamsız gözlerle baktılar. Ama şöyle bir göz attıktan sonra birbirlerine atmalarından resmin onlar için bir anlam taşıdığını anladım.

"Bana yardımcı olursanız, savcının işbirliği yaptığınızı dikkate alacağını garanti ederim," dedim.

En genci, "Ama bunun için önce mahkemeye çıkartılmamız gerekir," dedi.

"Tabii ki mahkemeye çıkarılacaksınız. Bugüne kadar hiç kimse bodrum katında kaybolmadı. Önemli olan buradan ne zaman çıkacağınız." Yorumlanması güç bir ifadeyle birbirlerine baktılar ama hiçbiri ağzını açmadı. Teklifimi yükseltmeye karar verdim.

"Hatta normal bir tutukevine nakledilmeniz için de görüşebilirim."

Yine hiç ses çıkmadı. Bu kez belki aralarından biri fikrini değiştirebilir umuduyla her biriyle ayrı ayrı konuşmayı denedim. Ancak birbiri ardından üç kez aynı ret yanıtını aldım. Yalnız katil bakışlı kuru bir "hayır"la yetinmedi.

Yüzünde meydan okuyan bir gülümsemeyle, "Kızın klas bir kadın, komiserim," diye ekledi. "Elimde olsaydı onu kaçırmazdım, hâlâ düşlerimde görüyorum."

Bu sözleriyle beni tahrik etmeye çalışıyordu, ama başvurduğu numara artık küf kokuyordu. Sakin bir sesle, "Demir parmaklıkların ardında o kadar uzun bir süre kalacaksın ki sonunda düşünde sokak kedilerinden başka bir şey göremeyeceksin," dedim.

Diğeri bu dalaşı sürdürmeye niyetlendi fakat iri yapılı olan iki tipten biri ondan önce davrandı. Öfkeyle, "Kapa çeneni," diye bağırdı. "Şimdi sululuğun sırası değil."

Katil görünümlü olan, "Buraya gelip bizi konuşturmak için iyi kalpliymi oynuyor, işini görünce de çekip gidecek," diye itiraz etti.

"Kes artık!" Bu kez onu susturan profesör oldu.

Ardından, en gencinde şansımı denemeye karar verdim, ancak o da hiç konuşmadan önerimi reddetti.

"Gitmeden önce sizlere bir şey daha söyleyeceğim ve bu da hepinizin iyiliği için: Eğer bir şey bilip de söylemezseniz, bunun sonuçları kötü olur. Burada dört kişinin katilinden söz ediyoruz, bu bir şaka değil."

İri tiplerden biri gülerek diğerlerine döndü. "İşte tipik aynasız. Teklifini yutturamayınca tehdit savurmaya başladı."

"Bu yalnızca bir uyarı. Eğer onu tanıyıp da benden sakladığınızı ortaya çıkarsa, birkaç yıl fazla yatarsınız o kadar."

En gençleri dayanamadı ve "Bize sordun, biz de hayır dedik, daha ne istiyorsun?" diye karşılık verdi.

Kendi kendime rüya bitti dedim. Açık söylemem gerekirse daha iyi bir sonuç beklemiyordum. Belki bir mucize olabilirdi ama şefkatli Meryem'in herhalde yapacak başka işleri vardı.

Dışarı çıkınca Stathakos, "Bir şey buldun mu?" diye sordu.

"Hayır, tanımadıklarını iddia ediyorlar."

Neredeyse sevinerek, "Zaten tanısalar bile sana söylemezler," dedi. "Onları konuşturmak için farklı yöntemler uygulamak gerekiyor."

Konuşmayı sürdürmeye hiç istekli olmadığımndan asansöre doğru yürüdüm.

"Sürücü seni geri götürecektir, ben burada kalıyorum."

Bu seçenek oldukça hoşuma gitti. Böylece yolda bana eşlik etmesinden kurtulmuş oldum.

Polis örgütüne ait bilgisayarların önünde derin bir soluk aldıktan sonra, doğruca, bu işe hacker* olarak başlayan ve daha sonra İngiltere'ye eğitime gönderilerek, şimdi bilgisayar asımız olan Rosakis'in yanına gittim.

İki bölüme ayrılmış bir ekranın karşısında oturuyordu. Sol bölümde katilin yüzü görülüyordu. Fotoğraftaki diğer öğelerin hepsi –cadde, Vespa ve kaslı vücut– silinmişti. Ekranın sağ bölümünde sırayla diğer fotoğraflar beliriyor ve yaklaşık bir veya iki dakika içinde kayboluyordu. Ekranda görünen yüzlerin katili andırdığı söylenebilirdi ama kesin bir yargıya varamıyordum.

“Bunun gövdesi nereye gitti?” diye sordum.

Ekrandan gözlerini ayırmadan, “Daha fazla kafamı karıştırmamak için şimdilik kaldırdım,” diye yanıtladı. “Uyan yüzü bulunca gövdeler de uyuyor mu diye karşılaştıracığım. Böylece sağlama yapmış olacağız.”

“Bir şey bulabildin mi?”

“Benzerlik gösteren iki yüz kişi buldum, ama şöyle bir sorun var. Bir tanesinin yüzü, diğerinin gözleri farklı çıkıyor, şu ana kadar yüzde yüz uyan biri çıkmadı. Düşünebiliyor musunuz, bu kadar kişi içinde yalnız üç kez gövdeleri de karşılaştırma aşamasına geldim ama ikinci test hep olumsuz sonuç verdi.”

“Ne kadar sürede bir sonuç almayı umut edebiliriz?”

Omuzlarını silkti. “Bilmem, belki önümüzdeki beş dakika içinde buluruz veya tüm veri bankasını tarayıp hiçbir şey bulamayabiliriz.”

* İng. Başkasının bilgisayarına gizlice girip işlem yapan kişi, bilgisayar korsanı. (ç.n.)

Onu sevimsiz göreviyle baş başa bırakarak, ilk önce Gikas'a bilgi vermek üzere kendi büroma döndüm. Rum-Ortodoks Bosna savaşçıları karşısında yenilgiye uğradığımı Stathakos'tan öğrenmişti.

Beni görünce, "Aslında fazla umutlanmamıştım, onun için de depresyona girmedim," dedi. "Zaten bunun çok zayıf bir olasılık olduğu belliydi."

"Evet, ama veri bankasından da henüz iyi bir haber yok."

"Biliyorum, bu bir sinir törpüsü. Umarım, katilin resmi televizyonda ve basında yayınlanınca halktan bir bilgi gelir."

Bu yorumu duyunca, vatandaşlardan gelen çağrılarını karşılayacak ve açıklamaları kaydedecek bir acil hattın açılması için henüz düzenleme yapmamış olduğum aklıma geldi. Hemen odama inerek Vlassopoulos ile Dermitsakis'i yanıma çağırdım.

Dermitsakis, "Anlaşılan artık iyice dağılıcağız," diye fikir yürüttü.

"Şu anda dağınık durumda olmadığımızı nereden biliyorsun?"

Bunun üzerine yorum yapmayı gereksiz bularak, hızla acil hat işlemlerini başlatmak üzere hareket geçti.

Vlassopoulos'u da "Devriyelere talimat ver, sağcıların sürekli gittikleri lokalleri, Chrissi Avji* üyelerinin, aynı zamanda da punk'ların, heavy metalcilerin ve isimleri her neyse diğer marjinal grupların toplandıkları mekânları iyice arasınlar," diyerek yönlendirdim. Eskiden radikal grupları, nasyonalistler ve komünistler olmak üzere ikiye ayırıyorduk. Bugün ise tıpkı 1989 sonrası ortaya çıkan yeni ülkeler gibi sayısız farklı isimle anılıyorlar.

Acil telefon hattının kurulumu ve katilin resimlerinin nerelere ve ne şekilde dağıtılacağı konularının organizasyonunu henüz bitirmiştim ki karşımda Sotiropoulos'u buldum.

* Yunanistan ve Kıbrıs'ta faaliyet gösteren, aşırı sağcı, neo-nazi örgütü. (ç.n.)

Hiç alaycı olmayan bir tavırla, "Sizi biraz rahatlamış gördüm. Herhalde işinize devam ediyorsunuz," dedim.

"Bize gönderdiğiniz fotoğraf hepimizi yeniden umutlandırdı. Artık yüzünü belirlediğinize göre kolayca yakalarsınız. Bunun için gerekli araçlarınız ve yöntemleriniz var."

"Ama ne yazık ki onu ne kadar sürede ele geçirebileceğimizi bilmiyoruz."

"Ama yine de bir kişiyi daha öldüreceğini sanmıyorum. Artık tüm Yunanistan onu tanıdığına göre büyük bir ihtimalle bir dalış merkezine gidecektir."

"Bütün Yunanistan ne demek, Sotiropoulos? Bir kere henüz adını bilmiyoruz, ikincisi her an saçını ve sakalını kesebilir, üçüncü olarak da zaten sürekli başında kaskla dolaşıyor."

"Tamam, doğru ama yine de durum eskisi gibi değil."

Birden içimde bir kuşku uyandı. "Umarım patronlarınız bundan cesaret alıp yeniden reklamları göstermeye başlamazlar. Dereyi görmeden paçaları sıvamasınlar sakın."

Telaşla "Yok, yok," diyerek güvence verdi. "Reklam etkisi yaratabilecek her türlü yayın programlardan çıkarıldı. Onların yerine, eskiden reklam arası vermek için çekici olmadıkları düşünülen, Nuh Nebi'den kalma filmler, belgeseller ve diziler gösteriliyor." Kısa bir süre durakladıktan sonra, "Ama şu anda katilin fotoğrafı iyimser bir hava yarattı. Şimdilik hiç kimse işten çıkarılmıyor, bir süre bekleyecekler."

Sotiropoulos gittikten sonra acil hatla ilgilenen Dermitsakis'i çağırdım.

"Arayan var mı?"

"Şaka mı yapıyorsunuz, komiserim? Başımızı kaldıramıyoruz. Katilin resmi ekranda görünür görünmez yarım saat içinde yüze yakın çağrı geldi. Kimisi evinin önündeki büfeciden kuşkulanyor, bir diğeri komşusunun oğlunu gammazlıyor. Onu ne zamandan beri tanıdığını sorunca, çocukluğundan beri tanıdığını, ama insanın ne zaman değişeceğinin hiç belli olmayacağını söyledi."

Ne denli güç bir iş yaptığını bildiğim için ona acıyordum. İnsanın doğru bir ize rastlarım umuduyla yüzlerce geri zekâlı ile uğraşması gerekirdi ve yine de işe yarar bir sonuca ulaşma olasılığı çok zayıftı. Üstelik televizyondaki haber programları ve reality show'lar, beyaz camda büyük boyutlu görüntülerini teşhir etmeye hevesli bu geri zekâlıların sayısını iyice artırmıştı.

Büroda, telefonun başında iki Giritli, yani Rosakis ve Dermitsakis ve beş dakikada bir arayan Gikas'la üç saat daha geçirdim. Ama hâlâ yerimizde sayıyorduk. Yalnızca bakan her yerde; gazetelerde, radyoda ve televizyon kanallarında boy gösteriyor ve katilin resminin artık olayın seyrini değiştirdiğini ve yakalanmasının an meselesi olduğunu ilan ediyordu.

Bakanın yaptığı basın açıklamasından bana söz eden Gikas'ı, "Ona sevinmek için henüz çok erken olduğunu söyleyin," diye uyardım. "17 Kasım terör örgütünü neredeyse avucumuzun içinde sanıyorduk ama örgüt üyelerini ancak on beş yıl sonra tutuklayabildik. O zamanki bakan da istifa etmek zorunda kalmıştı."

Sonunda dayanma gücümün tükendiğini hissettim ve eve gitmeye karar verdim. Adriani, öfkelenmiş bir halde televizyonun karşısında oturuyordu.

Gergin bir sesle, "Kimin aklına uyup da bu denli sıkıcı filmleri, aptal dizileri ve komedileri oynatıyorlar acaba? İnsanın ağlayacağı geliyor!" diye söylendi. "Eğer reklamların kalkmasının yasını tutacaklarsa hiç olmazsa klasik müzik çalsınlar, biz de ne olduğunu anlayalım."

"Klasik müzik artık yalnız ulusal yas günlerinde çalınmıyor."

"Peki, başka nerede çalınıyor?"

"Metroda da çalışıyorlar."

Ters ters bana bakınca, sakinleştirmek için Sotiropoulos'un saygılarını ilettiğini söyledim.

Küçümseyen bir ifadeyle "Yunanistan'da pazarda domates satmakla televizyonda program yayınlamanın arkasında

yatan zihniyet aynı,” diyerek görüşünü açıkladı. “İkisinde de amaç, çürük malı satıp para kazanmak.”

“Senin sinirlerin bozulmuş, ben de yorgunluktan bittim. Gel, dışarı yemeğe gidelim de biraz başımızı dileyelim.”

Bir anda morali düzeldi, “Aferin benim Kostas’ıma, harika bir fikir. Galiba yıllardır baş başa yemeğe çıkmadık.”

Evimizin iki sokak ötesindeki küçük bir lokantaya gittik. Burada eskiden bezelye püresi ile güveçte kuru fasulye yapılırdı, oysa artık parmesanlı ve mantarlı roka salatası var. Adriani köfte, ben de domuz pirzolası ısmarladım. Şansımıza yemek listesinde hâlâ çoban salatası vardı.

Sabah saat yedide telefonun sesiyle uyandım. İlk aklıma gelen seri katilin bir kişiyi daha öldürmüş olmasıydı. Ancak arayanın sesini duyunca rahatladım.

"Komiser Haritos mu?"

"Buyurun benim."

"Ben Doktor Kakoudis, komiserim. Elefsina'daki Thrassio Hastanesi'nden arıyorum. Dün akşam getirilen bir hasta, o zamandan beri ısrarla sizinle görüşmek istediğini söylüyor."

"Adı ne?"

"Adının Periklis Stavromidos olduğu belirtildi."

"Peki, hastaneye nasıl getirildi?"

Kısa bir duraksamadan sonra doktor kararsız bir sesle karşılık verdi. "Onu bir devriye arabasıyla getirdiler ve tehlikeli bir suçlu olduğunu söylediler. Şu anda yattığı odanın önünde nöbetçi bekliyor."

"Nerede tutuklu olduğunu söylediler mi?"

"Hayır, tuhaf olan da bu. Genelde bize bunu söylemeleri gerekir ki biz de kimi arayacağımızı bilelim. Bu kez yalnızca gereken bilgilerin nöbetçide olduğunu söylediler."

Sıkıntılı bir şekilde derin bir soluk aldıktan sonra konuşmayı sürdürdü: "Şiddetli mide sancılarıyla getirildi. Röntgen muayenesinde dikkati çeken bir bulguya rastlamadık. Ama kendisiyle yalnız kaldığımız zaman sırf hastaneye sevk edilip sizinle görüşebilmek için alçı yuttuğunu söyledi."

Bir süre sessiz kalarak yanıtımı bekledi. Şu ana kadar denediğimiz hiçbir yol bizi aydınlığa çıkarmadığı için, bu kez ışığı göreceğimizden umutlanmaya cesaret edemiyordum.

"Onunla şimdi görüştürebilir misiniz?"

Aradan yaklaşık on dakika geçti, –tahminime göre– doktorun hastayı bürosuna getirtmesini beklemiştim.

“Komiserim, sizinle konuşmak istiyorum.”

Gerçekten de tahmin ettiğim kişilerden biri olup olmadığını kesinleştirmek için, “Tanışıyor muyuz?” diye sordum.

“Beni dün gördünüz. Sıranın en sonundaydım, kızınızdan söz edenin yanında oturuyordum.”

Gözlerini yerden ayırmayan, çelimsiz yapılı çocuk. “Peki, ne istiyorsun?”

“Konuşmak.”

“Tamam, bir saat içinde orada olacağım, bana doktoru ver.” Doktor hemen telefonu aldı. “Benimle görüşmek istediğini sizden başka kim biliyor?”

“Hiç kimse. Benden hiç kimseye söz etmememi rica etti. Ben de başka testler yapılması gerekiyor diyerek kendisini buraya getirttim.”

“Güzel, ben gelene kadar bu konudan hiç kimseye tek kelime etmeyin.”

Stathakos’ un durumu nöbetçiden öğrenip benden önce hastaneye varmasını hiç istemiyordum. Giyinirken, Adriani’ den yatak odasına getirmesini istediğim kahvemi ayakta içtim.

Elefsina’ ya en hızlı şekilde ulaşmak için Attika çevre yolunu kullanmak gerekiyordu. Yol boş olduğundan, trafik sıkışıklığı veya kırmızı ışık tarafından engellenmedim ve yarım saat sonra hastanenin giriş kapısının önüne geldim. Kakoudis’ in 1. Patoloji Kliniği şefi olduğunu söyleyerek beni ikinci kata yönlendirdiler.

Beni odasında bekliyordu. Yüzündeki gergin ifade, içinde bulunduğu ruhsal durumu yansıtıyordu.

“Midesini yıkadık ve normal olarak yarın taburcu etmemiz gerekiyor,” diye açıkladı.

“Önce onunla konuşayım, sonra ne yapacağımıza karar verimiz.”

“İşin kötüsü, başhekim yurtdışında bir kongrede olduğu için bütün sorumluluk benim omuzlarımda.”

Bu konuda çok tedirgin olduğundan onu yatıştırmaya çalıştım. "Belki de sorumluluk almanız gerekmeyecek, onu nereye göndereceğimize karar vereceğiz."

Bir ölçüde rahatlamıştı. "Onunla nerede görüşeceksiniz?" "Odasında."

Beni dördüncü kata çıkardı. Can sıkıntısından patlayacak halde kapıda oturan nöbetçiyi görünce hangi odada yattığını anladım. Bizim yaklaştığımızı fark edince güçlkle yerinden kalktı.

Kakoudis'e, "Bu bey doktor mu?" diye sordu.

"Ben, Komiser Haritos, tutukluyu sorgulamak istiyorum."

Şaşkınlıkla bana baktı ve ne yapacağına karar veremedi. Hem içeri girmemi engellemeye cesaret edemiyor hem de Stathakos'u kızdırmaktan çekiniyordu.

"Komiser Stathakos'a ilave bir sorgulama için geldiğimi söyleyin. Bu konuda bilgisi var."

Yanıtını beklemeyi gereksiz bularak odaya girdim. Kakoudis, tedbirli davranarak kapının önünde durdu. Tahminimde yanılmamıştım: İçerideki, bir gün önce gruptakilere uymak istemeyen, zayıf, ufak tefek genç çocuktı. Beni görür görmez yatağında doğruldu ve aynı anda acıyla yüzünü buruşturdu.

Bir iskemle alarak yatağın yanına oturdum. "Umarım beni boş boşuna buraya getirmemişsinizdir."

"Dün bize, resimdeki adamla ilgili bilgi verirsek yardımcı olacağınızı söylemişsiniz."

"Evet, bugün de aynı şeyi söylüyorum, ama eğer vereceğiniz bilgiler doğruysa ve boş laf değilse."

"Bilgiler doğru."

"Öyleyse neden dün konuşmadın da ağzını açmadan önce alçı yemeyi yeğledin?"

"Korktuğum için. Hâlâ da korkuyorum. Konuştuğumu öğrenirlerse bana ne yaparlar biliyor musunuz?" Duyduğu korkunun etkisiyle adeta bağırmaya başladı. "Oradan kurtulmak istiyorum, lanet olsun. Artık dayanacak gücüm kalmadı. Bu işe nasıl bulaştım ben?"

“Bunu hapishanede uzun uzun düşünürsün, çünkü bundan kurtulman olanaksız. Şenin için ancak şunu yapabilirim: Seni şimdi tuttukları yerden alıp normal bir tutukevine göndermelerini sağlayabilirim. Bir de savcıya işbirliği yaptığını söyleyim, bu da hafifletici sebep olarak göz önüne alınır.”

“Hiç yoktan iyidir. Ben de ninemin dediği gibi, elin hepsini alamazsam küçük parmakla yetinirim.” Bunu söylerken ninesini, ardından sırayla ailesini, evini, odasını ve stereo müzik setini anımsadı ve gözyaşlarına boğuldu.

Ağlaması direncinin kırıldığına ve cezasını bir gün bile kısaltabilmek için bildiklerini söylemeye hazır olduğuna bir işaretti.

“O zaman bana resimdeki adam hakkında bildiklerini anlat.”

“Adı Lefteris Perandonakos, bizimle beraber Bosna’daydı.” Birden, bunu söylemekle kendini de güç duruma soktuğunu fark ederek, “Ama önce şunu söyleyeyim ki ben Bosna’da bir sineğe bile zarar vermedim.”

Sert bir şekilde, “Bosna’yı bırak şimdi,” dedim. “Ben Bosna’daki olayları sorgulamıyorum, yalnızca Perandonakos’la ilgileniyorum.”

“Dediğim gibi, bizimle Bosna’daydı. Bu konuyla ilgili soruşturmanın durdurulması için feribota el koyma fikrini o ortaya attı. ‘Biz de postu kurtarmak için Filistinliler gibi hareket edelim,’ dedi. Ama son anda geri çekildi.”

“Niçin?”

“Birden Bosna’daki işimizin çok farklı olduğunu, gemi kaçırmanın ise oyun oynamak olduğunu söylemeye başladı. Sonuçta da eğer bunu gerçekten yapmayı düşünürsek, kendisinin katılmayacağını kesin bir dille açıkladı ve daha önemli bir şey yapacağını söyledi. Bunun üzerine aramızda büyük bir kavga çıktı ve kimimiz onu ödlelikle kimimiz ihanetle suçladık ama bütün bunlar onu hiç etkilemedi. Böylece Lefteris kesin olarak bizden ayrıldı ve komutayı Stamos devraldı, eylemi onun yönetiminde gerçekleştirdik.”

“Stamos kim?”

“Uzun sakalı olan, dün onu gördünüz.”

“Perandonakos’un ne zaman tereddüt etmeye başladığını anımsıyor musun?”

“Bir yıl önce. O ihtiyarı tanıdıktan sonra.”

Bu vücut geliştiricinin bir ortağı olduğunu ve bu kişinin de ondan yaşlı olması gerektiğini biliyordum; işte şimdi sevincimden havalara uçabiliyordum. Kendimi güçlükle frenledim. Sotiropoulos’a da her şeyin mutlu bir rastlantıya bağlı olduğunu söylemiştim ve şimdi o an gelmişti.

“Kim bu ihtiyar?”

“Onu şahsen tanımıyorum. Henüz hiç görmedim. Leftis onun manevi dedesi olduğunu söylüyordu. Bize gülerek, ‘Herkesin manevi babası olur, benimse manevi bir dedem var,’ derdi. ‘Onun neler yaşamış olduğundan haberiniz yok sizin.’ Ama onu bizimle hiç tanıştırmadı. Artık onunla tanışmak istediğimizi söylediğimiz zaman da duymazdan geliyordu. Kim bilir, belki bir sırnın olması hoşuna gidiyordu veya ihtiyar tanışmak istemiyordu.”

İkinci olasılık benim kuramıma daha uygundu. Eğer kas geliştiricinin elinde olsaydı onu arkadaşlarıyla tanıştırır ve böyle biriyle tanışıklığı olduğu için hava atardı.

“Peki, bu ihtiyarın manevi dedesi olduğunu söylediğine göre acaba onunla ne gibi bir ilişkisi vardı?”

“Bize, ihtiyarın büyük bir olay planladığını ve bu nedenle geminin kaçırılması eyleminden vazgeçmemiz gerektiğini söyledi. Ama diğerleri buna yanaşmadıkları için yollarını ayırdılar.”

“Peki, sen niçin onlarla kaldın ve Perandonakos’a katılmadın?” Soruşturma yönünden bir anlamı olmamasına karşın bunu yalnızca kişisel merakımdan sormuştum.

Omuzlarını silktili. “Zaten benim fikrimi soran olmadı. Ben de her ödleğin yaptığı gibi çoğunluğun yanında yer aldım.”

“Perandonakos’un nerede oturduğunu biliyor musun?”

Bunu duyunca iyice çekindi ve kendini yastığının üzerine bırakarak tavana bakmaya başladı. “Ben şu ana kadar bütün

bildiklerimi söyledim, ama sizin sözünüzü tutacağınızdan nasıl emin olabilirim?"

"Evet, elinde benim verdiğim sözden başka bir güvencen yok. Ama bütün bunları itiraf ettikten sonra bilgi saklamanın ne anlamı var ki? İsmi öğrendiğimizize göre zaten onu bulacağız. Yalnız şu var: Bize adresini söylersen sen bir artı daha alırsın, ben de zaman kazanmış olurum."

"Tris Jefyres'te oturuyor. Patissia'ya giden büyük bulvardan indikten sonra sağa sapacaksınız. Sokağın adını bilmiyorum ama köşesinde bir ilköğretim okulu var. Ev iki katlı, o giriş katında oturuyor. Evi üst katında oturan teyzesinden kiralamış ama söylediğine göre o da çoğu zaman İsveç'teki oğlunda kalıyormuş."

"Ne iş yapıyor?"

"Bildiğim kadarıyla bir kurye firmasında çalışıyor, ama ismini bilmiyorum."

Eğer evi bulamazsak, onu çalıştığı yerden de araştırabilirdik ama bu kez hemen kuşkulana bilirdi. Artık soracak sorum kalmadığından yerimden kalktım. Genç adam da yattığı yerde doğruldu, korku dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Bir tutukevine nakledilmen için gerekli işlemler tamamlanıncaya kadar burada kalacaksın."

"Nereye gönderileceğim?"

"Şu anda kesin bir şey söyleyemem. Herhalde Korydallos'a, belki de Kalkida'ya."

Rahatlamıştı. "Acaba zaman geçirmek için bir şeyler okuyabilir miyim?"

"Nasıl bir şey?"

"Çizgi roman. Her tür çizgi roman olabilir."

Odadan çıkınca doğru Kakoudis'in odasına gittim, ancak kendisi içeride yoktu. Başhemşireye onu çağırmasını rica ettikten sonra yeniden odaya girip oturdum. On dakika sonra geldi.

Sanki benden rapor vermemi bekliyormuş gibi, "Ne oldu?" diye sordu.

“Onu bugün burada tutacaksınız, gerekirse yarın da, biz onu tutukevine nakledinceye kadar.”

Söylediklerimden pek hoşlanmamıştı. “Sizden bu süreyi çok uzatmamanızı rica edeceğim. Hem hastanedeki boş yatak sayımız kısıtlı hem de kapıda üniformalı bir nöbetçinin beklemesi, hastaları ve hasta yakınlarını huzursuz edebilir. Hemen dedikodu çıkarırlar.”

“Dediğim gibi en fazla iki gün.” Cebimden çıkardığım banknotu masasının üzerine bıraktım ve “Bununla ona, zaman geçirmesi için gazeteciden birkaç tane çizgi roman aldırın.”

Cep telefonumla iki görüşme yaptım. Önce Koula’yı arayarak Gikas’ın beni beklemesini, kendisine iletecek önemli haberlerim olduğunu söyledim. Ardından Vlassopoulos’a Perandonakos’un kişisel bilgilerini verdim ve evin yerini bulmaları için bölge devriyesine talimat vermesini istedim.

Gikas'ın gözleri parlıyordu, yüzü gülüyor, adeta ışık saçıyordu. Onu aylardır bu denli rahatlamış bir durumda görmemiştim. Son dönemlerde her şey ters gitmişti. Önce El Greco kaçırılmış, ardından kurtarma operasyonu deniz kuvvetlerine devredilmiş, bakanla ilişkiler bozulmuş ve bütün bunlar yetmezmiş gibi reklam sektörü altüst olmuştu. Katilin ortaya çıkarılması sonucunda bakanın, reklam sektöründeki yöneticilerin ve Yunan Sanayiciler Birliği Başkanı'nın karşısında yeniden otorite ve saygınlık kazanmıştı. Hisseleri tavan yapmış ve emniyet genel müdürü olma şansını tekrar yakalamıştı.

Bakan, iyi haberleri duyunca kim bilir ne denli sevinecekti. Şimdiye kadar sallanmakta olan koltuğu yeniden sabit bir zemine kavuşmuştu. Artık başarılı bir kriz yöneticisi olarak başını dik tutabilecekti. Gikas bakanı hemen bilgilendirmek istedi fakat ben onu durdurdum ve önce bir taktik belirlememizi önerdim.

Mutluluktan adeta sarhoş bir durumda, "Onu hemen yakalayabilecek miyiz sizce?" diye sordu.

"Olabilir, ancak bunu tavsiye etmem."

"Niçin?"

"Çünkü bir suç ortağı var. Belirli bir süreden beri zaten bundan emin gibiydim ama Stavrodimos'un ifadesinden sonra hiçbir kuşku kalmadı. Ona 'ihtiyar' diyorlar, Perandona-kos, yoldaşlarına hep ondan söz ediyormuş."

"Evet, ama Perandonakos'la ilişkisi daha çok manevi türdenmiş. Bunu kendisi söylemiş ve şu... adı her neyse onu doğrulamış."

"Stavrodimos."

“Evet, işte o.”

“Ama yalnız manevi bir dede olmakla kalmıyor, aynı zamanda cinayetleri işleten asıl kişi de o. Parabellum tabancayı katile o verdi ve reklam firmalarıyla da o konuştu. Beni de arayan oydu. Anımsarsanız sesin çok yaşlı birine ait olduğunu size de söylemiştim. Ayrıca eşcinseller için yumuşaklar gibi eski bir deyim kullanması da dikkatimi çekmişti. Demek o kişi ‘İhtiyar’mış.”

“İyi ama bu arada Perandonakos’un yeni bir cinayet girişiminde bulunmayacağını nasıl bilebiliriz?”

“Onu yirmi dört saat sürekli izleyeceğiz. Zaten... yani büyük bir olasılıkla, reklamcılar yeni bir adım atmadıkları sürece yeni bir girişimde bulunmaması gerekiyor.”

Bu olasılık ona pek çekici gelmedi. Çünkü hem bu dosyanın bir an önce rafa kaldırılmasını istiyor fakat öte yandan bunun ancak katilin suç ortağının da yakalanmasıyla gerçekleşebileceğini biliyordu.

Sonunda, “Tamam o halde, iki gün süreyle onu izlemeye alalım, ondan sonra ne yapacağımıza karar verimiz,” dedi. “Yalnız bu konuda gizli polisten uzman Stavridis ile çalışacaksınız. Bu işi profesyonellerle yürütmemiz gerekiyor.”

“Anlaşıldı.”

Stavridis’e telefonda bilgi verdikten sonra ahizeyi bana uzattı.

Stavridis, “Nerede nöbet tutulması planlandı Kostas?” diye sordu.

“Tris Jefyres’te, Eleftheroudaki Caddesi üzerinde.” Perandonakos’un oturduğu evi bulmamız iki saat bile sürmemiştir.

“Güzel, şimdi adamlarımızdan birini inceleme yapması için oraya gönderiyorum. İki saat sonra büronda olurum.”

Ben de bu küçük gezintiye katılmaya karar verdim. Ama katilin dikkatini çekmemesi için Mirafiori’yi almayacak, Stavridis’in elemanı ile birlikte gidecektim.

Gikas’ın odasından çıkarken Koula, “Onu yakaladınız mı?” diye sordu.

"Daha değil ama nerede bulacağımızı biliyoruz artık."

"Öyleyse sonunda tatile çıkabileceğim Bay Haritos! Tatile gitmeyi planlamamın üzerinden kaç hafta geçtiğini bile bilemiyorum. Önce El Greco'nun kaçırılması nedeniyle izinler kaldırıldı, ardından da seri katil yüzünden yerimden kımıldayamadım."

Vlassopoulos koridorda beni görünce, "Onu bulduk!" diye bir zafer çığlığı attı. "Şimdi, izlemeyi üstlenen birimden aradılar. Evinden çıkıp eski model bir Skoda Favorit'e bindiğini saptamışlar."

Demek ki fotoğrafı çekildiği sırada bu nedenle kaskını başından çıkarmıştı. Arabaya binmek için. Motosikleti çalmış ve gelişigüzel bir yere park etmişti. Daha sonra arabasıyla gidip cinayeti işlemek üzere motosikleti almış ve dönüşte motosikleti bırakarak yine arabasına binmişti.

Üzerinde yırtık bir kot pantolon ile tişörtü ve ayaklarında spor ayakkabıları olan, kısa saçlı, genç bir adam garajda beni bekliyordu. Hyundai marka arabasının sürücü yanındaki koltuğa geçmem için kapıyı açtı.

Gülerek, "Bunlar günlük giysilerin mi yoksa görevli misin?" diye sordum.

"Şu sıralar büroda çalışıyorum, onun için bu sabah dış yaptım," diye karşılık verdi. "Görevdeyken daha inandırıcı olmak için bazen ter kokarım."

Çenesi hiç durmayan, sevimli bir gençti. Konuşacak bir şey bulamayınca diğer sürücülere sataşıyordu. Çoğu öfkeyle ona küfür ediyor, o da bununla eğleniyordu. Tris Jefryres yolculuğu uçak yolculuğu gibi geçti. Adı Andonis olan genç adam, arabayı Nirvana Caddesi'nin Acharnon Bulvarı'na bağlandığı yerde park etti, yolun geri kalan bölümünü yürüyerek tamamladık. İkimizi yan yana yürürken görenler, baba oğul olduğumuzu düşünebilirlerdi.

Dar ve kısa olan Eleftheroudaki Sokağı, Nirvana Caddesi'nden doğruca gündüzlü bir çocuk yuvasına ulaşmayı sağlıyordu. Perandonakos'un oturduğu ev yolun yaklaşık

ortasında yer alıyordu. Bakımlı bir görünüŖe sahip olan bu iki katlı evin üst katındaki küçük balkonda çiçekli saksılar diziliydi. Alt katın panjurlarının hepsi kapalıydı.

Andonis, evin yerinden hoşnut kalmıŖtı. "Çocuk oyuncağı," dedi. Nirvana Caddesi'ne tek bir çıkış var, buradan da ya sağa sapıp Acharnon Bulvarı'na çıkar veya Iakovatron Bulvarı'nı gezip Patission Caddesi'ne çıkar." Kısa bir soluklanmadan sonra konuşmayı sürdürdü: Yalnız çocuk yuvası canımı sıktı. Buraya çok dikkat etmemiz gerek, çünkü bu tipler kendi paçalarını kurtarmak için birkaç çocuğı rehin almaktan çekinmez."

Bir saat sonra yanımıza gelen Stavridis de aynı öngörüde bulundu. Evin gözetleneceğı noktaları belirledi. Bir memuru da Perandonakos'u yolda motosikletiyle izleyecek olan "atlayıcı" olarak görevlendirdi. Andonis çocuk yuvasındaki çocukları korumak için oraya da sivil polis yerleŖtirilmesini önerdi.

Stavridis, "Şaka mı yapıyorsun?" diye karşılık verdi. "O zaman tüm bakıcılar ve anne babalar barikat kurarlar ve izleme operasyonu tümüyle yatar. Yuveyı belli etmeden dışarıdan göz hapsinde tutacağız."

Saat dörde gelmiŖti ve yapacak başka bir işim yoktu. Bu nedenle eve gitmeye karar verdim. Bundan sonra bir sabır sınavı verilecekti ama bugün başka bir olay çıkmasını ummuyordum.

Evde kimse yoktu. Katerina ile Adriani dışarı çıkmışlardı. Ben de önce bir duş yaptıktan sonra Dimitrakos'un sözlüğünü alarak rahatça yatağıma uzandım - strese ve kas gerilmelerine karşı en iyi ilacımı.

Gölge etmek: 1. Bir kiŖiye veya nesneye gölge sağılamak, gölge altına almak (ve güneş ışığından korumak): Eli siper ederek, gözleri gölgelemek; 2. Gizlice (polis tarafından) izlemek, göz hapsinde tutmak: bir ajanı izlemek (izletmek).

“Demek buradasın.”

Adriani, yatak odasının kapısının aralığından başını uzatmıştı. Kitaba iyice dalmış olduğum için kapının açıldığını duymamıştım.

“Evet, dinleniyorum.”

Beni yalnız bıraktı, çünkü televizyonun karşısına geçme saati gelmişti. Bense akşam haberlerinden önce ona eşlik etmiyordum.

Gözetim altında tutmak: 1. (Kuşkulanılan) bir kişinin yaptıklarını sürekli izlemek; bir kişiyi sürekli göz hapsinde tutarak gözlemlemek: bir ajanı göz hapsinde tutmak. 2. Denetlemek suretiyle bir edimin gerektiği gibi yerine getirilmesini sağlamak; polisin trafiği denetlemesi.

Adriani’nin, “Kostas, çabuk buraya gel!” diye seslendiğini duydum.

“Ne var?”

“Yakalandı!”

“Kim?”

“Şu reklamcılar öldüren kati! Onu yakalamışlar!”

Yatağımdan fırlayarak oturma odasına, beni bekleyen “Özel Haber”e koştum.

“Sayın izleyiciler, şimdi aldığımız bir habere göre polis, “Büyük Ortak”ın ünlü katilini yakaladı. Katil, yirmi altı yaşında bir motorlu kurye elemanı olan Eleftherios Perandonakos. Bu tehlikeli katil, terörle mücadele ekibinin düzenlediği bir yıldırım operasyonu sonucu ele geçirilmiştir. Ani bir baskınla etrafı sarılmış ve hiçbir direniş gösterememiştir. Eleftherios Perandonakos’un tutuklanmasına ilişkin görüntüleri az sonra vereceğiz.”

Ancak görüntülerin yayınlanması araya reklamların girmesi nedeniyle ertelendi. Adriani şaşkınlıkla, “Senin bundan haberin yok muydu?” diye sordu.

Zaman kazanarak sırada neler olduğunu izlemek için, "Bir çay içip bekleyelim," dedim.

Reklamlar sona erince hanım sunucu yeniden ekranda belirerek, "Şimdi Eleftherios Perandonakos'un nasıl yakalandığını izleyeceksiniz," dedi.

Eleftheroudaki Caddesi'ndeki evin kapısı açıldı ve bizimkilerden iki uzun boylu herif, ellerine kelepçe takmış oldukları vücut geliştiricisini sıkıca tutarak dışarı çıkardı. Karşı kaldırıma terörle mücadele biriminin elemanları operasyon giysileriyle ve ellerinde makineli tüfeklerle dizilmişti. Kamera ağır ağır çevredeki evlerin çatılarına yöneldi ve Eleftheroudaki Caddesi'ndeki eve doğru nişan almış olan keskin nişancıları yakınlaştırdı. Bunlar Stathakos'un her zaman baş vurduğu gösterinin bir parçasıydı.

Ekranın sağ alt köşesinde açılan ikinci bir pencerede kanalın muhabiri göründü.

Sunucu, muhabire, "Yeni bir gelişme var mı, Manos?" diye sordu.

"Operasyon tam başarılı oldu, Eleni. Perandonakos'u Attika'daki Emniyet Müdürlüğü'ne götüren devriye arabası az önce yola çıktı. Artık cadde de yavaş yavaş normale dönüyor."

"Operasyonun izlediği aşamaları bize sırayla anlatabilir misiniz?"

"Polis evi öğle saatlerinden beri gizlice izlemeye başladı. Bu sırada, emniyet müdürlüğünde, Loukas Stathakos yönetimindeki terörle mücadele biriminde operasyonun ayrıntıları belirlendi. Ardından terörle mücadele ekipleri dikkat çekmeden çevredeki yerlerini aldılar."

Bu sırada ekrana gelen bölge planı üzerinde, terörle mücadele birimi elemanlarının Eleftheroudaki Sokağı'nın çevresinde konuşlandıkları noktaların işaretlendiği görülüyordu. "Perandonakos, evine girer girmez ekipler yıldırım hızıyla içeri girdiler ve onu herhangi bir direnç göstermesine fırsat vermeden kısıkvrak yakaladılar. Ayrıca Perandonakos'un

evinde çok sayıda Kalaşnikof marka tüfek, tabancalar ve el bombaları ele geçirildi.”

Bu saçmalığı daha fazla izleyemedim. Hemen yatak odasına koşarak giyinmeye başladım. Üç dakika içinde dışarı çıkmaya hazırdım. “Ben merkeze gidiyorum, yemeğe bekleme,” diye Adriani’ye seslendikten sonra, beni soru yağmuruna tutmasına fırsat vermeden dışarı fırladım.

Mirafiori’ye binerken beynim uğulduyordu. Operasyonu benden gizli yapmaları için hiçbir neden göremiyordum. Bir katilin tutuklanması benim yetki alanımda olup Gikas bunu kolay kolay başkasına devretmezdi. Belki de Perandonakos’un toplum için tehlikeli olduğunu düşünerek terörle mücadele ekibinden plan yapmalarını istemiş olabilirdi. Ama en azından bana da bilgi vererek operasyona katılmamı sağlaması gerekirdi.

Aslında beni niçin devre dışı bıraktığını biliyordum. Günlerce katili izleyerek zaman yitirmek istememiş, aksine kısa sürede sonuç almayı hedeflemişti. Bu nedenle de herkesten gizli Rambo Stathakos ile anlaşmıştı.

Aklım ve yüzüm karışmış bir halde merkeze varınca doğruca Gikas’ın odasının bulunduğu beşinci kata çıktım. Asansörden iner inmez, o sırada basın açıklaması yapmakta olan Gikas’ın bürosundan dışarı taşmış olan haberciler ve kamamanlarla karşılaştım. Bu nedenle, kendisiyle baş başa konuşabilmek için toplantısı bitince yanına gitmeye karar verdim. Koula çıkmıştı. Herhalde onu bana haber sızdırmaması için özellikle başlarından savmışlardı, çünkü hepsi bana sempati duyduğunu biliyordu.

Yeniden bindiğim asansör dördüncü katta durdu ve Stavridis bindi. Beni görünce umarsız bir biçimde ellerini kaldırdı.

“Üzgünüm, Kostas,” dedi. “Siz daha Andonis’le Eleftheroudaki Sokağı’na giderken bu karar verilmişti. Gikas’ın talimatına karşı gelemediğim için sana söyleyemedim. Birbirimizi uzun süredir tanıyoruz, bu nedenle seni aldattığımı düşünmeni istemem.”

“Teşekkür ederim, Charis,” diyerek asansörden indim.

Vlassopoulos ile Dermitsakis’in odalarına bir göz attım, içeride hiç kimse yoktu. Onları da zor durumda bırakmışlardı. Odama girdim ve koridordan geçen habercilerin ve çekim ekiplerinin gidişlerini duyabilmek için kapıyı açık bıraktım. Gikas’a söyleyeceklerimi ve ileri süreceğim savları kafamda bir sıraya sokmayı denedim, ancak başaramadım. Başımı tüm ağırlığıyla ellerime dayadım ve içini tamamen bir boşluğun kapladığını duyumsadım. Aklımdan geçen tek düşünce şuydu: Katili tutuklamakla, Perandonakos’un eline parabellumu vererek onu cinayet işlemeye yönelten asıl suçluyu ele geçirme fırsatını kaçırmıştık. Artık rahatça uyuyabilecekti. Çünkü Perandonakos konuşmayacaktı ve bizim elimizde de ona bu yönde baskı yapacağımız hiçbir ipucu yoktu. En önemli bilgileri, dışarı karşı başarılı görünmek uğruna harcamıştık, ne var ki borsacılık devrinde yaşıyorduk. Kas geliştirici ile Kalaşnikofların, revolverlerin ve el bombalarının kamuoyuna sergilenecek bir biçimde ele geçirilmesinin borsa değeri, kuşkusuz onun kadar tehlikeli olsa bile yaşlı bir dedenin yakananmasından çok daha yüksekti.

Merdivenlerden gelen seslerden habercilerin çıkmaya başladıklarını anladım. Birkaç dakika kadar daha bekledikten sonra asansöre doğru yola çıktım. Görünüşte asansör de öfkemi ve kızgınlığımı paylaşıyor olmalıydı ki hemen geldi.

Gikas, Stathakos’la birlikte odasında oturuyordu. Bana döndüler ve farklı olduğu belli olan duygularla baktılar. Stathakos sevincini gizleyemiyordu. Gikas ise zor duruma düşmüştü. Benim hemen o gece geleceğimi beklemiyor ve benimle karşılaştığı zaman anlatacağı öyküyü uydurmak için bütün gece süresi olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Benden önce davranarak, “Bu bakanın talimatıydı,” dedi. “Benden son gelişmeleri öğrenince onu hemen tutuklamamız talimatını verdi, çünkü hem beklemenin çok tehlikeli olduğunu düşünüyor hem de televizyon kanallarının daha fazla zarar etmesini engellemek istiyordu.”

Hiçbir şey söylemedim. Ancak o anda bir mucize eseri zihnim yeniden berraklaştı.

Gikas, benim tepkisiz kaldığımı görünce "Operasyonun terörle mücadele ekibini devreye sokmadan yapılması da olanaklıydı," diye konuşmasının sürdürdü. "Ancak Perandonakos'un sıradan bir biçimde tutuklanması riskliydi."

Gayet sakın bir tavırla, "Niçin benden gizlediniz?" diye sordum. "Bana da bilgi vermeniz gerekmiyor muydu, en azından formalite gereği?"

"Size daha sonra bilgi vermek istedim, çünkü karşı çıkacağınızı biliyordum ve gereksiz tartışmalarla zaman yitirmek istemedim. Sizi iyi tanırım: Bir şeye karar verdiğiniz zaman fikrinizi değiştirmek olanaksızdır. Ancak habercilere yaptığım basın açıklamasında, katili sizin ulaştığınız bilgiler sonucunda ele geçirdiğimizi belirttim."

Yüzü aydınlandı, çünkü bu sözlerle benim gururumu okşadığını sanmıştı. Benimle bunca yıl birlikte çalıştıktan sonra yağcılıktan hoşlanmadığımı bilmesi gerekirdi. Zaten bu nedenle rütbem ve görevim değişmiyordu.

"Bu durumda, cinayetlere neden olan asıl suçluyu yakalama fırsatını kaçırdık," dedim.

"Bakana bunu da söyledim ama yaşlı bir dede yüzünden bir katilin serbestçe dolaşmasına ve aynı zamanda reklamcılarının da büyük zararlara uğramasına göz yumamayacağımızı söyledi."

Sthakos, kendinden son derece emin bir tavırla, "Üzülmeyin, ben bu tipleri nasıl konuşturacağımı çok iyi bilirim," diye söze karıştı.

"Nasıl konuşturabilirsin ki Sthakos? Bir kere, yaşlı bir kişiyle arasında bağlantı olduğuna ilişkin bir bulguya sahip değiliz. Onu neyle zorlayacaksın? İşkence mi yapacaksın? O dönemler artık geride kaldı. Bouboulinas Caddesi'nde işkence yapmış olan son kişi de şimdi Nikea'da bir bakımevinde kalıyor ve oradaki personele eziyet ediyor."

Gikas, "Ama parabellumu ele geçirdik," diye karşı çıktı. "Onu nereden bulduğunu söylemek zorunda. Bu marka bir silah artık Yunanistan'da bulunmuyor, bunu bizzat siz belirlediniz."

"Size babasından veya amcasından aldığını veya Almanya'ya gittiği zaman oradaki bir antikacıda bulduğunu söyleyecektir."

Stathakos, "Tamam anladık, ama böyle tavır alma," dedi. "Hannibal Lecter* elimizden kurtulamaz. Sonuçta Yunanlı bir dede ne yapabilir ki?"

"O sizin görüşünüz. Ben yalnız cinayetleri gerçekleştiren eli değil, onun ardında gizlenen kafayı da ele geçirmek isterdim. Acaba siz ikiniz farklı mı düşünüyorsunuz?"

Stathakos "Her şey bir yana ama operasyonu tereyağından kıl çeker gibi yürüttük," diye böbürlendi. "Reklamcılıkta yeni bir çağ, polisin bomba gibi reklamıyla başlıyor."

"Demek ki donanmadan ders almışsın," diyerek odadan çıktım.

Sözlerimdeki iğnenin Stathakos'tan çok Gikas'ın canını acıtacağını biliyordum, ama bundan da emin değildim.

Eve dönerken, bu olayın iyi bir yanının olduğunu düşündüm. Böylelikle Gikas'la ilişkim tekrar eski rayına oturmuş, başka bir deyimle yine kuşkuya dayanan bir ilişkiye dönüşmüştü. Birbirimize güven duymamız ve destek vermemiz zaten normal değildi ama beni bir süreliğine oyalamıştı. Eğer ona güvenmemiş olsaydım Perandonakos'tan hemen söz etmeyecektim. Onu izletecek ve suç ortağıyla birlikte tutuklayarak Gikas'a sunacaktım.

Adriani yine televizyonun karşısında oturuyordu, ancak bu kez üzerine gerçekten reklam yağıyordu.

* Doktor Hannibal Lecter: Thomas Harris'in yazdığı kitap serisindeki kurgusal karakter. *Red Dragon* kitabıyla ilk kez ortaya çıkan bu kurgusal karakter zeki bir psikiyatr ve kanibalist (insan eti yiyen) seri katildir. (ç.n.)

Adriani ile birlikte mutfakta oturuyor, kahvemi içiyordum. Mümkün olduğu kadar dünü düşünmemeye çalışıyor ve bunu bir ölçüde başarıyordum. Bunun nedeni belki bütün gece gözümü kırpmamış, dolayısıyla düşünme kapasitemi tüketmiş olmamdı. Veya belki de bugünün cumartesi olması ve ailece Fanis'le birlikte yemek yiyecek olmamızın etkisi vardı. Reklam sektörünün polise bile ne yapacağını dikte etmesi gibi acı gerçeği tek başıma sindirmek zorundaydım.

Adriani her cumartesi olduğu gibi yine suskundu, çünkü beynindeki tüm gri hücreler Fanis'e hazırlayacağı mönüyü oluşturmakla meşguldü. Katerina'nın, Fanis'in her şeyi yediği, dolayısıyla bu kadar düşünmesine gerek olmadığı yolundaki ikna çabaları işe yaramadı.

"Zaten haftada bir gün doğru dürüst yemek yiyor, Katerina. Bunun tadını çıkarması gerekmez mi?"

Karar verme süreci daima geriye bakarak başlıyordu. "Bir önceki cumartesi ona imambayıldı yapmıştım, geçen hafta da güveçte şehriyeli dana gulaş yaptım." Ardından yine yemek kitabında büyük bir tur atar ve saat dokuz buçuğa doğru alışverişe çıkardı.

Bugün de aynı seremoniyi yineleyecekti fakat Katerina'nın elinde süpermarketten aldığı, iki büyük kesekâğıdı dolusu malzemeyle içeri girmesiyle hareket planı kesintiye uğradı. Katerina genellikle mutfak gereksinimleri için gönüllü olarak alışverişe çıkmadığından, süpermarketten doldurduğu iki kesekâğıdıyla ortaya çıkması kendisi için bile olağandışıydı.

Annesine, "Anne mutfakçı bana bırakır mısın?" diye sordu.

Adriani önce bana dönüp baktıktan sonra kızına, "Burada ne yapacaksın?" diye sordu.

"Yemek pişireceğim."

"Sen mi yemek pişireceksin?"

"Evet. Hem yemekte geleceğime ilişkin aldığım bazı kararları sizlere açıklamak, hem de birlikte yiyeceğimiz yemeği hazırlamak istiyorum."

"Peki, yemek yapmayı nerede öğrendin?"

"Fanis'in evinde."

Adriani, dili tutulmuş gibi mutfağın ortasında oturmuş kızına bakıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de duyduklarıma inanamıyordum.

"Aferin Katerina, ben sana yıllardır yemek pişirmeyi öğretmeyi önerdim, sense gidip benden habersiz Fanis'ten öğrendin demek."

"Evet, çünkü bana baskı yapıyordun. Oysa Fanis'in mutfağında bazen yemeği yaktım, bazılarını çöpe döktüm, hatta öfkeyle yemek kitabını bile parçaladım ama sonunda bir şeyler öğrendim." Adriani hâlâ ne diyeceğini bilemez bir halde bakıyordu. "Ama hemen başlamam gerekli, aksi takdirde elim çabuk olmadığı için gecikebilirim."

Ben de "Ne pişireceksin peki?" diye sordum.

"Zeytinyağlı taze fasulye ve kuru köfte."

Adriani'nin koluna girerek onu salona götürdüm, Katerina da arkamızdan mutfak kapısını kapattı. Adriani boş bakışlarla kendini kanepenin üzerine bıraktı.

"Ne diyorsun? Ben birkaç yemeğin nasıl pişirildiğini öğreteyim istedim, o ise, gidip gizlice yemek yapmayı öğrenmiş, sözde ona baskı yapıyordum."

Katerina'yı haklı bulduğumu, genelde birlikte yaşadığı insanlara baskı yaptığını ona nasıl söyleyebilirdim? Yalnızca hastalandığım zaman yaptıklarını anımsamam bile yeterliydi, ama susmayı yeğledim. Art arda iki trajediyi –birisi dün akşam işimle ilgili olarak yaşamış olduğum trajedi ve bir de aile trajedisi– kaldıracak gücüm kalmamıştı. Bu nedenle çıkıp dı-

şarında bir kahve içmeyi önerdim. Bunu iki amaçla yapmıştım: Birincisi onu sakinleştirmek, ikincisi merakını yenemeyip beş dakikada bir mutfağın kapısından bakarak Katerina'nın sinirlerini bozmasına engel olmak için.

Böylece, Lazarus Kilisesi'nin önündeki küçük alanda bulunan bir kafeye gittik. Ben şekerli bir kahve istedim, Adriani ise ısmarladığı iki top –biri şeftalili, diğeri çilekli– dondurmayı düşünceli bir halde yemeye başladı.

Dondurmasını bitirince, "Bu yemek pişirme işi belki de bir bakıma iyi oldu," diye fikir yürüttü.

Her insanın kendini savunma mekanizmaları vardır. Adriani'nin ayrıca bir de kendini avutma mekanizması vardı. Her zaman, yaşadığı düş kırıklığını atlatacak bir yol bulurdu. Bu yeteneği bizi evlilik yaşamımız boyunca sayısız krizden kurtarmıştı.

Ona cesaret vermek için, "Ne gibi?" diye sordum.

"Belki Fanis'le evlenmeye karar vermiştir ve onun damak tadına uygun yemekleri öğrenmek istiyordur."

Konunun kapanması ve eve dönmesi umuduyla, "Haklı olabilirsin," diye karşılık verdim. Gerçekten de bu fikri tamamen benimsemiş olarak yerinden kalktı. Fanis geldiğinde yine eski Adriani olmuştu.

Fanis'le bir ara yalnız kalınca, "Katerina'ya yemek pişirmeyi mi öğrettin?" diye sordum.

"Hayır, Katerina kendi kendine öğrendi. Beni yalnızca deney tavşanı olarak kullandı. Siz her ihtimale karşı ona yumuşak davranın, çünkü üç gün öncesinden gerilmeye başladı."

Yanılmıştı, çünkü Katerina'nın yemekleri kusursuz olmasa da yenmeyecek gibi değildi. Taze fasulyeye fazla sulu olmasın diye biraz fazla yağ koymuş, kuru köftenin de kimyonunu biraz fazla kaçırmıştı.

Adriani, "Elin lezzetliymiş, yavrum. Hem taze fasulye hem de kuru köfte çok güzel olmuş," dedikten sonra, "Zaten kendi kendini yetiştirenlerin yaşamda daha başarılı olduklarını söylerler, haksız da değiller," diye filozofça bir yorum ekledi.

Katerina böylesine övgü dolu sözler duymaktan iyice etkilenmişti, "Fanis benim tadımcılığımy yaptı. Bunu ömrüm boyunca unutmayacağım," diye karşılık verdi.

Fanis'e, "Buna nasıl dayanabildin?" diye sordum. "Bu bir tür ceza çekmek gibi."

"Hiç de değil, çok çabuk öğrendi. Yalnızca bir kez umudumu yitirdim ve 'Kızım niçin annene gidip yemek pişirmeyi ondan öğrenmiyorsun? Bu hepimiz için daha iyi olur,' dedim."

Katerina gülerek, "Bunu art arda üç pirzolayı da yaktığım zaman söylemişti," diye açıkladı.

"Yine de şu sözümü unutma Adriani: Bana domates dolması yapmadan ona evlenme teklif etmeyeceğim."

"Tanrı aşkına, Fanis! Katerina'nın kırk yaşına gelmesini mi bekleyeceksin? Ne zaman çocuğunuz olacak sonra?"

Katerina, "İğnelemeden duramazsın değil mi?" diye karşılık verdi. O anda telefon çaldı.

Açmak için yerimden kalktım. İçimden Gikas, Stathakos veya yardımcılarımdan biri arayıp da neşemi kaçırmamasın diye dua ediyordum. Duam herhalde duyulmuştu, çünkü arayan Sissis'ti.

"Dün akşam televizyonda onu yakaladığınızı izledim."

Sesime, başarabildiğim ölçüde tarafsız bir tını vererek, "Evet yakaladık," diye yanıtladım.

"Peki, hâlâ Güvenlik Taburu'ndaki subaylarla ilgileniyor musun?"

Acaba gerçekten ilgileniyor muydum? Bir yandan bu olayı mümkün olduğu kadar çabuk unutmak istiyordum. Fakat öte yandan olayların ardında kimin gizli olduğunu öğrenmek için can atıyordum. Belki de gizliden gizliye -Perandonakos gibi- onu cinayet işlemesi için kışkırtan kişiyi de yakalayıp onlara teslim etmeyi umut ediyordum. Belki de asıl istediğim, bir şeyi kanıtlamak değil, yalnızca merakımı gidermekti ki bu da birinciden pek farklı değildi.

"Evet, hâlâ ilgileniyorum."

“O zaman bu akşam yediye doğru bende ol, seni bir arkadaşım ile tanıştıracam.”

Tam tüm ailenin sorunsuz bir şekilde bir arada bulunmasının tadını çıkarırken, akşamki buluşma zihnimi meşgul etmeye başladı ve hatta zaman zaman konuşulanlara tam olarak aklımı veremedim. Bunda biraz da Katerina’nın o sırada geleceğine ilişkin planlarını açıklaması rol oynuyordu, çünkü bana bunlardan daha önce söz etmişti. Bu nedenle tamamen aile sofrasında konuşulanlara odaklanmak zorunda değildim. Katerina’nın planları herkes tarafından hiç itirazsız kabul gördüğü için bana da genel görüşe katılmaktan başka yapmam gereken bir şey kalmıyordu.

Saat altıdan sonra Nea Philadelphia’ya doğru yola çıktığımda Atina sıcaktan kavruluyordu. Sokaklar bomboştu. Atinalılar, cumartesi akşamı randevuları için dinlenmeye çekilmişti. Yaklaşık yarım saat sonra Ekavis Caddesi’ne vardığımda Sissis’in verandasında arkadaşıyla birlikte oturuyordu.

“Sana Thodoris’i takdim edebilir miyim?”

Bu denli uyumsuz bir çiftte güç rastlanırdı. Sissis’in, iri yapılı ve kemikli bir gövdesi vardı, yüzü buruşuktu ve dişlerinin yaklaşık yarısı dökülmüştü. Thodoris’in de onunla yaşıt olup olmadığını bilmiyordum, ancak ondan daha genç görünüyordu: orta boylu, toplu ve kırmızı yanaklıydı. Sissis’in üzerinde eskimiş bir şort, üzerine pantolon askılarını çekmiş olduğu bir tişört ve ayaklarında parmak arası lastik terlikler vardı. Thodoris ise beyaz bir gömlek, jilet gibi ütülenmiş bir pantolon ve mokasen ayakkabı giymişti. İki gece ile gündüz kadar birbirlerine zıt görünümdeydiler.

“Otuz yıldır birbirimizden hiç kopmadık.”

Thodoris de “Bu denli farklı olmamıza karşın,” diye ekledi; ikisini birbiriyle kıyasladığım gözünden kaçmamıştı.

Sissis, “Daima zarif görünmeye özen gösterir,” dedi. “Ama Marx’ın sayesinde kendini beğenmiş bir züppe olmadı.”

“Sen ona bakma, komiserim. Ben evlendim ve bir yuva kurdum. Lambros ise müzmin bekârlığı seçti, şimdi de bu yaşta yapayalnız kaldı. İşte aramızdaki fark.”

Sissis bana kahve yapmak için içeri girince Thodoris'le yalnız kaldık.

"Lambros bana, Güvenlik Taburu ile ilgili bilgi almak istediğini söyledi."

"Güvenlik Taburu'na ilişkin genel bilgiye gereksinimim yok. Dün yakaladığımız şu insan azmanına birisi Alman işgali döneminde kullanılan Luger marka bir tabanca vermiş, işte onun peşindeyim."

Sissis kahveyle döndü ve yeniden koltuğuna oturdu. Kendini geri çekmiş, önceliği Thodoris'e bırakmıştı. "Biliyor musun onların da çoğu bizimkiler gibi öldü, hâlâ yaşayan birkaç kişi kaldı."

Sissis ise, "Bunlardan kaçının hayatta kaldığını sana söyleyebilecek tek kişi Thodoris'tir," diye açıklama yaptı. "Çünkü yıllardır onları gözlemliyor ve bu konuda defter tutuyor."

"Benim aradığım kişinin son derece fanatik ve dar görüşlü olduğunu düşünüyorum, çünkü bu yaşta bile rahat durmuyor."

"Senin tanımına uyan iki kişi tanıyorum. Tabii ki aradığın kişinin onlardan biri olup olmadığını bilemem ama sana isimlerini verebilirim. Birisi şu kötü şöhretli Kostaras."

"Kostaras değil," diye sözünü kestim. "Onu araştırdım. Nikea'da sefil bir bakımevinde kalıyor. O da kafasının dikine giden bir tip ama tehlikeli değil."

Sissis'e şöyle bir baktım; Kostaras ikimizin tanışmasını sağlayan kişiydi. Bu isim onun için hiçbir anlam taşıymıyormuş gibi kayıtsız bir tavırla çiçek saksılarına bakıyordu. Ama onu anımsadığını biliyordum. Kostaras, tanıyanların kolayca unutacağı birisi değildi. Ama Sissis sesini çıkarmadı, belki konuşmanın yönünü değiştirmemek, belki de eski defterleri karıştırmak karakterine uymadığı için.

Thodoris, "O zaman ondan da beter olan diğerine geçelim," dedi. Kısa bir iç geçirdikten sonra bana, "Sachos Kommatas ismi sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

“Zaten kimse için bir anlam taşımaz. Oysa Yunanistan’ın gelmiş geçmiş en azılı katillerinden biridir. Laf aramızda o dönemde hepimiz adam öldürdük, ama o bundan zevk alırdı.”

Sustu ve bizden bir tepki bekledi. Sissis karşısındakinin yetkinliğine saygı duyduğu için susuyordu, bense bu konuda bilgim olmadığı için sessiz kaldım.

Thodoris bana, “Size hiç polis okulunda Kalavryta katliamından söz etmişler miydi?” diye sordu.

“Bize Yunan Halk Kurtuluş Ordusu’nun birkaç Alman askerini esir aldığı söylenmişti. Buna karşılık olarak Almanlar da Kalavryta’da yaşayanları öldürmüşler ve orayı yerle bir etmişler.”

“Birkaç değil, tam tamına seksen bir Almanı esir aldılar. Almanlar esir düşen askerleri kurtarmak için Yunan Halk Kurtuluş Ordusu’na araçlar gönderdiler ve bunun bedelini çok ağır ödeteceklerini söylediler. Halk Kurtuluş Ordusu bu tehditlere kulak asmadı. Bunun üzerine Almanlar şu kötü ünüyle tanınan Ebersberger Taburu’nu gönderdiler. Bu taburda Hans Ebersberger kumandasında yaklaşık sekiz yüz asker vardı. Ayrıca Alman üniforması giymiş üç yüz Güvenlik Taburu askeri de onların yanındaydı. Yine bu taburdan bin beş yüz asker de kimse kaçmasın diye çevreyi kuşatmıştı. Almanlar harekâtın yapılan plana uygun olarak yürütülmesini ve denetlenmesini üstlendiler, güvenlik taburundakiler ise öldürmeyi. Kommatas da bu üç yüz kişinin arasındaydı ve çok sayıda insan öldürdü. Çevirmenlerden birinin daha sonra anlattığına göre, Almanlar onu hep ‘Sachos, kadınlarla çocukları vurma!’ diye uyarmışlar. Ancak o bu uyarıları duymazdan gelmiş. Gözlerini tamamen kan bürümüş. Hayatta kalanlar onun adını duydukça hâlâ, sanki vahşi bir yırtıcı hayvandan veya insanın bir kez karşılaşınca bir daha unutamadığı bir seri katilden korktukları gibi dehşetle titrerler. Bunlar yalnızca Kalavryta’yı ateşe vermekle kalmamış, çevredeki Melissa, Vrachni, Mega Spileo ile birlikte üç veya dört köyü daha yakmışlar.”

Thodoris'in anlattıklarını dinlerken Sachos Kommantas'ın aradığım kişi olduğunu anlamıştım. Kalavryta kıyımı modelini bugüne uyarlamıştı. O dönemde kıyımın planlamasını Almanlar üstlenmiş, insanları ise bizimkiler öldürmüştü. Şimdiyse kendi işi yürüten kafanın yerini almış, Perandonakos'u da uygulayan organ olarak kullanmıştı. Eğer, El Greco'yu kaçırın diğer beş kişi de bu eylemlerinden vazgeçmiş olsalardı, bu organların sayısı altıya çıkacaktı.

Thodoris'in, "Sachos benim partizanlara katılmama neden olan kişidir," diyen sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Ben Melissia'lıyım. Babamı ve ağabeyimi vurdular. Ben Ejio'da olduğum için bir rastlantı sonucu kurtuldum. Köye döndüğüm zaman onları, kurşuna dizerek öldürdükleri ceset yığınlarının içinde buldum. Annemi ise bir daha hiç göremedim, herhalde o da yangında can vermişti. Hiç kimsem kalmamıştı. Bunun üzerine ben de dağa çıkarak partizanlara katıldım."

"Sachos Kommatas'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Acele etme, daha oraya gelmedik. Kıyıma katılan Güvenlik Taburu üyelerinin büyük bir bölümü Meligalas'ta Yunan Halk Kurtuluş Ordusu tarafından yenilgiye uğratıldı. Ancak Sachos zeki olduğundan daha önce onlardan ayrılmıştı, daha sonra da hiçbir eyleme katılmadı. Aralık Ayaklanması'ndan sonra İngilizlere sığındı. İngilizler o dönemde, güvenlik taburu üyelerine yeni kurulan Yunan Ordusu'nda ve polis örgütünde görev veriyorlardı. Böylelikle onları el altında tutup yandaşlıklarından yararlanmak işlerine geliyordu. Ancak Sachos'a görev vermekten çekindiler. Çünkü onun Metaxas cuntası döneminde başlayan günah listesi çok kabarıktı ve suçlu olarak kayıtlara geçmişti. Sonunda onun için deli raporu alarak, Leros'taki bir akıl hastanesine kapattılar. Ama bu bir danışıklı dövüştü. Orada tek kişilik bir odada kalıyordu ve dışarıda görünmemek koşuluyla belirli ayrıcalıklardan yararlanıyordu. Aksi takdirde bunları yitirebilirdi. Ancak bu hastane Avrupa Birliği'nin baskıları sonucunda kapatıldı.

Fakat burada kalan ve iyileştiklerine karar verilen akıl hastalarından çoğu, gidecekleri yerleri olmadığı için ayrılmak istemediler. Bunun üzerine, hastane, gidecek yeri olmayanları barındıran bir sığınma evine dönuştürüldü. Sachos ise onu tanıyabileceklerinden korkarak ayrılmak istedi ve bir kez daha izini kaybettirdi.”

Yeniden, “Yani şimdi nerede olduğunu bilmiyor musun?” diye sordum.

“Tabii ki biliyorum. Onu hiçbir zaman gözümünden kaçırmadım. Stamata dışına bir kulübede yaşıyor. Stamata’dan Amygdales’a yönünde giderken, sağ kolda. Tren bekçisi kulübesini andıran, küçük bir yapı. Orada oturuyor.”

Etrafı sessizlik kapladı. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Biraz sonra Sissis ilk kez dönüp bana baktı.

“Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Onu ziyaret edeceğim.”

Thodoris bana baktı, gözlerinde bir kuşku belirmişti. “Düşünebiliyor musun? Kırk yıl sonra Sachos’un peşine polis takıyorum,” dedi. “Kırk yıl sonra,” diye yineledi. Herhalde kendini buna inandırması için yüz kez daha yinelemesi gerekiyordu.

Ardından, sanki yorulmuş veya uyuyakalmış gibi başı önüne düştü. Artık besili ve al yanaklı görünmüyor, daha çok şekilsiz bir yağ yığnunu andırıyordu. Bir deri bir kemik olan Sissis ise hiçbir zaman onun gibi görünmeyecekti.

Pazar günü hiçbir girişimde bulunmadım, zira özellikle herkesin balık restoranlarına veya kır lokantalarına doluşarak balık ve mangalda et yediği bir günde Kostaras'a gitmek istemiyordum. Zaten bu tür tatil günlerinde polis de faaliyetlerini minimumda tutar.

Bütün pazarı hiçbir iş yapmadan geçirerek kendimi şımartmaya karar verdim. Cep telefonumu kapattım ve Adriani'yi –adeta polis zoruyla– Mirafiori'ye bindirdim. Zira genelde hep buna karşı çıkar ve taksiyle veya otobüsle gitmeyi bin kez daha yeğ tutardı. Gerekçesi de arabanın yolda kalıp onu itmek zorunda kalması olasılığıydı. Kesin bir hedef belirlemeden deniz kenarına doğru yola koyuldum. Faliro çevre yolu kavşağından otomatik olarak Pire yönüne saptım ve böylece Mikrolimano'ya geldik. Buradaki mekânların çoğu turistik lokanta veya uydurma taverna tarzıydı. Oysa ben gösterişten hoşlanmıyordum. Bu nedenle birkaç adet ızgara barbunya benim için yeterli oldu. Adriani ise ısmarladığı deniz levreğinin çok sert ve kuru olduğundan yakınlıkla söylenme zevkini tatmin etti. Her fırsatta müşterilerini aldatmaya çalışan sahtekâr tüccarların, Yunanistan'ın her yerinde –semt pazarlarından turistik balık restoranlarına kadar– giderek çoğaldığından şikâyet etti.

Dönüş yolu tam anlamıyla eziyet oldu, bizim de aralarında olduğumuz, karınlarını balıkla iyice doyurmuş olanların oluşturduğu uzun bir araba kuyruğuna girerek kaplumbağa hızıyla Syntagma Alanı yönünde ilerlemeye başladık. Adriani elindeki pazar gazetesıyla yüzünü güneşten korumaya çalışıyor, asabi bir halde öğle yemeğine çıkmak için pazar gününün en kötü seçim olduğunu söylüyordu.

“Önümüzde ve arkamızda gidenlerin hepsi de seninle aynı görüşü paylaşıyorlardır,” dedim.

“Öyleyse niye çıkıyorlar?”

“Çünkü yazın Atina pazar günleri sıcaktan kavruluyor, herkes de kendine serin bir köşe bulmaya çalışıyor,” diye karşılık verdim.

Cep telefonumu öğleden sonra da açmadım ve Adriani’ye, Fanis ve Katerina’dan başka biri ararsa kesinlikle konuşmayacağımı söyledim. Ardından gazetelerin pazar eklerine gömüldüm, akşam da Adriani’ye sinemaya gitmeyi önerdim.

Şaşkınlıkla, “Bugün sana ne oldu böyle, hiç evde duramıyorsun?” diye sordu.

“Birincisi hava dayanılmaz sıcak, klima çalışsa bile evde çok bunalıyorum, ikincisi de canım açık hava sineması mevsimini açmak istiyor.”

Üçüncü nedeni, yani ertesi sabah Sachos Kommatas’ı ziyarete gideceğim için saatlerin geçmek bilmediğini, kendime sakladım.

Sabah saat dokuzda Marathonos Caddesi’nden Drossia-Stamatas Bulvarı’na saptım. Yakıcı sığağa kalmamak ve Kommatas’la zinde bir halde karşılaşmak için özellikle erkenden yola çıkmıştım. Çünkü Thodoris’in anlattığına göre, Kostaras bile onun yanında süt dökmüş kedi gibi kalıyordu.

Saat sabah dokuz olmasına karşın Drossia hâlâ uyanamamıştı. İnsanların tembellikten mi yoksa sıcaktan bunaldıkları için mi ortalıkta dolaşmadıkları belli değildi. Ancak bu olgunun, Atina’nın merkezine on kilometre kadar uzak kalan bölgelerin bile taşraya dönüşmesi ve buralarda kentin kalp atışlarının yavaşlaması gerçeğiyle ilişkili olduğu kesindi. Dükkânlar geç açılıyor, insanlar yavaş hareket ediyor, arabalar ise daha da ağır geçiyordu, çünkü Marathon sahiline giden bu yolda daima trafik yoğun olurdu. Ben de terlemeye başlamıştım.

Drossias-Stamatas Bulvarı’nı geçince bir an için aklım karıştı. Havada tuz kokusu olmamasına karşın sanki denize

doğru gidecekmişim gibi bir duyguya kapıldım. Kavun taşıyan bir kamyonun yanında durarak sürücüye Amydalesa'ya nasıl gideceğimi sordum.

"Yanlış yöne gelmişsin, önce geri dönmen gerekiyor," diyerek bana yolu tarif etti.

Arabayı çevirdim ve kavun kamyonu sürücüsünün verdiği talimatlara uyarak geldiğim yönde geri gitmeye başladım. Stamata'yı biraz geçtikten sonra sağda kulübeyi gördüm. Gerçekten de tren yolu bekçisi kulübesini andırıyor ve yarım kilometre kadar uzağında bulunan komşu evle tam bir tezat oluşturunuyordu. Ana bölümü doğal taşlarla kaplı, kanat bölümleri kanarya sarısına boyalı olan bu villanın, ufak pencerelerinden birinden sanki evin hanımı bakacak ve mendil sallayacak gibi bir görünüşü vardı. Bu iki evin –Robin Hood'un kalesi ile soytarının kulübesinin– arasında yer alan tarlada biten yabani otlarla devedikenleri iyice kurumuştı.

Mirafiori'yi caddenin bitiminde bırakarak yola yürüyerek devam ettim. Dikenler çoraplarımdan üzerinden ayaklarıma batınca adli tıp laboratuvarının bulgularını anımsadım: Perandonakos'un ilk üç cinayetinde kullanmış olduğu Harley-Davidson'da bulunan otlar ve devedikenleri. Bu da onun Kommatas'ı ziyaret ettiğinin ve aradığım kişinin Kommatas olduğunun diğer bir kanıtıydı.

Kapı aralıktı. İterek içeri girdim. Oda ufak olmasına karşın çok az eşya olduğu için oldukça büyük görünüyordu. Arka köşede bir kanepe gördüm. Onun biraz ötesinde yoksulların kullandığı tipte, açılıp kapanan bir masa, üzerinde elektrikli bir ocak ile bir tencere ve kahve pişirmek için kullanılan ufak bir cezve duruyordu. Masanın üzerine asılı olan rafta ise iki adet tabakla iki adet bardak vardı. Odanın karşı duvarında bulunan tek penceresinin altında bir musluklu lavabo ile onun yanında, üzerinde birkaç parça giysi bulunan bir sandık duruyordu. Hepsi bu kadardı. Bir de odanın ortasında, aşınmış bir tekerlekli iskemlede oturan, kaç yaşında olduğu kestirilemeyecek kadar yaşlı bir adam. Dizlerinin üstüne, altmışlı

yıllarda modern sayılan tipte bir transistörly radyo koymuştu. Saçları tamamen dökülmüştü, yalnız şakaklarında unutulmuş gibi görünen birkaç cılız tutam kalmıştı. İçerisi yarı karanlık olduğu için sakallı olup olmadığını göremiyordum. Gözleri o denli sulanmıştı ki gözbebeği bile akından güçlölkle ayırt ediliyordu.

"Sachos Kommatas sen misin?" diye sordum.

"Sen kimsin peki?"

"Komiser Haritos. Telefonda görüşmüştük," dedikten sonra sustum ve vereceği tepkiyi bekledim.

Bir kahkaha attı, ancak hiç ses çıkmadı. Sonunda, "Evet, benim homoları öldürdüğümü zanneden sendin. İşte artık şahsen tanıştık," dedi. Ardından eliyle arka tarafı işaret ederek, "Orada bir iskemle olacak. Onu al da otur."

İskemleyi alıp yanına oturdum ve sözü hiç dolandırmadan, "Bunu niçin yaptın?" diye sordum. Giriş formalitesine hiç gerek yoktu. "Niçin Perandonakos'u koşullandırarak dört kişiyi öldürttün? Reklamların kaldırılmasını niçin istedin?"

Bana doğru bakıyor olabilirdi, ancak gözleri bulanıktı ve karanlıkta güçlölkle seçiliyordu. "Bu dünyanın çivisi çıktı," dedikten sonra aynı sakın ses tonuyla, "Sen komisersin, bunun farkında olman gerekir," diye ekledi.

"Hayır, farkında değilim. Çivisi nasıl çıkmış?"

Yeniden kahkaha attı, altta üç adet, üstte ise iki adet dişinin kaldığını gördüm. "Dünya bir saatin kadrana benziyor, ortasında on iki rakamı var ve akreple yelkovan yalnızca on ikiye beş kala ile on ikiye beş geçe arasında –ortadan sola ve ortadan sağa doğru– hareket ediyor. Kadranın geri kalanını Araplara, göçmenlere ve zencilere bıraktık."

"Diyelim ki haklısın. Ama Perandonakos'un cinayetleriyle bu durum düzelebilecek mi? Kalavryta'dan kalan tabancayla işlediği cinayetlerle? Silah sana oradan kaldı değil mi? Kalavryta'dan?"

Doğrudan bir yanıt vermedi. "Güzel günlerdi," diyerek geçmişe özlem duyduğunu belli etti. "O zamanlar ne istedi-

ğimizi veya neye güvenebileceğimizi biliyorduk. Bizler de başkaları da.”

Akıl hastanesinde geçirdiği yıllar içinde bazı vidalarının gevşediği yönündeki izlenimim giderek güçleniyordu. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi güldü: “Benim Leros’ta elli yıl kaldığımı biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum.”

“Benim de sonunda aklımı oynattığımı düşünüyorsundur. Böyle düşünüyorsun değil mi? Ama yanılıyorsun. Şimdi de Arnavutlara, Araplara ve diğer tüm göçmenlere Kalavryta yöntemini uygulayacak olsak ne kadar çok kişi bizi alkışlar biliyor musun?”

“Ama sen göçmenleri öldürmedin, reklam sektöründekileri öldürdün.”

Umarsız bir şekilde başını salladı. “Size polis örgütünde hiçbir şey öğretmiyorlar. Bugün artık reklam yapmadan hiçbir şey, bir topluğne veya bir don bile satılamıyor. Reklam bizim varlığımızdaki en büyük ortak. Reklamcılığın altını oyarsan, hem bütün şirketler hem de televizyon kanalları batar, insanlar işsiz kalıp sokağa düşerler. İşte o zaman hukuku ve toplum düzenini yeniden kuracak güçlü birini aramaya başlarlar: Azınlık için para, çoğunluk için ekmek sağlayacak düzeni. Benim planım buydu. Ama bu pis herifler, benimle birlik olacakları yerde feribotu kaçırıp yolculara el koyarak, planımı suya düşürdüler. Tamamen saçmalık! Bir tek Lefteris bana inandı. Geri kalan hepsini sizler bir haftada alt ettiniz. Daha iyi örgütlenmiş ve daha güçlü olan diğer birçokları da bu işi yürütemedi: İrlandalılar, Basklılar... Hepsi de uslu ve yasalara boyun eğen gruplara dönüştüler, diğer bir deyişle kendilerine ortanın sağında veya solunda ufacak bir yer buldular. Aynı şey bir gün Arapların da başına gelecek, sadece zaman sorunu. Öfkeden gözü dönerek öldürmek bir işe yaramaz. Sonuçta insanlar bu olayları birer kaza gibi algılıyor, sanki iki trenin çarpışması veya bir uçağın düşmesi gibi. Oysa planlı ve sistematik bir biçimde öldüreceksin. Eğer yalnız Lef-

teris değil de diğerleri de benimle birlik olsaydı o zaman neler olacağını görecektiniz... Ortılığı iyice karıştıracaktım ve sıradan insanlar Metaxas gibi büyük bir adamın başa geçmesini isteyecekti." Gıcık geldiği için soluklandı. Ciğerleri, kendisi kadar yaşlı bir buharlı lokomotif gibi ötüyordu.

"Sen başka bir devirde yaşıyorsun, Kommatas," dedim. "Elli yıl süreyle akıl hastanesinde kaldığın için dünyanın nasıl değiştiğinin farkında değilsin. Artık Avrupa Birliği ve demokrasi çağında yaşıyoruz, Yunanistan da bir cumhuriyet oldu. Artık senin sandığın gibi hiç kimsenin borusu ötmez."

Öksürüğü gülmeye dönüşünce boğulacak gibi oldu. Hava almak için ağzını açınca yeniden dişlerini saydım.

"Nasıl bir cumhuriyetimiz var, parlamenter sistem mi?"

"Parlamenter elbette. Halk oylaması yapıldığından haberin yok mu?"

"Var tabii ki, o zaman Leros'ta kalıyordum ve televizyonum vardı. Yunanistan'da aslında krallık gibi yönetilen bir parlamenter cumhuriyet var. Egemenlik üç hanedanın elinde: Karamanlis'ler, Papandreou'lar ve Mitsotakis'ler. Her defasında tahta kimin geçeceğini onlar belirliyor."

"Hanedanlar yok, partilerimiz var. Ve seçimler yapılıyor. Artık ne Metaxas dönemindeyiz ne de işgal dönemindeki Kalavryta'da."

Öksürmesiyle gülmesi birbirine karışıyordu. "Bana şu Simitis'in kim olduğunu söylesene," dedi.

"Kim olacak, başbakan tabii ki."

"Yanıyorsun, o kral naibi. Tahtın asıl varisi, Papan-drou'nun en büyük oğlu reşit olunca iktidarı ona devredecek. Ama birilerinden nefret ederken, öbürlerine sempati duyduğumu sakın düşünme: Bizim sulandırılmış sağcılarımız zamanında da Evert, Nea Dimokratia'nın asıl başkanı değildi, o da kral naibiydi. Veliht rüştünü ispat edince iktidarı ona devretti."

Sustu ve öksürmeyi sürdürdü. Neden sonra öksürmesi durdu ve kendine gelerek, hırıltilı bir şekilde soluk alıp ver-

meye başladı. Son derece küçümseyen bir tavırla, “İşte parlamenter cumhuriyet sistemi bu,” dedi. “Üç kraliyet hanedanı, içlerinde birkaç kral naibi ve kendisine dayatılan veliahtı seçen halk. Eğer reklam sektörünü devirirsen, bunların da reklamını yapanlar ortadan kalkacağı için tamamen silinip giderler. Evet, artık beni tutuklayıp polise teslim edebilirsin. Zaten yaşımı ve sağlık durumumu görünce beni içeri atamazlar. En fazla yine bir akıl hastanesine gönderirler. Hem sana gerçeği söyleyeyim mi? Delilerle daha iyi anlaşıyordum.”

Tam tekerlekli iskemleyi kavrayıp onu dışarı doğru itmek üzereyken son anda kendimi tuttum. Tamamen haklıydı. Onu ya bir akıl hastanesine ya da bir kliniğe kapatacaklardı. Her iki durumda da bakılacak ve rahatça ölecekti. Oysa bir parça ekmek için dilenmesi ve bin bir güçlkle yemeğini pişirmek zorunda kalması, acı çekerek yavaş yavaş can vermesi, aç, susuz ve çaresiz kalması daha çok hoşuma gidecekti. Ayrıca amirlerime, televizyona çıkıp gururla cinayetlerin ardındaki kişiyi de yakaladıklarını söylemek mutluluğunu yaşatmak istemiyordum. Ne Gikas’a ne de bakana. Kommatas’ı, Perandonakos’u yaptığım gibi onlara gümüş tepside sunmayacaktım.

Arkamı döndüm ve hiçbir şey söylemeden kapıya doğru yürüdüm. Arkamdan, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendi.

Yanıt vermedim, dışarı çıktım ve kapıyı çekip kapattım. Kommatas’ın son günleri, Kostaras’tan daha beter olacaktı. Gikas ile bakan da hiçbir zaman gerçeğin tamamını öğrenmeyeceklerdi. Bu da benim intikamımdı ve beni mutlu ediyordu. İtiraf etmeliyim ki küçük bir intikam. Bense, yaşamı küçük mutluluklarla küçük intikam hamleleri arasında gidip gelen, orta halli, sıradan bir vatandaş olarak yaşamımı sürdürecektim.

Terör...

Şiddet...

**Ve bunlarla baş etmek zorunda kalan
bir aile...**

Yunan cinayet masasından Kostas Haristos'un kızı, kimliği belirlenemeyen kişiler tarafından kaçırılan gemideydi. Kimsenin gemide bir polis kızı olduğunu bilmemesi gerekiyordu, bu yüzden Kostas başka bir cinayeti soruşturması için görevlendirildi...

Terörle mücadele ekibinin önyargılı varsayımları doğru çıkacak mıydı? Gemiye Radikal İslamcılar mı, Filistinliler mi yoksa Çeçenler mi el koymuştu? "Türkiye, ABD, Yunanistan-Gelişmeler ve Perspektifler" başlıklı dosyada neler yazıyordu?..

Kostas bir taraftan kızını düşünürken bir taraftan da bir seri katilin peşine düşmek zorunda kaldı. Yakışıklı gey reklam yıldızları öldürülüyordu; cesetleri 2004 Olimpiyatları için inşa edilmiş, artık kullanılmayan spor salonlarında bulunuyordu. Bu cinayetler ilk akla gelen kıskanç sevgili vakası değilse, neden işleniyordu? Kostas'ın yüzleşeceği, geçmişin derinliklerinden gelen o inanılmaz gerçek neydi?..

Büyük Ortak Yunanistan'da aylarca çok satanlar listesinde birinci sıradaydı.

"Komiser Haritos artık bir kült. Markaris, mizah ve toplumsal eleştiriye bir arada sergilemeyi başarıyor." **Welt am Sonntag**, Hamburg

"Sürükleyici, esprili ve iğneleyici. Büyük Ortak Markaris'in şimdiye kadar yazmış olduğu en usta işi roman." **Kathimerini**, Atina

ISBN 978-605-5596-95-8

9 786055 596958

25.00 TL